

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Author
of the
New York
Times
bestseller
*The
Mulberry Tree*

Jude Deveraux

The Duchess

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jude Deveraux

The Duchess

POCKET STAR BOOKS

New York London Te'rfinai Sy'Jney Sirigapor'r

Muhteşem romanlarıyla eleştirmenlerin beğenisini kazanan

JUDE DEVERAUX

YAZLIK EV

"Deveraux, *Parlayan Zırhlı Şövalye*'de çok popüler olan zaman yolculuğu motifini, hayranlarını gülümsetecek bir kadın arkadaş yorumuyla başarılı bir şekilde güncelleyerek burada oyununun zirvesinde."

-Booklist

"Eğlenceli bir yaz okuması."

-Port St. Lucie News (FL)

"Leslie, Madison ve Ellie, hikayeleri ortaya çıktıkça okuyucuların kalbinde hızla yer ediniyor....
[Dostluk ve sevgiye dair harika, yürek ısıtan bir hikâye.]"

-Amerika Çevrimiçi Romantik Kurgu Forumu

TEMPTASYON

"Deveraux'nun canlı temposu ve mutlu sonları... okuyucuların sayfaları çevirmesini sağlayacak."

-Publishers Weekly

YÜKSEK GELGİT

Romantic Times En İyi Seçim

"*High Tide* sıcaklık, mizah, duygusal gerilim ve heyecan verici maceralarla dolu. Bir kitaptan daha ne isteyebilirsiniz ki?"

-Romantic Times

Jude Deveraux tarafından yazılan kitaplar

Kadife Söz Highland
Kadife Kadife Şarkı
Kadife Melek
Sweetbriar
Sahte Bayan Kayıp
Bayan
Nehir
Kadını
Ateşin İkizi
Buzun İkizi
Baştan
Çıkarıcı
Akıncı
Prences
Uyanış
Kızlık
Ehlileştirme
Fetih
Parlayan Zırhlı Şövalye Dilekleri
Mountain Laurel
Düşes
Sonsuzluk
Tatlı Yalancı
Davetiye Anma
Mirasçı
Efsanesi
Emily için Bir Melek
Lütuf
High Tide
Temptation
Yazlık Ev Dut
Ağacı Sonsuza
Dek...

Yabani Orkideler

Jude Deveraux

The Duchess

POCKET STAR BOOKS

New York London Toronto Sydney Singapore

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

A Pocket Star Book tarafından yayınlandı

POCKET BOOKS, Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir bölümüdür. 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

Telif hakkı© 1991 by Deveraux Inc.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres Pocket Books, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020

ISBN: 0-7434-5921-0

POCKET STAR BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

Bizi World Wide Web'de ziyaret edin:

<http://www.SimonSays.com>

Birinci Bölüm

Londra

1883

Bayan Claire Willoughby, MacArran'ın On Birinci Dükü Harry'ye onu ilk gördüğü anda aşık oldu - salondaki diğer tüm kadınlar gibi. Ama Claire'i ona aşık eden sadece adamın inanılmaz güzelliği değildi. Bir bahçe çapası sapı genişliğindeki omuzları ya da gür sarı saçları ve parlak mavi gözleri de değildi. Yıllarca asi atlara bindiği için iyice kaslanmış ve parlak yeşil eteğinin altında en iyi şekilde ortaya çıkan bacakları da değildi. Hayır, onu ayakları üzerinde sallanmaya iten gördüğü şey değildi: duyduğu şeydi.

Belinden sarkan gümüş tepeli sporranı, ağır çorabının içindeki fildişi saplı dirkeği, bir omzuna atılmış ve üzerinde laird rozeti bulunan tartanı ile kiltini görünce, yalnız bir adamın gayda çaldığını duydu. Funda tarlalarındaki rüzgârı ve boruların sesini duydu. Culloden'deki silah seslerini ve ölen adamlarının yasını tutan dul kadınların çığlıklarını duydu. Zaferdeki sevinç çığlıklarını ve yenilgideki sefaletin sessizliğini duydu. Bonnie Prince Charlie'nin yükselişindeki umudun sesini ve yenildiği zamanki umutsuzluğu duydu. Campbell'ların ihanetini ve İskoçların İngilizlere karşı yüzyıllardır süren savaşlarındaki uzun acı feryatlarını duydu.

Nesiller boyu MacArran lairlerinin soyundan gelen bu adamın, Harry'nin odanın içinde yürümesini izlerken tüm sesler kafasında yankılanıyordu. Diğer kadınlar sadece inanılmaz derecede yakışıklı, gösterişli bir genç adam görüyorlardı ama Claire bunun ötesine baktı ve duyduklarını gördü. Bu sarışın devî ağır bir meşe masanın başında otururken, elinde gümüş bir kadeh, adamlarını kendisini takip etmeye çağırırken yüzüne yansıyan titrek ateş ışığında hayal edebiliyordu. Burada bir lider vardı.

Harry'nin gördüğü kısa boylu, iri yarı genç Amerikalı kadın güzeldi, doğru, ama onu neredeyse güzel yapan şey yüzündeki ifadeydi. Hevesli bir bakışı vardı, her şeye ve herkese ilgi duyan bir bakışı. Kadın Harry'ye baktığında, Harry bu dünyadaki tek kişinin kendisi olduğunu hissetti.

Dinlemeye değer bir dünya. İri kahverengi gözlerinde merak ve zekâ vardı. Küçük, ince vücudu hızlı hareket ediyor ve çoğu kadında olmayan bir amaçlılıkla yürüyordu.

Harry, Claire'in hareketli bir kız olduğu gerçeğini çabucak sevmeye başladı. Bir an bile yerinde duramıyor, her zaman bir yerlere gitmek ve bir şeyler görmek istiyordu. Claire geziler öneriyor, yemek ısmarlıyor ve Harry ile arkadaşlarının tek yapması gereken oraya gitmek oluyordu. Onu güldürür ve eğlendirirdi. Bazen İskoçya'nın tarihi hakkında çok fazla konuşuyordu, ama yüz yıl önce meydana gelmiş bir savaşı anlatırken gözlerinin yaşarması Harry'nin çok hoşuna gidiyordu. Kahraman olarak gördüğü, büyük cesaret ve önem taşıyan yaşamlar sürdürdüklerini söylediği yüzlerce ölü adam varmış gibi görünüyordu. Bu adamlardan bahsederken gözleri hülyalı ve odaklanamaz bir hal alıyordu, Harry de o zamanı onun güzel göğsünü inceleyerek geçiriyordu.

Harry'nin ölmüş kardeşinin onun kahramanlarından biri olduğunu söylediğinde, Harry nefes borusuna bir kiraz çekirdeği emdi ve neredeyse boğularak ölüyordu. Bayan Claire Willoughby, hiç boş durmaz, onu bir sandalyenin üzerine iterek karnının sandalyenin arkasına çarpmasını sağladı, sonra da kürek kemiklerinin arasına öyle sert bir darbe indirdi ki, çekirdek salonun öbür ucuna uçarak punç kâsesine düştü.

Bu hareket Harry'nin Claire'in bu iş için doğru kişi olduğunu anlamasını sağlamıştı. Bramley Evi'nin hızlı düşünüp hızlı tepki verebilen bir hanımefendiye ihtiyacı vardı. Ve Harry'nin tüm evlerinin Claire'in parasına sahip bir metrese ihtiyacı vardı.

Claire'e gelince, bir İskoç dükünün kendisine ilgi göstermesi onu şaşkına çevirmişti. Harry'nin yanındayken nefes almakta zorlanıyordu. Onu dinliyor, ona bakıyor ve gülümsüyordu. Onun duymak istediğini umduğu şeyleri söyledi ve yapmasını umduğu şeyleri yaptı. Ve onun görüş alanından çıktığında, onu düşündü ve iç çekti.

Claire'in annesi, kızının dük olan bir adam için yanıp tutuştuğunu öğrenince sevinçten havalara uçtu. Claire, "Ama o aynı zamanda MacArran Klanı'nın lordu," dedi ama bu annesi için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Arva Willoughby bir zamanlar harika bir güzeldi ama şimdi korsesinin altında ve üstünde etinin kabardığını fark etmiyor gibiydi. Arva'nın zevkine göre fazla çalışkan olan kızının böyle bir fırsatı kaçırmamasına izin vermeyecekti. Arva kızına bir erkeği kazanma sanatını öğretmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Bir kere, Arva gençlerin baş başa vakit geçirmelerine izin vermiyordu. Arva, bir erkeğin ilgisinin onu her gün görmekle değil, yokluğuyla çekilebileceğini söylüyordu. Bir kadının kocasını evlendikten sonra yeterince gördüğünü, evlenmeden önce de görmesine gerek olmadığını söylüyordu.

"Anne," dedi Claire, sesinde bıkkınlık vardı. "Dük bana evlenme teklif etmedi ve onu tanımadan onunla evlenmek *isteyip istemediğimi* nasıl bilebilirim?"

Her zamanki gibi Arva'nın her şeye bir cevabı vardı. "Birkaç yılını bir kitaba gömülerek geçirdiğin için hayatı bildiğini sanıyor olabilirsin ama erkekler ve kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Claire annesinin karamsarlığının kendisini üzmesine izin vermeyecek kadar mutluydu. Gülümsedi ve Harry ile atalarının İskoç Dağlık Bölgesi'ni adımlayışlarını düşündü.

Ancak Harry'yi bir aydan uzun süredir tanıdıktan sonra Claire şüphe duymaya başladı. "Anne, Harry'yle hiç konuşacak bir şeyimiz yok gibi görünüyor. Beni dinliyor ve bana gülümsüyor ama söylediklerim hakkında hiç yorum yapmıyor. Bazen majestelerinin Bonnie Prince Charlie'nin kim olduğunu bile bilmediğini düşünüyorum."

"Sevgili çocuğum, neden şikâyet ? Bu genç adam harika görünüyor ve bir dük. Daha ne isteyebilirsin ki?"

"Konuşacak biri-"

"Hah!" Arva homurdandı. "Bir evlilikte konuşmanın ne önemi var? İlk yıldan sonra yağ çekmekten başka bir şey konuşmazsın ve iyi hizmetkârların varsa o kadar konuşmana da gerek kalmaz. Baban ve ben yıllardır birbirimizle konuşmuyoruz ve birbirimizi deliler gibi seviyoruz."

Claire kitabına baktı.

Arva elini çocuğunun çenesinin altına koydu. "Genç ve aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Şüphelerin var. Senin yaşında hepimizin olur. Ama güven bana, endişelenecek bir şey yok. Genç dükünüz yakışıklı, nazik, düşünceli -sadece geçen hafta size gönderdiği çiçeklere bakın- bir kadının her şey onda var. Ve eğer çok konuşmuyorsa, bu sizin yararınıza. Seni dinlediğini mi söylüyorsun? Canım, bir kadını dinleyen bir erkeğin fiyatı elmaslarla ölçülür."

Claire annesine zayıf bir gülümseme verdi ve Arva kitabı onun elinden aldı. "Bu kadar çok okuyarak gözlerini mahvedeceksin." Kitabın kapağına baktı. "Peki Kaptan Baker kim?" diye sordu kitabın yazarının adını söyleyerek.

"Bir kaşif. Dünyanın gelmiş geçmiş en büyük kaşifi. Dük'ün akrabası olduğu söyleniyor."

Arva kızının gözlerindeki ışığa baktı ve kaşlarını çattı. "Canım, rüya görmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Benim de hayallerim vardı ama hayatımda bazı şeyler öğrendim. Bir kadının tüm geleceği kocasına bağlıdır. Hayalini kurduğun bu adamlar..." Claire'in, Willoughby'ler nereye giderse gitsin sandıklara doldurulup açılan kitaplarla dolu yatak odasına baktı. "Bu mucitler, sanatçılar, yazarlar ve bu kaşif, birlikte yaşayabileceğin adamlar değiller. Birlikte yaşayabileceğin erkekler vardır ve birlikte yaşayabileceğin erkekler... Neyse, boş ver, hayatın bu kısmını evlendikten sonra öğrenirsin. Sana bir şey söylememe gerek yok ve genç Harry'nin anlayışlı olacak kadar dünyevi olduğunu söyleyebilirim."

Claire annesinin neden bahsettiğinden emin değildi ama bundan hoşlanmadığını biliyordu. "Kocamı sevmek istiyorum."

"Elbette seviyorsun. Ve Harry'yi seviyorsun, değil mi? Nasıl sevmezsin?"

Claire Harry'yi düşündü, eteğinin içinde nasıl görüldüğünü, mavi gözleriyle ona nasıl baktığını.

Arva kızına gülümsedi. "Ve başka düşünceler de var. Düşün Claire, düşes olmak nasıl bir şey olacak. Sen daha ne istediğini anlamadan her isteğin yerine getirilecek. Hakkında okuduğun tüm o asi yaratıklarla tanışabileceksin. Bir düşesten gelen daveti nasıl geri çevirebilirler ki? Özgür olacaksın Claire, ne zaman ne istersen onu yapma özgürlüğüne sahip olacaksın." Gülümsemesi yüzünü terk etti. "Bir de büyükbabanın vasiyeti meselesi var. Baban ve ben genç Harry'yi onaylıyoruz ve eğer onunla evlenirsen mirasını alacaksın. Eğer ..." Tekrar gülümsedi. "Seni tehdit etmiyorum canım, ne yapman gerekiyorsa yap, ama düşünmen gereken küçük kız kardeşin var."

Arva bu sözlerle kızının odasından çıktı ve Claire'i yalnız bıraktı. Annesi bazen aptal, anlamsız, az eğitilmiş ve fazla beyin gücü olmayan bir kadın gibi görünüyordu. Ama bazen annesi Claire'i neredeyse korkutuyordu.

Claire, Kaptan Baker'ın kitabını bir kenara bıraktı ve elbisesini düzeltti. Neden ki? MacArran Dükü Harry harika bir adamdı ve evet, onu seviyordu. Annesinin de dediği gibi, Harry gibi bir adamı nasıl sevmezdi ki? Onda yanlış olan hiçbir şey yoktu. Eğer bir kadın mükemmel erkeği yaratacak olsaydı, Harry'yi icat ederdi.

Claire yüksek sesle güldü. Aptalca davranıyordu. Harry'ye aşıktı ve muhtemelen bir düşes olacaktı. Dünyanın en mutlu, en şanslı genç kadınıydı.

Ertesi Pazar öğleden sonra Harry Claire'i tek başına göle götürdü, ortadaki küçük, şirin bir adaya kadar kürek çekti ve küçük kayıktan inmesine yardım etti. Claire, Harry'nin kendisi için getirdiği ekose bornozun üzerinde dik oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuş, Harry de onun yanında çimlere yayılmıştı. Kolları büzgülü, eski moda keten bir gömlek giymişti. Keten sanki binlerce kez yıkanmış gibi görünüyordu ve yaşlılıktan yumuşak bir sarıya bürünmüştü. Boynundan ipe bağlanmıştı ve Harry gömleği açık bırakmıştı, böylece pürüzsüz teninin bir kısmı ortaya çıkmıştı. Yeşil eteğini giymişti, salon eteğini değil, yaşlılıktan ve kullanımdan solmuş bir eteği. Hareketlerinde, giydiği şeyin aslında bir etek olduğu gerçeğinden ödün vermiyordu; bacaklarını açarak oturuyor, her zamanki hızlı ve güçlü hareketleriyle ata biniyordu (genç bir hanımın, kilt giymiş genç dükün ata bindiğini ilk gördüğünde bayıldığı rivayet edilirdi). Şimdi çimenlerin yayılmıştı, eteği yayılmıştı, belinde dört inç genişliğinde bir kemer vardı ve Claire'e bakıyordu.

"Sana oldukça düşkün oldum, biliyorsun."

Claire'in kalbi gırtlığına dayanmış, çarpıyordu. Adamın kendisinden mi, onun için neyi temsil ettiğinden mi, yoksa kız kardeşinin dediği gibi, sırf güzelliğinden mi bilmiyordu ama Harry içini tuhaf bir şekilde etkilemişti. "Ben de... senden hoşlanıyorum," dedi.

"Benimle evlenmek ister misin diye merak ediyordum."

Claire ona döndü, gözleri şok içinde açılmıştı. Bunu bekliyordu, bu anı umuyordu ama yine de şok olmuştu. Söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

"Çok şey istediğimin farkındayım," diye devam etti Harry. "Bramley adında iğrenç, eski bir ev de dahil olmak üzere birkaç korkunç mülküm var. Dağılıyor ve hayatımda başka sorunlar da var, ama senden hoşlanıyorum."

Claire yeniden nefes almaya başladı ve boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştı. Cevap vermeden önce kendini toparlamak istiyordu. Harry'den uzakta olduğu zamanlarda birbirlerine uygun olup olmadıkları konusunda şüpheleri vardı, ama onunla birlikteyken yoktu. Onunlayken sadece onu görebiliyor ve kafasının içinde gaydaları duyabiliyordu.

Tereddüt etti, onun karısı olmak için çok istekli görünmek istemiyordu. Elbette adamın güçlü bacaklarına bakarken düşündüğü şey, bu cennet gibi adamla evlenip bir İskoç düşesi olabilseydi karla kaplı bir dağa yalınayak tırmanabileceğiydi. "Eviniz çok mu eski?" sordu, sesinin gıcırdamasına izin vermemeye çalışarak.

Harry başını arkaya yaslayarak güneşin sıcaklığını yüzünde hissetti. Kirpikleri oldukça uzun ve kalındı. "Hatırlamıyorum. Bramley bin iki yüz, bin üç yüz gibi bir tarihte inşa edilmişti."

"Bu bir kale mi?"

"Bir zamanlar öyleydi. Bir kısmı eski ve yıkılıyor ama atalarımın biri etrafına bir bina inşa etmiş."

Ne demek istediğini anlaması bir anını aldı. "Birisine üzerine bir cephe mi koymuş? Yani evinizin içinde saklı bir kale mi var?"

Tek söylediği "Mmmmm," oldu.

Claire'in hayal gücü onu alıp götürdü. Bir ailenin yüzyıllardır aynı evde yaşadığını hayal etti; böyle bir evde olması gereken tüm tarihi hayal etti. "Bramley çok mu büyük?"

Başını eğip ona sırtıttı ve Claire'in kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. "Daha hepsini görmedim."

Sahibinin tamamını görmediği kadar büyük bir ev. Bu onun için hayal etmesi zor bir kavramdı. "Evet," diye fısıldadı. "Evet, seninle evleneceğim."

Bunun üzerine Claire artık kendini tutamadı. Ayağa fırladı ve eteğini bir tarafa tutarak dönmeye başladı. Adam gülmekten kendini alamadı, çünkü kız coşkusuyla bir köpek yavrusunu andırıyordu. Amerikalı kızları çok severdi; düşündüklerini söyler ve dürtülerine göre hareket ederlerdi. "Seni dünyanın en iyi düşesi yapacağım," dedi. "Göreceksin. Oh, Tanrım, ama bence düşes olmak çok ilginç olacak."

Başka bir şey söylemedi ama büyük ellerinden birini yavaşça kaldırıp Claire'in başının arkasına koydu ve öpmek için yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. Claire daha önce hiç bir erkeği öpmemişti ve onu memnun etmek için sabırsızlanıyordu. Onu takip etmeye ve istediğini yapmaya çalıştı ama adam onu kendine doğru çekip vücudunu onunkinin üzerine itince Claire başını başka yöne çevirdi. Ondan uzaklaşmak için biraz güç kullanmak zorunda kaldı. Nihayet bornozun üzerine geri döndüğünde, adama gözlerini kırıştıtırırken nefes nefese kalmıştı. Adamın gözlerinde hınzır bir bakış vardı.

"Artık evliliğe pek aldıracağımı sanmıyorum," dedi ve tekrar kollarına yaslandı.

Bir süre sessizce oturdular, Claire kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Çok tuhaf bir şey olmuştu: Harry onu öperken artık boruları duymuyordu.

"Gelip annemle tanışmalısın," dedi. "Av sezonu ve biraz atış olacak. Bramley'de ailemle birlikte kalabilirsin ve bir süre sonra evleniriz."

Claire'in tek söyleyebildiği "Evet," oldu.

Bir süre daha konuşmadılar -Harry'nin pek konuşmayı sevmediğini Claire bir süre önce fark etmişti- ama Harry gitme zamanının geldiğini söyleyene kadar dostça bir sessizlik içinde oturdular. Harry Claire'in kayığa binmesine yardım ederken onu tekrar, yumuşak ve tatlı bir şekilde dudaklarından öptü, sonra da kürek çekerek uzak kıyıya götürdü. Claire ona gülümsedi ve kendisini bekleyen geleceği düşündü.

Bunu haftalar süren hazırlıklar izledi. Claire'in annesi kızının duyurusu ve Bramley'de kalmak ve düşesle tanışmak için yaklaşan ziyaret nedeniyle mutluluktan bayılıyordu. Claire her günün her dakikasını Harry ile geçirmek istiyordu ama Arva'nın kızı için başka planları vardı. "Evlendikten sonra onunla gereğinden fazla zaman geçireceksin. İnan bana, kocan olduktan sonra bir erkeğin görmek istediğinden çok daha fazlasını göreceksin," diye tekrarladı annesi.

Claire annesinin alaycılığının onu üzmesine izin vermeyecekti. Harry'yi fırsat buldukça görüyordu, asla yalnız değil, her zaman başkalarıyla birlikte. Nişan yüzüğünü seçmek için Harry'nin dört arkadaşıyla birlikte gitmişlerdi, zümrütlerle çevrili büyük mavi bir elmas ve Bay Worth tarafından muhteşem bir gardırop giydirilmek üzere anne babası ve kız kardeşiyle birlikte Kanal'ı geçmeye gittiğinde onu çok özleyeceğini biliyordu.

Claire Worth'un Paris'teki salonundaki ilk provasından döndü ve otelin süit odalarına baktı. Ritz değildi ama annesi gerçekten modayı takip edenlerin burada kaldığını söylemişti. Yine de halı yıpranmıştı, sandalyelerden birinin koltuğu yırtılmıştı ve tavandan örümcek ağları sarkıyordu. Claire artık böyle yerlerde kalmanın gerekli olduğunu biliyordu ve annesinin buranın gerçekten de en şık otel olduğuna dair küçük yalanına inanması da bir o kadar gerekliydi.

"Ben gidiyorum canım," dedi babası George tombul karısına.

Claire babasının nereye gittiğini biliyordu, çünkü onu annesinin gözetimindeki küçük kutudan bin franklık bir banknotu gizlice alırken görmüştü. Babası yarışlara - her zaman yaptığı gibi parayı kaybedeceği yere. Claire kaşlarını çatarak eldivenlerini çıkardı ve tozlu bir masanın üstüne fırlattı.

Annesi hemen onları aldı. "Güzel şeylere karşı bu kadar umursamaz olamazsın. Sen evlenene kadar bunlardan daha fazla olmayacak."

"Eğer onunla evlenirse," dedi Claire'in on dört yaşındaki kız kardeşi, daha çok Brat olarak bilinen Sarah Ann, Claire'in mücevher kutusunu tekrar karıştırırken.

Claire, iğnelenip tekrar iğnelenirken hareketsiz durduğu bir günün yorgunluğu ve sinirliliğiyle mücevher kutusunu kapadı.

Brat sadece güldü. "Bana tapan bir adamla evleneceğim. Ona ne söylersem yapacak. Ve çok ama çok zengin olacak. Güzel bacakları olsa bile fakir bir adamla evlenmeyeceğim."

"Sana kiminle evlenmeni söylersem onunla evleneceksin," dedi Arva küçük kızının kulağından tutup onu odadan çıkarırken. Claire onları görünce omuz silkti, çünkü ne yaparsa yapsın annesinin çok sevdiği küçük kızını asla cezalandırmayacağını biliyordu. Zeki çocuk birkaç dakika içinde annesinin ona çikolata yedirmesini ve yasak bir gezi sözü vermesini sağlayacaktı.

Claire pencereye doğru yürüdü ve otelin dışındaki küçük parktaki ağaçlara baktı. Yapraklar sonbahar havasında yeni yeni dönmeye başlamıştı ve o New York'taki evini düşündü. Hem Paris hem de Londra New York'tan çok farklı, çok daha yavaş görünüyordu. New York'ta geçirdiği on dokuz yılı ve Maine'in serinliğinde geçirdiği yazları düşündü. Şimdiye kadar bu kolay hayatı kanıksamış, hiç değişmeyeceğini düşünmüştü. Babası yatıyla ya da bir haftalık av gezisiyle ya da boz ayı ve dağ aslanlarının peşinden aylarca Batı'nın vahşi doğasına gitmek üzere kapıdan çıkarken ona veda öpücüğü vermeye alışmıştı.

Arva, Beşinci Cadde'deki büyük evlerini yeni bir parti için dekore ederken annesinin çok sayıdaki hizmetçiye verdiği emirlerin sesine alışmıştı. Claire kütüphaneye ya da müzeye giderken durup duvarlardan, şöminelerden ve tavanlardan sarkan binlerce orkideyi hayranlıkla seyrederdi.

Anne ve babası iki kızlarını çoğunlukla görmezden gelmiş, mürebbiyelerinin ellerinde onlara iyi bakıldığını düşünmüşlerdi. Hem Claire hem de Brat gözetmenlerine rüşvet vermeyi kolay bulmuşlardı; çoğunlukla kendi hayatlarını yaşıyorlardı. Brat, tıpkı annesi gibi sosyeteyi seviyordu ve

Sık sık annesinin partilerine gider, orada herkes onun güzelliği için büyük bir yaygara koparırdı.

Ama Claire'in sosyeteden pek hoşlandığı söylenemezdi. Onun sevdiği şeyler kütüphaneler, müzeler ve kendi alanlarında bilgili insanlarla konuşmaktı. Annesi, Claire'in eve çay içmek için tarihin karanlık dallarından eski profesörleri getirmesinden nefret ederdi. Arva her zaman sıska küçük adamların ne kadar çok yiyebildikleri hakkında aşağılayıcı sözler söylerdi. Claire, "Ben zekâyı severim," demişti.

Ama hem Arva hem de George, muhasebecileri onlarla o korkunç konuşmayı yapana kadar kızlarıyla fazla ilgilenemeyecek kadar meşguldüler. Ondan sonra, Claire'e öyle geliyordu ki, hayatları bir gecede değişmişti.

Artık Beşinci Cadde'deki ev gitmişti, Maine'deki ev gitmişti, babasının yatı satılmıştı. Her şey, sahip oldukları her şey ve tüm yaşam tarzları yok olmuştu.

Şimdi bu konuda bir şeyler yapmak Claire'e kalmıştı. Harry ile evlenip düşes olduğunda her şey yeniden yoluna girecekti. Ailesi en çok istedikleri şeye sahip olacak, küçük kız kardeşi de kendisine tapan zengin bir adama kavuşma şansına sahip olacaktı.

Claire pencereden dışarı bakarken gülümsedi. Her şeyden korkuyordu ama Harry bunu kolaylaştırmıştı. Zengin bir adama aşık olmanın fakir bir adama aşık olmak kadar kolay olduğunu söyleyen eski söz doğrudu. Bir düke aşık olmak kesinlikle kolay olmuştu.

Paris'teki üçüncü günlerinde, Claire'in Londra'dayken sipariş ettiği kitaplar geldi. Annesinin sürekli uyarıları ve soruları arasında onları okumaya başladı. ("Düşes olduğunda insanlar sana reverans yapmak zorunda kalacak mı? Ben bir düşesin annesi olduğum için *bana* reverans yapmak zorunda kalacaklar mı? İnsanlar bana nasıl hitap edecek? Saygıdeğer Hanımefendi mi?") Claire çok geçmeden aristokrasi ile kraliyet arasındaki farkı açıklamaya çalışmaktan vazgeçti ve annesine bir düşesin annesi olarak hiçbir unvana sahip olmayacağı haberini vermekten nefret etti.

Kitaplar Harry'nin ailesi Montgomery'lerin tarihi hakkındaydı. Ailenin ne kadar eski olduğunu ve Clan MacArran olarak adlandırılan bu İskoç kolunun en azından bir zamanlar şefinin bir kadın olduğunu öğrendi. On beşinci yüzyılın başlarında Montgomery'lerden biri MacArran'larla evlenerek MacArran adını almış ve daha sonra Montgomery'ler neredeyse ayrı bir klan olana kadar başka Montgomery'ler başka MacArran'larla evlenmiştir. 1671 yılında Charles II aileye bir

Dukalık. Bunu neden yaptığına dair pek çok spekülasyon vardı. Bazıları bunun yıllarca sadık bir şekilde hizmet ettiği için olduğunu söylüyordu, ancak MacArran lairdinin kralın üvey kız kardeşi olduğu söylenen çok çirkin ve çok şirret bir kadınla evlenmeye gönüllü olduğuna dair bir söylenti de vardı.

Her ne sebeple olursa olsun klana bir düklük verildiğinde, o dönemde ailenin hangi isimle anılması gerektiği konusunda büyük tartışmalar yaşandı. Ailenin adı MacArran ve düklüğün adı Montgomery mi olmalıydı yoksa tam tersi mi? Bir efsaneye göre yazı tura atılmış. Yani, Harry MacArran düküydü ama adı Henry James Charles Albert Montgomery'ydi.

Paris'te geçirdiği günler boyunca Claire zaman zaman teçhizatların, hazırlıkların ve annesinin yoğun sosyal hayatının bir parçası olmanın yorgunluğu altında ezileceğini düşündü ama her şeyin sonunda Bramley'nin onu beklediğini hatırlıyordu.

Geceleri yorgunluktan , bu yüzden lamba ışığında Harry'nin ailesiyle ilgili kitapları ve Sir Walter Scott'un romanlarını okur, İskoç yazarın Highlands'igüzelliği ve orada yaşayan erkeklerin cesaretiyle ilgili anlattıklarını okurdu. Claire uykuya dalarken fundalıkları ve tıpkı Harry'ye benzeyen adamlardan oluşan orduları hayal ediyordu.

Claire ve ailesi Paris'ten döndüğünde, Harry onu . Ona kapısında düklük arması olan arabasına kadar eşlik etti. Otokratik bir tavırla, anne babasına ve kız kardeşine Claire'le birlikte Londra'ya yalnız gideceklerini söyledi. Claire annesinin öğütlerinden birkaç dakika uzak kalacağı için sevinçten ağlayabilirdi. Arabaya bindiğinde, Harry'nin arabayı pembe güllerle doldurduğunu gördü. Harry'nin uzattığı yivli şampanya kadehini aldı ve ona gülümsedi - ve birden kendisini öpmesini diledi. Onu kollarına alıp sarılmasını diledi. Onun aklındaki tüm şüpheleri yok etmesini istiyordu.

Ama Harry ona dokunmadı.

"Seni özledim," dedi gülümseyerek. "Beni düşündün mü?"

"Her zaman," diye cevap verdi, adamın geniş omuzlarının neredeyse arabanın bir tarafını doldurmasına bakarak.

"Peki benden uzaktayken ne yapıyordun?" "Elbise alıyordum ve kitap okuyordum. Sen ne yapıyordun?"

Harry şarap kadehinin üzerinden ona gülümsedi. Ona ne yaptığını söyleyecek değildi, çünkü metresler, birkaç aktris ve bazı

çok fazla para kaybettiği atlar. Ama çok zengin bir varisle evlenecekti ve ne kadar para kaybettiği önemli değildi.

"Seni düşündüm," dedi ve bunu söyleme şekli Claire'in kalbinin biraz çarpmasına neden oldu.

Kendini kontrol etmek için pencereden dışarı baktı. "Annem seninle yalnız kalmamdan hoşlanmayacak."

"Sanırım annen, kızının bir dükle evlenmesiyle sonuçlanacak her şeye izin verirdi."

Claire ona şaşkınlıkla baktı. "Seninle seni sevdiğim için evleniyorum, bir dükle evlenmek istediğim için değil."

"Öyle mi?" dedi gülümseyerek ve o böyle gülümsediğinde Claire onun dışında dünyadaki her şeyi unuttu. "Peki ya sürekli bahsettiğin şu tarih? Peki ya o yer? Şu Cull bilmem ne mi?"

"Culloden mi? Ama o-"

"Evet, evet, çok büyük bir savaş." Öne doğru eğildi ve onun elini tutarak parmaklarıyla oynadı. "Evliliği düşündüğümde aklıma savaştan başka şeyler de geliyor. Evlendikten sonra bana tarih dersi vermeyeceksin, değil mi?"

Adamın parmakları kadının kolundaydı. Tenlerini sadece dantel ayırıyordu. "Seni yatağa atmak için sabırsızlanıyorum," dedi çok yumuşak bir sesle.

Adam ona doğru eğilirken Claire nefesini tuttu. Ona böyle bir özgürlük tanımaması gerektiğini biliyordu ama öte yandan kısa bir süre sonra evleneceklerdi. Okuduğu birkaç kitap sayesinde -okumaması gereken kitaplar- evlilik töreninden sonra neler olduğuna dair genel bir fikri vardı.

Adamın dudakları onunkileri kaplarken Claire daha fazla düşünmedi. Arabanın aniden durması olmasaydı ne olacağından emin değildi ama arabadan inerken kaşlarını çatmıştı. Harry'yi ona bakarken ya da onu düşünürken sevdiği kadar, ona dokunurken de sevmeyi diliyordu.

Sonraki iki hafta boyunca annesi onu o kadar meşgul etti ki, ne Harry'yle ne de düşünceleriyle baş başa kalabildi.

Bu iki haftanın sonunda, ailesinin kiraladığı şehir evine gelerek, İskoçya'daki evine dönmek üzere Londra'dan ayrılacağını söyledi. Claire'in Harry'ye annesi hakkında, ailesinin geri kalanı hakkında, nişanlısı olarak kendisinden neler beklendiği hakkında sormak istediği binlerce şey vardı,

Ama Arva kısa toplantı boyunca gevezelik ettiği için tek kelime etmeye fırsat bulamadı. Harry gitmeye hazır olduğuunda, Arva veda ederken Claire'in elini öptü ve sonra gitti. Claire odasına dönerken gözlerini kırptırdı. Onu tekrar görmeden önce tam bir hafta geçecekti ve hayatının yeniden başlaması için endişeleniyordu.

İkinci Bölüm

Claire ata ustalıkla bindi, sağ bacağını eyerin kulpuna geçirdi ve dizginleri seyisten aldı. O ve ailesi Londra'dan yorucu bir yolculuğun ardından önceki gece geç saatlerde Bramley'e varmışlardı. Üç gün sürmesi gereken yolculuk aslında sinir bozucu bir şekilde dört güne çıkmıştı. Yollar bozuktu ve sık sık koyunların yoldan geçmesine izin vermek için durmak zorunda kalmışlardı. Annesi durmadan şikâyet ediyor, babası ve küçük kız kardeşi ise Claire çığlık atmak isteyene kadar birbirini ardına kâğıt oyunu oynuyorlardı. Hiçbiri İskoçya'yı ilk kez ziyaret ediyor olmalarının ne kadar önemli olduğunun farkında değil gibiydi.

George Willoughby kartlarından başını kaldırıp sadece ülkenin ona biraz çorak göründüğünü söyleyecek kadar uzun süre bakmıştı.

"Bunu nasıl söylersin?" Claire nefesini tutmuştu. "Funda çiçek açmış. 1735'te tam da bu noktada ne olduğunu bilmiyor musun? O yıl-" Babası esnemeye başlayınca sözünü kesti.

Küçük kız kardeşi Sarah Ann, Claire'e bir bakış attı ve "Eminim Harry, Bonnie Prens Charlie ve İskoçya'da olan diğer her şey hakkında her şeyi biliyordur. Yoksa sen onu öpmekle meşgul olduğun için fazla konuşamadın mı?"

Yorgun ve gergin olan Claire, kız kardeşine doğru hamle yaptı ama çocuk, kiralık arabanın daracık sınırları içinde bile ondan kaçmayı başardı.

"Keşke ikiniz tartışmayı bıraksanız," dedi Arva. "Başımı ağrıtıyorsunuz. Ve Sarah, Harry'ye Harry demen gerektiğini sanmıyorum. Ona 'Lordum' demelisin."

Claire öfkeyle, "," dedi.

Sarah babasına, "Seni yine yendim," dedi. "Anne, sevgili ablam Harry'ye Majesteleri diye hitap edileceğini bilmeni istiyor. Bu konuda pek çok kitap okuduğunu ve her şey hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğini bilmeni istiyor. Öte yandan sen hiçbir şey okumadın, bu yüzden İskoçya ya da başka bir şey hakkında bilgi sahibi olman mümkün değil." Brat annesine büyük bir masumiyet ve tatlılıkla gülümsedi.

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Claire. "Ben sadece-"

Ama Arva en büyük çocuğunu dinlemedi. "Claire, benim anlamsız olduğumu düşündüğünü biliyorum. Toplumda bir yer edinmeye çalışmam hakkında ne düşündüğünü bana bildirmek için hiçbir fırsatı kaçırmadın ama Claire, ben senin annenim ve bana biraz saygı borçlu olduğuna inanıyorum. Hepimiz senin ne yaptığını bilemeyiz. Hepimiz..."

Claire, Brat'ters ters bakarken annesinin tanıdık gevezeliğini dinledi. Claire milyonuncu kez kız kardeşinin bu şekilde mi doğduğunu yoksa doğduktan hemen sonra kafasının üzerine mi düştüğünü merak etti. Sebep her ne olursa olsun, Sarah Ann kız kardeşine acı çektirmekten büyük zevk alıyordu.

"Anlaşma sırası sende, Brat," dedi George en küçük kızına sevgiyle. Arva küçük kızının nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi görünürken ve kocasıyla Claire'in çocuğa neden Brat dediklerini anlayamazken, George çocuğun ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bazen babasının kızının yaptığı her çürümüş, sinsi, çıkarıcı şeyi bilmekle kalmayıp seviyor gibi görünmesi Claire'i çileden çıkarıyordu. Claire'in onu çileden çıkarıcı bulduğu kadar o da çocuğu eğlenceli buluyordu.

Willoughby ailesi Bramley'e ulaştığında saat gece yarısına yaklaşıyordu. Sadece çeyrek ay vardı ve Claire'in evlerinden biri olacak evin ayrıntılarını göremiyorlardı ama büyüklüğünü görebiliyorlardı. "Devasa" kelimesi onu anlatmaya yetmezdi. Ev arazide dönümlerce uzanıyor gibi görünüyordu. Uzun bir evdi, en az dört katlıydı ama yüksekliği genişliğinin yanında cüce kalıyordu. Sadece bir ucundan diğer ucuna yürümek bile iyi bir yürüyüş olurdu.

Claire neredeyse arabanın penceresinden dışarı sarkmış olan annesine baktı. Mekânın büyüklüğü, Claire'in bildiği kadarıyla dünyada başka hiçbir şeyin yapamadığını yapmıştı: Arva Willoughby'nin nutku tutulmuştu.

Evin yaklaşık ortasında durdular ve arabacı kapıya vurdu; birinin gelip kapıyı açması sonsuzluk gibi geldi. Aradan geçen zaman Arva'ya sesini toparlaması ve onları karşılamak için kimsenin beklemediği gerçeğiyle ilgili düşüncelerini ifade etmesi için zaman kazandırdı.

Arva, "Bizi karşılaması için birini bırakırlar diye düşünmüştüm," dedi. "Ne de olsa kızım bir düşes olacak. Bizim sığınacak yer arayan bir hiç olduğumuzu mu düşünüyorlar? Belki de Harry'nin annesi kızım düşes olduğunda artık düşes olamayacağı için kızgındır. Belki de o-"

Daha fazla dayanamayacağını düşünen Claire annesine döndü. "Düşes olmaya devam edecek," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "*Dul* düşes olacak ama yine de bir düşes."

Arva burnunu çekti. "Senin bildiğin her şeyi bilmediğime eminim, canım. Korkarım senin avantajlarına sahip değilim. Ama o avantajları sana ben verdim, değil mi?"

"Anne, ben-" Claire söze başladı ama sonunda büyük meşe kapı sabahlık giymiş, uykulu gözlerle bakan yaşlı bir adam tarafından açılınca durdu.

Birkaç dakika içinde Arva giriş salonuna doğru ilerledi ve eşyalarla insanlardan oluşan maiyetlerinin dağıtılmasını emretti. Sandıklar ve valizlerle dolu iki araba ve Arva'nın hizmetçisini, George'un uşağını ve Brat'in mürebbiyesini taşıyan bir başka araba daha vardı. "Ve en büyük kızımın, düşes olacak kızımın bir hizmetçiye ihtiyacı var. Hizmetçisi" -Arva'nın sesinde, nankör kadın hakkında ne düşündüğünü anlatan bir alay vardı

- "Kaçtı ve bir İngiliz'le evlendi."

Claire'in kâhya olduğunu tahmin ettiği adam, Arva'nın tüm taleplerini en ufak bir ilgi göstermeden dinliyordu. İskoç aksanıyla yumuşak bir sesle, "Ah, işte, zevkin hesabı yok," dedi. Claire onu duyan tek kişi olsun ya da olmasın, kesinlikle gülen tek kişiydi ve adam dönüp ona biraz gülümsedi.

Arva'nın tüm taleplerine ve harcadığı enerjiye rağmen odalarına çıkmaları bir saati bulmuştu. Claire soyunup dört direkli devasa yatağa uzandı ve daha örtüyü çekmeden uykuya daldı.

Ama uzun süre uyumadı. Top gibi kıvrılmış bir halde uyandı: donuyordu. Yatağın üzerinde çok az örtü vardı ve şöminede ateş yoktu. Dişlerini gıcırdatarak yataktan çıktı ve banyoyu aramaya başladı. Banyo yoktu. Işıklar için bir düğme de bulamadı.

Karanlık odada bir süre sendeledikten sonra kibrit ve mum bulmayı başardı ve birini yakıp başının üzerinde tutarak odayı görmeye çalıştı. Ama tek görebildiği kocaman bir yatak ve duvarlara yaslanmış ağır meşe mobilyalardı. Bir duvarda gardırop kadar büyük bir tablo vardı ve başını kaldırdığında kendisine bakan bir kadın gördü. Resimdeki kadın Claire'e anladığını düşündüren bir gülümseme takınmıştı.

Claire eski ve büyük bir gardırobun kapısını açtı ve giysileriyle dolu olduğunu görünce gülümsedi. O uyurken birileri onun için dolabı açmış olmalıydı. İkinci bakışında gardıroptaki giysilerin kendisine ait olmadığını gördü. Bir giysiyi çekip çıkardı. Elbisenin görünüşüne bakılırsa en az elli yıllıktı.

Soğuk bir ürperti omuzlarını sarstı. Görmek için uygun bir zaman değildi; eğer pamuklu geceliğinden başka bir şey giymezse soğuktan ölecekti.

Gardırobun her iki kapağını da açtı ve giyecek sıcak bir şeyler bulmak için ciddi bir arayışla içine daldı. Erkek giysileri, çocuk giysileri iki yüz elli kilo ağırlığında olması gereken kadınlar için giysiler vardı. En arkada bir binicilik kıyafeti buldu. İyi, uzun ve zorlu bir sürüşün onu ısıtabileceğini düşündü. Elbise biraz garipti, büyük kolları ve yüksek, kemerli beli vardı ve Claire onun için çok kısa olacağını görebiliyordu, ama yündü ve ona uymaya oldukça yakındı.

Çekmeceler dolusu sarı, küf kokulu iç çamaşırı buldu ve teninin elbisenin ağır yününe temas etmesini önleyecek kadarını bulmayı başardı. Ayrıca birkaç çift örgü çorap da vardı.

"Ayakkabılar," diye mırıldandı, bu macera hoşuna gitmeye başlamıştı. Çocukken annesinin giysileriyle oynamayı hep sevmişti ve şimdi bunu tekrar yapabiliyordu.

Tam da bildiği gibi ayakkabılarını buldu ve ayaklarını, eskidikçe çatlamaya başlayan bir çift yüksek düğmeli, sivri burunlu, siyah deri ayakkabıya sıkıştırmayı başardı.

Nihayet giyindiğinde, eski bir iskele camında kendine baktı ve sonuç karşısında kıkırdadı. Yüksek tavanları ve kırmızı brokarla kaplı gibi görünen duvarlarıyla karanlık odada, geçmişten gelen bir şeye benziyordu. Kapıdan çıkarken başka bir dolap gördü, onu açtı ve eldivenlerle birkaç şapka buldu. Bir erkeğin silindir şapkasının minyatürüne benzeyen gösterişli küçük bir şapkayı kafasına rakik bir açıyla tutturdu, kendisine çok büyük gelen bir çift sağlam deri eldiven aldı ve odadan çıktı.

Her zaman mükemmel bir yön duygusuna sahipti ve üç koridordan ve iki kısa merdivenden ön kapıya giden yolu hatırlıyordu. Kapı kilitli değildi ve kilidin üzerinde görebildiği pasa bakılırsa yüz yıldır ya da daha uzun süredir kilitlenmemiş gibiydi.

Ahırların evin arka tarafında olduğunu varsayarak yürümeye başladı. On dakika sonra evin sonunu bulmaya çalışırken hâlâ yürüyordu. Eldivenlerle bile ısınmak için ellerini birbirine sürtüyordu ve donmuş ayak parmaklarının donmasından endişe ediyordu. Sonunda evin kenarına geldiğinde sola döndü ve yürümeye devam etti. Toplamda ahırlara ulaşması neredeyse otuz dakika sürmüştü. Ahırlara ulaştığında, "Bir banyo aramalıyım," diye mırıldandı.

Hava yeni yeni aydınlanıyordu ve ahırın içinde bir fenerin yandığını görebiliyor, sesler duyabiliyordu.

Ahırdan çıkan genç bir adam onu görmeden önce neredeyse ona çarpıyordu ve onu gördüğünde bir hayalet görmüş gibi bakıyordu. Claire eski moda kıyafetleriyle gerçekten de hayalete benzediğini düşündü.

"Merhaba," dedi genç adama. "Bir at alabilir miyim? Ata binmek istiyorum."

Adam konuşmadı ama başını salladı ve ahırlara doğru geri dönmeye başladı. Bir süre sonra yaşlı bir adam dışarı çıktı ve ona erkek eyeri mi yoksa yan eyer mi istediğini ve ata binip binemeyeceğini sordu.

Claire kendinden emin bir şekilde, "Neyiniz varsa ona binebilirim," dedi.

Ahırın kaldırım taşlarının üzerinde durdu ve at eyerlenirken bekledi. Ahırda çalışan bütün adamlar teker teker dışarı çıkıp sönmemiş bir merakla ona bakmaya başladılar ve Claire kendini kasabaya gelmiş bir sirk göstericisi gibi hissetmeye başladı. İki kez dönüp adamlara zayıf bir gülümseme verdi, sonra tekrar arkasını döndü.

Sonunda at ona doğru getirildi ve yaşlı adam onu ayağa kaldırdı. Onun iyice oturduğunu görene kadar eleştirel bir gözle onu izledi, sonra geri çekildi.

"Doğuda bir patika var," dedi ve Claire başıyla ona teşekkür etti. Yola çıkarken arkasına döndü ve ayakta durup onu izleyen tüm adamlara el salladı. Onlar da gülümsedi ve bazıları el sallayarak karşılık verdi.

Kaldırım taşlarından kurtulduktan sonra atı daha hızlı koşmaya teşvik etti. Yolu bilmediği ve keskin dönüşler ile ağaç dallarından çekindiği için dörtnala koşmaya cesaret edemedi. Ağaçların arasına girdiğinde attan indi ve çalılardan yararlandı, sonra yeniden ata binmek için bir ağaç kütüğünün üzerine çıktı.

Yavaş yavaş güneş yükseldi ve önünü görebildi. Ağaçların arasından geçip uzun, açık bir patikaya, aslında bir araba yoluna geldi ve ileride hiçbir tehlike olmadığını görebiliyordu.

"Gel oğlum," dedi iri ata. "Hadi ısınalım." Topuklarını hayvana doğru uzattı ve hayvan öne doğru sıçradı, görünüşe göre hareket etmekten en az onun kadar memnundu.

Claire başını öne eğdi ve hayvanı bir yarış kazanabilecek bir koşuya teşvik etti. Kendini harika, okyanusu geçtiğinden beri hiç olmadığı kadar özgür hissediyordu ki her şey bir anda oldu. Tam küçük tepeyi tırmanırken sağındaki ağaçların arasından bir adam çıktı. Çok hızlı yürüyordu ve nedense atın sert toprakta gümbür gümbür koştuğunu duymamış gibiydi.

At, erkek ve en çok da kadın ürkmüştü.

At şaha kalktı ve Claire atın başının üstünden uçarak sol kolunun üzerine sertçe indi. At sola, bataklık gibi görünen bir gölete doğru gitti. Adam kendini uçan toynaklardan korumak için kolunu kaldırdıktan sonra kadına doğru ilerlemeye başladı.

Claire doğrulmaya çalışırken, "Ben değil," diye soluk soluğa bağırmaı başardı. "Bataklığa düşmeden önce atı yakalayın."

Adam sanki kadının konuştuğu dili anlamamış gibi bir an öylece durdu.

Claire, "Devam et," diyerek onu ata doğru yönlendirdi. Dik oturmaya çalışırken sol kolunu kucaklıyordu. Kolunu ovuştururken adamın elindeki sopayı bırakıp atın peşinden koşmaya başlamasını izledi.

Onu izlerken bir nevi koştuğunu düşündü. Adam topallıyordu, sağ bacağını zar zor hareket ettirebiliyordu ve omuzlarını öyle bir tutuş şekli vardı ki, attığı her adımın acı verdiğini düşündü. Yaşlı ve sakat bir adamı atının peşinden gönderdiği için bir suçluluk dalgası hissetti ama sonra koluna bir acı saplandı ve onu göğsüne bastırdı.

Adamın atın dizginlerini tutmasını ve onu sakinleştirmeyi başarmasını izledi. Claire acı içinde ayağa kalktı, kolunu vücuduna yakın tutarak adamın atıyla birlikte gelmesini bekledi. Onu karşılamak için tarlaya doğru yürüdü.

Onu görebilecek kadar yaklaştığında, irkilerek onun hasta olduğunu fark etti. Ata bakıyordu ve gözlerini göremiyordu, ama ancak büyük bir hastalık bir insanın onun gibi görünmesine neden olabilirdi: cildi hoş olmayan yeşilimsi bir sarıydı.

"Çok özür dilerim," diye başladı. "Senin olduğunu bilseydim-" Sözünü yarıda kesti. Ne söyleyebilirdi ki? Ölümün eşiğinde olduğunu bilseydi, atını kovalamasını emretmez miydi?

Adam konuşmak için ağzını açtı ama sonra yüzü tuhaf rengini kaybetti ve kâğıt beyazına döndü. Gözleri yuvalarından fırladı ve dizleri bükülmeye başladı.

Claire dehşet içinde adamın bayılmak üzere olduğunu fark etti. "Efendim!" diye soluk soluğa bağırdı ama adam yere doğru batmaya devam etti.

Hızla ileri doğru koştu, onu yakalamak için sağ kolunu uzattı ama adam öne, onun üzerine düştü. Onun ağırlığı altında geriye doğru sendeledi, çok acıyan sol kolu yana doğru uzanmıştı. Ayaklarını iki yana açarak adamın ağırlığına karşı kendini desteklemeye çalıştı. Yardım için etrafına bakındı, ama tek gördüğü sakince ot yiyen attı.

"Şimdi ne yapacağım?" diye sordu kendi kendine yüksek sesle. Adam ona karşı ölü bir ağırlık gibiydi, kolları iki yanına sarkmış, yüzü omzuna bastırılmıştı.

Büyük zorluklarla ve çok yavaş bir şekilde kendini yere indirmeyi başardı, önce bir dizinin üzerine, sonra da diğerinin üzerine çöktü. Adamla konuşmaya çalıştı, hatta bir yanağına vurmayı bile denedi, ancak yanağının ne kadar ince olduğunu, sadece kemiğin üzerindeki deriyi hissettiğinde, ona tekrar dokunmadı.

Her ne kadar üzerinde fazla et yokmuş gibi görünse de, geniş omuzlu ve uzun boylu iri bir adamdı, bu yüzden onu sağlam koluyla indiremedi. Sonunda bir bacağını ve ardından diğerini uzatmayı başardı. Şimdi oturuyordu ve adam yüzüstü yatıyordu, başı göğsünde, vücudu bacaklarının arasındaydı. Kimsenin gelip onu bu halde görmemesi için sessiz bir dua etti, sonra da tek koluyla tüm gücünü kullanarak onu üzerinden sırt üstü yuvarladı.

Sonunda onun yanına uzandığında, Claire efor sarf etmekten nefes nefese kaldığını fark etti. Ona birkaç kez "Efendim," diye seslendi ama adam kıpırdamadı. Nabzını hissetmek için elini boynuna götürdü ve onu öldürmemiş olmak için dua etti. Yaşıyordu ve aslında baygınlıktan derin bir uykuya geçmiş gibi görünüyordu.

Yanında oturan Claire iç çekti. Şimdi ne yapacaktı? Onu orada yalnız bırakıp gitmeye cesaret edemiyordu. Bildiği kadarıyla İskoç ormanlarında hâlâ kurtlar dolaşıyordu. Adama baktığında onun titremeye başladığını gördü.

Bir iç çekişle, kolunu incitmemeye dikkat ederek eski yün ceketini çıkardı. Ceketini onun üzerine geçirdikten sonra, terden ıslanmış saçlarını alnından nazikçe düzeltti.

O zaman ona baktı ve yaşlı bir adam olduğunu gördü, muhtemelen ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başındaydı ve rengine bakılırsa daha fazla yaşayacak gibi görünmüyordu. Yanaklarında iki eski yara izi vardı, her iki yanda birer tane, uzun, korkunç görünümlü yara izleri ve bu yara izlerine neden olacak ne tür korkunç bir şey olduğunu merak etti. Parmak uçlarıyla yara izlerini takip etti.

Yaşına rağmen saçları gür ve koyu renkliydi ve koyu renk bıyığı neredeyse üst dudağını örtüyordu. Dudaklarının hâlâ dolgun olduğunu fark etti.

"Zamanında oldukça yakışıklı olmalısın," diye fısıldadı ona, yine saçlarını yüzünden çekerek. Adamın geri kalan kısmına baktı. Oldukça uzun boyluydu, muhtemelen Harry'den de uzundu, ama Harry gibi yapılı değildi. Bu adam Harry'nin kalın kaslarına sahip değildi; Harry gibi kompakt değildi, ama daha derindi, geniş omuzlardan ince kalçalara doğru sivriliyordu.

Claire adamın boyuna bakarken gülümsemek zorunda kaldı, çünkü adam da en az kendisi kadar tuhaf giyinmişti. Eski bir gömlek giymişti, bu soğuk sabah için çok ama çok ince bir gömlekti ve Claire onun altına hiçbir şey giymediğini görebiliyordu, çünkü teninin korkunç rengi ince kumaştan belli oluyordu. Bacakları kirli, yağlı, yıpranmış ve birkaç yerinden yırtılmış bir geyik derisi pantolonun içindeydi. Bu pantolonlar bir kraliyet beyefendisinin kulübüne giderken giyebileceği türdendi. İşin tuhafı, Claire'in o güne kadar gördüğü en güzel botlardan bir çift giymişti. Giysilerdeki kaliteyi her zaman gördüğünde fark ederdi ve bu çizmeler gerçekten de en iyisiydi.

Belki de zor zamanlar geçiren bir beyefendidir, diye düşündü. Adam yine titredi, ama sonra o da titredi. Yukarı baktı ve gökyüzünün gri bulutlarla kaplı olduğunu gördü. O zaman bir yağmur sisinin yağmakta olduğunu fark etti. Bu gerçek bir yağmur değildi, Amerika'da bildiği gibi gök gürültüsü ve şimşeklerle kendini duyuran bir yağmur değil, daha çok ıslak bir sise benzeyen yumuşak, soğuk bir yağmurdu. Kendini ısıtmak için yaralı sol kolunun üst kısmını ovuşturdu ama faydası olmadı. Şimdi yapabileceği tek şey adamın uyanmasını beklemek ve ikisinin de zatürreden ölmemesini ummaktı. karşı oldukça korumacı hissederek ve iyi olduğundan emin olmak isteyerek etrafından dolaştı, bir ağaca yaslandı ve sisli havayı izledi

yağmur yağıyordu. Belki de çıtırdayan ateşleri ve... ailesinin bazen Florida'da kiraladığı evi düşünürse ısınırdı.

Trevelyan gözlerini yavaşça açtı ve kirpiklerini kaplayan buğuyu kırıştırarak uzaklaştırdı. Soğuk ve ıslak zeminde yatmasına neden olan olayları hatırlarken bir süre kıpırdamadan yattı. Ormandan çıktığını, neredeyse şaha kalkmış bir atla çarpıştığını ve sonra havada uçan bir kız gördüğünü hatırlıyordu. Ona doğru koşmaya başlamıştı, ama sonra kız otoriter bir tavırla ve ancak Amerikalılara özgü olabilecek düz bir aksanla, sanki seyislerden biriymiş gibi ona bir emir vermişti.

Yaratık insanları yiyecek ve barınakla ilişkilendirdiği için atı yakalamak kolay olmuştu ama yine de bu aktivite onun için çok fazlaydı. Tam kıza ulaşmış ve onun hakkında ne düşündüğünü söylemek için ağzını açmıştı ki, dizlerinin altında kaldığını hissetti ve gözlerinin önünde siyahlıktan başka bir şey yoktu.

Şimdi uyandığında kendini yerde buldu ve göğsünde bir çocuğa aitmiş gibi görünen bir giysi vardı. Solundan gelen bir hapsirlik sesi başını çevirmesine neden oldu.

Bir ağaca yaslanmış, soğuktan titreyen ve iyice perişan görünen kızdı. Orada uzanmış, sonsuz İskoç yağmuruna karşı gözlerini kırıştırırken, kızın art arda üç kez hapsirmesini izlerken, yüzünü inceledi. Daha önce hiçbir insanda böylesine geniş gözlü bir masumiyet görmediğinden emindi. Daha çocuk bile sayılmaz, diye düşündü. Eliyle burnunu ovuşturdu, sonra dönüp ona baktı.

Güzeldi ama daha güzel kadınlar da görmüştü - tabii ona kadın denebilirse. Yağmur ince bluzun birleşiminin avantajını ortaya koyduğu oldukça görkemli bir şekilde gelişmiş göğüsleri olmasaydı, yaşının on dört civarında olduğunu tahmin edebilirdi.

"Uyanmışsın," dedi ve onun yoğun, karanlık gözlerine baktı. Claire o gözlere baktığında, onun zararsız, yaşlı bir adam olduğuna dair ilk izlenimini gözden geçirmek zorunda kalabileceğini düşündü. Onunki gibi gözleri daha önce hiç görmemişti: karanlık, zorlayıcı ama aynı zamanda korkutucu. Gözlerinde zekâ, karmaşıklık ve bilgi vardı. Ona öylesine dikkatle, öylesine gözünü kırpmadan bakıyordu ki, sanki aklını okuyormuş gibi hissetti. Kaşlarını çattı ve gözlerini kaçırdı.

Trevelyan'a gelince, onun o güne kadar gördüğü en kurnaz ve masum gözlerle sahip olduğunu düşünüyordu.

Dirseklerinin üzerinde yükselmeye başladı. Onun bu hareketiyle, kadın anında onun yanına geldi ve ona yardım etmek için eğildi. Bir ara güzel göğsü adamın yanağına bastırdı. Ona tatmin olacak kadar yardım ettikten sonra arkasına yaslandı ve adam ona gülümsedi.

Claire yine kaşlarını çatı. Adamın ona bakışında hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Ona... göğsünün ortasına Makyavelist bir gülümsemeyle bakmıştı ve Claire'in onu tokatlamak istemesine neden olmuştu. Her türlü kötülüğü yapabilecek biri, diye düşündü. Harry'ye bir insan diğerine ne kadar benzeyebilirse o kadar benzemiyordu. Bu adamın karanlık, tehlikeli gözleri Harry'nin masum mavi gözlerine benzemiyordu.

Omuzlarını dikleştirdi. Adamın onu korkutmasına izin vermeyecekti.

"Senin gibi bir adamın böyle bir havada dışarıda ne işi var?" diye sordu, sesini öğrencilerinden birini azarlayan bir öğretmene benzeterek. "Evde, yatağında olmalıydın. Sana bakacak birileri yok mu? Bir karın? Kızların?"

Yüzünde biriken suyu göz kırparak uzaklaştırdı. "Yürüyüşe çıkmıştım," dedi kaşlarını çatarak. "Benim gibi bir adam da ne demek?"

"Sizi kırmak istemedim, sadece hava soğuk ve ıslak ve görünüşünüze bakılırsa pek sağlıklı değilsiniz. Ben yardım getirirken iyi olacak mısınız?"

"Ne için yardım?"

"Neden, sizin için tabii ki. Belki adamlar bir sedye getirebilir ve onlar da taşıyabilir."

Bunun üzerine Trevelyan olabildiğince hızlı bir şekilde yerden kalktı ve hızlı hareket etmekten başının döndüğünü görmesine izin vermeden önce ölebilirdi. "Sizi temin ederim ki hanımefendi, kendi başıma yürüyebilecek durumdayım ve sedyeye ihtiyacım yok." Trevelyan'ın mutlak tiksintisiyle, en sıkı otokontrolüne rağmen, ayaklarının üzerinde sallandığını hissetti, ama sonra, sevinçle, kız sağ kolunu onun beline doladı ve kolunu omuzlarında gezdirdi.

"Görüyorum ki hiç yardıma ihtiyacın yok," dedi alaycı bir tavırla. Onun yüzüne bakmadığı zaman kendini çok daha iyi . En azından yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi, onun aklından geçen her düşüncüyü kendisinden önce bildiğini ima eden o bakışı silmeyi başarmıştı.

Ona doğru eğildi. Kız ancak omzuna kadar gelmişti ama onun mükemmel bir boyda olduğunu düşündü. Elbette kız bir metre ya da bir buçuk metre boyunda olsaydı, muhtemelen yine de onu mükemmel bulacağını fark etti. "Belki de biraz yardıma ihtiyacım var," dedi, hem zayıf görünmeye hem de eğlendiğini sesinden belli etmemeye çalışarak.

"Atımı getireyim de evine geri dön." "Peki ata binersem ne yapacaksın?"

"Yürü," dedi, sonra nefesinin altından ekledi, "Belki beni ısıtır."

Trevelyan onun başının tepesine doğru gülümsedi. "Atlar beni korkutuyor. Vertigo, bilirsin. Belki benimle yürüyebilirsin. Sadece bir süreliğine, kendimi biraz daha güçlü hissedene kadar."

Claire yüzünü buruşturduğunu saklamaya çalıştı. Sabahını bu adama bakıcılık yaparak geçirmeye hiç niyeti yoktu. Ona sempati duyması gerektiğini biliyordu, sonuçta belli ki hastaydı ve bayılmıştı ama hiç sempati duymuyordu. Onu rahatsız edici, sinir bozucu buluyordu. Onu sinirli hissettiriyordu ve nedenini bilmiyordu. Belki de sorun adam değildi. Belki de ıslak, üşümüş ve aç olduğu içindi. Şimdiye kadar evdekiler kıpırdanmış ve yemek, güzel, sıcak yemek olmuş olmalıydı ve kendi kıyafetlerini bulabilir ve-

Trevelyan onun yüz ifadesini gördü. "Benimle gelmek zorunda değilsin," dedi ve geri çekilip eğilerek ıslak ceketini yerden aldı. "Lütfen atınıza kadar size yardım etmeme izin verin. Tek başıma iyi olacağım."

Ona baktı ama gözlerine kadar değil. Onun gözlerinden kaçındı. Yanaklarındaki yara izlerine ve teninin rengine baktı ve ona yardım etmesi gerektiğini anladı. Kollarını soğuk ceketin içine sokarken, onu orada bırakıp gitmek istiyordu ama vicdanı onun kadar hasta bir adamı bırakıp gitmesine izin vermiyordu. Eğer bir bayılma nöbeti daha geçirir, yağmurda yatar ve ölümcül bir enfeksiyon kaparsa, bu onun suçu olacaktı.

"Hayır," dedi iç çekerek. "Sığınağa gitmene yardım edeceğim."

Kadın yine sağ kolunu adamın beline doladı ve adam yine ağır bir şekilde ona yaslandı, arada sırada topallayarak yardımına gerçekten ihtiyacı göstermeye çalıştı. Patikadan aşağı doğru yürümeye başladılar, at da uysalca onları takip ediyordu.

"Sen de kimsin?" Trevelyan sordu.

"Claire Willoughby," diye tersledi, sonra bu kadar saçmaladığı için kendine lanet okudu ama adamın ona dokunması onu rahatsız ediyordu. Ona kendini

Garipti: hoşlanmadığı şekilde kızgın ve huzursuzdu.

"Peki Claire Willoughby, şafak sökmeden önce dışarıda ne yapıyordun, boyun kıran bir hızla ata biniyordun ve sana uymayan kıyafetler giyyordun? Mürebbiyenden mi kaçtın?"

Claire çok ıslaktı, çok üşüyordu, çok açtı ve kolundan dolayı kibar olamayacak kadar çok acı çekiyordu. Ayrıca adam onu her geçen dakika daha da rahatsız ediyordu. "Sizin yaşınızda ve bariz bir şekilde hasta olan bir adamın bu ormanda dolaşmasına neden izin verildiğini bilmek istiyorum. Bakıcınızdan mı kaçtınız?"

Trevelyan onun sözleri karşısında birkaç kez gözlerini kırptırdı. Kadınların onu fiziksel olarak çekici bulmasına alışkındı ve bu güzel genç kızın bulmaması hoşuna gitmemişti. Tekrar denemeye karar verdi. "Anladığım kadarıyla Bramley'de kalıyorsunuz. Neden?"

"Üzerime biraz daha az ağırlık koyabilir misin?"

"Evet, elbette." Trevelyan biraz doğruldu ve bir an için ona o kadar yaslanmadı ama birkaç saniye içinde patikada yavaşça yürürken yine ona . Trevelyan onu hissetmekten o kadar keyif alıyordu ki, onu uzun yoldan Vahşi Orman'a götürebileceğini düşündü. Ormanın en ucunda eski bir bahçıvanın kulübesi vardı ve en az beş mil uzaktaydı.

"Bana cevap verecek misin?" diye sordu.

Claire, adamın kendisini okuldan yeni çıkmış sanmasına rağmen, ona yaslanmaktan zevk aldığını fark etti. Korkunç yaşlı adam, diye düşündü ve tüm gücüyle onu yağmurda yerde yatarken uyurken bırakmış olmayı diledi. Şu anda hayattaki amacı bu adamdan uzaklaşmaktı. "Belki de bana kim olduğunu söylemelisin. Eviniz çok uzakta mı?"

"Çok uzak değil." Yanağını kızın başının üst kısmına doğru götürdü. Onu ilk gördüğünde başında küçük bir şapka vardı ama artık yoktu ve şimdi sadece koyu renkli, nemli saçları vardı.

"Sakıncası var mı?" diye tersledi, sonra koluna ağırlı girince yüzünü buruşturdu. "Yaralısın," dedi sert bir ses tonuyla. çaresiz bir ses tonu kullanıyordu.

"Hayır, yaralanmadım. Sadece kolumu incittim. Açım, ıslağım ve üşüyorum, bu yüzden eve dönmeyi çok istiyorum."

"İçeri girdiğinde daha da üşüyeceksin."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı.

"Ne düşündün?"

"Evi bildiğinizi. Orada yaşadınız, değil mi? Dükü tanıyor musun?"

Cevap vermeden önce bir an durdu. "Dükü oldukça iyi tanıyorum."

Harry'yi düşününce gülümsedi. "Biz evleneceğiz," dedi usulca.

Trevelyan bir an sessiz kaldı. "Ah, küçük Harry. Büyümüş mü? Onu son gördüğümde sadece bir çocuktuk."

"Muhteşem bir adam oldu," dedi ve sonra utanç içinde boğazını temizledi. "Yani o... o..."

"Anlıyorum. Gerçek aşk."

Adamın bunu söyleme şekli, sesindeki alaycılık Claire'in sertleşmesine neden oldu. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir şeyle dalga geçmek zorunda değilsin."

"Ama ben gerçek aşk hakkında her şeyi biliyorum. Yüzlerce kez aşık oldum."

Dişlerini sıktı, bir yandan da adama bu kadar kızması için hiçbir neden olmadığını biliyordu. "Bir insan gerçek aşkı hayatında sadece bir kez yaşar. Eğer şanslıysa. Çoğu insanın bunu bulabildiğini hiç sanmıyorum. Eğer yüzlerce kez aşık olduysanız, o zaman hiç aşık olduğunuza inanmıyorum, gerçekten, gerçekten aşık olduğunuza."

"Genç Harry'ye aşık olduğun gibi mi?" Sesinden eğlenceyi uzak tutamadı ve onun sertleştiğini hissettiğinde neredeyse kahkahalarla gülecekti. "Ne kadar da gençsin."

"Ve ne kadar da yaşlısın," diye tersledi.

Bu Trevelyan'ın gülmesini durdurdu. Belki de yaşlıydı. Belki de hayatı boyunca gördüğü, yaptığı ve duyduğu her şey onu zamanından önce yaşlandırmıştı. "Özür dilerim Bayan Willoughby," dedi. "Ben Trevelyan'ım."

Onu affedecek gibi hissetmiyordu. Alaycı, yaşlı bir adamdı ve keşke onunla karşılaşma talihsizliğini yaşamamış olsaydım diye düşündü. "Trevelyan ne?"

Nedense bu onu düşündürüyor gibiydi. "Sadece Trevelyan, hepsi bu. Başka bir şey değil." Onun duygularını incittiğini biliyordu, bu yüzden onu kızdırmaya çalıştı. "Ben insanlara iki isim verilmeden önce doğdum."

Onun şakasına gülmedi. "Dükün ailesiyle bir akrabalığınız var mı?"

"Belki de ikinci bahçıvanımdır. Ne dersiniz?"

"Bence sen muhtemelen Harry'nin amcasısın ya da belki kuzenisin. Her kimsen, kimsenin hizmetkârı *değilsin*."

Bu onu, kızın bilmesini istemediğinden daha fazla memnun etti. "Peki benim bir hizmetçi olmadığımı nereden çıkardınız?" Ciddi bir hastalıktan iyileşiyor olmasına rağmen, onda neredeyse krallara layık bir duruş olduğunu söylemesini umuyordu.

"Çizmeleriniz. Çalışan hiçbir erkeğin bu kalitede çizimleri olmaz." Hiçbir koşulda ona kimsenin hizmetçiden anladığı şeyin bu olmadığını söylemeyecekti. Müstakbel bir işverene o karanlık, sorgulayan gözlerle bakarsa asla işe alınmazdı. Ya da belki de öyle olurdu, diye düşündü Claire, ama bir hizmetçinin işini yapması için işe alınmazdı.

"Oh," dedi, onun cevabıyla hayal kırıklığına uğramıştı.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, ikisi de konuşmadı, Claire sadece ondan uzaklaşmak istiyordu. Onun kendisine bu kadar yakın olmasından hoşlanmıyordu. "Bir süredir uzaktaydım. Belki bana... akrabalarım ile ilgili haberleri verebilirsiniz." Dili bu kelimeye takılıp kalmıştı.

Claire sessizdi, nemli patika boyunca mücadele ediyor, onu ve ağrıyan kolunu destekliyordu.

"Dükün ailesi hakkında çok şey biliyor musunuz? Yoksa bilinmeyen biriyle mi evleniyorsunuz?"

"Aslında çok şey biliyorum," dedi, Harry'nin kendisine söylediğini ima ederek. Bu adama, elbiselerini diktirmek ve Harry'yle dans etmek arasında, müstakbel kocasının ailesinin geçmişini araştırmak için epey zaman harcadığını söylemeyecekti.

"Yakın zamanda bazı ölümler olduğuna inanıyorum," dedi.

"Harry'nin babası ve en büyük oğlu bir yıldan kısa bir süre önce bir tekne kazasında öldü. Harry'nin babası ve en büyük erkek kardeşi öldüğünde, Harry'nin diğer erkek kardeşi, yani ikinci oğlu dük oldu. O zamana kadar..." Düşünürken durakladı ve sonra ona baktı. "Trevelyan Kontu."

Onun irileşmiş gözlerine baktı. "Bana öyle bakmana gerek yok. Trevelyan İngiltere'de yeterince yaygın bir isim ve sizi temin ederim ki ben kont değilim."

"Mmmmm," dedi düşünceli bir şekilde. "Yeterince doğru, sanırım. Harry'nin kardeşi senden daha genç olurdu." Durakladı. "İkinci oğlu daha iki ay önce öldürüldü."

"Öldürüldü mü? Öldü demek istiyorsunuz herhalde."

Sesinde yine o sinir bozucu eğlence vardı, sanki onun aptal olduğunu düşünüyordu. "Bence şaka yapmamalısın."

Neden ailenizden erkek ?"

"Aile ve ben hiç yakın olmadık. Bana öldürülen oğlundan bahset. Sesinde bir şey hissediyorum, anlamadığım bir şey."

Onun algısı karşısında hayrete düşmüştü. Konuşmak için ağzını açtı, sonra . Bildiklerini ona söylememeliydi, ama sonra birine söylemeyi çok istedi. Bir keresinde Harry'yle kardeşi hakkında konuşmayı denemişti ama Harry bu konuyu tartışmak istememişti. Bunu anlayabiliyordu, üç aile üyesini arka arkaya kaybetmenin verdiği acıyı anlayabiliyordu. İki kez babasıyla konuşmayı denemişti ama o da duymak istememişti.

Trevelyan omzuyla onu dürttü. "Çıkar ağzındaki baklayı. Bana ne duyduğunu söyle. Bahse girerim hepsi yalandır."

"Bunlar yalan *değil*," dedi ısrarla. "Bilgilerimi en iyi kaynaklardan alıyorum ve bu konuda bir şeyler yapmayı planlıyorum."

"Ne hakkında bir şeyler yapın ve bu yalanları size kim söyledi?"

Adamın eli yavaşça omzundan aşağı iniyor ve tam göğsünün üstüne geliyordu. Elini itti ve ona sert bir bakış attı ama adam onu görmezden geldi, yüzündeki o küçük sırıtışı sürdürdü. Lanet olsun ona, diye düşündü. Ona tek kelime etmek istemiyordu; ondan uzaklaşmak istiyordu, hepsi bu, ama onda konuşmak istemesine neden olan bir şey vardı. Ve bunun yanı sıra, birileriyle, bir yerlerde, düşündükleri hakkında konuşma ihtiyacı vardı. Amerika'dan ayrıldığından beri okuduklarını anlayabilecek birine rastlamamıştı. İngiltere'de son parti dışında herhangi bir şeyle ilgilenen kimseyle karşılaşmamıştı.

"Bana Galler Prensi söyledi," dedi ve sırıtışı kaybolunca gülümsedi.

"Galler Prensi size ne söyledi?"

"Kaşif Kaptan Frank Baker'ı hiç duydunuz mu?" Şimdi onun dikkatini çekmişti. Adam yürümeyi bıraktı ve ona baktı. Birinin onu böylesine yoğun, böylesine derin duygularla dinlemesi baş döndürücüydü. Bu ona parasından, güzel yüzünden ve partide giydiklerinden daha fazlası olduğunu hissettirdi.

"Adını duymuştum," dedi Trevelyan usulca. "Ama senin gibi masum bir yaratık onun gibi biri hakkında ne bilir ki?"

"Benim hakkımda ne kadar çok şey bildiğini sanıyorsun," dedi, tahmin ettiğinden daha büyük bir kendini beğenmişlikle. Bunu silmek harika bir histi.

yüzündeki gülümsemeyi sildi. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Kaptan Baker'ın seyahatleri ve dünyanın dört bir yanında gördükleri hakkında yazdığı her şeyi okudum."

Trevelyan'ın yüzündeki sırtımayı silmekten fazlasını yapmıştı. Adam ona bakakaldı. Duyurusu karşısında gerçekten ve içtenlikle şok olmuştu.

"Tüm yazıları mı?"

"Hepsi," dedi, kendinden çok memnun hissederek.

Tekrar yürümeye başladıklarında bir süre konuşmadı. "Latince yazılmış bölümler hariç," dedi sonunda. "Şeyle ilgili bölümler değil..."

"Diğer ülkelerdeki insanların cinsel alışkanlıkları üzerine mi? Latince yazılmış bölümler mi? Onları ben de okudum. On altı yaşımdayken-"

"Çok uzun zaman önce," dedi alaycı bir tavırla.

Sanki adam hiç konuşmamış gibi davrandı. "Anneme Latinceyi derinlemesine bilmediğim sürece kendimi eğitimi sayamayacağımı söyledim, o da bana öğretmenlik yapması için yaşlı bir adam tuttu. Neyse ki her bilginin iyi olduğuna inanıyordu, bu yüzden Kaptan Baker'ın Latince bölümlerini çevirmeme yardım etti. O bölümlerde çok sıra dışı kelimeler var."

"Alışılmadık, evet," dedi düşünceli bir şekilde, sonra kendini topladı. "Peki Galler Prensi'nin tüm bunlarla ne ilgisi var?"

"Prens bana Harry'nin kardeşinin, yani ikincisinin, öldürülen kişinin Yüzbaşı Baker olabileceğine inanıldığını söyledi. Tabii ki bu kesin olarak bilinmiyor, çünkü Yüzbaşı Baker kimliğini gizli tutmak için büyük çaba sarf etti."

"Ama duyduğuma göre gizlilik arzusunun nedeni suç işlemekten aranıyor olmasıymış, gerçek kimliği bilinirse asılacaktı."

"Buna inanmıyorum," dedi hiddetle, ona doğru döndü, kolunun altından o kadar hızlı çıktı ki neredeyse düşüyordu. "Buna bir saniye bile inanmıyorum! Bu korkunç söylentiye tekrarlayabilseydin bile onun eserlerinin tek kelimesini bile okumuş olamazdın. Onun yarısı kadar bile adam olmayanlar tarafından yaratıldı ve yayıldı. O büyük bir adamdı." Bu Trevelyan onu çileden çıkarmıştı. Belki öfkesi mantıksızdı ama yine de oradaydı. Şu anda, eğer Trevelyan gözlerinin önünde ölürse, ayağını göğsüne koyup başını geriye atacağından ve zaferle güleceğinden emindi.

"Öyle miydi, şimdi?"

"Bana gülmeyi bırakabilirsin," diye tısladı. "Hakkında hiçbir şey bilmediğin şeylerle dalga geçenler senin gibi cahil aptallardır. Kaptan Baker-" Sözüünü yarıda kesti, çünkü adamın ona gülümseme şeklinden hoşlanmamıştı, sanki

her şeyi biliyordu ve onun hiçbir şey bilmesi mümkün değildi. "Oh, hadi ama," dedi, sesindeki tiksintiyi gizleme zahmetine girmeden. "Seni kaldığın yere geri götüreceğim."

Trevelyan kolunu tekrar onun omuzlarına doladı ve yürümeye başladılar. "Ne demek istiyorsun, bu bilgi hakkında bir şeyler yapmayı mı planlıyorsun?"

"Harry ve ben evlendikten sonra Kaptan Baker'ın biyografisini yazmayı planlıyorum." Claire'in tiksintisine rağmen bu, adamı çok eğlendirmişe benziyordu.

"Öyle mi? Harry'ye bundan bahsettin mi?"

"Evet." Ona bu basit evetten daha fazlasını söylemeye niyeti yoktu. Bir yabancıya büyük bir adamın biyografisini yazma niyetinden bahsetmek başka bir şeydi, ama sevdiği adamla arasında geçenleri anlatmak bambaşka bir şeydi.

"Anlıyorum. Genç Harry ile aranızda geçenler hakkında daha fazla konuşmayı düşünmüyorsunuz. Aşıkların mahremiyeti falan, öyle mi?" Kız cevap vermeyi reddedince gülümsedi. "Pekâlâ o zaman, bana şu Yüzbaşı Baker'dan bahset. Onun hakkında bu kadar iyi düşünmenizi sağlayacak ne yaptı?"

"O bir kaşıftı. Hayır, bundan daha fazlasıydı. O bir gözlemciydi. Daha önce hiçbir okur-yazarın gitmediği yerlere gitti, baktı, gördü ve gördüklerini yazdı. Seyahatlerinde korkusuzdu. Yeryüzündeki tüm halklar hakkında bilgi edinmeye aç bir adamdı. İyi, nazik ve dostlarına sadık biriydi. Öldüğünde dünya büyük bir adamı kaybetti." Sesi değişti, acısını ele verdi. "Hayattayken dünya tarafından görmezden gelindi. Görmezden gelindi ve takdir edilmedi. Ben bunu değiştirmeyi planlıyorum. Harry ile evlendikten sonra Kaptan Baker hakkında bir kitap yazmayı ve dünyanın ne kadar büyük bir adamı kaybettiğini görmesini sağlamayı planlıyorum." Durakladı ve kendini sakinleştirdi. "Kaptanın özel evraklarının çoğunun Bramley'de olduğuna inanıyorum."

Trevelyan bir süre sessiz kaldı. "Bu belgelere erişebilmek için genç dükle evlenmeyi mi planlıyorsun?"

Claire güldü. "Çok mu duygusuz görünüyorum? Harry ile evleniyorum çünkü onu seviyorum. Kardeşi olduğunu öğrendiğimde zaten Harry ile evlenmeyi düşünüyordum-"

"Olabilir," diye düzeltti onu.

"Evet, Yüzbaşı Baker olabilir. Harry'nin teklifini kabul ettiğimden beri onun hakkında yazmak için bir plan yaptım."

"Peki bunu ne zaman yapacaksınız?" "Ne demek istiyorsun?"

Ona gülümsedi. "Düşes olarak tüm görevlerinizi yerine getirirken bu kitabı yazmak için nasıl zaman bulmayı planlıyorsunuz? Büyük bir araştırma gerektireceği ?"

Güldü. "Öyle olacak. Adam yazmayı hiç bırakmadı. Bir düzine kadar kitabını okudum ve Harry'nin söylediğine göre evde sandıklarda yıpranmış günlükleri ve mektuplarıyla dolu kutular varmış. Kaptan Baker tüm bu kitapları ve ailesi olan ya da olmayan insanlara yazdığı yüzlerce mektubun yanı sıra dünyanın dört bir yanındaki pek çok arkadaşına da yazmış. Bir zamanlar kördü ama yine de yazmayı başarıyordu. Bir tahtanın kenarına iki paralel tel bağladı, kağıdı tahtaya yapıştırdı, sonra kağıdın üzerine başka bir tel koydu ve bunu eli için bir kılavuz olarak kullandı. *Hiçbir şey* onu yazmaktan alıkoymadı."

Söylediği her kelimeyle birlikte Trevelyan kaskatı kesildi. "Adama saygı duyduğunu sanıyordum. Onun büyük bir adam olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleydi."

"Yine de çok fazla yazdığından şikayet ediyorsunuz." "Ben öyle bir şey yapmadım."

"Herkes mektup yazdığını, böylece mektuplarının yaygınlaştığını söylediniz. Onu bu kadar küçümsüyorsanız ne biyografi yazarı olacaksınız."

"Küçümsemek mi? Sıradan mı? Kelimeleri ağzıma tıkmaya mı çalışıyorsun? Bence adam muhteşemdi ama ben onun hakkında gerçekçiyim. Zayıf yönleri kadar güçlü yönlerini de biliyorum."

"Peki bunu nereden biliyorsunuz? Onunla hiç tanıştınız mı?"

"Hayır, elbette değil, ama..." Kendini açıklamak için doğru kelimeleri aradı. "Sevdiğiniz bir kitabı, size yakın bir kitabı okuduğunuzda, onu yazan kişiyi tanıdığınızı hissedersiniz. Yazar arkadaşınız olur."

"Ve bu adamı kişisel olarak tanıdığınızı hissediyorsunuz?" diye sordu sert bir şekilde.

Onun öfkesinden memnundu, onu etkilediği için mutluydu. Onun gibi erkekler bir kadının misafir odasını süslemek dışında bir şey yapması fikrinden nefret ederdi. "Evet, biliyorum. Çok esprili, çok güçlü ve çok iyi bir adamdı.

-" Durdu.

"Evet, devam et. Bana bu sitemin ötesinde olan ama ciltler dolusu yazısıyla dinleyicilerini sıkan adamdan bahset." Konuştuğunda sesinde öfke vardı.

"Söylediklerimi çarpıtmak gibi bir yeteneğin var," dedi onun öfkelenmesine neden olduğu için memnun bir şekilde. "Büyük bir kişisel çekiciliği olan bir adamdı."

"Ah. Kimin cazibesi? Kağıt yiyen böceklere mi?"

"Kadınlara," dedi hızla, sonra yüzünün kızardığını hissetti. "Sanırım onları yazılı kelimelere boğarak cezbediyor."

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, o bir şeyler biliyordu. Kadınlar hakkında şeyler." "Ne gibi?"

Tek kelime etmedi.

Kendini toparlamıştı ve yeniden tanıştığı o sırtan adam olmuştu. "Baker gibi bir adam için mükemmel bir biyografi yazarı olacağını görebiliyorum. Yabancı topraklardaki kadınlar hakkında yazdıklarını anlatmak için güzel, tatlı, çiçekli pasajlar yazacaksınız. Yoksa hayatının bu kısmını tamamen görmezden gelip sadece kabul edilebilir bir misafir odası sohbeti oluşturan kısımları hakkında mı yazmayı planlıyorsunuz?"

"Onunla ilgili her şeyi yazmayı planlıyorum, ama size, tanımadığım bir adama, Kaptan Baker'ın aşk hayatının ayrıntılarını anlatarak vekâleten zevk vermek niyetinde değilim." Durdu ve ondan uzaklaştı. "Şimdi, efendim, sanırım-" Solunda bir ses duyunca sözünü kesti ve Harry'nin yaklaştığını görmek için döndü. Hâlâ biraz uzaktaydı, ama Harry'nin ata biniş şeklinden şaşmak mümkün değildi.

Trevelyan onu ilgiyle izledi, nişanlısını gördüğünde yüzünün öfkeden yumuşak, neredeyse eriyen bir ifadeye dönüştüğünü gördü.

"Ben Harry," dedi fısıltıyla ve sesinde daha önce kullandığından tamamen farklı bir ton vardı. Harry onun öfkeli bir küçük ateşten, geniş gözlü, hayran bir avanağa dönüştüğünü gördü. Trevelyan'ın yüzündeki tiksinti dolu alaycı ifadeyi fark etmemişti bile.

"Adımı duymadın," dedi Trevelyan, kızın kendisini duyup duymadığını merak ederek, ağaçların arasına girip gözden tamamen kaybolmayı başarırken. Ama gölgelerin arasında durdu ve izledi.

Claire binici elbisesinin yan binmek için yapılmış olan uzun kenarını kaldırıp Harry'ye doğru birkaç adım koştu ama Harry onu görür görmez atını ileri doğru tekmelemişti. Attan indiğinde at hâlâ hareket ediyordu.

Harry güçlü ellerini Claire'in omuzlarına koydu ve Claire ona doğru eğildi. O diğer adamdan sonra Harry çok taze ve temiz, çok basit görünüyordu, diye düşündü, sonra kendini düzeltti. Hayır, Harry basit değildi. Harry sadece farklıydı.

"Neredeydin?" Harry ona doğru eğilerek sordu. Yüzünde ve sesinde gerçek bir endişe vardı. "Kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Gitti ve ben de endişelendim." Onu kol uzunluğunda tuttu ve ona baktı. "Sırılsıklam olmuşsun."

Ona gülümsedi ve yanağını onun eline sürttü. "Uyuyamadım. Üşüyordum ve bu yüzden gezintiye çıktım. Düştüm ve kolumu incittim."

Claire'i şaşırtan bir şekilde, Harry onu kendine, sıcak bedenine doğru çekti ve sol ön kolunu güçlü ellerinin arasına aldı. Harry koluna baskı uygularken Claire acıya karşı dişlerini sıktı.

"Kırık gibi görünmüyor. Sanırım sadece morarmış." Onun burnunun ucunu öptü. "Ata binmek istediğini bilseydim seninle gelirdim."

Ona doğru sokuldu ve o da ona sıkıca sarıldı. "Çok sıcaksın." Ve çok basit ve çok iyi, diye düşündü. O diğer adamdan, Trevelyan'dan çok farklısın.

Buna güldü. "Seni eve geri götüreceğim, koluna bakması için bir doktor bulacağız, sonra da günü yatakta geçireceksin. Üşütmeni istemiyorum."

"Şöminede ateş yakabilir miyim?"

"Kükreyen bir ateşin olmasını sağlayacağım. Ve sizi sıcak tutmak için ne gerekiyorsa yatağın üzerine elli kilo battaniye koyacağız."

"Harry, seni seviyorum."

Adam onu öpecekmiş gibi öne eğildi ama Claire geri çekildi. Dünyadaki her şeyi bildiği gibi, izlendiklerini de biliyordu.

Harry onu atının eyerine kaldırıp arkasından binerken kıkırdadı.

İkisi de Trevelyan'ın ormana doğru yürüdüğünü duymadı.

Üçüncü Bölüm

Hafif bir inilti Harry'yi derin uykusundan uyandırdı. İsteksizce gözlerini açtı. Odada ürkütücü kırmızı bir ışık vardı ve yatağının ayak ucunda bir canavar duruyordu. Yaratık en az iki metre boyundaydı, siyahlara bürünmüştü ve şimdiye kadar gördüğü en iğrenç yüze sahipti.

Harry hıçkırarak hıçkırarak, yarı oturur vaziyette kalktı ve sanki yakın zamanda öldürülmüş de yaşayanlara musallat olmak için geri gelmiş gibi inleyen şeye daha iyi bakabilmek için başını biraz öne eğdi. Esnedi. "Cammy Amca, eğer bu sensen, yatağına dönsen iyi olur. Kahvaltıyı kaçıracaksın."

Bunun üzerine canavar inlemeyi bıraktı, tabureden indi, yatağın yanına yürüdü ve maskesini çıkardı. Kılık değiştirmenin yapamadığını açığa çıkarma yaptı: Harry tamamen uyandı.

"Sen misin?" diye fısıldadı. "Trevelyan?"

Trevelyan vücudunu örten siyah bezi çıkardı ve küçük kardeşine sırtıttı. "Başkası değil."

Harry o zaman doğruldu ve yatağın yastıklı başucuna yaslandı. "Bana biraz viski koyar mısın? Orada, şu masanın üzerinde."

Trevelyan masaya gitti ve neredeyse dolu iki bardak tek malt viski doldurdu, birini kardeşine uzattı, sonra yatağın yanındaki büyük oyma meşe sandalyeye oturdu. "Tüm alabileceğim bu mu? Bir 'Sen misin? Yağlı buzağı yok mu? Eve hoş geldin töreni yok mu?"

Harry viskiden derin bir yudum aldı. "Annem burada olduğunu biliyor mu?"

Trevelyan bardağı boşalttı ve kendine biraz daha doldurdu. "Hayır." Gözlerini Harry'ye dikti. Birçok kişi Trevelyan'ın gözlerinin yoğunluğu hakkında yazmıştı. İnsanlar onunla ne zaman karşılaşsalar, en çok hatırladıkları ve üzerinde durdukları şey buydu. Gözleri siyah, yoğun ve öfkeliydi.

Harry viskisini bitirdi. Olaylardan nefret ederdi, tartışmalardan nefret ederdi ve kardeşinin ölümünden dönmesiyle birlikte büyük bir kavga çıkacağını biliyordu. "Bilmesi gerekir," dedi bardağını yeniden doldurmak için uzatırken.

Trevelyan cevap vermedi ama yarısı boş bardağına baktı. "Uzun süre kalmayı planlamıyorum, sadece gücümü toparlayacak kadar kalacağım, biraz yazacağım, sonra

Ben gidiyorum."

Harry ağabeyinin ölmemiş olmasının ne anlama geldiğini tam olarak anlamaya başlamıştı. Lamba ışığının soluk kırmızı parıltısında Trevelyan'a baktı ve bir yabancıya da bakıyor olabilirdi. Trevelyan evden gönderildiğinde iki yaşındaydı ve aradan geçen yıllarda ağabeyini sadece birkaç kez görmüştü. Trevelyan'ın ailenin yüz karası olduğunu söylemek hafif kalırdı.

"Elbette biliyorsun," dedi Harry yavaşça, "bu seni dük yapıyor."

Trevelyan homurdanarak bir unvana sahip olmak hakkında ne düşündüğünü söyledi. "Şimdi yerleşip bu canavar gibi yeri ve diğerlerini yönetmeyi planladığımı mı sanıyorsun? Şu anda bu yerlerden kaç tanesine sahipsin?"

"Dört," dedi Harry hızla, kardeşine bakmak yerine inceleyerek. Trevelyan'ın her zaman bir insanın en derin düşüncelerini okumanın bir yolu vardı. Onları okuyamasa bile, genellikle o kadar çok soru sorardı ki, insan onun karşısında yıpranırdı.

"Hadi ama, şu İngiliz aklından neler geçiyor?" Trevelyan dostça konuştu.

"Sen de benim kadar İngilizsin, ayrıca ben de yarı İskoçum."

"Bu yüzden mi o lanet eteğin içinde koşturup duruyorsun? Kıçın donuyor mu?"

"Aslına bakarsan öyle," dedi Harry gülümseyerek, sonra da kardeşine bakma hatasını yaptı.

"Kız, değil mi?" Trevelyan söyledi.

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Biraz," dedi Trevelyan gizemli bir şekilde.

Bunun üzerine Harry gülmeye başladı. "O *sendin*. Karşılaştığı yaşlı adam sendin. Atının onu fırlatmasına neden olan sendin. Onun üzerine bayılan hasta ihtiyar sendin." Harry yatakta daha dik oturdu. Kardeşi hayatı boyunca bir yetişkin gibi davranmış gibiydi. Amcalarından biri Trevelyan'ın yetişkin olarak doğduğunu, çocuklukla uğraşmak istemediğini, bu yüzden de çocukluğu atladığını söylemişti. Ağabeyinden "yaşlı adam" diye söz edildiğini duymak Harry'yi oldukça memnun etmişti.

"Onu duymalıydın," diye devam etti Harry. "İğrenmişti, yaşlı adam hakkında konuşmadan duramıyordun."

Trevelyan sandalyesinden kalktı ve odanın uzak tarafına doğru yürüdü. Ama sana adımı söylemedi, diye düşündü. "Biliyor musun ki

biyografimi yazmak için?"

Harry kardeşinin yanında hayatında hiç olmadığı kadar özgüvenli hissediyordu. "Her şey hakkında yazmak istiyor. Her şey hakkında okumak. Sen onun hakkında yazmak istediğini duyduğum yedinci ya da sekizinci erkek ve üçüncü kadınsın." Harry durakladı. "Ona kim olduğunu söyledin mi?"

"Hayır. Ona aileyle akraba olduğumu söyledim ve o da bana ölmüş olan kardeşinden bahsetti." Durakladı. "Aşırı hevesli bir mektup yazarı."

"Fikirlerini söylüyor, değil mi?"

Trevelyan kardeşine döndü, gözleri bir yılanınki kadar yoğundu. Bir keresinde bir adam Harry'ye Kaptan Baker'la tanıştığını söylemişti ve Harry adamın gözlerini kırpmadan saatlerce bakabildiğine yemin edebilirdi. "Ondan yeterince hoşlanmışa benziyorsun."

Harry omuz silkti. "değil, ama *sonuçta* o bir Amerikalı." "Ve oldukça sevimli," dedi Trevelyan nefesinin altından.

Bunun üzerine Harry yataktan çıkmaya başladı. "şimdi Vellie, onu almaya çalışamazsın. O *benim* mirasçım, başkasının değil."

Trevelyan sandalyeye tekrar oturdu ve kardeşine bir gülümseme verdi.

"Bir mirasçı, değil mi? Bu yüzden mi onunla evlenmek istiyorsun?"

"İnsanın evinin çatısını koruması gerekir. Ve anne-"

"Ah, evet, sevgili annemiz." Trevelyan bardağını ışığa doğru tuttu.

"Annemiz nasıl?"

"Olabilirdi kadar iyi."

"Anladığım kadarıyla hâlâ herkesi odasından kaçırıyor. Küçük mirasçınız onunla tanıştı mı?"

Harry viskisinden biraz daha yuttu. "Henüz değil. Claire daha dün geldi."

"Sizce mirasçınızdan hoşlanacak mı?" "Fark eder mi? Claire uygun."

"Bir Amerikalı için."

"En azından o gürültücü, küstah, saldırgan Amerikalılardan biri değil. Her zaman para kazanmanın yollarından bahsediyor. Her zaman bir şeyleri değiştirmek istiyor, sonra da buna ilerleme diyor."

"Bu ailenin değişime karşı olduğunu kesinlikle söyleyebilirsiniz. Büyükbabamın giysileri hala odasındaki gardıropta asılı duruyor."

Dokuz yaşındayken buradan ayrıldım. Söylesene, annem hala gazeteler için para alıyor mu?"

"Ekonomi yapmak zorundayız. Annem kötü değil, gerçekten değil."

"Senin için öyle değil," dedi Trevelyan usulca ve bunu söyleme şekli Harry'nin gözlerini kaçırmamasına neden oldu.

Bir anlık sessizlikten sonra Harry tekrar konuştu. "Şimdi ne yapacağız? Dünyaya ikinci kardeşin mezardan döndüğünü ve düğün mü söyleyeceğiz? Ya da belki de, görünüşüne bakılırsa, tüm gezintilerini bırakıp dünyaya kim olduğunu söylemeye hazırsındır. Ya da kim olduğunu. Nasıl söylemek istersen."

"Sana planlarımı söyledim. Dinlenmek ve yazmak istiyorum, hepsi bu. Sen lanet olası düğün olsan da umurumda değil." Gözlerini Harry'ye dikti. "Keşif gezilerimin finanse edilmesini istiyorum. Bu arada, Galler Prensi, Yüzbaşı Frank Baker'ın bir zamanlar Trevelyan Kontu olabileceğini nereden biliyor?"

"Babam kraliçeye söyledi. Bilmesi ve size birkaç madalya vermesi gerektiğini düşünmüş."

Trevelyan buna güldü. "Onlarla ne yapabilirim ki?"

"Onları rehin verip başka bir gezinin parasını mı ödeyeceksin?" dedi Harry ve kardeşini güldürdü. Harry kadehini boşalttı ve kardeşine baktı. "Gerçekten Vellie, şimdi ne yapacağız?"

"Vellie," diye fısıldadı Trevelyan. "Uzun zamandır kimse bana böyle seslenmemişti." Kardeşine gülümsedi. "Biz hiçbir şey yapmıyoruz. Sen ölen kardeşin için tepeye o büyük anıtı dikmeye devam ediyorsun, ben de Kaptan Baker olmaya devam ediyorum. Sen de varisinle evlenir, birkaç çocuk büyütür ve bu binaya yeni bir çatı yaptırırsın." Durakladı. "Ve bana seferler için para gönderiyorsun."

"Asla işe yaramaz. Ailede çok fazla kişi senin kim olduğunu biliyor. Annem ne yaptığını biliyor." Harry kaşlarını çatı. "Bir de kendine bak. Yaşamaktan çok ölü gibi görünüyorsun. Claire'in senin yaşlı bir adam olduğunu düşünmesine şaşmamalı. Beş yıl boyunca hiçliğe doğru keşif gezilerine çıkmaya devam edemezsin. Üç yıl daha yaşayamazsın."

Trevelyan biraz acıyla, "Aile için daha iyi o zaman," dedi, sonra öne doğru eğilip Harry'nin gözlerinin içine sertçe baktı. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, ben hiçbir zaman bu ailenin bir parçası olmadım. Şimdi tek ihtiyacım olan ayaklarımın üzerinde daha sağlam durana kadar saklanacak bir yer, sonra tekrar yola koyulacağım. Eğer Kaptan Baker'ın hayatta olduğu ortaya çıkarsa, bu tüm söylentileri ortadan kaldıracaktır."

Ailenizin bir parçası olduğunu. Trevelyan Kontu aylar önce öldü. Bu kadarla kalsın."

"Ama annem senin hayatta olduğunu duyunca-"

"Ona Kaptan Baker'ın kimliğini başka birinin üstlendiğini söyle. Ona her şeyi söyle. O yaşlı cadalozun ne düşündüğü umurumda bile değil - tabii eğer düşünüyorsa."

Harry yatakta arkasına yaslandı. Kardeşini iyi tanımıyor olabilirdi, ama onu ikna etmeye çalışmanın faydasız olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. "Nerede kalıyorsun?"

"Charlie'nin odası." Trevelyan sıırttı. "Kimsenin beni orada bulacağından şüpheliyim. Erken ve geç saatlerde yürüyebilirim, böylece kimse beni görmez, özellikle de bu ev annemin saatiyle yönetildiği için."

Harry kazmayı görmezden geldi. "İhtiyacın olan her şey yanında mı? Yiyecek?"

"Bana bakan bir adamım var ve bana yemek getiriyor. Bunu nasıl elde ettiğini soracak kadar aptal değilim." Durakladı. "Çocuk kim?"

Harry buna gülümsedi. "Küçük güzelden mi bahsediyorsun?"

"Onu sadece pencereden gördüm ama potansiyeli var gibi görünüyor."

"Claire'in küçük kız kardeşi ve çok zarif. Şu anda sadece on dört yaşında. On sekiz yaşına geldiğinde nasıl görüneceğini hayal bile edemiyorum. Büyüleyici bir çocuk ama nedense babası ve Claire ona Brat diyorlar. Böyle bir ismi daha az hak eden birini düşünemiyorum."

"Evet, ama siz her zaman mükemmel bir karakter yargıcıydınız, değil mi?"

Harry bu sözü duymazdan geldi. Trevelyan'ın öfkesi kendi sorunuydu. Trevelyan, "Seni şimdi uykunla baş başa bırakayım," dedi.

Kapı.

"Ondan uzak dur," dedi Harry.

Trevelyan elini kapıya dayayarak durakladı. "Senin küçük varisini istemiyorum. O genç kadının gözlerinde evlilik ve ebedi sadakat var."

"Evlilik *benim* için," dedi Harry.

Bunun üzerine Trevelyan dönüp kardeşine baktı ve gözlerinde hem acıma hem de kahkaha karışımı bir ifade vardı. Trevelyan parlayan gözlerle, "Sana, borçlarına ve annene evlilik," dedi. "Şimdi uyumaya git, küçük kardeşim." Trevelyan bu sözlerle odadan çıktı.

Claire, Bramley'deki ikinci gününün sonunda yatağına girdiğinde yorgunluktan titriyordu. Ama bütün gün bir şey yapmış olmanın yorgunluğu değildi bu; gün boyunca *yanlış* yapmış olmanın yorgunluğuydu. Hayatının koca bir günü boyunca yaptığı her şey kesinlikle, tamamen ve tamamen yanlıştı.

Dün, Harry'nin ısrarı üzerine, yaralı kolu yüzünden bütün günü yatakta geçirmişti. Hizmetçiler tarafından kucaklanmış ve bakılmıştı. Yemekler gümüş tepsiler içinde getirilmişti. Dünyadaki hiçbir şey onun için çok fazla ya da çok iyi olmamıştı. Her şeyiyle güzel bir gündü, düşes olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettiği gibi bir gün.

Ama dün gece Harry ona bu sabah gerçek hayatının başlayacağını, ailesinin gerçekte nasıl yaşadığını öğrenmeye başlamasının onun için iyi olacağını söylemişti. Claire birkaç soru sormuş ve bu kararın annesinden geldiğini öğrenmişti. Claire annesiyle ne zaman tanışacağını sormuştu, ama Harry belirsiz bir yanıt vermiş, yakında tanışacaklarını, ama annesinin çok hasta olduğunu ve odasında kaldığını söylemişti.

Claire bu sabah mutlu ve sevinçli bir şekilde uyandı. Sonunda Harry'nin ailesinin bir parçası olacaktı. Onun yanında hak ettiği yeri alacaktı.

Ama her şey daha en başından ters gitmeye başlamıştı. Harry'nin annesi Claire için bizzat bir hizmetçi seçmişti, Claire kendi hizmetçisini bulana kadar ona yardım edecek birini. Claire tam olarak sabah sekizde, en iyi gri olarak tanımlanabilecek ince, küçük bir kadın tarafından uyandırılmıştı. Saçları griydi, teni griydi ve ağzını tutuş şekli griydi. Yüzünde çatık kaşlarla doğmuş gibi görünüyordu. Kendisini Bayan Rogers olarak tanıttı ve Claire'e bugün ne giymeyi planladığını sordu. Claire kırmızı yün elbisesini giyeceğini söyledi. Bayan Rogers burnunu ve Claire'in koyu yeşil yün elbisesini taşıyarak yatak odasına döndü.

Claire önce kadının yanlış duyduğunu düşündü, ama hayır, doğru duymuştu, ama Bayan Rogers yeşilin sabah için daha uygun olduğunu düşünüyordu. Claire belki de onun daha iyi bildiğini düşünerek kadına boyun eğdi.

Claire saat dokuza üç kala kahvaltıya indiğinde yemek salonuna girmek için bekleyen en az yirmi kişi vardı. Claire bu durum karşısında oldukça şaşırılmıştı çünkü Bramley'de kendi ailesinden başka misafirlerin de olduğunu bilmiyordu. İnsanların arasından Harry'ye doğru ilerledi ve ondan kendisini tanıştırmasını istedi ama Harry derin bir tartışmanın içindeydi

O gün satın almayı planladığı bazı atlar olduğunu ve bunların yarısının kim olduğunu bilmediğini söyledi. "Akrabalar, sanırım," diyebildi ancak.

Claire kendini tanıtamadan yemek odasının kapıları açıldı ve herkes yerlerine oturmak için aceleyle odaya girdi. Claire kapının hemen içinde ayakta kalmıştı ama giysili bir adam ona bir sandalye uzattı. Harry masanın başında oturuyordu ve Claire'in sandalyesi onunkinden çok ama çok uzaktaydı.

Bir yanlışlık olmalı, diye düşündü ve kalkıp Harry'nin yanına gitti. "Beni senden uzağa yerleştirdiler," dedi.

Odadaki derin sessizliğin farkındaydı, yabancıların ve hizmetkârların her biri dönüp ona bakıyordu. Annesi öğleden önce kalkmazdı, bu yüzden masada değildi ama babası karşı tarafın yarısında mutlu bir şekilde oturuyordu.

Harry şaşkınlıkla Claire'e baktı, sanki onun şikâyetinin ne olduğunu anlamamıştı. "Herkes rütbesine göre oturur ve siz bir Amerikalısınız."

Claire sadece ona bakabili.

Harry, onun neyi anlamadığını bilmiyor gibi görünerek açıklamaya çalıştı. "Biz evlendikten ve sen de düşes olduktan sonra, masanın ayak ucunda oturabilirsin."

Claire'in tek söyleyebildiği "Oh," oldu. Masanın ucuna doğru ilerlerken çenesini dik tutmaya çalıştı - unvansız Amerikalıların oturduğu uca. Evlendikten sonra bile kocasının yanında yemek yemesine izin verilmeyecekti.

Oturduktan ve ilk yemek olan kızarmış sosisler servis edildikten sonra, her şeyin en iyisini yapmaya karar verdi. Yanındaki adama döndü. "Dışarıda güzel bir gün, değil mi?" dedi.

Masadaki tüm hareketler durdu. Artık yemek sesleri duyulmuyordu ve herkes ona bakmak için durakladı. Harry'ye bakmak için öne doğru eğildi. Harry ona konuşmaması gerektiğini anlatmak için başını sallayarak küçük bir jest yaptı.

Yemeğine baktı ve sessizce yemeye başladı. Daha fazla kızarmış yemeğin olduğu ikinci tabakta, canlı giyimli bir uşak gelip adamlara gazete uzattı ve onlar da okumaya başladılar. Claire konuşmasına izin verilmiyorsa, o zaman kendisinin de okuyacağını düşündü. Solundaki adama uzatılan tepside bir gazete aldı.

Bir kez daha o sessizlik oldu. *Şimdi* ne yanlış yaptım? diye düşündü. Etrafına baktı ve hiçbir kadının gazete okumadığını, sadece erkeklerin okuduğunu gördü. Bunun saçmalığı karşısında duyduğu tiksintiyi gizlemeye çalışsa da pek başarılı olamadı ve okunmamış gazeteyi uşağın tepsisine geri fırlattı.

Etrafındaki sessiz insanlara baktı, hepsi yemeklerine ya da kâğıtlarına odaklanmıştı. Ama masanın en ucunda ona bakan bir kadın vardı. Sade yüzlü bir kadındı ama Claire daha şık bir kıyafet ve biraz kozmetikle olduğundan çok daha iyi görünebileceğini düşünmekten kendini alamadı. Kadın Claire'e gülümsedi ve Claire de ona gülümsedi. Claire, kadın Harry'nin yanında oturduğuna göre çok yüksek bir "rütbesi" olmalı, diye düşündü.

Uzun yemekten sonra Claire, Harry evin derinliklerinde kaybolmadan önce ona ulaşmak için adeta koştu. "Seninle konuşabilir miyim?"

Biraz kaşlarını çattı ama kendini toparladı ve küçük bir salona doğru ilerledi. Sabırsızlığını gizlemeye çalışarak ona döndü. Şimdiye kadar atı eyerlenmiş ve onu bekliyordu.

"Bana kahvaltı konusunu açıklayabilir misiniz?"

"Ne olmuş ona?" diye sordu, şöminenin üzerindeki saate bakarak. "Neden kimse konuşmuyor?"

"Annem günün en önemli öğününün kahvaltı olduğuna ve insanların konuşurken yemeklerini düzgün bir şekilde sindiremeyeceklerine inanıyor."

Kaşlarını çattı, çünkü adam sanki ezberlediği bir şeyi söylüyor gibiydi. "O zaman neden annen masadayken sessizlik olmasın ve o yokken insanlar sohbet etmesin? İnsanlar konuşabilse çok daha keyifli bir yemek olurdu."

Ona hoşgörüyle gülümsedi. "Ama annem düşes."

Claire söylemedi ama sen düksün. "Anlıyorum. Kendisi orada değilken bile evi o yönetiyor."

"Elbette. Şimdi gerçekten gitmeliyim. Baban ve ben bugün bazı atlara bakacağız."

"Peki ya gazeteler?"

Harry bir an için şaşkın şaşkın baktı. "Oh, anlıyorum. Annem kadınların gazete okuması gerektiğini düşünmüyor."

"Majesteleri kadınların ne okuması gerektiğini düşünüyor?" Claire'in sesi alaycıydı, ama Harry bunu fark etmemiş gibiydi.

"Aslında kadınların çok fazla okuması gerektiğini düşünmüyor. Bunun onları mutsuz ettiğini söylüyor. Şimdi, hayatım, gitmeliyim." Alnına hızlı bir öpücük kondurdu ve kapıya doğru ilerledi.

"Harry! Seninle gelebilir miyim?"

Harry, sırtı ona dönük, gözlerini gökyüzüne doğru yuvarladı. Ona döndüğünde gülümsüyordu. "Sevgilim, seni de yanımda götürmek isterdim, ama çok sıkılırsın. Ayrıca, at sırtında gidiyoruz ve doktor kolunu ağır bir şey için kullanmaman gerektiğini söyledi ve buna atın dizginlerini çekmek de dahil. Sen burada kal ve keyfine bak."

Claire hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. "Evi keşfedebilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin," dedi kendini beğenmiş bir erkek sesiyle. "İstediğinizi yapmakta özgürsünüz. Ama evin doğu kanadı insanların odalarıyla dolu, bu yüzden belki de onları rahatsız etmemelisiniz ve batı kanadı da dökülüyor. Çürümüş ahşaplar falan, o yüzden oradan uzak dursan iyi olur. Artık gerçekten gitmeliyim. Akşam yemeğinde görüşürüz." Bu sözlerle birlikte, kız daha fazla soru sormadan ya da ondan başka bir şey talep edemeden odadan çıktı.

"Konuşmak, okumak, ata binmek ya da bir gün benim olacak eve bakmak dışında istediğim her şeyi yapabilirim," dedi kendi kendine ama sonra karamsar olmaktan vazgeçti.

En azından evin kanatlarını olmasa bile çekirdeğini keşfetmekte özgürdü ve görmek istediği ilk yeri biliyordu: kütüphane. Bir uşaktan kendisini kütüphaneye yönlendirmesini istedi ve kütüphaneye yaklaşır yaklaşmaz gülümsedi. İçeriden gelen kahkahaları duyabiliyordu ve bu sese sevindi.

Ama kapıyı açıp içeri adımını attığı anda kahkahalar kesildi. Oda erkeklerle doluydu, hepsi kocaman purolar içiyor, gazete okuyor ya da konuşuyorlardı ve onu gördüklerinde durdular. Buranın "kadınlara yasak" bir oda olduğunu anlamak için büyük bir dedektiflik çalışması gerekmedi. Geri çekildi ve neredeyse uşağa çarpıyordu.

"Sanırım altın rengi misafir odasını istiyorsunuz hanımefendi."

Ona minnettarlıkla gülümsedi ve üç oda boyunca onu takip etti. Ev Adam tarzında yapılmıştı ve her yerde en zarif detaylar vardı. Duvarlar ipek brokarla kaplıydı, brokar o kadar eskiydi ki yer yer paramparça olmuştu ama yine de çok güzeldi. Oraya buraya yerleştirilmiş sandalyelerden birkaçının onarımına ihtiyacı olduğu belliydi.

Altın salon, neredeyse altın varakla kaplı olduğu için bu şekilde adlandırılmıştı. Aynalar altın varakla çerçevelenmiş, tüm pervazlar altınla kaplanmış ve mobilyalara altın damlatılmıştı. Sekiz kadın vardı

Odada, hepsi yetersiz bir ateşin başında toplanmış, hepsi nakış çerçevelerinin üzerine eğilmişti. Sandalyelerin üzerindeki yıpranmış örtülere bakılırsa, işlerine ihtiyaç vardı.

Claire içeri girdiğinde kadınlar alçak sesle konuşuyorlardı ama onu görünce durdular. Kendisi hakkında konuştukları hissine kapıldı. Kimse onu konuşmaya dahil etmek için çaba göstermedi; kimse onu en ufak bir şekilde merak etmiyor gibiydi, bu yüzden Claire onlara gülümsedi ve konuşmalarına devam etmelerini umarak odada dolaştı. Ama konuşmadılar ve Claire bir süre sonra oradan ayrıldı.

Yatak odasına geri döndü ve Bayan Rogers'a yürüyüşe çıkmaya karar verdiğini, kahverengi yürüyüş kıyafetine ve en sağlam ayakkabılarına ihtiyacı olduğunu söyledi. Bayan Rogers'ın şaşkınlığı gri yüzüne yansımıştı.

"Şimdi ne olacak?" Claire yorgun bir ifadeyle konuştu. "Yürümeme izin yok mu?"

"Majesteleri, hanımların sabahları çiy hala yerdeyken yürümemesi gerektiğini söylüyor. Öğleden sonraya kadar beklemelisiniz."

"Öğleden sonraya kadar beklemeyeceğim. Yürüyerek gideceğim.

Şimdi."

Bayan Rogers burnunu çekerek Claire'e bu küstahlık hakkında ne düşündüğünü belli etti. Sonuç olarak Bayan Rogers Claire'in giymek istediği elbiseyi bulamadığı gibi ayakkabıları da bulamadı. Claire sonunda kendi kıyafetlerini bulup kendi başına giyindi.

Evden çıkabildiğinde saat sabahın on bir buçuğuydu. Kapının dışında durdu ve taze, temiz İskoç havasını derin derin soludu, sonra yürümeye başladı. Belki de kendine, evdeki tüm insanlara duyduğu bastırılmış öfkeydi, ama her neyse, saatlerce yürüdü.

Evin büyük ölçüde yenilenmeye ihtiyacı olmasına rağmen, bahçeler harikaydı. Vahşi bir bahçe vardı, doğayı taklit etmek için böyle adlandırılmıştı, eğer doğa mükemmel olsaydı, yani. Topiary hayvanlardan oluşan küçük bir bahçe onu güldürüyordu. Üç kapalı çiçek bahçesi, bir meyve bahçesi ve oturup uzaktaki tepeleri seyredebileceğiniz iki güzel bina vardı.

Nihayet saat üç buçukta eve döndüğünde yorgun, aç ve mutluydu. Açık hava ve egzersiz ruhunu yenilemişti.

Odasına girdiğinde Bayan Rogers her zamanki asık suratıyla onu bekliyordu. Claire mutlulukla, "Açlıktan ölüyorum," dedi.

"Öğle yemeği 1'den 2'ye kadar."

"Evet, biliyorum ve kaçırdığım için üzgünüm." Kendi kendine, öğle yemeğinin kahvaltı kadar keyifli olup olmadığını merak etti. "Bana tepside bir şeyler getirin."

"Majesteleri, hasta olunmadığı sürece odalara yiyecek alınmasına izin vermiyor. Bu da personele çok fazla iş çıkarıyor."

Claire'in dilinin ucuna hizmetkârların çalışmak için orada olduğunu söylemek geldi ama kendini tuttu. "O zaman personele hasta olduğumu söyleyin ve bana bir şeyler getirsinler. Kilometrelerce yürüdüm ve açım."

Bayan Rogers, "Majestelerinin isteklerine karşı gelemem," dedi.

Bir an için iki kadın birbirlerine baktılar ve Claire bu küçük, solgun kadının kazanacağını biliyordu çünkü Claire evde sorun yaratmak istemiyordu. Claire'in sezgileri, kuralları çiğnediği takdirde Harry'ye haber verileceği ve onun da bu kurallara uymamasından hoşnut olmayacağı konusunda onu uyarıyordu.

Claire tiksintiyle, "Kendi yemeğimi kendim alırım," dedi ve hışımla kadının yanından geçti. New York'taki evinde, ailesinin evinde, uzun yürüyüşlerinden ya da şehrin güney kesimindeki gezintilerinden döndükten sonra sık sık mutfakta yemek yedi.

Mutfağı bulması biraz zaman aldı. Yol sorduğu her uşak ya da hizmetçi sanki müstehcen bir şey söylemiş gibi bakıyordu. Mutfağı bulduğunda iyice hüsrana uğramıştı ve açlıktan başı ağrıyordu.

Personel odasını ana evden ayıran kapıya ulaşır ulaşmaz kahkahalar duydu ve gülümseyerek kapıyı itip açtı ve ilk odaya girdi. Kollarını , gümüşleri parlatan adamlar dehşet içinde ona bakıyorlardı. Bulaşıkları yıkayan kadınların nefesi kesilmişti. Mutfağa vardığında aşçının bir sandalyede oturmuş gazete okuduğunu gören Claire kendini bir ucube gibi hissediyordu.

"Yürüyordum," dedi elinden geldiğince kararlı bir şekilde, "ve yiyecek bir şeyler istiyorum."

Kimse konuşamıyor gibiydi.

"Acıktım," dedi bıkkınlıkla.

Tam o anda uşak ortaya çıktı ve sessizce ama sert bir şekilde onu mutfaktan çıkardı.

"Kapının bu tarafında kalmanızı önerebilir miyim hanımefendi," dedi asi bir çocukla konuşur gibi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa Bayan Rogers'a söyleyin, o size edecektir." Bu sözlerle onu yalnız bıraktı.

Claire öfke nöbetinin mi yoksa gözyaşlarının mı daha iyi olacağını düşündü. İkisini de yapmadı ama sessizce ve sakın bir şekilde koridorda dolaştı ve oturacak bir yer aradı. Ne kendi odasına, ne altın rengi çizim odasına, ne de kütüphaneye gidemezdi.

Mavi ipekle döşenmiş küçük, şirin bir oda buldu ve küçük bir sandalyeye ağır ağır oturdu. Bir sonraki yemeğin ne zaman olduğunu merak ediyordu.

"Harry başka bir kadınla mı kaçtı?"

Claire başını kaldırdığında küçük kız kardeşinin kapıda dikildiğini gördü. "Neden ders almıyorsun?"

"Başını ağrıttım. Neyin var senin?"

"Yarım kilo bifteğin bir şey değil." "Bu kolayca çözülür. Sana bir sandviç getireyim."

Claire veledin yardım teklifine kanmamıştı. "Yapamazsın. Mutfığa girmene izin vermezler."

Brat sadece gülümsedi, sonra Claire'in midesi yüksek sesle guruldadığında daha geniş bir şekilde gülümsedi.

"Ne kadar?" Claire sordu. Brat'in para almadan biri için bir şey yapmayı asla düşünmeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Anneme dersler için çok yaşlı olduğumu söyle." Claire sadece ona baktı.

"Kulaklarımı deldirmek istiyorum, sen de bana inci ve elmas küpelerini verebilirsin."

Claire kız kardeşine bakmaya devam etti. "Tamam o zaman. Yirmi dolar."

"hiç para yok."

Brat gülümsedi. "Nereye sakladığını biliyorum. Sana hemen bir yemek hazırlayacağım."

Birkaç dakika içinde Brat, hafif bir yaban turpu sosu sürülmüş yağlı bir biftekli sandviç, bir kase dolusu dilimlenmiş domates ve büyük bir bardak sütle geri döndü. Tüm bunlar büyük gümüş bir tepside çok yakışıklı genç bir uşak tarafından taşınıyordu.

Brat adama, "Şuraya koy," dedi.

"Ama Majesteleri bu odada yemek yemeye izin vermiyor," dedi adam sesinde biraz korkuyla.

"Artık öyle," dedi Brat ve adama göz kırptı. Döndü ve yanlarından ayrıldı.

"Bunu nasıl başardın?" Claire ağzı dolu bir şekilde sordu. "Çok fazla kural var."

Brat şaşırmış görünüyordu. "Kurallara *uymak* zorunda değilsin."

Bundan sonra Claire kuralları çiğnemedi önce tüm kuralları öğrenmek için elinden geleni yaptı. Şımarık kız kardeşi kuralları çiğneyip paçayı kurtarabilirdi ama o iyi bir izlenim bırakmaya çalışmıyordu. Aslında Brat'in hayat felsefesi, insanların onu etkilemeye çalışması gerektiği yönündeydi, tam tersi değil.

Claire çay için Bayan Rogers'ın önerdiği kıyafetleri giydi ve hemen altın rengi misafir odasına geçerek kendisine söylenen yere oturdu. Etrafındaki kadınlar, Claire'in tanımadığı insanlar hakkında kısık sesle konuşuyorlardı; Claire'in varlığından bile haberdar değillerdi. Claire ellerini kucağına , gözlerini kaçırarak oturuyordu. Bir keresinde masanın diğer tarafına baktığında sabahki sade yüzlü kadının ona gülümsediğini gördü ve Claire de ona gülümsedi.

Claire akşam yemeği için tekrar kıyafet değiştirdi. Bu yemekte insanların konuşmasına izin veriliyor gibiydi ama konuşmalar sadece köpekler ve atlardan ibaretti, ikisi de Claire'in ilgisini çekmiyordu, bu yüzden yine sessiz kaldı.

Akşam yemeğinden sonra erkekler ve kadınlar ayrılarak farklı salonlara gittiler ve oradan da yataklarına geçtiler.

Yatmadan önce Harry'yi tesadüfen gördü. Harry esniyordu ve sanki çoktan yarı uykuya dalmış gibi görünüyordu.

"Erkekler ve kadınlar hiç bir araya gelmez mi?" diye sordu onun esnemeleri arasında.

Ona öyle bir sırtıttı ki, kız bir adım geri çekildi. "Bebek yapıyorlar, eğer kastettiğiniz buysa."

"Hayır, yani erkekler ve kadınlar birbirleriyle *konuşmuyorlar* mı? Evde -"

"Sevgilim, Amerika değil. Şu anda İskoçya'dasın ve her şey farklı." Büyük bir esneme hareketi yaptı. "Atlarınızı satın aldınız mı?"

"Mmmmm." Bir esneme daha verdi. "Yatağa gitmeliyim. Sabah görüşürüz, sevgilim."

"Kahvaltıda mı?" dedi ama Harry onun sesindeki alaycılığı fark etmedi.

"Evet, kahvaltıda. İyi geceler."

Dördüncü Bölüm

Claire göğsüne saate baktı ve sinirle ayağını yere vurdu. Yine aynı şeyi yapmıştı. Dört gün içinde ikinci kez öğle yemeğini kaçırmıştı. Saat biri on dakika geçiyordu ama Dük'ten sonra oturamayacağını tecrübeleriyle biliyordu. Harry'yle konuşmaya, ailede önemli kişi kendisi olduğu halde neden bütün kuralları annesinin koyduğunu sormaya çalışmıştı ama Harry sadece, "Bu işler böyledir. Her şey hep böyle olmuştur."

Artık iki seçeneği olduğunu biliyordu: Odasına aç dönebilir ya da kız kardeşini bulup ona bir sandviç getirmesi için yirmi beş dolar ödeyebilirdi. (Veledin ücreti artmıştı.)

Ama Claire bunların hiçbirini yapmak istemiyordu. Yapmak istediği şeyi yapmak için biraz zaman kazanmak amacıyla öğle yemeği ve gerekirse çay içmeden idare etmek için kendini eğitmeye çalışacaktı. Elbette ne yapmak istediğine dair bir fikri olsaydı bunun yardımını olabilirdi. Üç gününü evin orta bölümünü keşfederek, resimlere bakarak, neyin onarılması gerektiğini ve Harry ile evlendikten sonra bunun ne kadara mal olacağını zihninde hesaplayarak geçirmişti. İki gününü de bahçelerde dolaşarak geçirmişti. Kütüphaneye girmeyi o kadar çok istiyordu ki, bir gece kimse yokken gizlice odaya girme niyetiyle aşağıya inmişti. Ama o saatte bile odada yaşlı bir adam vardı. Claire küçük bir nefes aldı ve merdivenlerden geri kaçtı.

Şimdi, uzun yürüyüşünden dolayı acıkmış ve bir sonraki öğününe kadar saatler geçeceğini bildiğinden, ayrıca çayda sandviç ve kekleri iştahla mideye indirdiğinde diğer kadınların ona nasıl onaylamayan bakışlar attığını bildiğinden, evin dış duvarını tekmeledi. Bu da işe yaramayınca küçük bir banka oturdu, başını ellerinin arasına aldı ve bininci kez gözyaşlarına boğulacak gibi oldu.

Ama başı eğikken çalıların arasında bir açıklığa benzeyen bir şey gördü. Merakı açlığının önüne geçince, alanı incelemek için ayağa kalktı. Gerçekten de evin batı kanadını çevreleyen yeşilliklerin arasında bir yol vardı. Çalılıkların arasından ilerledi. Birkaç adım sonra çalıların tamamen gizlediği bir kapıya geldi. Bu kanadın hem içindeki hem de dışındaki tüm kapıları denemişti.

hepsinin kilitli olduğunu görmüştü ama bu kapıya dokunmadan önce kilidinin açık olduğunu biliyordu. Sadece kilitli değildi, menteşeler de yakın zamanda yağlanmıştı; kapı kolayca açıldı.

Karanlık içeriye adımını attı ve zamanda geriye gitmiş gibi hissetti. Önünde, kendisine söylenmeden bir kalenin parçası olduğunu bildiği yüksek, iki katlı taş bir oda yükseliyordu. Duvarlardan çürümüş duvar halıları sarkıyordu ve bir ucunda bütün sığırları kızartmak için yapılmış bir şömine vardı. Odaya dağılmış kırık sandalyeler, banklar ve masalar vardı. Bir köşede zırh ve silah gibi görünen bir yığın vardı.

Gözleri alıştığında, sadece bir asırdır ısıtılmamış taşların olabileceği kadar soğuk olan soğuk odada dolaştı ve nesnelere baktı. Birkaç örümcek ağına rastladı ama bunlar onu rahatsız etmedi çünkü gördüğü şeyle daha çok ilgileniyordu.

Büyük odadan dışarı çıkan iki set spiral taş merdiven vardı ve o bunlardan birine çıkmaya başladı. Taşlar binlerce ayağın merdivenlerden inip çıkmasından dolayı aşınmıştı; nem ve soğuktan kayganlaşmışlardı.

İkinci katta birkaç oda keşfetti. Bazılarında hâlâ mobilya parçaları vardı. Yerden ağır bir kılıç aldı ve odadaki tek pencerenin ışığına doğru taşıdı. Eski yarı saydam camın birkaç bölmesi gitmişti ve odada yarasarlar vardı. Kılıcı dikkatle inceledi ve bir kez daha kafasının içinde gaydaların sesini duydu. Bramley'de şimdiye kadar yaşadıkları, İskoçya'nın nasıl bir yer olduğunu hayal ettiğinden tamamen uzaktı ama burada, bu kılıcı tutarken, beklediklerinin bir kısmını hissetmeye başlamıştı.

Hâlâ kılıcı taşıyordu, bir kat daha çıktı ve büyük bir odaya girdi. Odanın içine ışık doluyordu ve duvarlardan sarkan parçalanmış kumaş parçalarına bakarken, bu odanın bir zamanlar ne olduğunu ve tekrar ne olabileceğini hayal edebiliyordu.

Kollarına sarıldı, onları soğuğa karşı ovuşturdu ve kendi etrafında döndü. "Evlendikten sonra burayı restore edeceğim," dedi yüksek sesle. "Bu daireleri bizim yapacağım ve eskiden olduğu gibi görkemli olacaklar. Duvarlara ekose kumaşlar asacağım. Goblenleri tamir ettireceğim. Ben-"

Başka bir şey söylemedi çünkü çürük bir tahtaya bastı ve zemin altında kaldı, kılıç odanın her tarafına uçtu. Yere düşerken çılglık attı ama kollarını iki yana açacak kadar akli vardı.

Sonuna kadar gitmedi ve aşığıdaki zeminin taşlarına düşmedi. Yardım için bir kez bağırdı ama sonra durdu. Birkaç metrelik taş duvarların arasından onu kim duyacaktır? Onu kim bulacaktır? Yemeklere gelmediğinde kimse umursamıyor gibiydi. Özlenmesi için günler mi geçmesi gerekecekti?

"Vay, vay."

Başını kaldırdığında, daha önce tanıştığı ve kendisine Trevelyan diyen adamın kapıda durduğunu gördü. Onunla ilk karşılaştığında hissettiğı tüm duygular hemen aklına geldi. Adamın küstah bir tavırla kapı aralığına yaslanmış duruşundan hoşlanmamıştı; hatırladığından daha genç görünen yaralı yüzündeki ifadeden de hoşlanmamıştı.

"Burada bir şey duydum ama sıçan olduğunu sanmıştım. Görünüşe göre sadece büyük bir sıçan."

"Daha sonra kötü yorumlar yapabileceğini ve *şimdi* bundan kurtulmama yardım edebileceğini düşünüyor musun?" Ve dışarı çıktığında kılıcı senin üzerinde kullanacağım, diye düşündü.

"İyi gidiyor gibi görünüyorsun. Unutma, ben yaşlı bir adamım. Sana yardım edersem kalp krizi geçirebilirim. Belki de büyük, güçlü dükünü getirsem iyi olur."

Kendini yukarı çekebilmek için tutunacak bir şey bulmaya çalışıyordu ama hiçbir şey yoktu. "Harry at almaya gitti."

"Bunu çok sık yapıyor, değil mi?"

"Onlarla yarışacak." Bocalamayı bıraktı ve ona baktı. "Bu acı verici olmaya başladı. *Lütfen* bana yardım eder misiniz?"

Trevelyan ona doğru birkaç adım attı, eğildi, ellerini kollarının altına koydu ve onu kolayca delikten çıkardı. Bir an için ona çok ama çok yakın durdu, ona dokunmuyordu ama nefesini yüzünde hissedecek kadar yakındı. Adam ona baktığında kalbi çarpmaya başladı. Çarpıntıya neden olan şeyin öfke olduğunu düşündü, ama çarpıntı tam olarak öfke gibi hissettirmiyordu. Sanki bilmek istediğı bir şeyi öğrenmiş gibi ona küçük bir gülümseme verdi, sonra döndü ve uzaklaştı.

Claire tozunu almaya başladı. "Çok teşekkür ederim. Birinin beni bulacağından ve ben-"

Boş bir odaya konuştuğı için durdu. Artık odada değildi. Kapı aralığına gitti ve taştan aşağıya baktı.

ama adamdan hiçbir iz göremedi. Yukarı baktı ve adamın merdivenleri tırmanırken biraz hareket ettiğini gördü.

İyi, diye düşündü. Onun etrafında olmak istemiyordu. alaycılığı, hayata karşı tüm tutumu, yakınında olmak istemediği bir şeydi.

Ama sonra onunla ilk tanıştıkları gün konuştuklarını hatırladı. Biriyle konuşmak güzel olurdu. Aslında, biriyle konuşmak cennet gibi olurdu.

Omuzlarını dikleştirdi, eteklerini kaldırdı ve onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

Merdivenlerin tepesinde, aşağıdakine kıyasla küçük olan bir odaya girdi, ama yine de güzel bir odaydı ve eski şatodaki en iyi mobilyaların buraya yerleştirildiğini görebiliyordu. Bir duvar boyunca bir duvar halısı vardı ve başka bir duvarın karşısında yırtık sarı ipekle döşenmiş daha modern bir kanepe vardı. Üzerlerinde sakallı adam oymaları olan birkaç büyük sandalye vardı. Odanın ortasında, garip bir şekilde, on bir küçük masa, her birinde bir sandalye vardı ve her masa kağıt yığınları, defterler, dolmakalemler ve mürekkep şişeleriyle kaplıydı.

Claire ne kadar üşüdüğünü, odası bu olan adamdan ne kadar nefret ettiğini unuttu ve en yakındaki masaya doğru ilerledi.

"Onu bırak!" Trevelyan onun arkasından emretti.

Suçluluk duygusuyla ona doğru döndü. Adam elinde bir fincan ve fincan tabağıyla kapı aralığında durmuş, dumanı tüten bir şeyi yudumluyordu. Claire'in açlık sancıları ve üşümesi geri döndü. Duvarlardan birinde küçük bir ateşin yandığı bir şömine vardı. Masadan kalktı ve sırtını şömineye vererek ayakta durmaya başladı. Belki adam ona yiyecek bir şeyler ikram ederdi. Yüzündeki meydan okuyan ifadeyi çıkarmaya çalıştı ve ona gülümsedi.

Ne düşündüğünü biliyormuş gibi kaşlarını kaldırarak ona baktı, en yakındaki masaya gitti, oturdu ve yazmaya başladı. "Davetiye verdiğimi hatırlamıyorum, o yüzden gidebilirsiniz."

Claire kımıldamadı. Tüm düşmanlığına, bu adamdan içtenlikle hoşlanmamasına rağmen, garip bir şekilde kütüphaneye girmeye çalıştığında hissettiğinin yarısı kadar bile hoş karşılanmadığını hissetmedi. "Burada mı kalıyorsun?"

"Küçük kızlarla konuşacak vaktim yok. Yapacak işlerim var." "Oh? Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Senin anlayacağın bir şey değil," diye tersledi.

Olduğu yerde durmuş, ellerini ısıtıyor ve masalarda ne olduğunu görmeyi çok istiyordu. Kesinlikle garip bir çeşitlilik vardı.

Masalardan ikisi Jakoben, biri Kraliçe Anne, biri altın salonundan gelmiş gibi görünüyordu, iki masa belli ki bir süredir dışarıda yağmur altındaydı, diğerleri ise aradaki her zaman dilimine aitti. Bazıları oldukça değerliydi, bazıları ise yakacak odundan biraz daha değerliydi.

Adam uzaktaki masada, sırtı ona dönük otururken, onun duyabileceği bir adım atmadan olabildiğince öne eğildi ve en yakındaki masanın üzerindeki kâğıtları görmeye çalıştı.

Aniden döndü ve ona baktı. Claire doğruldu ve meraklı değilmiş gibi davranmaya çalıştı. Meraklı halini küçük bir gülümsemeyle örtmeye çalıştı ama kızarmış yüzü onu ele verdi.

Çay bardağını aldı, bir yudum içti ve konuşmadan önce tabağına yerleştirdi. "Neden yemek yemiyorsun? Şu anda yemek servisi yapılmıyor mu?"

"Öğle yemeğini yine kaçırdım."

"Yine mi? Sık sık kaçırıyor musun?"

"Ne yazık ki evet. Yürüyüşümü hesaplayamıyorum, böylece öğle yemeği için üstümü değiştirmeye zamanında yetiştirebilirim. Ama sonunda öğreneceğime eminim."

Bunun üzerine biraz homurdandı, kızın bir şey öğreneceğinden şüphe duyduğunu belli eden bir homurdanmaydı bu. "Bu arada sen de açlıktan ölersün." Yazılarına geri döndü. "Sanırım düşes olmanın bedellerinden biri de bu."

Claire, o döndükten sonra yüzünü buruşturdu. Gitmesi gerektiğini biliyordu ama giderse ne yapacağını düşünemiyordu. Bu adamdan hoşlanmıyordu, yanında olmak istemiyordu ama kitapların ve kâğıtların görüntüsü ona çok çekici geliyordu. Oradan ayrılamazdı.

Çok yavaşça, hiç ses çıkarmadan uzanıp en yakındaki masadan bir kâğıt aldı. Kâğıdın üzeri yazıyla kaplıydı. Adam ona çıkıştığında kâğıdı daha eline almamıştı bile.

"Bırak onu!"

Kâğıdı aniden yere düşürdü. Bir an hareketsiz durdu, bir çocuk gibi titriyordu ama sonra onun arkasından gülümsedi. Adam onu görmezden geliyormuş gibi davranıyordu ama kadının yaptığı her hareketin farkındaydı.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu.

"Ne yazdığımı bilmeni isteseydim seni okumaya davet ederdim." Hâlâ sırtı kadına dönüktü ve ona hiç bakmadan kalkıp başka bir masaya geçti ve hemen yeniden yazmaya başladı.

Claire ona çay fincanını geride bıraktığını söylemeye başladı ama sonra çay fincanı ilgisini eker gibi oldu. Hâlâ dumanı tütüyordu ve hayatında gördüğü en güzel çay fincanına benziyordu. "Sizi rahatsız etmek gibi bir niyetim yok," dedi ve kendini fincanın bulunduğu masaya doğru yürürken buldu. "Sadece gezintiye çıkmıştım, kapının açık olduğunu gördüm ve içeri girdim. Harry, yani Majesteleri, istediğim her şeyi keşfedebileceğimi söyledi."

Bu konuşmanın sonunda çay fincanının masaya ulaşmıştı ve ne yaptığını anlamadan fincanı eline almıştı. Elini fincanın üzerine koyar koymaz Trevelyan'ın sandalyesinde dönüp ona baktığının farkındaydı. Kendini oldukça meydan okur gibi hissederek fincanı dudaklarına doğru götürmeye devam etti. Aç olmaktan ve kimsenin umurunda değilmiş gibi görünmekten bıkmıştı. Fincanın yarısını içtikten sonra öleceğinden emin oldu.

"Viskiydi," diye soludu, elini boğazına götürdü. "İskoçya'nın en iyisi," dedi Trevelyan eğlenerek.

Claire geriye doğru sendeleyerek ona doğru ilerledi ve hareket ederken masalara tutundu. "Eğer yere yığılmayı planlıyorsanız, bunu bir masanın üzerinde yapmanızı önerebilir miyim?"

Sandalye. Zemin oldukça sert."

Yanmakta olan boğazına ve midesine rağmen, yardımına gelmemesi hakkında ne düşündüğünü anlatan bir bakış atmayı başardı. Bir sandalyenin arkasını yakaladı ve üzerine sertçe oturdu.

"Ben... öldürülebilirdim," diyebildi sonunda.

"Bir adamın viskisini çalmak bir suçtur ama cezası ölüm değildir. En azından çoğu ülkede değil. Tabii ki herhangi bir şey çalmanın ahlaki sonuçları da var."

"Lütfen sessiz olur musunuz? Bir insan bu kadar viskiyle ölebilir mi?"

"Pek olası değil."

Adam yoğun gözleriyle onu izliyordu ve bir an sonra kadın sandalyeye yaslanarak gevşemeye başladı. "Tanrım," dedi. "Bu ülkeye geldiğimden beri ilk kez bu kadar sıcak olduğuma inanıyorum. Kendimi oldukça..." Sesi kesildi.

"Hissettiğin şey sarhoşluk." Bununla birlikte ellerini iki kez ırttı ve neredeyse aynı anda kapıda bir adam belirdi.

Claire rahatlamış olmasına rağmen gözlerini açtı. Şimdiye kadar gördüğü en uzun adamdı, iki metrenin birkaç santim üzerindeydi ve

garip beyaz bir kıyafet giymişti. Dizlerine kadar uzanan bir tunik giymişti ve tuniğin altında ayak bileklerini sıkan bir pantolon vardı. Soluk altın rengi saçaklarla süslenmiş geniş bir kuşak belini çevreliyordu. Yüzü koyu kahverengiydi, siyah gözleri, ince bir ağzı ve metali kesecek kadar keskin görünen büyük bir burnu vardı. Başında beyaz kumaştan yuvarlak bir bohça vardı ve ortasına on beş santim karelik bir zümrüt iştirilmişti.

"Oman," dedi Trevelyan, ismi Oomahn gibi söyleyerek. "Sarhoş misafirimiz için yiyecek."

"Ben-" diye başladı Claire ama durdu. Kendisini kesinlikle havada süzülüyormuş gibi hissediyordu. "Ateş ne kadar güzel. Masalar ne kadar güzel. Harry burada olduğunu biliyor mu?"

Trevelyan ona sırtını döndü ve yazmaya devam etti. "Kastettiğiniz buysa, Ekselanslarının iznini aldım."

Claire kıkırdadı. "Ekselansları değil. Ekselansları. Annemin hatırlayabileceği bir şey değil."

Trevelyan arkasını döndü. "Annen Harry'ye ne diyor?" Gözleri gergindi; sanki onun cevabıyla fazlasıyla ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

"Aklına ne gelirse." Gülmekten kendini alamadı. "Dün ona Huzurunuz diye hitap etti." Claire elini ağzına götürdü. "Harry bunun çok komik olduğunu düşündü. Çok iyi bir sporcu."

"Mükemmellik, öyle mi?"

Claire hayretle, "Bence öyle," dedi. "Nazik ve düşünceli biri." Sol kolunu kaldırdı. "Bunun altında bir bandaj var. Harry kolumu incittikten sonra bir gün boyunca yatakta kalmamı sağladı."

"Yalnız mı?"

Bunun üzerine Claire ayağa kalkmaya başladı. "Burada hakarete uğramak için kalmayacağım." Ama ayağa kalkarken başı dönmeye başladı ve tekrar oturdu.

Oman kapıda yeniden belirince Trevelyan başını kaldırıp baktı. "Yemek ," dedi ve yazmaya geri döndü.

Claire kararsızca ayağa kalktı ve kapıdan geçerek yatak odasına girdi. Çok güzel bir odaydı, duvarlar altın renkli ipek brokarlarla kaplıydı, taş zeminde güzel İran halıları vardı ve odanın ortasında o güne kadar gördüğü en şaşırtıcı yatak duruyordu. Devasaydı, ayak ucunda bir buçuk ayak kare olması gereken iki derin oyma direk vardı. Yatağın başlığı ve üst kısmı da yoğun bir şekilde oyulmuştu. Büyük yatak pelüş kırmızı ipek kadifeyle kaplanmıştı.

İçinden yatağa atlamak geldi ama sonra bir duvarın dibindeki masaya bir tabak yemek konduğunu gördü ve masaya gitti. Ama bu daha önce hiç görmediği bir yemektir. Tabağın ortasında bir kase beyaz kremalı şey, haşlanmış patates, ince dilimlenmiş et ve biraz da yeşil şey vardı. Domates ve dilimlenmiş salatalık da vardı. Okyanusu geçtiğinden beri ya da ondan önce yediği yemeklere hiç benzemiyordu.

Oturdu, kaşığı aldı ve kâsenin içine daldırdı. Çorba mıydı yoksa nedense bir kase krema mıydı? Kokladı.

"Buna yoğurt deniyor," dedi Trevelyan kapı aralığından. "Fermente süt."

"Lezzetli görünüyor."

"Bu edinilmiş bir tat."

Bunun üzerine Claire ağzına bir kaşık koydu. Ekşiydi ama hoşuna gitmişti. Adama gülümsedi ve nedense yoğurdu beğenmesi onu memnun etmiş gibiydi. Odaya girip duvara dayalı bir sandalyeye oturdu, pencere kenarından bir pipo ve bir kutu tütün aldı, pipoyu paketledi ve yaktı.

Claire aç gözlülükle yemeğe saldırdı. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu lokmalar arasında. "Neden burada on bir masa var? Burası kimin odasıydı? Evin bu bölümünde yaşayan tek kişi sen misin? Çok, çok mu hastasın?"

Pipo dumanının sisi arasından ona baktı. "Yalnızlık çekiyorsun, değil mi?"

"Neden, hayır, elbette değil. Bu kocaman evde yüz kişi yaşıyor olmalı. Nasıl yalnız olabilirim ki?" Boş tabağa baktı. İçindeki yemekle birlikte viskinin ona verdiği o lezzetli hissi de kaybediyordu.

"Ve her zaman Harry vardır."

Çatalını yere bıraktı. "Sanırım artık gitsem iyi olacak." O almaya başladı

Yu

kar "Burası Charlie'nin odası."

1. Tekrar ona baktı. "Charlie diye biriyle tanışmadım." "Charlie, o isimdeki prens gibi."

Claire bir an hareketsiz durdu. "*Bonnie* Prince Charlie? O Prens Charlie?"

"Başka biri değil. Bu tarafa ..."

"1745."

"Sanırım o yıldız. Buraya geldi ve tabii ki benim ve Harry'nin akrabalarından bazıları ona yardım ediyordu, bu yüzden geceyi burada geçirmesini istediler. Kaldı da." Trevelyan piposunun sapıyla yatağı işaret etti.

Claire yatağa yeni gözlerle baktı. "Bonnie Prince Charlie Bu yatakta mı?"

"Şuradaki çekmecedeki bir şeyler unuttum."

Claire yavaşça yatağın yanındaki küçük masaya doğru ilerledi ve çekmeceyi açtı. İçinde prensin giysisi olduğunu bildiği bir parça ekose kumaş vardı. Müzelerde birkaç parça görmüştü. Ayrıca çekmecedeki eski, sarı, katlanmış bir kâğıt parçası da vardı. Çekingeni bir tavırla onu açtı ve içinden açık kahverengi bir saç buklesi çıktı. Trevelyan'a baktı. "Onun mu?"

"Evet," dedi ve biraz gülümsedi.

Eşyaları dikkatlice çekmeceye geri koydu ve kapattı. "Bu şeyler bir müzede olmalı."

Trevelyan omuz silkti ve piposunu çekti.

Claire bir an için yatağa saygıyla baktı, sonra müzelerde harika şeyler gördüğünde hep yapmak istediği şeyi yaptı: yatağa dokundu. Ellerini yavaşça direğin oyması ve örtüsü boyunca gezdirdi.

"Yatak pek de kırılğan sayılmaz. Her gece üzerinde uyuduğum için sizi temin ederim ki oldukça sağlam."

Claire şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona baktı ama sonra büyük bir sevinçle gülümseyerek yatağa tırmandı ve . Bonnie Prens Charlie'nin baktığı yatağın alt tarafına bakıyordu.

"Sanırım gayda sesi duyuyorum," dedi usulca. "Burası *gerçek* İskoçya."

Trevelyan onu dikkatle izledi. "Peki senin gerçek İskoçya hakkındaki fikrin nedir?"

İskoçya mı?"

Dirseklerinin üzerine oturdu. "Bu yerde olup bitenlerin tarihi. Siz İskoç musunuz?"

"Yarısı. Annem İngiliz."

"O zaman annenle baban birbirlerinden nefret etmiş olmalı." Örtünün üzerine uzandı.

"Yeterince doğru," dedi. "Annemle babam kadar birbirinden nefret eden evli bir çift daha görmedim."

"Elbette yaptılar. İngilizler yüzyıllar boyunca İskoçlara zulmetti. İngiliz krallarından birinin İskoçların Çekici olarak adlandırıldığını biliyor muydunuz?" Gölgeğe doğru gülümsedi. "Ama hiç kimse, kesinlikle hiç kimse İskoçları yenemezdi. İngilizlerin onlara yapabileceği hiçbir şey onları teslim olmaya zorlayamazdı. Ve sonunda onlar kazandı."

Trevelyan piposunu çekti. "Eğer biz İskoçlar bu kadar fakir ve İngilizler bu kadar zenginsek, nasıl kazandık?"

"Birinci James, tabii ki. Birinci Elizabeth tüm İngiltere'yi bir İskoç'a teslim etti. Geri kalan tüm İngiliz kral ve kraliçeleri İskoçların soyundan geliyor."

Trevelyan ayağa kalktı ve ona bakmak için yatağa doğru yürüdü. "Ne kadar romantiksin. Kendine hep inanmak istediğin şeyleri mi söylersin?"

Kendini dirseklerine kadar kaldırdı. "Geçmişimi biliyorum ve-"

"Bah!" dedi. "Birinci James hayatının sadece ilk birkaç ayını İskoçya'da geçirdi. O da sizin genç dükünüz kadar İngiliz'di ve şimdiki kraliçemiz Victoria da İngiliz'den çok Alman."

Claire bütün bunları çok iyi biliyordu ama görmezden gelmeyi tercih ediyordu. "Sadece aynı-" Adam odadan çıkınca sözünü kesti. Yatağa uzandı ve gülümsedi. Kendisinin bildiği bazı şeyleri bilen biriyle konuşmak oldukça güzeldi. Aslında, herhangi biriyle herhangi bir şey hakkında konuşmak çok güzeldi. Yataktan kalktı ve oturma odasına gitti. Çoktan masalarından birine dönmüş ve yazmaya başlamıştı.

"Nasıl-?" diye başladı ama adam ona döndü.

"Eğer kalacaksan sessiz olmalısın. Çalışırken gevezeliğe tahammül edemem."

"Bana ne üzerinde çalıştığını söylersen sana yardımcı olabilirim." Yapacak bir işi olduğu düşüncesi bile onu günlerdir olmadığı kadar iyi hissettirmişti.

"Arapça yazıları okuyabiliyor musun?" "Hayır, ama okuyabilirim-"

"O zaman benim işime yaramazsın. Git ve şuraya otur." Penceredeki minderli koltuğa doğru başıyla işaret etti. "Bir kitap ya da kâğıt kalem al."

Claire pencere kenarındaki koltuğa gitti, üzerine oturdu ve pencereden dışarı baktı. Görebilmek için eski demir menteşeleri açmak zorundaydı, çünkü cam eskiydi ve içini göremeyecek kadar kusurluydu. Bahçelerin ötesindeki ormana ve fundalıklarla kaplı tepelere baktı.

Uzun bir süre orada oturdu, tatlı, serin İskoç havasını soludu ve tepelere baktı. Bir süre sonra döndü ve Trevelyan'ın kendisine baktığını gördü. Onun düşüncelerini okuyabiliyor gibiydi ama ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Her zamanki gibi adamın gözlerindeki yoğunluk ve tenindeki yeşilimsi renk onu ürkütmüştü. "Çok mu hastasın?" diye sordu usulca.

"Öyleydim," diye sertçe cevap verdi ve sağlığı hakkında konuşmak istemediği belliydi. "Okur musun yoksa günlerce hiçbir şey yapmadan durabilen o mızımız bayanlardan biri misin?"

"Her zaman huysuz musun yoksa sadece bana mı öyle geliyor?"

Buna neredeyse gülümsüyordu. "Ben herkes için aynıyım." "Korkunç bir düşünce," dedi nefesinin altından.

Bunun üzerine adam gülümsedi ve kadın adamın gülümsediğinde o kadar da hasta ya da çirkin görünmediğini fark etti. Tam konuşmak için ağzını açtığı anda, adam onun sözünü kesti. "Bana tekrar soru sormaya başlama." Ayağa kalktı ve taş duvarlara gömülü iki küçük meşe kapıya gitti. Kapıları açtığı anda içeride kitaplar olduğunu gördü. Nefes nefese kaldı ve oturduğu yerden kalkıp Trevor'ın yanına geldi; Trevor elini kapılardan birinin üst köşesine koymuşken, kitapların üzerindeki başlıkları daha net görebilmek için kolunun altına girdi. Trevelyan'ın başının tepesine nasıl baktığının farkında değildi. Saçlarını koklamak için öne doğru eğildi. Güneş ışığı ve funda kokuyordu ve dudaklarını boynuna götürme isteğini kontrol etmekte zorlandı.

Claire kendisine ne olduğunu bilmiyordu ama birden vücudunda tüyler diken diken oldu. Haşlanmış gibi ondan uzaklaştı. "Ben... Sanırım gitmeliyim."

Yüzünde yine o sinir bozucu ifade vardı, gözleri tembel tembel bakıyordu, neredeyse kapüşonluydu. Raftan bir kitap çekerken bıyıklarının altından dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Okumak istediğini sanıyordum. İşte bir tane. *Tibet Yeniden Keşfedildi*. Oh, hayır, İtalyanca." Adam kitabı rafa yerleştirmeye başladı ama kadın mümkün olduğunca ondan uzak durarak kitabı elinden kaptı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, İtalyanca okuyabiliyorum ama bu kitabı okudum. Yüzbaşı Baker'ın tüm kitaplarını okudum. Okuduğumu söylemişim."

"Demek . O halde ikinci kez okumaya geçeceklerinden şüpheliyim." "Beğendiğim kısımları tekrar tekrar okudum."

"Ne demek 'sevdiğin kısımlar'?"

"Eleştirileri neden kişisel algılıyorsunuz? Adam gördüğü her şeyi her yönüyle yazdı. Bazıları oldukça sıkıcıydı."

"Ne gibi?"

Ona bir adım daha yaklaşmıştı ama Claire kaşlarını çatarak geri çekildi. "Örneğin vagonları tarif edişi," dedi hızla, gözlerini ondan kaçırarak. "Onları ölçer ve tekerleklerin, oturakların tüm boyutlarını ve şeyin uzunluğunu anlatırdı. Bir okuyucu çığlık atana kadar devam ederdi."

"Beğenmediysen o küçük beynini onun kitaplarıyla yormamalıydın," dedi usulca, alaycı bir tavırla. "Sen-"

Yüzünü ona döndü ve gözlerinde öyle bir tutku vardı ki, Trevelyan bir an için irkildi. Kadının gözleri bir şeye inanan birinin gözleriydi. Bir şeye inanmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, ilk başta onun güzel yüzündeki duyguyu fark edemedi. Gözlerinin nasıl parladığına, öfkenin dudaklarını nasıl dolgunlaştırdığına baktı. Onun bir güzellik olduğunu nasıl görmemişti? Onun yüzeyinin hemen altındaki tutkuyu nasıl görmemişti? Ona çeyrek adım daha yaklaştı.

"Kitaplarının en güzel yanı insanlarla ilgili bölümleridir," dedi Claire hararetle. "İnsanların muhteşem bir gözlemcisiydi. Çoğu kaşifin kitabı çok sıkıcıdır. Mesafeleri yazıyorlar ve ilginç bir şeye geldiklerinde, 'Bugün çok sıradışı bir kabile gördüm. Sanırım hayatta kalmak için karınca yiyorlar. Bu tür şeyler okuyucuyu çıldırtabilir. Hemen karıncaları pişiriyorlar mı yoksa kızartıyorlar mı ve onları yetiştiriyorlar mı bilmek istersiniz. İnsanın aklına bir sürü soru geliyor. Ama Kaptan Baker okuyucuyu asla tatminsiz bırakmaz. Okuyucuya *her şeyi* anlatır."

"Vagonların tekerleklerinin boyutları da dahil," dedi Trevelyan otomatik olarak, ama onu duymaktan çok ona bakıyordu.

Başını öfkeyle salladı, sonra tekrar kitap kutusuna döndü. "Anlayabilecek kapasitede olduğunu sanmıyorum."

"Ama Kaptan Baker'ın bunu anlayacağına şüphe yok ve tabii genç Harry de anlayacaktır." Trevelyan kendi sesinde kıskançlığa benzer bir şey duyunca şok oldu. Küçük Amerikalının onu duymamış görünmesine sevindi.

Trevelyan'ın gözleri vücudunda gezinirken eğilip alt raftaki kitapların başlıklarına baktı. Ellerini onun beline koymayı o kadar çok istiyordu ki parmakları kaşınıyordu.

"Harry'nin gençliğine sürekli dikkat çekmenize neden olan şey kendi ilerlemiş yaşıınız mı? Babam bunu genç erkeklere yapar. Sanırım bu ona kendini üstün hissettiriyor."

Doğruldu ve neredeyse başını Trevelyan'ın yüzüne çarpacaktı. "Bu kitapların *hepsi* Kaptan Baker tarafından yazıldı." Yüzünü ona döndü, kendisine çok yakın durduğu için yüzüne bakmak için biraz geriye doğru eğildi. Claire ona baktı ve bir an için nefes almayı bıraktı. Daha önce hiçbir erkek ona Trevelyan'ın baktığı gibi bakmamıştı. Aslında, herhangi bir erkeğin *herhangi bir* kadına onun kendisine baktığı gibi bakıp bakmadığını merak ediyordu. Genellikle alaycı kahkahalarla dolu olan gözleri şimdi... Gözlerinde ne olduğundan emin değildi ama bu kahkaha değildi.

Ondan bir adım uzaklaştı. "Sanırım sen de bu adamdan etkileniyorsun, değil mi?" dedi aceleyle. "Bu yüzden onu eleştirdiğimi düşündüğünüzde bu kadar alınıyorsunuz."

"Eteğinin arkasındaki o şey de ne?" diye sordu, sesi alçaktı.

Claire gergin bir kahkaha attı. "Bu bir telaş. Nerelerdeydin ki telaşın ne olduğunu bilmiyorsun?"

"Yıllardır ülke dışındayım."

"Öyle olmalısın." Raflara geri döndü, birkaç derin nefes aldı ve kalbini sakinleştirdi. "İşte, bunu alacağım. En az on kez okudum."

Kitabı ondan aldı ve başlığını okudu: *Peşha'yı Aramak*, sonra da raftaki yerine koydu. "On kere okuduysan sıkılmış olmalısın."

"Bundan sıkılmadım, ben-"

Elini onunkinin üzerine koydu ve kitabı tekrar indirmesini engelledi. "Bende onun okumadığın bir kitabı var."

Claire onun elini geri çekti. "Ama onun hakkında bilmediğim hiçbir şey yok-"

"Bu onun bir el yazması. Hiç yayınlanmamış."

Claire bunun üzerine nefesini tuttu, sonra döndü ve ona gülümsedi. "Göster bana, lütfen."

Dünyadaki en okunaklı yüze sahip, diye düşündü Trevelyan. Düşündüğü ya da hissettiği her şey yüzüne yansıyor. Ve şimdi onun hevesi, öğrenme arzusu bulaşıcıydı. Ona kitaplardan öğrenebileceğinden daha fazlasını öğretmek istiyordu. İsteksizce ondan uzaklaştı, bir masaya gitti.

küçük sandığı duvara dayadı, el yazısıyla yazılmış bir müsvedde çıkardı ve ona uzattı.

"*Kokulu Bahçe*," Claire okudu. "Yüzbaşı Frank Baker tarafından çevrilmiştir." Başını kaldırıp ona baktı ve ince elyazmasını değerli ve saygıdeğer bir nesneymiş gibi göğsünde tutarken teşekkür ederek gülümsedi.

Trevelyan kaşlarını çatı. Kadın ona bir çocuğun babasına gülümsediği gibi sevinçle ve Trevelyan kendini kontrol etmek için mücadele etti. Bu genç kadın kardeşinin kızıydı. Bu, bir öğleden sonra için onun olabilecek kadar basit bir kadın değildi. Eğer ona dokunursa sonsuz komplikasyonlar ve tepkiler ortaya çıkacaktı. "Git şuraya otur ve sessiz ol," dedi sertçe. "Yapacak kendi işlerim var."

Pencere kenarındaki koltuğa doğru ilerleyip üzerine tırmanırken başka bir şey söylemedi. Kaptan Baker'ın küçük, dikenli el yazısını çözmesi birkaç dakikasını aldı ama Trevelyan'ın ona ne tür bir kitap verdiğini anlaması on dakikasını bile almadı. Sevişme üzerine bir risalenin çevirisiydi.

Kadınların güzelliği üzerine bir bölüm vardı ve bir kadının *tüm* parçalarının tanımlarını içeriyordu. Bir sonraki bölüm erkekleri anlatıyordu. Sevişirken alınan pozisyonları anlatan bölümler vardı ve ardından zina ve diğer çeşitli karışıklık biçimleri hakkında komik küçük hikayeler geliyordu.

Claire gözünü bile kırpmadan okudu. Saat beş civarında, beyazlar içindeki uzun boylu esmer adam ona bir tepsi meyve, bir çeşit ekmek ve uzun metal bir kadeh içinde bir şey uzattı. Claire yiyecekleri aldı, "Teşekkürler," diye mırıldandı ve başını okumaktan kaldırmadı.

Bir noktada yüksek sesle güldü.

Trevelyan onu neyin güldürdüğünü sorarak onu şaşırttı.

"İşte," dedi. "Bu cümle. Diyor ki, her koşulda küçük kadınlar..." Başını kaldırıp ona baktı. "Bilirsin, büyük kadınlardan daha iyi. Küçük kadınların... bilirsin işte, sevişme konusunda büyük kadınlardan daha iyi olduğu yazıyor."

Onun bir metre boyundaki gövdesine baktı, dizleri yukarıdaydı, elyazması onların üzerinde dengede duruyordu, burnu sayfalara yakındı ve davetkâr bir şekilde ona gülümsedi.

Claire bir an için onunla göz göze geldi. Aklından kucaklaşan çiftlere dair pek çok görüntü geçiyordu. Kafasını temizlemek istercesine salladı, sonra tekrar okumaya başladı. Birkaç hikâye okudu.

kadınların ihanetini anlatırdı. Bu hikâyeler kaşlarını çatmasına neden oldu. Küçük kitabın geri kalanına baktı ama erkeklerin ihanetiyle ilgili hiçbir bölüm bulamadı.

Bir noktada yüksek sesle "ha!" diye bağırdı.

Trevelyan ona şüpheyile baktı.

"Kadın ve erkeklerin arkadaş olamayacağını, bunun imkansız olduğunu söylüyor.

Buna inanmıyorum ve Yüzbaşı Baker'ın da inandığını sanmıyorum. O-"

"Bu bir çeviri, onun kendi sözleri değil. İçinde hiçbir boyut olmadığı gerçeğinden bunu anlamalıydınız. Bir vagon tekerleği bile yok."

Okumaya devam ederken onu görmezden geldi. Uzun boylu adam ona içi sıvı dolu küçük bir bardak uzattı. İçti, sonra nefesi kesildi.

"Yavaşça," dedi Trevelyan.

"Viski içmemem gerektiğini düşünüyorum."

"Okuduğunuz şeyi siz de okumamalısınız."

Kadın adama gülümsedi, çünkü adam haklıydı. Biraz omuz silkti, viskisini yudumlamaya başladı ve okumaya devam etti. Viski içini ısıttı ve kitabın içindekiler onu daha da ısıttı.

Sonunda kitabı bitirdi, kapattı ve pencereden dışarı bakmak için döndü.

"Eee?" Trevelyan sordu. "Kaptan Baker'a layık mı?"

Yavaşça dönüp ona baktı. Kafası okuduklarıyla, daha önce hiç hayal etmediği şeylerle doluydu. Kara gözleri ve geniş omuzlarıyla Trevelyan'a baktı. Ellerine, uzun parmaklarına baktı. "Ben-" diye başladı, sonra boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Tabii ki sadece özel olarak yayınlanmalı," dedi iş adamı edasıyla. "Ama bence para kazanabilir."

Trevelyan ona tepeden bakan bir tavırla gülümsedi. "Peki sen para kazanmaktan ne anlarsın?"

Claire onun kibirli gülümsemesine karşılık verdi. Belki ışıktandı ama şu anda sandığı kadar yaşlı görünmüyordu. "İngilizlerin miras yoluyla para kazanma yönteminin aksine, biz Amerikalılar kendi paramızı kendimiz kazanırız. Amerika'da bir erkek -ya da bir kadın- hiçbir şeyi olmadan başlayıp milyonlar kazanabilir. Bu sadece sıkı çalışma ve öngörü gerektirir."

"Yine de genç dükünüzle evlendiğinizde parayla evleneceksiniz." "Aile

hakkında pek bir şey bilmiyor olmalısın, yoksa Harry'nin beş kuruşu olmadığını bilirdin." Döndü ve ayaklarını yere koydu. "Bu el yazmasını bana ödünç verdiğiniz için size çok teşekkür ederim Bay Trevelyan. Bu çok

İlginç. Ama artık gitmeliyim. Geç oluyor olmalı ve ben..." Saatine bakarken sözünü kesti. "Saat neredeyse yedi oldu. Acele etmezsem akşam yemeğini kaçıracağım." El yazmasını en yakındaki masaya bıraktı, bir kez daha "Teşekkürler" dedi ve odadan koşarak çıktı.

O çıkar çıkmaz Oman odaya girdi ve Claire'in boş tabaklarını aldı. Trevelyan onun boş viski bardağına ve okumakta olduğu el yazmasına baktı. "Viskiyi ve seksle ilgili kitapları seviyor," dedi usulca, kendi kendine gülümseyerek.

Oman, Trevelyan'ın öğrenmek için zaman harcadığı kendi dilinde, "Çok güzel bir kız," dedi.

"O benim kardeşime ait," dedi Trevelyan arkasını dönerken. "Onun dünyasına ait, benimkine değil."

Beşinci Bölüm

Uzun ve sıkıcı bir akşam yemeğinden sonra Harry Claire'e bahçede birlikte yürümeyi teklif etti. Claire çok memnun olmuştu, çünkü yemek boyunca gününü ve günü birlikte geçirdiği adamı düşünmüştü. O kadar tuhaf bir adamdı ki, daha önce tanıştığı hiç kimseye benzemiyordu ve onda öyle farklı duygular yaratmıştı ki! Bir an ondan nefret ediyor, bir an sonra ellerine bakıyordu... ellerine.

"Bu akşam özellikle çekici görünüyordun," dedi Harry. "Sanki bir hayal dünyasındaymışsın gibi görünüyordun. Sana bu bakışı veren neydi?"

"Özel bir şey yok," dedi yalan söyleyerek. "Bugün okuduğum bir şey hakkında düşünüyordum." Geniş ve cereyanlı odalardaki soğuğa rağmen, en cüretkâr Worth elbiselerinden birini giydiği için memnundu. Omuzları düşüktü ve kollarını çıplak bırakıyordu; donmuştu ama çıplaktı. Eğer bu elbise ona Harry'den bir iltifat kazandırdıysa, birkaç soğuk çarpmasına değerd.

"Sonunda kütüphaneye girmene izin verdiler mi?"

Yürümeyi bıraktı ve ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ona sadece gülümsedi, elini kolunun üzerine sıkıştırdı ve tekrar yürümeye başladı.

"Harry, sence erkekler ve kadınlar arkadaş olabilir mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Harry tereddütle.

Tekrar ona baktı. "*Biz* arkadaş mıyız? Yani sen ve ben birbirimizle bir şeyler hakkında konuşabilir miyiz?"

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Derin bir nefes aldı. "Düşes olduğumda kuralları değiştirebilir miyim? İnsanların odalarında yemek yemelerine ve isterlerse mutfakları ziyaret etmelerine izin verebilir miyim? Yemeklerde konuşmaya izin verebilir miyim?"

Harry güldü, ama temkinli bir şekilde. "Elbette. Düşes olduğunda ne istersen yapabilirsin. Burası senin evin olacak."

"Batı kanadını yeniden inşa edebilir miyim?"

Harry bir an sessiz kaldı. "Batı kanadı hakkında ne biliyorsun?" Kız çenesini indirip cevap vermeyince durdu, parmak uçlarını kızın çenesinin altına koydu ve yüzünü kaldırıp ona bakmasını sağladı. "Trevelyan'ı tekrar gördün mü?"

Kızın şaşkın bakışlarına gülümsedi. "Sana neler bildiğimi söyledim. Trevelyan'dan kimseye bahsetmemelisin. İkimizden başka kimse onun burada olduğunu bilmemeli," dedi kararlı bir şekilde.

"Neden?"

"Kendince sebepleri var. Öğleden sonrayı onunla mı geçirdiniz, bu mi hem öğle yemeğini hem de çayı kaçırdınız?"

"Odasında kitap okuyordum." Gözleri parladı. "Prensin odasında."

"Trevelyan'ı seviyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Garip bir ördek, değil mi?"

Harry buna güldü. "Tahmin edebileceğinden çok daha tuhaf. Trevelyan sana dokunmadı, değil mi?"

Claire dehşete düşmüş görünüyordu. "Kastettiğiniz şekilde değil. O mükemmel bir beyefendiydi. Mükemmel değildi. Bazen beni çok kızdırıyor ama bazı ilginç kitapları var."

"Sanırım öyle," dedi Harry alaycı bir ifadeyle, kaşlarını çatarak karanlığa baktı. Bir ikilem içindeydi. Claire'in Trevelyan'ı görmesini pek de yasaklayamazdı. Nedenini öğrenmek isteyecekti ve Harry ona bir cevap vermezse, Trevelyan bunu yapabiliirdi. Harry kardeşine, "Küçük kardeşim dük olmadığını öğrenmenden korkuyor," demekten kendini alamadı. Harry durdu ve eve doğru döndü. "İçeri girmeliyiz. Yarın erkenden yola çıkmam gerekiyor ve birkaç gün dönmeyeceğim."

"Ah Harry, birlikte bir gün geçiremez miyiz? İşinden bir gün bile izin alamaz mısın? Belki ben de seninle gelebilirim."

"Bu sefer değil. Bu sefer sabah çok erken, sen uyanmadan çok önce yola çıkıyorum." Parmağının ucuyla kızın burnuna dokundu. "Ama belki bir dahaki sefere benimle gelebilirsin. Ve söz veriyorum, döndükten sonra birlikte biraz zaman geçireceğiz." Harry bu sözleri söylerken kaşlarını çatı. Kur yapma işini bitirdiğini sanıyordu, ama şimdi, Trevelyan sayesinde, daha fazlasını yapması gerekeceğini görüyordu. Ona gülümsedi. "Bir öpücüğe ne dersin?" Dudaklarını onunkilere bastırmak için öne doğru eğildi ama Claire onun yerine coşkuyla kollarını onun boynuna doladı ve kapalı dudaklarını onunkilere bastırdı. Claire'in öpücüğünü hiç tatmin edici bulmadı; bakirelerden hoşlanmazdı ve onlara ne yapacaklarını öğretmek gibi bir arzusu da yoktu. Ona öğretebilecek kadınlardan hoşlanırdı.

Harry onu kendisinden uzaklaştırdığında, kızın gözleri hâlâ kapalıydı ve dudakları büzülmüştü. Kaşlarını çatıyordu. "Sana izin vermekten neredeyse korkuyorum."

Gözümün önünden çekil. Sanırım annemle bir düğün tarihi belirlemek için konuşmalıyım."

Claire ona gülümsedi ama okuduğu kitabı ve hiç bitmeyen tutku hikâyelerini hatırladı. Harry ile arasındaki tutku neredeydi? Çanlar ve sirenler? Ama belki de tutkuyu hissetmek için önce *nasıl* öpüşüleceğini bilmek gerekiyordu.

Kollarını Harry'nin boynundan indirdi ve eve doğru yürürlerken elini usulca Harry'nin kolunun altına soktu.

Claire ertesi sabah uyandığında saat dörttü ve Harry'nin yolculuğuna çıkıp çıkmadığını merak etti. Soyunma odasında uyuyan Bayan Rogers'ı rahatsız etmemek için sessizce yataktan kalktı ve pencereye gitti. Dışarısı hâlâ karanlıktı ve çok az şey görebiliyordu. Bir an için dirseklerini pervaza dayadı ve göle doğru baktı. Bakarken hareket eden bir gölge gördüğünü sandı. Belki bir geyiktir, diye düşündü ama sonra bir adam olduğunu gördü.

"Trevelyan," dedi, bunun sadece o olabileceğini biliyordu. Olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde yürüyüş kıyafetlerini giydi. Giyinirken bile kendi kendine adamın, hatta herhangi bir adamın, ama özellikle Trevelyan'ın peşinden koşmaması gerektiğini söyledi. Ama sonra günü yalnız geçireceğini düşündü ve yalnızlık korkusu sağduyusuna galip geldi. Ayrıca, Harry onun Trevelyan'la vakit geçirdiğini bilmiyor değildi. Biliyordu ve itiraz etmemişti. Odadan çıkarken şapkasını taktı ve merdivenlerden aşağı kaçtı. Dışarı çıktıktan sonra evin etrafında koştu ve Trevelyan'ı aramaya başladı.

Yirmi dakika sonra umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Adam hiçbir yerde görünmüyordu. Ona seslenemiyordu, çünkü biri duyabilirdi.

Eve geri dönmek niyetiyle arkasını döndü, ama adamın on santim ötede kıpırdamadan durduğunu görünce neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Bana hayatımın korkusunu yaşattın," diye tersledi. "Çalıların arasında sinsice ne yapıyorsun?"

"Beni aradığınızı düşünmüştüm," dedi tek kaşını kaldırarak. "Cüretimi mazur görün." Uzaklaşmaya başladı.

Claire onun kendisini aradığını bildiğinden emindi ama öyle değilmiş gibi davranmaya çalıştı. "Sadece gezintiye çıkmıştım. Böyle bir

Güzel bir sabah," dedi, hâlâ karanlık olan gökyüzüne bakarak. "Serin havayı çok canlandırıcı buluyorum."

"Günaydın o zaman," dedi Trevelyan ve ondan uzaklaştı.

Claire nefesinin altından küfretti. Bu sinir bozucu adam onu içeri davet etmeyecekti. "Bir bakıma ben de seni arıyordum."

Ona geri döndü. "Öyle mi? Peki benden ne istedin? Daha fazla kitap mı? Kaptan Baker hakkında yeni bir şikâyet mi düşündün?"

"Sizi penceremden gördüm ve belki sizinle yürüyebilirim diye düşündüm. Bir arkadaştan hoşlanabileceğini düşündüm. Buraya gizlice geldiğinizi biliyorum, bu yüzden bir arkadaş isteyebileceğinizi düşündüm. Ben sadece geleceğin düşesi olarak görevimi yapmaya çalışıyordum. Yani, bir gün tüm konuklarımla ilgilenmek benim sorumluluğum olacak ve-"

"Önümüzdeki altı saat boyunca burada duracak olsam, bahane üretmeye devam eder miydin?"

Bunun üzerine topuklarının üzerinde döndü ve eve doğru geri dönmeye başladı.

"Pekâlâ, hadi," dedi arkasından. "Tabii yürüyebilirsen. Kadınsı gezintilere çıkmam."

Arkasına döndü ve onu baştan aşağı süzdü; üzerinde fazla yağ bulunmayan geniş omuzlu gövdesine, taşıdığı bastona ve bacaklarını kullanırken yaşadığı bariz zorluğa dikkat etti. "*Sen* nereye gidebiliyorsan ben de oraya gidebilirim."

"Bunu göreceğiz."

Bir saat sonra Claire neredeyse övündüğüne pişman olacaktı -neredeyse ama tam olarak değil. Trevelyan onu dik, fundalıklarla kaplı tepelere çıkardı ve derelerden geçirdi. İlk kez bir dereye geldiklerinde, soğuk, akan suyuyla olduğu yerde durdu ve karşıya geçmesine yardım etmesini bekledi. Adam ona dönüp bakmadan yoluna devam etti. "Bekle!" diye seslendi.

Geri döndü. "Sorun nedir?" "Bunu nasıl geçebilirim?"

"Yürü." Arkasını döndü ve tepeye doğru tırmanmaya başladı.

Claire'in ayaklarını ıslatmaya hiç niyeti yoktu, bu yüzden üzerinde yürüyebileceği basamak taşları ya da başka bir şey aradı.

"Eğer korkuyorsan, bunu dene." Tepenin başında durmuştu ve şimdi bir kıyıdan diğerine düşmüş bir kütüğü işaret ediyordu. Kütüğün genişliği on santimden fazla değildi.

"Bunu yürüyemem."

Trevelyan omuz silkti ve arkasını döndü. "Bekle!" diye tekrar seslendi. "Bastonunu ödünç alayım."

Trevelyan ondan bastonuna baktı, sonra gülümsedi. Bir şey onu eğlendiriyor gibiydi. Soğuk akıntının ortasına doğru yürüdü ve bastonunu ona doğru uzattı.

"Beni taşıyabilirsin, biliyorsun." "O her neyse," dedi Trevelyan.

Claire bastonu aldı, sonra asanın beklenmedik ağırlığı yüzünden neredeyse suya düşüyordu. Daha önce bastona bakmamıştı, tahta olduğunu düşünmüştü ama şimdi demir olduğunu ve yaklaşık yirmi kilo ağırlığında olduğunu gördü.

Onun şaşkınlığını görmesine izin vermedi ama aynı zamanda o dereyi o dar kütüğün üzerinde geçmeye de kararlıydı. Başardı da. Neredeyse iki kez düşüyordu ve bir keresinde ona yardım etmediği için nefesinin altında ona küfretti ama diğer tarafa geçmeyi başardı. Kendini beğenmiş bir şekilde bastonunu ona geri verdi.

"Bir İskoç kızı ayaklarının ıslanmasından endişe etmezdi," dedi sadece. Claire dilini onun arkasına doğru uzattı.

Bir saat daha yürüdüler ve ikinci dereye geldiklerinde Claire ayaklarını kuru tutmaya çalışmakla uğraşmadı: sanki orada değilmiş gibi soğuk dereden geçti.

"Neden dükünüzle birlikte yürümüyorsunuz?" Trevelyan bir ara ona sordu.

"Harry'nin iş için gitmesi gerekti. Bu sabah erkenden ayrıldı."

"Peki nereye gitti?"

"Sana söyledim, iş için. Burayı işletmek için çok çalışmak gerekiyor."

Bu durum Trevelyan'ı son derece eğlendirmişe benziyordu. "Büyük olasılıkla metreslerinden birini ziyarete gitmiştir."

"Özür dilerim."

"Belki de Harry seninkine yalvarmalı."

O günden sonra onunla bir daha konuşmadı ama Harry'nin başka kadınları olup olmadığını merak etti. Londra'daki kadınlar ondan kesinlikle yeterince hoşlanmışlardı. Ama bu hâlâ onlarla görüştüğü anlamına gelmiyordu. Trevelyan'ın arkasından sert bir bakış attı ve onunla daha fazla zaman geçirmeyeceğine yemin etti. Adam kafasına kötü düşünceler sokmuştu.

Ama otuz dakika sonra hava neredeyse tamamen aydınlanmıştı ve evin batı kanadına ulaşmışlardı. Claire önündeki uzun günü düşündü. Harry'yi görme olasılığı bile yoktu. Her zaman annesini bulabilir ve öğleden sonrayı onunla geçirebilirdi. Ya da kendini evdeki diğer insanlarla tanıştıracak ve...

Ya ne? Köpeklerden ve atlardan mı bahsedecekti?

Batı kanadına açılan kapının yanında durdu ve saatine baktı.

"Yine mi kahvaltıyı kaçırdın?" Trevelyan elini kapıya dayayarak sordu.

"Hayır. Giyinmek için çok zamanım var." Evin ön kapısına doğru ilerlemek için hiçbir hareket yapmadı.

"Hâlâ kahvaltıda konuşmama kuralı mı var?"

"Evet," dedi Claire asık suratla, kendisini bekleyen uzun ve sıkıcı yemeği düşünerek

Onu.

Trevelyan içini çekti. "Pekala o zaman, yukarı gel ve ne olduğunu görelim. Oman bizim için yemek yapabilir."

Claire'in gülümsemesi ıslıl ıslıldı. Bu adamı bir daha asla görmeme niyetini tamamen unutmuştu. Şimdi tek düşünebildiği rahat odası, kitapları, ateşi ve lezzetli yemekleriydi.

Evin eski bölümüne girip oturma odasına ulaşmışlardı ki Oman yatak odasından çıktı ve Trevelyan'a başka bir dilde bir şeyler söyledi.

Trevelyan Claire'e döndü ve alçak sesle, "Harry içeride," dedi. Başıyla yatak odasını işaret etti.

Claire gülümseyerek yatak odasına doğru bir adım attı ama Trevelyan onun kolunu yakaladı.

"Bu kişisel bir mesele olabilir," diye fısıldadı.

"I-" Claire söze başladı ama Trevelyan eliyle Claire'in ağzını kapattı. Trevelyan gizemli bir şekilde, "Yalnız olmayabilir," dedi.

Claire şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı ve Trevelyan elini çekti. Arkasında büyük bir ortaçağ sandığı açtı. "Ne istediğini öğrenene kadar burada kal."

"Yapmayacağım-" başladı, ama sonra Trevelyan onu kollarından tutup sandığın içine, başka koşullarda incelemek isteyeceği bazı şeylerin üzerine bıraktı, kapağını kapatıp üzerine oturdu, Harry odaya girerken.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Harry sordu. "Yarım saattir burada bekliyorum. Peki duyduğum ses kime aitti? Sanki bir

kadının."

"Bu sizin hayal gücünüz olmalı. Ziyaretinizin onurunu neye borçluyum?"

"MacTarvit yine iş başında."

"Bu sefer kaç kişi?"

"Altı."

"Ve annen öfkeden kuduruyor mu? Altı inekten ayrılmaya dayanabileceğinden şüpheliyim."

"Onu araziden uzaklaştırmamı istiyor."

Trevelyan bir an sessiz kaldı. "Ve sen de kirli işlerini senin için yapabileceğimi düşündün."

"Vellie, konuşmakta her zaman çok iyiydin. Yaşlı adamla konuşabileceğini düşünmüştüm."

"Kimse onunla konuşamaz. Hiç kimse konuşamadı. Peki ya oğulları?"

"Ya öldüler ya da göç ettiler. Geriye bir tek yaşlı adam kaldı."

"Ve şimdi de onu topraklarından çıkarmak istiyor. Neden ona sadece para verip oğullarının yanına göndermiyor?"

"Asla gitmez, ayrıca parayı nereden bulacağım? Başka bir resim mi satayım?"

"Peki ya senin küçük varisin?"

O ana kadar Claire sandığın içinde sessiz kalmış, her kelimeyi dinlemiş ve ne hakkında konuştuklarını anlamaya çalışmıştı. MacTarvit ismi ona bir şey ifade ediyordu ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Trevelyan'ın küçümseyici ve imalı bir şekilde onun hakkında sorular sormaya başladığını duyduğunda, Harry'nin söyleyeceklerini duymak istemedi. Duyacaklarından biraz korkuyordu ve aklına şüphe düşürenin Trevelyan olduğunu fark etti. Ayaklarıyla sandığın kapağını itti.

"İçinde ne var öyle?" Harry sandığın kapağının hareket edip Trevelyan'ı neredeyse yerinden oynattığını görünce sordu.

"Görmek istersen sana gösteririm."

"Hayır, teşekkürler. Seyahatlerinizden getirdiklerinizi yeterince gördüm." Oman odaya girip Trevelyan'ın yanındaki masaya iki bardak viski koyarken birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. Oman gittiğinde, Trevelyan ona bir bardak uzatırken Harry tekrar konuştu. "Bu adamın gece boğazını keseceğinden korkmuyor musun?"

"Umman mı? Evinizde yaşayan o insanlar beni Umman'dan çok daha fazla korkutuyor. Korkudan bahsetmişken, evliliğin ne zaman?"

Harry belli belirsiz, "Sonra," diye cevap verdi.

"Peki senin küçük varisin yaşlı cadının yönetimi altında yaşamaktan mutlu mu?" Trevelyan büyük bir alaycılıkla söyledi.

"Annem o kadar da kötü değil. Ona hiç şans vermediniz. Claire'e gelince, sanırım alışmaya çalışıyor." Harry viskisini bitirdi ve ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor."

"Egzotik bir yaratığı ziyarete mi gidiyorsun?"

Claire yine kapağı itti, ama Harry bu kez hareketi görmezden geldi. "Aslında onun için bir kısrak bakmaya güneye gidiyorum."

"O mu? Senin küçük varisin mi?" "Aynen öyle."

"Ona hediye mi alıyorsun? Bu gerçek aşk olmalı," dedi Trevelyan alaycı bir tavırla.

Sandığın içinde Claire nefesini tuttu.

"Ondan yeterince hoşlanıyorum. Kafası biraz fazla tarih, tarih ve dünya dolu, ama iyi biri." Harry'nin sesi her zamanki rahat tonundan bir uyarı tonuna dönüştü. "Ellerini ondan uzak tut." "Ona dokunursam benim yaşımdaki bir adam onunla ne yapar?" Trevelyan

büyük bir alaycılıkla söyledi.

"Beni duydun," dedi Harry. "Çek ellerini."

"Söyle bana, hoşlandığın kız mı yoksa onun parası mı?"

Adamların yüzlerini göremeyen Claire, Harry'nin cevap vermesinin çok uzun zaman aldığını düşündü. Cevap verdiğinde ise tek yaptığı gülmekti, ama Claire bu gülüşün ne anlama geldiğini, Harry'nin ondan çok hoşlandığını mı yoksa sadece parasını mı istediğini anlayamadı

Altıncı Bölüm

Eee?" Claire sandıktan çıkarken öyle dedi. Trevelyan onun için kapağı açma zahmetine katlanmamış ya da açtığına ona yardım etmemişti ama aklında olan bu değildi. Onun kendisine yardım etmemesine alışmaya başlamıştı.

Zaten masalarından birinde oturmuş yazı yazıyordu. Onun önünde durmaya gitti. "Bu adam hakkında ne yapacaksın?"

"musun? Işığı engelliyorsun."

Bir kenara çekildi ama ona dik dik bakmaya devam etti. "Harry senden bir iyilik istedi ve bu konuda bir şeyler yapmalısın."

Trevelyan kalemını bıraktı ve ona baktı. "O adama hayatını vermeye istekli olman benim de istekli olduğum anlamına gelmez. Şu anda yaptığının dışında bir şey yapmaya niyetim yok. Kahvaltı ister misin?"

"Tabii ki."

Onu yatak odasına kadar takip etti, masanın üzerinde iki tabak dumanı tüten yumurta vardı. Umman oturma odasına bir masa daha sığdıramadığı için yatak odasında yemek yediklerini tahmin etti. Yumurtasından bir ısırık aldı. "Kim bu MacTarvit denen adam?"

"Yemeğinizi beğendiniz mi?"

"Daha önce hiç böyle şey yemedim ve çok lezzetli. MacTarvit kim?"

"Körili yumurta. Hindistan'dan."

Ona ters ters baktı.

"O yaşlı bir adam. Ailesi hep bu topraklarda yaşadı."

Yumurtalarına baktı. Gerçekten de çok lezzetliydi. "Bu isim bana neden bu kadar tanıdık geliyor?"

Trevelyan çay fincanından bir yudum aldı -Claire çay mı viski mi olduğunu sormadı- ve "Gelenek," diye mırıldandı.

"Ne?"

Gözlerini kısmıştı. "Değerli dükünüzün klanı hakkındaki romantik bilginizle MacTarvit'lerin kim olduğunu tam olarak bildiğinizi düşünürdüm." Bunun üzerine kadehini kaldırarak onu selamladı.

Claire elindeki çatalı bıraktı ve şaşkınlıkla ona baktı. "Viskiciler," dedi nefes nefese.

Haklı olduğunu kabul etmek için ona küçük bir gülümseme verdi.

Claire ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Tüm büyük klanların altında belirli şeylerden sorumlu olan başka klanlar vardı. Bazı klanların ozan aileleri vardı, onlar için şiir yazan ve ailenin tarihini ezberleyen adamlar. Diğer klanların ise kavalcıları vardı." Dönüp ona baktı. "Ama Harry'nin klanında viski yapan MacTarvit'ler vardı."

Kadehini tekrar ona doğru kaldırdı. "Hafızanız için sizi tebrik ederim."

Tekrar yerine oturdu ve yumurtalarını yemeye başladı. "Ve şimdi bu yaşlı adam, klanından İskoçya'da kalan son kişi. Büyük viski üreticilerinin sonuncusu. The-"

"Kesinlikle İskoçya'daki son viski üreticisi değil. MacTarvit giderse Harry'nin onsuz yapmasına gerek kalmayacak."

"Peki MacTarvit ne yapacak?"

"Bunun Harry'nin annesi düşesi ilgilendirdiğini sanmıyorum. Bence o sığırlarının çalınmasını önemsiyor."

"Ama gelenekler ne olacak!" Claire tutkuyla konuştu. "Hiçbiriniz Sir Walter Scott okumadınız mı?"

Bunun üzerine Trevelyan güldü. Ama bu hoş bir kahkaha değildi, alaycılık. Her şeyi bilen, her şeyi gören ve bir başkasının cehaleti ve masumiyetiyle eğlenen bir adamın gülüşü gibiydi.

"Sir Walter Scott hakkında ne düşündüğünüz umurumda değil ama klanların birbirlerini soyması bir gelenektir. Eğer bu adam yıllardır sizin için viski yapıyorsa, istese sığırları satın alabileceğini düşünüyorum."

"Düşes ona ödeme yapmıyor."

Claire ona sadece bakakaldı.

"Majesteleri İskoç viskisine inanmıyor, kötü bir şey ve sağlıksız olduğunu düşünüyor, turba, bilirsiniz, bu yüzden ona ödeme yapmıyor. Ondan sipariş vermiyor, bu yüzden eve gelen şeyin ödemeyi hak etmediğini düşünüyor. Ayrıca, adamdan her zaman nefret etti ve topraklarından gitmesini istiyor."

"Burası Harry'nin arazisi."

Trevelyan ona kötü kötü gülümsedi. "Eğer böyle düşünüyorsanız hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir."

Claire yumurtalarını bitirdi ve tekrar kalkıp yatağa doğru yürüdü, elini yatağın ayakucundaki direktte gezdirdi. Burada Bonnie Prince Charlie'nin yattığı bir yatak vardı ve nesiller boyunca klanlarına viski üreten bir klanın adamından bahsediyorlardı ama yine de kalıp kalmaması bir şey ifade etmiyormuş gibi davranıyorlardı.

Tekrar Trevelyan'a döndü. "Bir şeyler yapmalısın."

"Neden bir şey yapmak zorundayım? Neden senin değerli Harry'n değil?"

"Tartışmanın zamanı değil. Bu adamı topraklarımızda tutmak için bir şeyler yapmalıyız. Nesillerdir sadık olan bir adamı kovamazsınız. Atalarınız ne derdi?"

"Atalarım muhtemelen 'İyi ki kurtulduk' derdi. Ailem tarafından zulüm gören tatlı bir ihtiyar olduğu kanısına varmış gibi görünseniz de, gerçek şu ki MacTarvitler her zaman dünyanın en , inatçı ve huysuz adamları olmuştur. Viskiye onlar yapıyor ama satmıyorlar, biz onlardan almak zorundayız. *Çalmak* zorundayız."

"Tıpkı sizden yiyecek çalmak zorunda olduğu gibi."

Trevelyan ayağa kalktı. "Bana öyle bakmayı kesebilirsin. O yaşlı adamın evine kadar onca yolu sırf vurulmak için yürümüyorum. Yapmam gereken kendi işlerim var ve MacTarvit'in huysuzluğuyla uğraşmak zorunda değilim."

Onu oturma odasına kadar takip etti. "Öfkeyi sen icat ettin! İkinizin çok iyi anlaşması gerekirdi."

". *Kimse* MacTarvit'lerle iyi geçinemez. Hiç kimse geçinemedi. Tanrı, yaşlı adamın oğullarının gittiği ülkeye yardım etsin."

"Muhtemelen Amerika. Amerika *erkek*lere değer verir."

Trevelyan öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "MacTarvit'e gitmeyeceğim, ne senin için ne de sevgili dükün için, bu kadar yeter. Şimdi neden şuraya oturup uslu bir kız gibi kitap okumuyorsun? Oman sana öğle yemeği için güzel bir şeyler hazırlayacak ve ben de sana büyük bir bardak viski vereceğim."

"MacTarvit viski mi?" dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Aslına bakarsanız, evet. Kurşunlarından birinin sıyırdığı bacağımdaki yarayı size göstereyim mi?"

"*Bu* viskiyi ondan çaldığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Tabii ki yaptım. Ondan bir şey öğrenmenin tek yolu bu. Bu senin lanet geleneğin, hatırladın mı?"

"Bana bağırmana gerek yok. Seni gayet iyi duyabiliyorum. Eğer sen ona gitmezsen, ben giderim."

Trevelyan homurdandı. "Orayı asla bulamazsın. Yaşlı adamın nerede yaşadığını sadece Harry ve ben biliyoruz."

"Ve sen ona gitmeyecek misin? Düşesin onu buradan göndermesini engellemek için hiçbir şey yapmayacak mısınız?"

"Bu beni ilgilendirmez. Ben burada bir ziyaretçiyim, unuttun mu? Sadece iyileşmek, biraz yazmak ve sonra gitmek istiyorum. Burası benim için hiçbir şey."

Uzun bir süre ona baktı. "Harry'nin senin için yaptığı onca şeyden sonra, burada kalmana izin veriyor ve burada olduğunu kimseye söylemiyor. Siz, efendim, nankörün tekisiniz." Bununla birlikte merdivenlere doğru döndü.

"Nereye gidiyorsun?"

"Günü diğer insanlarla geçirmek için. Eğer mahremiyetinizi bu kadar çok istiyorsanız alabilirsiniz. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim." Merdivenlerden inmeye başladığında adamın, "Şimdi biraz çalışacağım," dediğini duydu. Claire başını dik tuttu ve merdivenlerden inip bahçeye açılan kapıdan çıktı.

Bir süre bahçede dolaştı ama çok geçmeden bu onu sıkmaya başladı. Dün okuyacak bir şeyler ve konuşacak birileri olduğunda çok güzeldi. Şimdi yine yalnızdı.

Bir banka oturdu ve Harry'nin atalarından birinin yüz yıl kadar önce yarattığı küçük göle baktı. Şu ana kadar düşes olmayı öğrenme konusunda pek de iyi bir iş çıkardığını düşünmüyordu. Annesi gibi sokulgan ve sosyal olmayı, asla bir yabancıyla tanışmamayı diliyordu ama ne yazık ki öyle değildi. Yüzlerce insanı çok az tanımaktansa bir ya da iki kişiyi iyi tanımayı tercih ederdi.

"İşte buradasın."

Claire başını kaldırıp şımarık kız kardeşini gördü. Claire fazla endişelenmeden, "Onlar benim küpelerim," dedi ve sonra tekrar göle baktı.

"Neyin var senin? Sevgilini mi özlüyorsun?"

"Bu iğrenç ifadeleri nereden buluyorsun? Ve neden ders almıyorsun?" Sarah Ann ağzını açmaya başladı ama Claire elini kaldırdı. "Lütfen bana zavallı mürebbiyenize ne yaptığınızı anlatmayın. Acaba okuma yazmayı yeterince öğrendin mi?"

"Annemin yapabildiği kadar."

Claire kız kardeşine sert bir bakış attı ama Brat ona gülümsemekle yetindi. "İnsanlar senin bütün gün ne yaptığını merak etmeye başladı."

"Ah, pek bir şey yok," dedi Claire. "Çok yürüyorum."

"Ve hiç yemek yeme. En azından diğerleriyle birlikte masada değil." Brat öne doğru eğildi. "Ön dişlerinin arasına biraz yiyecek sıkışmış."

Claire arkasını döndü ve tırnağıyla dişlerini temizledi. "Beni rahatsız etmekten başka yapacak işin yok mu senin? Mesela küpelerimi ait oldukları yere geri koymak gibi?"

"Kulaklarım iyileşene kadar onları çıkaramam."

Claire başını salladı. "Kulaklarını deldirmek için çok gençsin ve onları senin için kim deldirdi?"

Bunun üzerine Sarah Ann uzaklara baktı. "Bir insan bu evde dünyadaki her şeyi yaptırabilir."

"Bu ne anlama geliyor?"

Brat kız kardeşine baktı ve gözlerinde şaşkınlık vardı. "Claire, burası dünyanın en tuhaf yeri ve en tuhaf insanlar burada yaşıyor. Yemekte karşında oturan uzun saçlı sıska adamı tanıyor musun?"

"Yemekte nereye oturacağımı nereden biliyorsun?"

"Çok şey biliyorum. Her neyse, o adam doğu kanadının en ucunda yaşıyor ve oyunlar sahneliyor. Tek oyuncu o ve seyirciler arasında kimse yok. Asıl tuhaf olan, bir replik söylüyor, sonra kostüm değiştiriyor, başka bir replik söylüyor, kıyafet değiştiriyor, vesaire ve her farklı kıyafeti giymesi en az yirmi dakika sürüyor. Oyunlar saatlerce sürüyor. Eğer her repliğini alkışlarsam beni oyuna alacağını söyledi ama ben Birinci Elizabeth olmak istediğimde korkunç bir kavga ettik."

"Kazandığınıza şüphe yok."

"Yaptım. Kafamı tıraş etmemi ve kırmızı bir peruk takmamı istedi ama ben reddettim. Ve babamın yanında oturan şu iki küçük yaşlı kadını biliyor musun? Onlar hırsız. Dürüstler. Herkesin odasından çalışıyorlar. Akşam yemeğinde izliyorsunuz, yemeğin sonunda tabaklarının yanında bir parça gümüş çatal bıçak kalmıyor. Onları kollarına sokarlar."

"Kolları dağınık olmalı."

"Kâhya haftada bir kez gümüş takımları odalarından almak zorunda, tabii akşam yemeğinde daha fazla kişi yoksa ve daha erken ihtiyaçları yoksa."

"Peki ya annem?"

"Her öğleden sonrasını herkes hakkında her şeyi bilen iki yaşlı kadınla geçiriyor. Anneme dükler, kontlar ve vikontlar hakkındaki tüm dedikoduları anlatıyorlar ve -diğeri neydi?"

"Markizler."

"Doğru. Hepsi. Galler Prensi hakkında anlattıklarını *duymalısınız*."

"Duymamalısın. Yine kapıları mı dinliyorsun?"

"Eğer kötü niyetliysen Harry'nin annesi hakkında bildiklerimi sana anlatmayacağım." Claire ilgisizmiş gibi davranmaya çalıştı. "Majestelerini mi kastediyorsun?" "Bunun bir bedeli var."

Claire gitmeye başladı.

"Pekâlâ. Ben söyleyeyim. Yaşlı kadın Harry hariç tüm çocuklarından nefret ediyor. O onun bebeği ve ona tapıyor. İki büyük oğlu öldüğünde ve Harry dük olduğunda çok sevindiğini duydum."

"Ne korkunç bir şey söyledin!"

"Tekrar ediyorum, söylemiyorum. Bacağının ezildiğini biliyor muydunuz? Yürüyebiliyor ama çok iyi değil ve bir söylentiye göre kocasını terk ederken arabası devrilmiş ve bacağı ezilmiş. Harry altı ay sonra doğdu. Harry'nin annesine taptığını, onun istediği *her şeyi* yapacağını söylüyorlar." Brat kız kardeşine sinsi bir bakış attı. "Annesinin seçtiği kişiyle bile evlenir."

Claire kız kardeşine soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ne kadar ilginç bir ev halkı. Bu insanlarla tanışmak için çaba göstermeliyim. Sürekli yokluğumun olağan dışı olduğunu düşünmelerini istemiyorum."

"Bu ailede akşam yemeğinde canlı tavuk yiyebilirsin ve seni tuhaf görmezler." Brat ayağa kalktı. "Artık gitmem gerekiyor. Bu öğleden sonra Marie Antoinette adında biri olacağım."

"Dikkatli ol. Kafası kesildi."

Sarah Ann ciddi görünüyordu. "Bunu unutmayacağım."

Patikadan aşağı doğru koşmaya başladığında Claire arkasından seslendi, "Ve mücevherlerimden uzak dur."

Brat koşmaya devam ederken el salladı.

Claire eve geri döndü, öğle yemeği için giyindi ve o uzun yemek boyunca oturdu, çatal bıçak takımlarını kollarına sokan iki yaşlı kadını izlememeye çalıştı. Karşısındaki uzun saçlı adama oyunları hakkında sorular sordu ve adam onu hevesle bir oyuna katılmaya davet etti. Anne Boleyn ya da Catherine Howard olabileceğini söyledi; ikisi de 8. Henry tarafından başları kesilerek öldürülmüştü. Claire kibarca gülümsedi ve reddetti.

Öğle yemeğinden sonra altın rengi çizim odasına gitti ve annesinin yanına oturdu. Odadaki diğer üç kadın ona sürekli anlamlı bakışlar atıyor ve Claire'in odadan çıkmasını istediklerinden emin oluyordu ama Claire onları görmezden geldi.

"Claire, canım, şalımını getirebilir misin? Korkunç derecede üşüyorum," dedi annesi.

Claire iç çekerek annesinin odasına gitti, bir şal buldu ve ona götürdü. Daha sonra annesi bir kucak bornozu isteyince Claire ipucunu aldı ve hanımları özel konuşmalarıyla baş başa bıraktı.

"Düşes olacağım ve kimse benimle bir şey yapmak istemiyor," dedi nefesinin altından.

Evin orta bölümünde bir saat amaçsızca dolaştıktan sonra, bütün insanlar misafir odalarındaysa, doğu kanadının aşağı yukarı boş olması gerektiğini düşündü ve oraya bakmaya karar verdi.

Çoğunlukla, kapalı kapılardan oluşan uzun bir koridordan ibaretti. Duvarlarda Harry'nin ataları olması gereken birçok kadın ve erkek portresi vardı, ama hiçbirisi Harry'nin sarışın yakışıklılığına sahip değildi. Çoğunlukla koyu renk saçları ve gözleri vardı.

Doğu kanadındaki koridorun sonunda yarı açık bir kapıya geldi. Çekingen bir tavırla kapıyı iterek açtı ve mavi ipekten yapılmış, yerde seftali ve mavi renkte bir kilim bulunan hoş bir oda gördü. Pencerelerden süzülen ışık, harikalar harikası kitapların üzerine düşüyordu! Sanki bir mıknaş onu çekiyormuş gibi raflara gitti ve başlıkları okumaya başladı. Sir Walter Scott'ın *Waverley*'sini indirdi. Elinde kitapla döndüğünde nefesi kesildi, çünkü bir sandalyede sessizce oturmuş ona bakıyordu, yemeklerde gördüğü, bazen gülümseyen kadındı bu. "Özür dilerim. Burada birinin olduğunu bilmiyordum. Eğer rahatsız ediliysem giderim.

seni rahatsız ediyor."

Kadın usulca, "Hayır," dedi ve Claire onun oldukça utangaç olduğunu tahmin etti. "Lütfen kal."

Claire oturdu. "Burası çok güzel bir oda."

"Evet."

"Buraya sık gelir misiniz?"

"Çoğu zaman."

Claire kadınla fazla sohbet edemeyeceğini anlayınca kitabını açtı ama birkaç kez kadını kendisine bakarken yakaladı. Claire kadının otuzlu yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu ama üzerinde fırfırlı pembe bir elbise vardı ve sanki bir kız öğrenciymiş gibi giyinmişti. Elbise onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu ve saçları tıpkı Brat'inki gibi sırtından aşağı sarkıyordu, ancak Brat on dört yaşındaydı. Claire zihinsel olarak kadını yeniden giydirmeye, saçlarını geriye çekmeye, ona inci küpeler takmaya ve mükemmel bir vücuda sahip olduğunu gösterecek şık hatlara sahip sade bir elbise giydirmeye başladı.

Kadın onun bakışlarını yakalayınca Claire rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Belki de kendimizi tanıtmalıyız. Ben Claire Willoughby ve Dük'le nişanlıyım."

"Evet, biliyorum. Hepimiz senin kim olduğunu biliyoruz."

Bunu oldukça nazik bir şekilde söyledi ama bu sözler Claire'i öfkeliendirdi. "Herkes benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyor gibi görünüyor ama ben başkaları hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Hayal kırıklığının arttığını hissedebiliyordu. "Kendimi tanıtmaya çalıştım ama erkekler benimle konuşmuyor, kadınların çoğu öyle. Kız kardeşim ev hakkında benden daha çok şey biliyor ve yine de ev bir gün benim olacak. Kimin kim olduğunu anlayamıyorum ve Harry de bilmiyor gibi görünüyor. Her şey oldukça sinir bozucu."

Kadın bunun üzerine gülümsedi ve Claire onun biraz çalışmayla oldukça güzel olabileceğini düşündü. "Ben Harry'nin kız kardeşiyim, Leatrice."

Claire'in şoku belli oluyordu. "Kız kardeşi mi? Bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Kendimi tanıtmadığımı için beni affedin. I-"

"değil. Bu evde birini gözden kaçırmak çok kolay. I-"

Sözünü kesti çünkü o anda kapının üzerindeki zil çaldı. Leatrice'in yüzü bir anda tüm zevkini ve sıcaklığını kaybetti. "Affedersiniz, gitmeliyim. Annem beni çağırıyor."

Claire daha ağzını açamadan Leatrice odadan çıkmıştı. Claire şimdi Leatrice'in özel oturma odası olduğunu anladığı odada kalması gerektiğinden emin değildi ama kitapların cazibesine karşı koyamayacak kadar güçlüydü. Rahat bir yerleşti, ayaklarını altına aldı ve *Waverley*'i yeniden okumaya başladı.

Saat beşte alt kattan bir gong sesi duyuldu ve o da çaya indi; erkekler bir odada, kadınlar başka bir odada oturuyordu. Leatrice'in yanına oturmayı başardı ve onunla sohbet etmeye çalıştı.

"Annen çok mu hasta?" Claire sordu.

Claire'in sözleri tüm konuşmalar kesildi ve gözler, yüzü kıpkırmızı olan Leatrice'e çevrildi. Bir an sonra çay fincanını eline aldı; fincan tabağına çarptı ve Leatrice utanç içinde fincanı ve tabağı masanın üzerine koyup odadan kaçtı.

Arva kızına sitemle baktı ve Claire bu kadar yanlış ne yaptığını merak etti.

Çaydan sonra Claire yatak odasına gidip oturdu ve pencereden dışarı baktı. Brat evin tuhaf olduğunu söylemişti ama tuhafılık burayı tarif etmeye yetmiyordu. Özlemle New York'taki evini, parka yürüyerek gidebildiği, insanları ve yerleri ziyaret edebildiği evi düşündü. Eskiden evine gelen arkadaşlarını ve öğleden sonra boyunca birlikte nasıl sohbet ettiklerini düşündü. Ve ailesinin hizmetçilerini düşündü, hizmetçileri

Ne isterse yapmak için oradaydılar. Bramley'e gelene kadar yemek hakkında pek düşünmemişti. Kitap okurken canı bir şeyler yemek istediğinde sadece bir zil çalıyor ve yemek ona getiriliyordu.

Şimdi bu devasa evdeydi, etrafı insanlarla çevriliydi ve hayatında ilk kez yalnızdı.

Bayan Rogers Claire'in akşam yemeğinde giyeceği elbiseyi seçti ve Claire buna itiraz etmedi. Bayan Rogers hâlâ burnunu çekiyordu çünkü Claire bir gece önce omzu açık bir elbise giymişti.

Akşam yemeği uzun ve sıkıcıydı ve Claire sohbete katılmaya çalışmadı. Harry'yi özlemişti ve... Hayır, başka kimseyi özlememişti. Kötü huylu, aykırı ve etrafta olması zor olan Trevelyan'ı da özlememişti. Harry'yi düşündü ve yakında döneceğini umdu. Ona alacağı kısrak almış olacaktı ve o zamana kadar kolu iyileşmiş olacaktı ve birlikte ata binebileceklerdi. Harry döndüğünde her şey yoluna girecekti. Evlendikten ve evin kurallarını değiştirebildikten sonra da her şey daha iyi olacaktı.

Yemekten sonra Claire, Bayan Rogers'ın her zamanki kaş çatmaları ve şikâyetleriyle kendisini bekleyeceğini bildiği için doğruca yatağa gitmek yerine bahçeye çıktı. Hava soğuktu ama üzerinde yün bir elbise vardı, bu yüzden hızlı yürürse ısınabileceğini düşündü.

Çitleri hayvan şeklinde kesilmiş bahçede Trevelyan bir çalının arkasından çıktı. Bir an için elini boğazına . "İyi akşamlar, efendim," dedi, sonra adamın etrafından dolanarak eve doğru yürümeye başladı.

"Benimle konuşmuyorsun, değil mi?"

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." Kadın yürümeye devam etti ve adam da onun yanında yürümeye başladı.

"Bugün tüm yemeklerini aldın mı?"

"Hepsini."

"Peki ilginç bir gün geçirdiniz mi, bolca akıllıca sohbet ettiniz mi? Siyasetten konuştunuz mu ya da Bonnie Prince Charlie hakkında aydınlatıcı konuşmalar yaptınız mı?"

"Dışarısı soğuk ve ben içeri giriyorum."

"Anlıyorum. Seni yine görmezden geldiler."

Ona döndü. "Kimse beni görmezden gelmedi. Çok ilginç insanlarla tanıştım. Bir sonraki oyununda sadece benim için bir rol yazacak olan bir oyun yazarıyla tanıştım."

Galler Prensi hakkında bir görüşme yaptım ve Harry'nin kız kardeşiyle tanıştım. Birlikte çok güzel zaman geçirdik."

Bu konuşma üzerine Trevelyan gülmeye başladı.

Claire kendini tutamadı ve o da güldü. Gülmek nasıl da muhteşem bir duyguydu! Bir şey söyleyebilmek ve birinin bunu anlamasını sağlamak ne kadar da harikaydı. "O evde yaşayanlar gerçekten de olağanüstü bir grup insan. Leatrice'in oturma odasında bir zil var ve annesi çaldığında koşmak zorunda. Acaba yemek dışında odadan çıkmasına izin veriliyor mu?"

"O değil."

"Ne kadar korkunç. Ve bir çocuk gibi giyiniyor. Kaç yaşında olduğunu merak ediyorum." "Otuz bir."

"Hepsi bu mu? Daha yaşlı görünüyor. O-" Trevelyan'ın ayaklarının üzerinde sallandığını görünce durdu. "Yine hastasın." Trevelyan'ın koluna girdi ve onu patikadan bir banka doğru götürdü. Artık bahçeyi oldukça iyi biliyordu.

Adam oturduğunda, kadın onun yanına oturdu ve adam biraz ona yaslandı.

Kolunu ona dolamak istedi ama yapmadı. Eğer evdeki diğer insanların tuhaf olduğunu düşünüyorsa, Trevelyan açık ara en tuhaf olanıydı. Bir an bir bilgin gibi görünürken, bir an sonra bir suçlu gibi davranıyordu. Bir kulenin tepesinde herkesten saklanıyor, sanki sadece yalnız kalmak istiyormuş gibi davranıyordu. Yine de... Claire ana evden her ayrıldığında ona geliyordu. Onu arayışını -Claire de bunu böyle görmeye başlamıştı- küçümseyici ve alaycı sözlerle örtbas ediyordu ama gerçekler hâlâ aynıydı: Claire de en az onun kadar arkadaşlığa ihtiyaç duyuyordu.

Adamın vücudunun kendi vücuduna karşı gevşediğini hissedebiliyordu. Zaman zaman ondan etkilendiğini hissetmişti. Adam ona sıkıcı gözlerle bakmış ve ondan uzaklaşması gerektiğini hissettirmişti. Ama şu anda ona karşı neredeyse bir anne gibi hissediyordu. Onu kollarının arasına almak ve alnındaki ateşi hissetmek istiyordu. Onu yatağına yatırmak ve sıcak çorba içirmek istiyordu. İçgüdüsel olarak, bundan nefret edeceğini biliyordu, bu yüzden dik oturdu ve ne kadar zayıf hissettiğini fark etmemiş gibi davrandı.

"Bu sabah hakkında," diye yavaşça başladı. "Sana kızmaya hakkım yoktu. Hepimiz gibi sen de doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın." İçini çekti. "Yine de bu MacTarvit denen adamın Harry'yle ben evlenene kadar bu topraklarda kalmasını isterdim. O zaman ona zarar gelmemesini sağlarım."

"Majestelerini gasp etmeyi mi planlıyorsunuz?" Trevelyan'ın genellikle çok güçlü, çok güven dolu olan sesi şimdi daha zayıftı.

"Tabii ki. Harry, düşes olduğumda istediğim her şeyi yapabileceğimi söylüyor."

Trevelyan buna güldü. "Yaşlı kadın gücünden vazgeçmeden önce ölürdü."

"Harry öyle demiyor."

"Ve Harry her şeyi biliyor, öyle mi?"

Onu öfkelenlendirmek için eşsiz bir yeteneği vardı. Anelik duygularını unuttu ve ayağa kalkarak ona baktı. "Umarım, efendim, gücünüzü toparlarsınız ve kendi başınıza kamaranıza dönebilirsiniz. Size uzun ömür ve mutluluklar dilerim. Şimdi iyi geceler." Arkasını döndü ve aceleyle eve geri döndü.

Yedinci Bölüm

Rahatsız oldunuz," dedi Oman masadaki tabakları toplarken. "Kadınlar," diye mırıldandı Trevelyan.

Oman gülümsedi. "Bu farklı, değil mi?"

Trevelyan piposunu çekti. "Bu seferki farklı. Bu ateş ve buz. Bu kadın ve çocuk. Bu kişi çok şey biliyor ama yine de masumiyetin kişileşmiş hali."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve havaya duman halkaları üfledi. "Bu seferki sorun yaratabilir," dedi yüksek sesle. Onunla tanıştığından beri huzursuzdu. Bir an onu yatağa götürmek isterken, bir an sonra ona yazdığı bir şeyi okumak istiyordu. Bu gece onun şefkatini hissetmiş ve buna şaşırmişti. Onun kadar tutku dolu kadınlar genellikle hasta olduklarında bir erkeğe ilgi gösterecek tipler değillerdi. Oysa o ilgilenmişti. Tutkulu olduğu kadar anaç da olabiliyordu - çevirisini okuduğu gün ellerine nasıl baktığını düşündüğünde alnında terler oluşmaya başladı. Ona elleriyle neler yapabileceğini göstermeyi çok istemişti.

MacTarvit, diye düşündü. Yaşlı MacTarvit'le tanışmak istiyor, yaşlı adamın sığırları çalmasını engellememi istiyor. Bu beni nasıl ilgilendirir? diye düşündü Trevelyan. Onun lanet geleneğinden bana ne?

Daha fazla duman halkası üfledi ve gülümsedi. İhtiyar MacTarvit hakkında ona öfkelenirken oldukça güzeldi. Saçları, gözleri, o görkemli göğüsleri. "Harry onun değerini bilmiyor," dedi yüksek sesle. Harry onun bir akli olduğunu bilmiyor, diye düşündü. Harry onun yüzeyin altında o kadar yakın duran tutkuya ne kadar kolay kapılabileceğini bile bilmiyordu, ama Harry ona bir şey öğretmeye çalışacak kadar ilgilenmiyordu. Harry hiçbir zaman öğretmen olmak istememişti. Eğer benim olsaydı, diye düşündü Trevelyan, ona öğrenebileceği her şeyi öğretmek için zaman harcardım ve eğer benim olsaydı, onu günlerce yalnız bırakmazdım. Eğer benim olsaydı, ben-

Kaşlarını çatarak sözünü kesti, sonra ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum," dedi ve Umman'ın şaşkın bakışlarına aldırmadı. Trevelyan hiçbir zaman sabahın erken saatlerinden önce yatağa gitmezdi; hayatında uyuyarak vakit kaybedemeyeceği kadar çok işi olduğunu söylerdi.

Trevelyan ertesi sabah çok erken kalktı. Oturma odasından çıkarak eski taş merdivenlerden yukarı çıktı, bir üst kapıyı açtı ve kurşun çatıya çıktı. Çatının kenarında yürürken, Harry'nin çatının kötü durumda olduğu konusunda söylediklerinin doğru olduğunu fark etti. Çatıda başka bir kapıya gelince onu açtı ve dar, kirli bir merdivenden aşağı indi. Bu merdivenleri yıllardır kimsenin kullanmadığı belliydi, çünkü bir şey almak için eğildi ve bunun oyuncak bir asker olduğunu gördü. Bu ya Trevelyan'ın ya da ağabeyinin oynadığıydı; Harry'nin kardeşleriyle oynamasına izin verilmemişti.

Trevelyan küçük bir kapıya gelene ve onu açana kadar iki kat merdiven indi. Tam da bildiği gibi, kapı devasa bir duvar halısının arkasına açıldı.

Goblenin arkasından karanlık odaya doğru ilerledi ve küçük, yuvarlak, gri saçlı bir kadının orada durup kendisini izlediğini görünce irkildi. Odanın içinden ya da dışından neredeyse hiç ışık gelmiyordu, bu yüzden kadının kim olduğunu seçmekte biraz zorlandı.

"Merhaba May Teyze," dedi gülümseyerek. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ uyuyamıyorsun."

Bir an için onu inceledi. "Sen Vellie'sin, değil mi? Büyüyüp bir erkek olmuşsun."

"Hayır, May Teyze. Vellie öldü, hatırladın mı?"

"Ah evet. Demek ." Onu incelemeye devam etti. "O zaman sen kimsin?"

"Vellie'nin hayaleti," dedi ve ona göz kırptı.

"Bir hayalet olarak bu evde çok fazla arkadaşın olmalı," dedi ve odadan çıktı.

Trevelyan odanın bir başka kapısından çıkıp küçük bir oturma odasına doğru ilerlerken, "Hiçbir şey değişmemiş," diye mırıldandı.

Ev bir kale iken, tehlike anında ailenin kaçış yolu olması için gizli birkaç giriş ve çıkış vardı. Daha sonraki nesiller eve eklemeler yaptıkça gizli geçitler, merdivenler ve gizli kapılar yapmaya devam ettiler. On sekizinci yüzyılda Trevelyan'ın atalarından biri tüm yapıyı modern, güzel bir kabukla kaplamıştı ama içini değiştirmeye zahmet etmemişti ya da Trevelyan ailesini tanıyorsa, düzgün bir iş yapmak için yeterli paraları yoktu. Sonuç olarak, tüm ev gizli tüneller ve geçitlerle delik deşik olmuştu. Trevelyan, ağabeyi ve bazen de Leatrice bu geçitleri iyice araştırmışlardı.

Bir mum yaktı ve bir merdivenden yukarı çıktı, sessizce bir kapı açtı ve bir zamanlar babasının olan odaya girdi. Düşündüğü gibiydi: odada kimse kalmıyordu. Bir duvara yaslanmış sandığın yanına gitti ve açtı. Sandığı açarken eli biraz titredi, çünkü babasının varlığını her yerde hissedebiliyordu. Sanki adam her an odaya girebilirmiş gibiydi.

İçeri girerse Trevelyan adama ne diyecekti? Babasını gördüğüne sevinecek miydi, yoksa ayaklarının dibine tükürecek miydi? Trevelyan gerçekten bilmiyordu.

Trevelyan'ın istediğini bulması uzun sürmedi. Laird'in ekosesi olan tartanı çıkardı. Koyu, zengin bir maviydi, içinde biraz kırmızı ve biraz da yeşil vardı. Bayan Claire Willoughby'yi düşünerek gülümsedi. Bakalım bu ekoseyi tanıyabilecek mi, diye düşündü. Trevelyan desenin herhangi bir kitapta olduğunu sanmıyordu, çünkü bu Montgomery Klanı'nın lordunun tartanıydı ve sadece lordun bunu giyme hakkı vardı.

Elbiselerini küçük bedenine kadar çıkardı, gömleğini üzerinde bıraktı, metrelerce kumaşı yere serdi, sonra babasının sık sık yaptığını gördüğü şeyi yapmaya çalıştı: kendini o şeyin içinde yuvarlamak. Babası bunu yaptığında kolay görünmüştü ama Trevelyan hayal ettiğinden daha zor olduğunu fark etti. Birkaç dakika içinde İskoç olan her şeye lanet okudu.

"Asla küçük eteği giyme," dediğini duyabiliyordu babasının, Trevelyan kapı aralığında durup izlerken en büyük oğluna. "Bir laird'in sorumluluğu vardır. Eğer lairdler geleneği devam ettirmezse kimse devam ettirmez."

Trevelyan şimdi babasının gibi ekosenin içine girmek için elinden geleni yapıyordu. Eğer lanet olası bir etek giymek gerekiyorsa, neden Harry'nin giydiği gibi kolay bir etek olmasındı ki? Cevaba gülümsedi: Bir kızı etkilemeye çalışıyordu ve kızın uzun etekten kısa etekten çok daha fazla etkileneceğini biliyordu.

Sonunda kumaşı beline doladı ve kemerini . Ucunu omzuna attı ve babasının broşuyla iğneledi. Sporranı beline astı, ağır çoraplarını giydi, sonra delikli ayakkabılarını giydi, İskoçya'nın ebediyen ıslak topraklarındaki suyun dışarı akmasını sağlayan delikleri.

İşini bitirdiğinde babasının aynasında kendine baktı ve bir an için babasını bu aynanın önünde aynı tartanla dururken görebildi. Büyük oğlu onun önünde, Trevelyan da arkada durmuş ikisini izliyordu.

Trevelyan arkasını döndü ve girdiği kapıdan dışarı çıktı. Bir kat merdiven çıktı, bir sahanlığı geçti, sonra kısa bir tünelden geçerken çömelmek zorunda kaldı. Hangi odanın Claire'e ait olduğundan emin değildi ama iyi bir fikri vardı. Annesi hayal gücü yüksek bir kadın değildi ve bu nedenle onu muhtemelen en iyi üçüncü misafir odasına koyardı - ki yaşlı cadı da bir Amerikalının en iyi üçüncü olduğunu düşünürdü şüphesiz.

Kullanılmayan kapı gıcırdamasın diye yavaşça açtı ve büyük büyük teyzesinin büyük portresi kapıyla birlikte hareket etti.

Artık dışarıda biraz ışık vardı, bu yüzden pencereye gitti ve perdeyi geri çekti. Kadın yataktaydı ve bir çocuk gibi yüzüstü yatıyordu. Ona gülümsedi, çünkü yatak darmadağınktı. Yorganları tekmelemiş ve çoğu yere düşene kadar bükümüştü.

Ona baktı ve gençliğine hayret etti. Sadece yaş olarak genç değildi, bildikleri, gördükleri ve dünyaya dair inandıkları açısından da gençti. Kendisinin hiç onun kadar masum olup olmadığını merak etti. Bundan şüpheliydi.

Yatağın kenarına oturdu ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Uykusunda kıpırdandı ama uyanmadı. Geceliğinin kolunu dirseğine kadar itti ve elini pürüzsüz teninde gezdirdi. Bir an için ellerini teninin her santiminde gezdirmeyi bu kadar çok istemesi onu ürküttü.

Onu ürküten Claire gibi genç ve güzel bir kıza dokunmak istemesi değil, onu istemesiydi. Onun Bonnie Prince Charlie'den bahsederken gördüğü tutkuyla parlayan iri kahverengi gözleriyle kendisine bakmasını istiyordu.

Kımıldadı, başını biraz kaldırdı ve ona yarım bir gülümseme verdi. "Günaydın," diye mırıldandı, sonra başını diğer tarafa çevirdi.

Dönüp ona bakması için bir süre geçmesi gerekti.

"Günaydın," dedi parlak bir sesle.

Doğrulup yere atmadığı örtüsünü boğazına kadar çekti. "Benim odamda ne işin var senin?" diye fısıldadı ve soyunma odasının açık kapısına doğru baktı.

Parmağını dudaklarına götürdü ve ayağa kalktı.

Onu ayakta görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, Trevelyan," dedi boğuk, iç geçiren bir fısıltıyla. "Bu *philamohr*," dedi, büyük İskoç eteğine İskoçça bir isim vererek.

Ona gülümsemek için durakladı, tepkisinden ne kadar çok ama çok memnun olduğunu görmemesi için elinden geleni yaptı. Bu aletin ne olduğunu bilse ve onun adını o ses tonuyla söylediğinde iç geçirse bile buna değerdı. Sessizce soyunma odasına doğru yürüdü ve içeri baktığında Rogers'ın dar yatağında düzgün bir şekilde yattığını gördü. Alaycı bir tavırla homurdandı ve kapıyı kapattı.

"Bana Rogers'ı hizmetçi olarak tuttuğunu söylememiştin."

Claire kendini kontrol etmek, Trevelyan'ı eski İskoç kıyafetleri içinde gördüğünde hissettiklerini kontrol etmek zorundaydı. Trevelyan'ın bacaklarının düşündüğü gibi ince olmaması onu şaşırtmıştı. Bacakları, hayatının çoğunu engebeli arazide yürüyerek geçirmiş bir adamınki gibi kaslıydı. Ve ekoseyi, sanki çocukluğundan beri giyiyormuş gibi, onun için doğmuş birinin zarafeti ve rahatlığıyla giyiyordu. Bir kez daha kafasının içinde borular çalmaya başladı, ama bunlar Harry'yi gördüğünde duyduğu yeni, modern müzik değil, eski şarkıların borularıydı. Bütün bunların Trevelyan'ın Harry'den daha yaşlı olmasından kaynaklandığından emindi.

Claire temizlemek için başını salladı. "*Bayan Rogers.*"

"Canavar, değil mi? Çocukken onu korkutmak için elimizden geleni yapardık."

"Başarılı olamazdın." Trevelyan yürürken, ekosenin örttüğü etek Trevelyan'ın bacaklarının üzerinde dönüyordu.

"Hiç de değil." Adam ona doğru eğildi ve Claire nefesini tutarak ondan uzaklaştı. Onu öpmeye çalışmazdı, değil mi? Ama onu öpmeye çalışmadı. "MacTarvit'e gitmeye hazır mısınız?" diye fısıldadı.

ondan uzaklaşırken, bir an için gözlerini kırıştırdı, baktı ve ne söylediğini anladı. "Gerçekten mi? Beni alacak mısınız?" diye sordu, sesi on yaşındaymış gibi çıkıyordu.

"Eğer acele giyinebilirsen. Bekletilmekten hoşlanmam."

Bu sözlerle yataktan kalkıp paravanın arkasına koşarken neredeyse onu yere seriyordu. "Giysilerim!" dedi sahne fısıltısıyla. "Onları bana vermek gerekecek."

"Gelip onları alabilirsin," dedi alaycı ve baştan çıkarıcı bir sesle. "Seni temin ederim ki seni harap etmeyeceğim."

Claire ekranın arkasından ona baktı ve kıkırdamasını engellemek için elini ağzına götürdü. "Tabii ki yapmayacaksın." Sesi bir melodramdaki kötü adam gibi çıkmıştı ve Claire onların nasıl bittiğini biliyordu: kahraman evlenmemişti ama yabancılara vermek zorunda kaldığı bir bebeği vardı, sonra

kar fırtınasında tek başına ölen bir kadın kahraman. Odanın içinde eski bir kıyafetle dolaşan Trevelyan, üzerine eğilip ona fısıldayan adam bir tehditti ama perdenin arkasından ona bakan adam bir tehdit değildi.

Hâlâ eğlenirken, uzun kollu, yüksek yakalı, hacimli geceliğini giyerek, yün yürüyüş takımını ve en düşük topuklu, en sağlam yürüyüş ayakkabılarını almak için gardıroba gitmek üzere ekrandan ayrıldı, sonra ekranın arkasına döndü ve hayatında hiç olmadığı kadar hızlı giyindi. Perdenin arkasından çıktığında hâlâ ceketinin önündeki düğmeleri ilikliyordu.

"Hazır mısın?" Trevelyan, alayının onu eğlendirmiş olmasından memnuniyet duyarak sordu.

"Hayır," diye fısıldadı. "Seni ayarlamamız gerekiyor." Bununla birlikte, kemerinin oluşturduğu büzgüleri ayarlamaya ve onları düzgün küçük pililer haline getirmeye koyuldu. İşini bitirdiğinde, yün örtüyü adamın omuzları üzerinde düzeltmek için acele etmedi. Broşu tekrar takarken onun gözlerinin içine bakmadı.

Trevelyan, kız ona dokunurken nefesini tuttu ve karşılığında ona dokunmak istedi. Ellerini kalçalarına koyup uyluklarına doğru indirdiğinde ne yapacağını merak ediyordu. Muhtemelen kaçardı, diye düşündü, ya da daha kötüsü ona gülerdi. Senin yaşında biri böyle şeyleri düşünerek ne yapıyor? dediğini duyabiliyordu. Onu yatağa götürmek ve yaşlı bir adam gibi görünse de sadece otuz üç yaşında olduğunu ve onun düşündüğü gibi ölümün kapısında olmadığını göstermek isteyebileceğini düşündü.

"O broşu takmaman gerektiğini biliyorsun," dedi usulca. Ondan uzaklaşmak istemiyordu. Ona dokunduğunda, ilk düşündüğü gibi zayıf olmadığını anladı. Zayıf değildi; şişman da değildi.

"Ne?" dedi, onu duymuyormuş gibi yaparak dudaklarına yaklaşmak zorunda kaldı.

"Bu lordun broşu ve sadece Harry takmalı. Bak, üzerinde arma var ama onu çevreleyen bir jartiyer ya da kemer yok. Jartiyer senin Harry'nin klanına *ait* olduğunu gösterir. Bu broş ise klan şefinin." Parmaklarını broşun üzerine koydu.

"Bunu unutmamalıyım," dedi, parmak uçlarını kendi parmak uçlarında kavrayarak. Ona gerçeği, aslında dük ve ailesinin klanının laird'i olduğunu söylerse ne diyeceğini merak etti. Kollarına atılıp ona aşık olduğunu, Harry'yi sevdiğini sandığını ama artık adamın Trevelyan olduğunu bildiğini söyleyecek miydi? Trevelyan daha önce hiç

İsteddiği kadını elde etmek için bir unvana ya da başka bir şeye başvurdu ve şimdi de bunu yapmayı planlamıyordu.

"Hazır mısın?" diye tekrar sordu ve kadın elini onun elinden çekti.

Kadın kapıya doğru yöneldi ama adam yere kadar uzanan portreye gitti, mumu aldı ve onu takip etmesi için başıyla işaret etti. Yaklaşan macera karşısında kızın yüzünün aydınlandığını gördü. Kesinlikle korkak birine benzemiyordu.

Claire onu kirli, kullanılmayan merdivenlerden, örümcek ağlarıyla kaplı dört ayak yüksekliğindeki tünellerden, çatıya kadar takip etti, çatıyı geçti, evin içine geri döndü ve sonunda doğu kanadının sonundaki bir kapıdan dışarı çıktı.

"Harika," dedi. "Tek kelimeyle harika."

Ona gülümsedi. "Yürümek ister misin? MacTarvit'e uzun bir yol var."

"Yürümeyi çok isterim," dedi tatlı İskoç havasını içine çekerek.

İki saat sonra neredeyse kendine bu kadar güvenmemiş olmayı dileyecekti. Trevelyan'ı bir aşağı bir yukarı vadilerde, küçük derelerde, dağ denebilecek bir tepede ve geçilemeyecek kadar geniş ve derin dereler boyunca uzanan dört kütüğün üzerinde takip etmişti. Trevelyan ona sporranında taşıdığı kuru, sert ekmekten bir parça uzatmış, iki kez de ağır asasını ödünç vermişti.

"Neden demirden yapılmış bir baston taşıyorsun? Tahta bir baston da aynı işi görmez miydi?"

Omzunun üzerinden, "Gücümü yeniden toplamam gerekiyor," dedi.

Ona hastalığını sormak istedi ama sormadı, çünkü hastalığından bahsedilmesinden hoşlanmadığını çoktan öğrenmişti.

Üç saat yürüdükten sonra bir kayanın üzerine oturdular ve Trevelyan sporranından hurma çıkardı, Claire açlıkla kendi meyvesini yemeye başlayınca kaşlarını çattı. Claire meyveyi çiğneyecek kadar kendini kontrol etmeyi başardı.

"Dün gece odama döndüğümde yastığımın altında bir gazete vardı."

"Peki bunu kimin yaptığını düşünüyorsun?" diye sordu.

"İlk başta sen olduğunu düşündüm ama görünmeden odama girmenin bir yolu olduğunu sanmıyordum." Ona gülümsedi, sonra da kendini beğenmiş ifadesine güldü. "Kim olduğunu düşündüğümü biliyor musun?" Durakladı. "Leatrice."

Trevelyan tepelere, yumuşak mor funda ile kayaların ve çimenlerin gri-yeşilinin karışımına baktı. Tanıdığı gülen kızı ve şimdi odasında kalan çekingen kadını hatırladı

annesinin emrinde ve çağrısında. "Lee bunu yapardı. İçinde biraz asilik var."

"Buna inanmak çok zor." Ona bir gün önce çayda Leatrice'i bir şekilde gücendirdiğini anlattı. "Tek yaptığım annesinin nasıl olduğunu sormaktı."

"Yaşlı kadının yarasından bahsetmek yasak. En azından yüksek sesle."

Claire ona uzattığı son hurmaları da yedi ve bir şeyler içmek için dereye gitti. "Su neden kahverengi?"

"Torfun içinden geçiyor," dedi sabırsızlıkla. "Viskinin tadını bu kadar güzel yapan da bu. İyi bir İskoç viskisi İskoçya dışında dünyanın başka hiçbir yerinde yapılamaz çünkü turba dolu su burada. Gitmeye hazır mısınız?"

Başını salladı ve onu takip etmeye başladı. "Her neyse, nihayet dün gece bir gazete okuyabildim ve okuduklarıma inanamayacaksınız."

"Campbell'ların yeniden yükseldiğini mi?"

"Alaycı olmayın. Bu size yakışmıyor, yine de alaycılığın sizin için doğal olduğunu düşünüyorum. Dünyanın kötü bir yer olduğuna inanarak mı doğdunuz yoksa bu tutumu siz mi geliştirdiniz?"

Döndü ve gözlerini ona dikti.

Claire ona tatlı tatlı gülümsedi. Onun sert dış kabuğunu delebilmeyi sevmeye başlamıştı. "Kaptan Baker'ın eski ortağı Jack Powell'ın Peşa'ya girmiş olmasıyla ilgili olarak Kraliyet Coğrafya Topluluğu'yla konuşacağını okudum."

"Öyle mi?" Trevelyan yumuşak bir sesle söyledi. "Peki konuşmasını dinlemeye gitmeyi planlıyor musun?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Şahsen ben o adamın Peşa'ya hiç girdiğine inanmıyorum."

Bunun üzerine Trevelyan yürümeyi bıraktı ve dönüp ona baktı. "Peki bu sonuca nasıl vardın?"

"Çünkü Yüzbaşı Baker'ı tanıyorum."

Gülümsemesini görmemesi için döndü. "mi, şimdi?"

"Bana gülmeyi bırakabilirsin. Kaptan Baker'ın Pesha'ya giremediğine asla inanmayacağım."

"Bir saat daha yürüyeceğiz. Neden bana bu sonuca nasıl ulaştığını anlatmıyorsun? Zamanın daha hızlı geçmesini sağlayabilir ve iyi bir kahkaha atabilirim."

"Bu tavrınla sana hiçbir şey söylememeliyim ama söyleyeceğim. Peşa'nın Kaptan Baker için ne anlama geldiğini anlamalısınız. Dünyanın geri kalanı için bunun sadece bir masal ismi olduğunu biliyorum, egzotik çağrışımlar yapan bir isim..." Sesi kesildi.

Ona döndü, sırtarak gülümsedi ve geriye doğru yürümeye başladı. "Bir erkeğin fantezilerinin gerçekleşebileceği egzotik zevkler mi? İnanılmaz zenginlikte bir şehir mi? Kadınların güzel ve bol olduğu ve bir erkeğin etlerini hissetmesini engelleyen korseler ve büstiyerler giymediği bir yer mi? Bir yer-"

"*Sakıncası var mı?* Dediğim gibi, Kaptan Baker orayı görmek istiyordu. Dış dünyadan oraya ulaşan ve var olduğunu kanıtlayan ilk kişi olmak istiyordu, çünkü var olmadığına, sadece bir efsane olduğuna dair söylentiler vardı. Atlantis gibi. O yeri bulmayı o kadar çok istiyordu ki, hayatının üç yılını onu aramakla geçirdi. İlk seyahatinden bulamadan döndüğünde nasıl hasta ve olduğunu okudum, ama geri döneceğine yemin etmişti. Eğer başaramazsa öleceğine yemin etmiş."

"O öldü."

"Ama ikinci yolculuğu tamamlayana kadar ölmedi. Eve dönmek için rıhtıma gelene kadar ölmedi. Pешa'ya ulaştığına inanıyorum."

"Powell yapmadığını söylüyor. Baker'ın şehre giremeyecek kadar hasta olduğunu söylüyor. Powell, Baker'ın kampta kaldığını, kendisinin ise şehre tek başına gittiğini söylüyor."

"Ha!" dedi Claire. "Kaptan Baker'ı kadar tanımıyorsun." "Şimdi tanıyor musun?"

"Bana gülmeyin. Kaptan Baker çok kibirli bir adamdı." Trevelyan şaşırılmış görünüyordu. "Kibrin bununla ne ilgisi var?"

İç çekti. "Her şeyin bununla ilgisi var. Baker bilgi sahibiydi. İlk seyahatinden sonra çok şey öğrenmişti. İlk yolculuğunda Peşa'dan yüzlerce mil uzakta olduğunu öğrendi, bu yüzden para toplamak ve notlarını yazmak için İngiltere'ye döndü."

"Bunun onun kibriyle ne ilgisi var?"

"Bunu bir düşünün! O kadar iş yaptıktan sonra, bildiği her şeyi başka bir adama teslim eder miydi sizce?"

"Eğer hasta olsaydı ve gidemeseydi gidebilirdi. Sence adamın ruhunda hiç cömertlik yok muydu? Kendisi gidemeyecekse kimsenin gitmemesini mi tercih ederdi? O kadar bencil bir adam mıydı?"

"Bencil değildi. O-"

"Boşuna. Seni duydum."

"Neyin var senin? Ben sadece Yüzbaşı Baker'ın Peşa'yı görmediğine inanmadığımı söylüyordum. Bence bu Powell denen adam bir yalancı." Kadın yüzünde dehşetle ona baktı. "Powell'ın Yüzbaşı Baker'ı *öldürüp* notlarını aldığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Trevelyan yüzünü buruşturdu ve arkasını döndü. "Bir gün Amerika'yı ziyaret edip sakinlerinde nasıl bir atmosferin böylesine korkunç bir hayal gücü yarattığını görmem gerekecek."

"O kadar da zorlama bir fikir değil."

"Powell, Baker'ın notlarını çalarak ve dünyaya yalan söyleyerek ne kazanacak?"

Şaşırmıştı. "Prestij. Onur. Kraliçenizden madalyalar. Tarihte bir yer. Muhtemel ölümsüzlük. Paradan bahsetmiyorum bile."

"Bu biraz abartılı değil mi? Ölümsüzlük mü?"

"Bu bir abartı değil. Peşa'ya giren ve oradan canlı dönen ilk adam sonsuza dek hatırlanacak." Ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Kaptan Baker'ın notlarını okuyabilmeyi *ne kadar* isterdim. *Bütün* hikâyeyi o anlatırdı. Bu Powell denen adam asla hepsini anlatamaz."

"Neden olmasın? Eğer burayı gördüyse ne gördüğünü söyleyebilmeli."

"Ama Peşa'yı görmedi. Görmüş *olamaz*. Yaşayan hiç kimse, bir Peşan gibi görünmedikçe, davranmadıkça ve konuşmadıkça o kutsal şehre giremezdi. Bunu sadece Yüzbaşı Baker yapabiliirdi. Kim bu Powell denen adam, sıradan bir adam mı?"

"Peki Baker değil miydi?"

"Hayır. Yüzbaşı Baker *büyük* bir adamdı ve Peşa'ya girmek için de büyük bir adam olmak gerekirdi. Powell hakkında okuduğum kadarıyla sadece beş ya da altı dil biliyor."

"Adam sadece yarı cahil." "Her şeyi küçümser misin?"

"Evet," diye dürüstçe cevap verdi. "Kaptan Baker'ın hiçbir şeyle alay etmediğine şüphe yok."

Bir süre bunun hakkında düşündü. "Bence Kaptan Baker temelde soğuk bir adamdı. Onu harika bir gözlemci yapan da buydu. Tarifsiz zulmü izleyebilir ve rapor edebilirdi. Geri kalanımızın çoğu ya çok hasta olurdu ya çok ağlardı ya da vahşilerin davranışlarını değiştirmek için çok uğraşırdı.

arkasına yaslanıp hissetmeden gözlemleyebilmeliydi. Ama Baker her şeyi izledi ve hiçbir şey hissetmedi."

Trevelyan yumuşak bir sesle, "Belki de hissetmiştir," dedi.

"Hayır, Kaptan Baker büyük bir adamdı ve tarihte yaşamayı hak ediyordu ama bir kalbi olduğundan çok şüpheliyim." Başını yukarı kaldırdı. "Bakın! Duman var. MacTarvit'in evi mi?"

Trevelyan uzaktan bakıyormuş gibi, "Evet," dedi, " bu."

"Peki, hadi bakalım."

Trevelyan kızın söylediklerine o kadar dalmıştı ki ne yaptığını fark etmedi. Onu yakalayamadan silah sesleri duyuldu.

Sekizinci Bölüm

İki insanın aynı şeyi görmesine rağmen tamamen farklı iki gördüklerini düşünmeleri şaşırtıcıdır. Claire, Angus MacTarvit'i gördüğünde, 1.80 boyunda, boğa gibi yapılı, sonunda gerçek bir İskoç gördüğünü anladı; bir kadını etkileyebileceği için değil, *her zaman* giydiği, her zaman giymiş olduğu ve atalarının giydiği şey olduğu için İskoç eteği giyen bir adam. MacTarvit'ler muhtemelen İskoçlara boyun eğdirmek isteyen İngiltere'nin İskoç eteği giymeyi yasakladığı dönem boyunca bu eteği giymişlerdi.

Trevelyan'ın gördüğü, hayatında hiçbir şey vermemiş ya da paylaşmamış, otuz beş ya da yüz beş yaşında olabilecek, huysuz, küçük bir adamdı. Ona bakarak yaşını söyleyemezsiniz, çünkü viskiyi damıtmak için kullandığı turba yüzünden kahverengi tütsülenmişti. Viskisi için turba kullanıyordu; suyu içmiyordu ve kesinlikle hiç yıkanmamıştı.

Trevelyan, korkunç küçük adam için bahaneler uydurmayı planlayarak Claire'e döndü ama gördüğü şey, birbirlerine anında aşık olan iki insandı. Yüzü ıslıl ıslıl olan Claire elini uzatarak öne doğru yürüdü. "Lord MacTarvit."

"Lord MacTarvit," dedi Trevelyan homurdanarak. Yıllardır kimse yaşlı adama MacTarvit'ten başka bir şey dememişti. Ama klanının son üyesi olsa bile o bir klan şefiydi.

Trevelyan yaşlı adamın yüzünün yumuşadığını, kösele gibi kırısklıklarının gevşeyerek onu bir cüceye benzeten gülünç bir ifadeye büründüğünü gördü. "Ah, genç kız," diye mırıldandı yaşlı adam, Claire'in elini sağ eliyle tutup sol eliyle okşayarak. "Bu mütevazı eve gel. Küçük bir içki ister misin?"

"Viskinizden mi?" Claire, dünyadaki tüm viskileri tattığını ve onunkinin açık ara en iyisi olduğu izlenimini vererek sordu.

Trevelyan yüzünü buruşturarak ikisini alçak, sazdan kulübeye kadar takip etmeye başladı ama MacTarvit onun yolunu kesti.

Trevelyan'a baktığında, o gnomsu yüz hatları yeniden normal öfke ifadesine büründü. "Peki sen ne istiyorsun?"

"Onu sizin gibilerle yalnız bırakacağımı düşünüyorsanız, beyniniz düşündüğümünden daha fazla salamura olmuş demektir."

Bu yaşlı adamı memnun etmişe benziyordu ve Trevelyan'ın geçmesine izin vermek için kenara çekildi ama sonra tekrar yolunu kesti. "Senin öldüğünü sanıyordum."

Trevelyan ona sert bir bakış attı. "Benim öldüğümü sanıyor."

MacTarvit bunun üzerine kaşlarını çatı ve bir süre bunu düşünür gibi durdu, sonra başını salladı ve kulübeye girdi, Trevelyan da onu takip etti.

Trevelyan o küçük kulübeye girdiği andan itibaren, turba ateşlerinin yüzyıllardır tüten dumanından dolayı içindeki her şey simsiyahtı, bir gözlemci haline geldi. Hayatı boyunca aile üyelerinin MacTarvitlere lanet okuduğunu duymuştu. Babası ailenin hırsızlığından ve modern dünyanın geri kalanı gibi alıp satmayı reddetmelerinden durmadan şikâyet etmişti. Trevelyan, MacTarvits'in dünyanın onsuz daha iyi olacağı bir şey olduğunu düşünerek büyümüştü.

Ama şimdi bir duvara dayalı üç ayaklı bir tabureye oturmuş, bu romantik genç Amerikalı ile bu yaşlı adamı izliyor ve MacTarvit'i bambaşka bir gözle görüyordu. Angus MacTarvit geçmişten gelen bir adamdı. Başka bir zamana, klanların güçlü olduğu ve birbirleriyle savaştığı bir zamana aitti. MacTarvit, erkeklerin para defteriyle değil, silah kullanmadaki becerileriyle değerlendirildiği bir zamandan geliyordu. Ailesi nesiller boyunca bir başkasına hizmet etmiş bir adamdı ve şimdi klanının son üyesiydi ve umutsuzca eski yöntemlere tutunmaya çalışıyordu.

"Sen neye bakıyorsun öyle?" MacTarvit kavgacı bir tavırla Trevelyan'a baktı. "Ona aldırmayın," dedi Claire. "Herkes bu şekilde bakıyor. Bu Onlardan daha çok şey bildiğini hissettiriyor."

Trevelyan bunun üzerine homurdandı. "İkinizden fazla." "Ve şimdi, genç kız, neden buradasın?"

"Dük ile evleneceğim," dedi parlak bir sesle. MacTarvit Trevelyan'a baktı.

Trevelyan usulca, "Harry'yle evlenecek," dedi.

Angus kaşlarını çatı ve Trevelyan onun neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyordu, çünkü MacTarvit Trevelyan'ı gördüğü anda tanıdı. Ve eğer Trevelyan'ın kim olduğunu biliyorsa, o zaman onun yaşayan en büyük oğul ve dolayısıyla dük olduğunu da biliyordu. Trevelyan yaşlı adamın şaşkınlığına gülümsedi, ona sorulmamış sorularına cevap vermeye hiç niyeti yoktu.

"O zaman bunlarla ne yapıyorsun?" Angus bardağını Trevelyan'a doğrultarak konuştu.

Claire bir an için Trevelyan'a baktı. "Biz arkadaşız," dedi ve gülümsedi. "En azından arkadaş oluyoruz."

Trevelyan Angus'a kendini beğenmiş küçük bir gülümseme verdi, bu da yaşlı adamın homurdanmasına neden oldu, sonra Claire'e döndü. "Yani seni beni kaçırmam için gönderdiler, öyle mi?"

"Beni kimse göndermedi. Kendi başıma geldim." Bir nefes aldı. "Ben düşes olduğumda hayatın boyunca burada kalabileceğini ve sığırlarımı çalmak için elinden geleni yapabileceğini söylemeye geldim. Karşılığında tüm viskini çalacağım, hatta stokta ne varsa. Eminim benim mahzenlerimde, sakladığınız yerden daha iyi yıllanacaktır."

Trevelyan inanamayarak Claire'e baktı. Onun yaşlı adama tüm bu hırsızlıkların korkunç bir şey olduğunu ve neden hepsinin barış içinde yaşayamadığını söylemesini bekliyordu.

Angus'un yaşlı yüzünde de bir an için inançsızlık ifadesi belirdi, sonra muhtemelen gülme anlamına gelen bir ses çıkardı ve Claire'in elini tuttu. Trevelyan bir an için onu öpeceğini sandı. "Yiyecek bir şeyler ister misin, kızım?"

Bunun üzerine Trevelyan neredeyse viskisini yudumlayacaktı. MacTarvit'ler cimrilikleriyle tanınırlardı. Cimriliğiyle nam salmış bir ülkede MacTarvit'ler efsaneleşmişti. Bir hikâye, bir kadının MacTarvitlerden birinin kedinin bitirmediği sütü çayına döktüğünü gördüğünü anlatıyordu. Bir keresinde MacTarvit'ler paralı bir köprüden geçiyorlarmış ve bir şilinlik geçiş ücretini huzur içinde ödemişler, ancak bir kuruş köprünün çatlakları arasına düşmüş ve kaybolmuş. Geçiş ücreti görevlisi MacTarvits'in kendisine bir kuruş borcu olduğunu söyledi. Angus ve oğulları parayı ödemek yerine iki gün boyunca köprüyü abluka altına almış ve kimsenin geçmesine izin vermemişlerdi. Trevelyan'ın babası sonunda gelmiş, Angus'a kuruşunu vermiş ve köprü yeniden açılmıştı.

Şimdi de bu zengin Amerikalıya yemek ikram ediyordu.

"Hoşunuza gitmeyebilir," dedi Angus. "Bu mütevazı bir yemek."

"Her zaman her şeyi yer," dedi Trevelyan, sonra duvara yaşlı adamın misafiri için yemek hazırlamasını izledi. Trevelyan onun ne servis edeceğini çok merak ediyordu. Belki bir tabak su? MacTarvit yetersiz, dumanlı bir ateşin yandığı şömineye gitti, bacaya uzandı ve bir parça peynir çıkardı. Dışarıda

dumandan simsiyahtı ama Angus kestiğinde bembeyaz oldu. Birkaç dilim kesti, sonra da erimeleri için ateşin yanındaki tavaya koydu. Onlar erirken dışarı çıktı ve şüphesiz çalınan ineklerden üç parça etle döndü. Trevelyan'a, "Sanırım sen de bir şeyler istersin," dedi ve Trevelyan'ı yemekten mahrum bıraktığına hiç şüphe yoktu. "Memnun olurum," dedi Trevelyan. Angus'un başka bir tavayı ısıtmasını ve üç bifteği kızartmaya başlamasını izledi. Peynir eridiğinde, biraz kalın, zengin krema döktü ve hepsini birlikte karıştırdı. Fokurdamaya başladığında, karışımdan yükselen buhara hızlıca bolca viski ekledi.

Ocağın üstünden yontulmuş ve çatlamış bir tabak aldı. Kirliydi ama eski, yağlı tüvit ceketinin kirli dirseğiyle ovdu, üzerine bir biftek koydu ve eti peynir ve viski sosuyla kapladı. Şöminenin üstündeki kavanozdan bir bıçak ve çatal aldı, koluna sürdü ve Claire'e uzattı.

Trevelyan bu multimilyoner kadının ne yapacağını merak ederek onu izledi ama o sadece Angus'a Galler Prensi'ymiş gibi gülümsedi ve bifteğini kesti. "Cennet," diye telaffuz etti. "Bu çok lezzetli."

Angus, kendisini normalde olduğundan daha da aptal gösteren bir şekilde gülümsedi ve şömineden bir tabak daha aldı. Silme zahmetine katlanmadan bifteğini tabağa yerleştirdi, üzerine sos döktü ve Claire'in karşısındaki tabureye oturup yemeye başladı.

Trevelyan kendi yemeğini kendisinin alması gerektiğini gördü. Şöminenin üstünden kirli bir tabak aldı ve tabağı silmeye başladığında Claire ona öyle bir bakış attı ki Trevelyan'ı durdurdu. Belli ki tabağını temizlemenin görgü kurallarına aykırı olacağını düşünüyordu. Yüzünü buruşturarak iki tavaya doğru eğildi. Angus'un ona bıraktığı et parçası açık ara en küçük olanıydı. Trevelyan tavada kalan son sosu da kazıdı, sonra kirli bir bıçak ve çatal alarak taburesine döndü ve yemeye başladı. İlk ısırığında Angus'a yeni bir saygıyla baktı. Yemek gerçekten de çok lezzetliydi.

Claire, "Çalınmamış olsaydı bunun yarısı kadar bile güzel olmazdı," dedi. "Şimdi, lordum, şarkı söyler misiniz, çalar mısınız ya da hiç şiir bilir misiniz?"

Trevelyan buna güldü. Ol' Angus MacTarvit şarkı söylüyor. Boğa kurbağası gibi ses çıkarırdı.

Angus, Trevelyan'ın varlığını bile kabul etmedi. "Biraz Bobbie Burns yapıyorum."

"En sevdiğim," diye nefes aldı Claire.

Trevelyan bir saat boyunca MacTarvit'in İskoçya'nın sevgili Robert Burns'ünün romantik dizelerini aktarışını izledi ve dinledi. Trevelyan şiirleri elbette okumuştı ama sadece okumak zorunda olduğu için. Şiirler onun için hiçbir zaman fazla bir şey ifade etmemişti ama şimdi Angus'un onlardan alıntı yaptığını duymak bambaşkaydı. Birkaç dakika içinde Claire'in gözlerinde yaşlar gördü.

"Amerikalı olduğuna emin misin, çocuk?" Angus söyledi.

"Ben de senin kadar İskoç'um Angus MacTarvit," dedi Angus'unki kadar ağır bir aksanla. "Sadece ailem birkaç yüz yıldır Amerika'yı ziyaret ediyor."

Yaşlı adam onunla birlikte güldü. "Şimdi, kızım, ne yapmak istiyorsun?"

Trevelyan ayağa kalktı. "Geri dönmemiz gerekiyor. Yapılması bazı işlerim var ve-" Onu fark ettiklerine göre odada hiç bulunmamış da olabilirdi.

"Kaval dinlemek istiyorum," dedi Claire. "İskoçya'ya geldiğimden beri hiç kaval sesi duymadım."

Trevelyan, ikisinin bunun bir insanın başına gelebilecek en büyük trajedi olduğunu söyleyen bakışlarını gördüğünde gözlerini devirdi.

"Bunu halledeceğim," dedi yaşlı adam ve kulübeden ayrıldı. "Geri dönmek zorundayız. Yapmam gereken işler var ve-"

"O zaman git," dedi Claire. "Eminim Lord MacTarvit beni eve geri götürecektir. Ya da Harry bu akşam dönecek ve biri ona nerede olduğumu söyleyecek, o da benim için bir araba gönderecek."

Söyledikleri mantıklıydı ve MacTarvit onun güvenliği konusunda hiçbir şüphe olmadığını biliyordu. MacTarvit'in yüzündeki ifadeye bakılırsa onu canı pahasına koruyacaktı -İskoçya kırsalında pek tehlike olduğundan değil. Bir turba bataklığına düşebilir ya da Claire'i tanımaya başladığı gibi, içerek kendini sersemletebilirdi, ama gerçekten tehlikede olduğunu düşünmüyordu.

"Kalacağım," dedi.

Ona gülümsedi ve kolunu onunkinin arasından geçirdi. "O çıkmak sana iyi gelebilir." Geri adım attı ve ona baktı. "Seninle ilk tanıştığımdaya olduğundan daha iyi görüldüğünü biliyor musun? Artık teninde o yeşilimsi renk yok." Elini kaldırdı, çenesini kavradı ve yüzünü önce bir yana, sonra diğer yana çevirdi.

Ona dokunduğu anda dokunmaması gerektiğini anladı. Yemek, viski ve MacTarvit misafirperverliği onu ısıtmıştı ve Trevelyan fazlasıyla insani duygulara sahipti. Ona dokunduğunda kız kardeş gibi davranmak istemişti; ona her geçen gün daha da yakışıklı olduğunu söylemek istemişti. Ama ona dokunduğu anda gözlerini ona çevirdi ve öyle bir baktı ki, kız ondan bir adım uzaklaştı.

"Ben... Bence Lord MacTarvit'in ne planladığını görmeliyiz." Trevelyan ona gülümsedi, ne hissettiğini biliyordu. Ve neden olmasın?

Kadın genç ve sağlıklıydı ve adam, kadının ona yaşlı bir adam olarak hitap etmesine rağmen, yaşlı değildi. Sırtarak kulübeden çıkmaya başladı ama baş dönmesi onu ele geçirince kapının çerçevesine tutundu. Bir an kıpırdamadan durdu, kulübenin sıcaklığından ayrılmak istemiyordu çünkü günün soğuğunun kemiklerine sızmaya başladığını hissediyordu. Sıtma bir insanın asla kurtulabileceği bir şey değildi.

Kulübeden ayrıldıklarında öğleden sonra erken saatlerdi ve eve doğru yola çıktıklarında hava kararmıştı. Uzun ğleden sonra boyunca Trevelyan nemli zeminde oturmuş, babasının ekosesini etrafına sarmaya çalışarak Claire'i İskoç erkek ve kadınlardan oluşan ve giderek büyüyen kalabalığın arasında izlemişti. Angus kavalcı ortaya çıkarmıştı ama kısa süre sonra kaval alan iki kişi daha oldu. Birisi yere iki paslı eski kılıç koydu ve genç bir kız kılıçların üzerinde dans etmeye başladı. Claire dansı öğrenip öğrenemeyeceğini sordu.

Trevelyan yere oturdu, duvara yaslandı ve Claire'in ayakları havada kılıçların üzerinden geçişini izledi. Claire adımları hızla atmaya başladı ve birkaç saat içinde oldukça başarılı oldu. Çoğu İskoçyalı gibi hepsi de apkın olan kavalcılar, Claire ayaklarını zorlukla görebileceği kadar hızlı hareket edene kadar ezgilerinin hızını artırdılar.

Trevelyan gözlemci olmaya alışkındı. Birçok seyahatinde oturup birçok şeyi izlemişti. Claire'in onun için söylediği gibi, kıyaslanamayacak kadar vahşilik grmştı. Bir keresinde, Afrika'daki bir köyde, gelişini kutlamak için bir adamı armiha germişlerdi. Yüzlerce kle kervanı grmştı. "Uygur" dünya köleliğin rezilliği karşısında dehşete dşmştı ama Trevelyan onlara ilkel insanların köylerinde her gün olup bitenlerin köleliği bir deniz tatili gibi gösterdiğini söyleyebilirdi.

Birisi Trevelyan'ın viski bardağını her zaman dolu tutardı. İskoçya'nın ıslak soğuğuna karşı en iyi bilinen ilaç viskiydi. Erkekler sabah içmeye başlar ve bütün gün durmazlardı. Yine de nadiren sarhoş bir adam görürdünüz.

İskoçyalı, soğukla mücadele etmek için o kadar çok enerji harcadı ki viskinin içindekileri yaktı.

Orada saatlerce oturup viskisini yudumladı ve kahkahalar atıp şarkı söyleyen insanları izledi. Çok geçmeden insanlar kilometrelerce uzaktaki evlerden yürüyerek gelmeye başladı. Bir İskoç için on millik bir yürüyüşün sadece bir gezinti olduğu söylenirdi.

Claire'i izledi ve onun Angus kadar İskoç olduğu konusunda söylediklerine inanmaya başladı. Şimdi onu izlerken, onun kendisinden, Harry'den ya da büyük evde yaşayan diğer insanlardan daha İskoç olduğunu görebiliyordu. Ailesinden herhangi biri malikânenin dışına çıkmayalı ne kadar olmuştu? Harry yeni giysiler ya da macera gibi bir şey istediğinde Londra'ya gidiyordu. Ailenin geri kalanı bir malikânedен diğerine taşınıyor, hangi evde olduklarını umursamıyorlardı. MacArran unvanının İskoç olduğu ve teoride dükün klan reisi olduğu doğruydu, ama bunun ailesi için bir anlam ifade etmesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Trevelyan'ın babası geleneklerden söz etmişti ama bunu sadece en büyük oğluyla, mirası devralacak olan oğluyla konuşmuştu. Trevelyan'a herhangi bir şey hakkında çok az şey söylemişti; Trevelyan birbiri ardına belaya bulaştığında onu azarlamak dışında. En büyük oğlan babasının, Harry ise annesinin sevgilisiydi. Trevelyan zamanını yalnız geçirmiş, hayat hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmiş ve yakalanmamaya çalışmıştı.

Ama sonunda yakalanmış ve gönderilmiş, yıllar içinde kısa ziyaretler için geri dönmüştü. Ailenin bir parçası olmaktan çıkıp bir misafir, görmezden gelinen bir misafir olmuştu.

Claire ona doğru eğilerek, "Titriyorsun," dedi. Güzel yüzü efordan pembeleşmişti ve onu hiç bu kadar güzel görmemişti.

Trevelyan güzel bir kızın kendisine hemşirelik yapmasını istemiyordu. "Belki de gözlüğe ihtiyacınız vardır. Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Claire ona gülümsedi, sonra herkese çok yorgun olduğunu ve gitmesi gerektiğini, dönüş yolunun uzun olduğunu söyledi. Bir hanımefendinin yürümesine şaşırmışlardı. "Bu sadece küçük bir gezinti. Bir dakikadan fazla sürmez," dedi gülerek.

Trevelyan'a kalkmasına yardım etmesi için elini uzattı ama Trevelyan kendi başına kalktı. MacTarvit Trevelyan'a şöyle bir baktı ve ona arabayı kullanmayı teklif etti.

Trevelyan, "Kendi ayaklarımın üzerinde yürüyemediğim gün cehennemde soğuk bir gündür," diye homurdandı ve çalılıkların arasından büyük

Ev.

Çiftlik sahipleriyle vedalaştıktan sonra Claire onun peşinden koştu. "Bu kesinlikle kabalıktı. Bize karşı çok naziktiler."

"Sana karşı nazik olabilirim ama bana karşı değil." Şimdiden bacaklarının zayıfladığını hissetmeye başlamıştı. Şimdi keşke yaşlı adamın araba teklifini kabul etseydim diyordu ama geri dönüp onca insanın önünde zayıflığını itiraf edecek değildi. Ve daha da önemlisi, Claire'in önünde zayıf biri gibi görünmesine izin vermeyecekti.

Claire Trevelyan'ın arkasından yürürken onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Başını öne eğmiş, omuzlarını dikleştirmişti; sanki bir görevi olan bir adam gibi görünüyordu. Demir bastonunu yere vuruyor ve hareket ettiğinde bastonuna ağır bir şekilde yaslanıyordu. Ayrıca, neden insanların iyiliğinin sadece kendisine gösterildiğini söylediğini merak ediyordu. En az dört kez erkeklerin ona baktığını, sonra da başlarıyla onayladıklarını görmüştü. Ve yaşlı kadınlardan üçü Trevelyan'a her zaman yiyecek ve içecek sağlamıştı.

Yürürlerken, iki kez tökezledi. Kadın ilk seferinde ona yardım etmeye gittiğinde, adam elini sallayarak onu uzaklaştırdı. İkinci seferinde, onu itmesine izin vermedi. Kolunu onun beline doladı ve o zaman ateşler içinde yandığını fark etti.

Ona baktı ve yüzündeki kararlılığı gördü. Çok hasta olmasına rağmen Trevelyan onunla kalmıştı çünkü Trevelyan kalmak istemişti ve Angus ona arabasını kullanmayı teklif ettiğinde Trevelyan bunu reddetmişti. Gurur ve inatçılık, diye düşündü.

Adam onu itmeye başladı ama kadın adamın beline tutundu. "Bana numara yapmanın faydası yok," dedi. "O kadar hasta olduğumu görebiliyorum ki sendeliyorsun. Onların önünde aptal gururunu koruyabilirsin ama benim yanımda koruyamazsın. Şimdi bana tutun ve seni eve götürelim."

Trevelyan bir an ne yapacağı konusunda kararsız kaldı ama sonra ona doğru gevşedi ve yardım etmesine izin verdi. "Arkadaşız, öyle mi?" dedi ve sesinde bir eğlence vardı.

"Evet, sanırım öyle."

"O zaman sen ve Harry nesiniz?"

"seviyoruz," dedi yumuşak bir sesle.

"Sevgililer ve arkadaşlar arasında bir fark var mı?" diye sordu bir dereyi geçerlerken.

"Çok ama çok büyük bir fark var."

"Peki hangisi daha önemli?"

Bir süre düşündü. "Bence bir insan sevgilisiz yaşayabilir ama hiç kimse arkadaşsız yaşayamaz."

Dokuzuncu Bölüm

Evin batı kanadındaki gizli kapıya ulaştıklarında Trevelyan o kadar çok titriyordu ki Claire onu zorlukla dik tutabildi. Kapıdan içeri girdiklerinde Oman'a yardım etmesi için seslendi. Uzun boylu adam neredeyse anında ortaya çıktı, kolunu Trevelyan'ın kolunun altına koydu ve onu yarı yarıya merdivenlerden yukarı taşıdı.

Claire, Oman'ın Trevelyan'ı yatağa yatırmasını izlerken bir kenarda durdu. Daha önce hiç kimsenin onun kadar titrediğini görmemişti, hiç kimseyi onun kadar hasta görmemişti. Trevelyan bir top gibi kıvrıldı ve Oman örtüyü üzerine çekti.

"İyi olacak mı?" diye sordu. "Yaşayacak gibi görünmüyor."

Umman omuz silkti. "Bu Allah'ın takdiri." Bununla birlikte odadan çıktı. Claire adamın ilaç ya da Trevelyan'ı rahatlatacak bir şey almaya gittiğini düşündü ama adam geri dönmeyince oturma odasına gitti ve Umman'ın orada durduğunu, sakince bir parça meyve yediğini ve pencereden aya baktığını gördü.

Claire, Trevelyan'ı yalnız bırakamayacağını biliyordu. "Kız kardeşime gitmeni istiyorum," dedi elinden geldiğince sakın bir şekilde. Hizmet etmeyen hizmetkârlardan bıkmıştı. "Kız kardeşimin kim olduğunu biliyor musun? Şu genç kız mı?"

Umman ona baktı ve onaylarcasına bir kez başını salladı.

"Ona gitmeni ve aileme hasta olduğumu söylemesini istiyorum. Bu gece odamda olmadığımı kimsenin bilmesini istemiyorum. Harry'ye onu göremeyecek kadar hasta olduğumu söylesin ve-" Başka tarafa baktı. Korkunç Bayan Rogers hakkında ne yapmalıydı? Brat ne yapacağını bulabilirdi. "Kız kardeşime nerede olduğumu *kimsenin* bilmemesini söyle. Ona iyi bir ödeme yapacağım."

Oman odadan çıkmadan önce bir kez başını salladı. Claire Trevelyan'a geri döndü. "Ne yapabilirim?" diye sordu ona.

"Üşüyorum. Çok üşüyorum."

Onunla birlikte yatağa girmeden önce tereddüt etmedi ve onu ısıtmak için kollarına aldı. Titremesi o kadar şiddetliydi ki onu da sarstı; bunun ona nasıl hissettirdiğini hayal bile edemiyordu.

Claire ona sarıldı, nemli saçlarını okşadı ve sanki bir çocukmuş gibi ona yatıştırıcı sözler mırıldandı. Garip ve tanıdık geliyordu.

Aynı zamanda bir erkeğin vücudunun onunkine bu kadar yakın olması. Ona sarıldı, onu tuttu, kavradı, sanki onu terk edeceğinden korkuyormuş gibi.

"Şşş, aşkım," diye fısıldadı. "Şimdi uyu. Uyu artık."

Adamın onu duyup duymadığını bilmiyordu ama kollarında gevşeyen adamın geniş sırtını okşarken sözlerinin bir etkisi var gibiydi.

Yüzünü onun boynuna gömdü, çenesini omzuna koydu ve uzun bir süre sonra korkunç titreme durdu. Kadın onun şakağını okşadı, saçlarını düzeltti ve ona gülümsedi. Sinizmi ve dünyanın kötü bir yer olduğuna dair inancıyla şimdi o kadar büyük, o kadar sinir bozucu görünmüyordu. Şu anda ona ihtiyacı olan tatlı, yalnız, küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Tekrar gülümsedi ve kendisine daha da yaklaşan çocuğun başının tepesini öptü.

Oman dönene kadar bir saat geçti. "İş tamam," dedi.

Claire, Trevelyan'ı kucağında tutarken ona zar zor baktı ama baktığında da irkilerek geri döndü. Oman'da farklı bir şeyler vardı. Küçük kız kardeşini gördüğüne göre, neler olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Zümrüdün nerede?" diye sordu, çünkü sarığındaki büyük zümrüt yerinde yoktu.

Oman sadece omuz silkti.

"Ona ödünç mü verdin, yoksa ödünç mü aldın?"

"Sadece üç gün önce ona ödünç verdim. Alçakgönüllü mücevher, bu kadar genç ve güzel birinin takmasından fayda görecektir."

Claire nefesinin altından "Velet," dedi ve sonra Trevelyan'ın uyuyan haline baktı. Kız kardeşinin hizmetleri için ücret talep etmesi önemli değildi, Claire onun iyi bir iş çıkaracağını biliyordu. Brat'in, insanların Claire'in odasında olmadığını bilmelerini engellemek için uydurması gereken yalanların melodramından zevk alacağına şüphe yoktu.

Claire, bir insana hastalandığında bakmadan onu asla tanıyamamanın mümkün olduğunu düşündü. Gece yarısına doğru Trevelyan o kadar derin bir uykuya dalmıştı ki Claire onun altından kalkabildi. Bir an için yatağın kenarında durdu ve ona baktı. Yorgunluğun da ötesindeydi. Dans, iki uzun yürüyüş ve Trevelyan'ınki kadar güçlü bir hastalığın yakınında olmaktan duyduğu korku yüzünden kuş tüyü bir yatağa gömülme ve bir daha hiç çıkmamak istiyordu.

Sırt üstü yatıyordu, sonunda uyudu. Ve gözleri kapalıydı. O siyah, yoğun, her şeyi görmüş, her şeyi yapmış, her şeyden sıkılmış gözleri sonunda kapanmıştı. Ona doğru eğildi ve alnındaki saçlarını düzeltti. Saçları çok uzundu ama bir şekilde ona yakışıyordu. Oman odada mumlar yakmıştı ve Trevelyan'ın yüzüne dokunurken ona baktı. Daha önce cildinin yeşilimsi rengini kaybettiğini söylemişti ve kaybetmişti de. Şimdi cildi sağlıklı bir bronzlukta ve derisinin altında biraz yağ bile vardı, bu yüzden onu ilk gördüğünde olduğu gibi iskelet gibi görünmüyordu. Parmak ucunu sol yanağındaki uzun yara izine, sonra da sağ yanağındaki yara izine koydu ve bunların nasıl oluştuğunu merak etti. Merakla yatağın kenarına oturdu ve yüzüne dokunmaya başladı. Yüksek elmacık kemikleri. Kıl gibi siyah bıyıklarla kaplı güçlü, kare bir çene. Kalın, sarkık bıyıkları yumuşaktı ve çok duygulu bir ağzı yarı yarıya gizlediğini görebiliyordu.

"Tanrım, Trevelyan, çok yakışıklı bir adamsın," diye fısıldadı. Harry'nin sarışın, sağlıklı yakışıklılığına sahip değildi ama şeytan gibi bir vardı, diye düşündü. Eğer bir oyun olsaydı, Trevelyan mükemmel bir şeytan olurdu ve Harry de bir meleği oynayabilirdi. Belki de bunu Brat'in tek kişilik oyunlarını sahneleyen arkadaşına önermeliydi.

"O tekrar iyi mi?"

Claire, Trevelyan'a dokunurken yakalandığı için suçluluk duyarak sızdı. Oman'a döndü. "Sanırım en kötüsü geçti. Bu tür nöbetleri sık sık geçiriyor mu?" Claire, Trevelyan'ın hastalığının kalıcı mı yoksa geçici mi olduğunu bilmek istiyordu. Ama aynı zamanda bilmek de istemiyordu. Bu titreme nöbetlerinin sonunda ölümüne yol açıp açmayacağını bilmek istemiyordu.

Oman cevap vermedi, sadece bilmediği, umursamadığı ya da her şeyin Allah'a bağlı olduğu anlamına gelebilecek bir şekilde omuz silkti.

"Bana biraz sıcak su getirir misin? Onu yıkamak istiyorum."

Birkaç dakika içinde Oman bir sürahi sıcak suyla geri döndü ve Claire Trevelyan'ın yüzünü ve boynunu yıkamaya başladı. Örtüyü geri çekti ve ekosesini yerinde tutan kemeri çıkardı. Dikkatle ve biraz da saygıyla, Trevelyan'ın omuzlarındaki ekoseyi bağlayan lord rozetini çözdü ve yatağın yanındaki masanın üzerine koydu.

Trevelyan ölü uykusunda ve dünyadaki hiçbir şeyin onu uyandırabileceğini düşünmüyordu. Kadın onu itip altından ekoseyi aldığında bile kıpırdamadı. Keten gömleği terden sırlıslam olmuştu. Gömleğin düğmelerini yarıya kadar açtı ve temiz, sıcak, ıslak bezi adamın kurumuş terle kaplı teninde gezdirdi.

Köprücük kemiğine ulaştığında ilk yara izini gördü. Vücudundaki bu yara izinin onu neden şaşırttığını bilmiyordu, özellikle de yüzünde bu kadar yara izi varken, ama şaşırtmıştı. Gömleğinin düğmelerini biraz daha açtığında iki yara izi daha gördü. Artık ihtiyatlı olmaya çalışmıyordu, gömleğinin düğmelerini sonuna kadar açtı ve ona baktı.

Göğsü zayıftı ama üzerinde çok fazla kas vardı. Şu anki zayıflığına rağmen, yorucu egzersizlerle çok zaman geçirmiş bir adam olduğu belliydi. Ama onun ilgisini çeken şey, kaburgalarının üzerindeki çok sayıda beyaz yara iziydi. Parmak uçlarını önce birinin, sonra diğerinin üzerinde gezdirdi. Bunların bıçak yarası olduğunu tahmin ediyordu. Ona ne yapılmıştı? diye merak etti. Yara izlerinin uzunluğu bir buçuk santim ile üç santim arasında değişiyordu. Çok derin ya da hayati tehlike yaratacak gibi görünmüyorlardı ama bu kadar çok sayıda soluk yara izi olması olağandışıydı.

Bir an durdu ve bu yaralara neyin sebep olabileceğini hayal etmeye çalıştı. İngiliz erkek çocuklarının sadist erkek okullarında maruz kaldıkları korkunç muameleleri duymuştu ama böylesini hiç duymamıştı. Birdenbire üzerindeki gömleği çıkarmak ve ona başka neler yapıldığını görmek istedi. Oman'ı yanına çağırdı. "Onu soymama yardım et," dedi ve adamın gözleriyle karşılaşmadı. Bırakalım da bunun Amerikalı kızlar arasında yaygın bir uygulama olduğunu düşünsün, diye düşündü.

Oman, Claire'in de yardımıyla gömleği Trevelyan'ın iri bedeninden çıkarmayı başarırken Trevelyan inledi. Sırtında daha fazla yara izi vardı. Dört tane vardı, sıralar halinde, omurgasından sol omzuna doğru kıvrılıyordu. Pençe izlerine benziyorlardı, sanki büyük bir hayvan ona saldırmış ve sırtını parçalamıştı. Bu izleri, kaburgalarındaki izlerden daha iyi anlayabiliyordu. Babası avlanmayı çok severdi ve sık sık Amerika'nın batısındaki vahşi doğaya yaptığı gezilerden eve döndüğünde, bir ayıya ya da dağ aslanına fazla yaklaşıp pençelenen adamlarla ilgili korkunç hikâyeler anlatırdı.

Ama bu izler konusunda onu şaşırtan şey, Trevelyan'ın avlanmayı sevdiğine dair hiçbir kanıt görmemiş olmasıydı. Babasının gittiği her yerde olduğu gibi onun odasında da hayvan derileri yoktu. Babası kestiği her hayvanı hatırlamayı severdi, hem hikâyeyi anlatırken hem de hatırlarken olayı yeniden yaşamaktan hoşlanırdı. Ama kendi kendine, Trevelyan'ın saklandığını hatırlattı.

Oman'ı odadan gönderip Trevelyan'ın göğsünü ve sırtını yıkadı, sonra pencerenin yanındaki sandığa gidip onun için başka bir gömlek buldu. Tuhaf bir gömlekti, ince pamuktan yapılmıştı ama üzerinde insan olduğunu tahmin ettiği küçük kahverengi ve beyaz figürler vardı. Ona gömleği giydirmek için çabaladı ve tam başarmıştı ki adam yeniden titremeye başladı. Hiç düşünmeden onunla birlikte yatağa tırmandı ve onu kendine yakın tuttu, alnını okşadı ve çırpınırken onu yatıştırmaya çalıştı.

Trevelyan yavaşça uyandı. Odaklanmakta ve nerede olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu. Bir an için yine Peşha'da olduğunu ve başının üstündeki örtünün Nyssa'nın yatağı olduğunu düşündü.

Ama başını çevirip taş duvarları ve yatağın ağır meşesini gördüğünde - yaldız yoktu- her şeyi hatırladı. Nerede olduğunu hatırlamakta güçlük çekse de başının sert bir kadın göğsüne dayandığını biliyordu. Başını kaldırıp baktığında Claire'in onu geniş göğsüne yasladığını gördü ve vücudunu bacaklarının arasında hissetti. Uyuyordu ama onun hareketiyle gözlerini açtı ve ona gülümsedi.

Ve gündüzün geceyi takip etmesi kadar doğal bir şekilde, elini onun göğsüne koydu ve boynunu öptü.

Claire bir an için gözlerini kapadı ve onun dudaklarını boynunda hissetti. Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadan bacaklarını hareket ettirdi ve Trevelyan onun üzerine yuvarlandı. Adamın sert erkekliğini vücudunda hissedebiliyordu. Bir anda hasta bir çocuktan aç bir adama dönüşmüştü.

Dudakları Claire'in boynundan kulağına doğru ilerledi. Kulak memesini dişlerinin arasına aldı ve eli göğsünü okşayıp masaj yaparken Claire boynunu büktü.

Eli kadının yanından beline, kalçasının üzerinden uyluğuna doğru ilerledi.

Sonra aniden eli tekrar yukarı kalktı. Kızın çenesini kabaca avucunun içine aldı ve onu kendisine bakması için çevirdi. Sanki kim olduğunu bilmesini, onu bir arkadaş, hasta bir çocuk olarak değil, Trevelyan olarak görmesini istiyordu.

Meydan okumaya hazır değildi. Onun gözlerinde gördüklerine dayanamadı. Başını başka yöne çevirdi. "Hayır," diye fısıldadı.

Trevelyan tek kelime etmeden onun üzerinden yuvarlandı ve Claire yataktan kalktı. Elleri ve vücudu titriyordu. Buradan çıkmalıyım, diye düşündü. Kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu.

Yatağın uzak köşesinde durdu. "İki gece ve bir gün," cevap verdi, henüz titremesini kontrol edemiyordu.

"Ve bana tek başınıza mı baktınız?"

"Umman yardım etti." Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı.

"Peki senin yokluğunda evde ne dediler? Harry üzölmüş olmalı."

Onun ne yaptığını biliyordu: gitmesini engellemek için günlük meselelerden bahsediyordu. "Odamda olmadığımı kimse bilmiyor. Kız kardeşim hepsine çok ama çok hasta olduğumu ve rahatsız edilmemem gerektiğini söyledi. Sanırım onlara çiçek ve koleraya benzer bir hastalığım olduğunu ama hastalığının çok ama çok bulaşıcı olduğunu söylemiş." Kadın ilk kez ona baktı. Onun ne kadar kalın kirpikleri olduğunu hiç fark etmemişti.

Gölömsedi. "Ne kadar takdire şayan bir insansınız ve ne kadar sevimli bir kız kardeşiniz var."

"Bunu bedavaya yapmadı. Oman'ın zömrütünü üç günlüğüne 'ödünç aldı' ve yakut bileziğimi ona vermem için onun aracılığıyla haber gönderdi."

"Peki ya sen?"

"Tabii ki. Ama işin doğrusu umursamadım. Yakutları sevmem. Kana benziyorlar. Zömrütleri tercih ederim. Büyüyen yeşil şeylere benziyorlar."

Gözlerini kapadı ve yastıklara yaslandı. "Teşekkür ederim."

Kendine engel olamadı ama ona baktı. Dudaklarını hâlâ boynunda hissedebiliyordu. "Sanırım şimdi iyi olacaksın. Oman senin bu büyülerinin gelip geçici olduğunu ve onlardan sonra iyi olduğunu söylüyor. Gitmeliyim."

Adam gözlerini açtı ve kadın gözlerinde yalvarışlar gördü. "Lütfen gitme."

Nedense, onun lütfen kelimesini nadiren kullandığından emindi. "Ben... Ben kalmalıyım. Kalamam."

Her şeyi bilen küçük bir gülümseme takındı. "Seni öptüm diye gitmek zorunda mısın?"

"Bu doğru değildi," dedi usulca. "Yapmamalıyız... ..."

"Yarı uykuluydum ve rüya görüyordum. Bunun için bana kızamazsın, değil mi?"

"Kızgın değilim. Ben..."

"Oh, anlıyorum. Sorun Harry. Benim öpücüklerimi onunkilerden daha çok sevdiğin için endişeleniyorsun. Yoksa Harry seni öpüyor mu? Atları kadınlardan, deneyimli kadınları da bakirelerden daha çok sevdiğini hatırlıyor gibiyim."

Öfke onu doğruldu. "Bilgin olsun, Harry'nin öpücüklerine bayılıyorum," dedi yatağın onun tarafına doğru yürüyerek. "Onunla ilgili her şeyi seviyorum. Siyah gözlerin ve yaralı vücudunla kesinlikle senden daha yakışıklı. Bahse girerim Harry'nin vücudunda tek bir yara izi bile yoktur."

Trevelyan gülümsemeye devam etti. "Ama benim vücudumu biliyorsun ama onunkini bilmiyorsun," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki, kız onu zar zor duyabildi.

"Sen aşağılıksın."

Gitmek için döndü ama adam bileğini yakaladı. Bileğini çekti ama ona dönüp bakmadı.

"Özür dilerim," dedi. "Yatakta benimle birlikte olan güzel bir kadınla sevişmeye çalıştığım için özür dilerim. Bu benim için gerçekten alçaklıktı. Hayatta her şeye sahipmiş gibi görünen Harry'yi kışkandığım için özür dilerim. Haklısınız, bu benim için aşağılık bir davranış. Gelecekte kendimi kontrol etmeye çalışacağım."

Ona ters ters baktı. "Bu içten bir özür değil."

"Ama o zaman olamaz, değil mi, çünkü ben hiç de samimi değilim. İsterseniz benden nefret edin, ama her şeyi baştan yapmak isterdim. Her şeyi baştan."

Claire gülmekten kendini alamadı. "Sen aşağılık birisin." Kadın elini çekti ama adam tutmaya devam etti.

"Benimle kal. Konuş benimle," dedi ve kısa bir an için gözlerinde samimiyet, içtenlik ve yalvarış vardı.

"Ne hakkında?" Bunu söylediği anda kaybolduğunu anladı, çünkü sesi ona bile kalmak istiyormuş gibi geliyordu. "Ben-" diye başladı.

"Neden düşes olmak istiyorsun?" diye sordu.

"Ne saçma bir soru." Elini sertçe çekti ve ondan uzaklaştı. "Belki de dünyadaki her kadına düşes olmak isteyip istemediğini sormalıyız ve *herhangi bir* yerdeki *herhangi bir* kadının hayır cevabını verip vermediğini görmeliyiz."

"Kraliçeler ve prensesler bile mi?"

"Kraliçe ve prenseslerin *özellikle* düşes olmak istediklerini hayal ediyorum.

Tüm sorumluluklar olmadan prestij."

"Ve sen prestij mi istiyorsun?"

"Harry'yi istiyorum. Şimdi gerçekten gitmeliyim."

"Hayır, lütfen kal ve... ve bana bir hikaye anlat."

"Goldilocks ve Üç Ayı gibi mi demek istiyorsun?"

"Hayır, *gerçek* bir hikâye. Anlat bana..." Bir şeyler aradı. Onun kalmasını, kendisine yakın olmasını sağlayacak herhangi bir şey. Ona gerçekten iyileşebileceğini hissettirdi, sadece bir başka sıtma krizinden değil, hayatı boyunca çektiği tüm yaralardan iyileşebileceğini. "Bana aileden bahset."

Bir an sessiz kaldı. "Size bir aşk hikayesi anlatacağım, gerçek bir aşk hikayesi. Bir zamanlar annem çok güzel bir kadındı."

"Küçük kız kardeşin kadar güzel mi?" Adamın gözleri kadının göğsüne kaydı ve sesi sessiz, baştan çıkarıcı bir seviyeye indi. "Senin kadar güzel mi?"

"Bunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?" diye tersledi ama yüzü kızarmış bir halde arkasını döndü.

Gülümsedi ve yastığa yaslandı, belli ki onun üzerinde bir etki yaratmış olmaktan memnundu. "Lütfen devam edin."

"Sana söylemek üzere olduğum şeyi asla açıklamayacağına hayatın üzerine yemin etmelisin. Söylediğimi öğrenirse annem beni öldürür. Aslında, bildiğimi öğrenirse beni öldürebilir."

"Gerçekten de yemin ederim," dedi gülümsememeye çalışarak.

"Annem insanlara eski bir Virginia ailesinden geldiğini söylemeyi seviyor ama gerçek şu ki, Smoky Dağları'nda bir kulübede büyümüş. Eğitim almadan ve sadece asgari düzeyde yiyecek ve giyeceklerle büyüdü."

"Ama çok güzeldi?"

"Hem de çok. On yedi yaşındayken evden ayrıldı ve New York'a gitti. Seyahat masrafları için parayı nereden bulduğunu bilmiyorum -Brat parayı ailesinden çaldığını, babasının bir gün önce domuz sattığını ve aile uyurken annemin parayı çalıp New York'a gittiğini söylüyor. Ama kız kardeşimin anlattığı hikayelere her zaman şüpheyle yaklaşıyorum. Parayı nasıl aldıysa, New York'a pahalı bir takım elbise giyerek gelmiş ve lüks bir mağazanın parfüm reyonunda iyi bir iş bulmuş. Sonra babamla tanışmış, ona aşık olmuş, evlenmişler ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar."

Trevelyan bir süre sonra, "Anlıyorum," dedi. Yüzündeki o yumuşak baştan çıkarıcı ifade kaybolmuştu. Çözmesi gereken bir bulmaca olduğunda her zaman yaptığı gibi şimdi de ilgili görünüyordu. "Ve ikisi birlikte senin o büyük Amerikan özgürlüğünü kullandılar, büyük bir servet kazandılar, böylece sen bir varis ve düşes olabildin."

"Tam olarak değil."

"Tam olarak nasıl?" Adamın gözleri o kadar yoğundu ki, bakışlarının metali delebileceğinden emindi.

"Büyükbabam, babamın babası, Komutan olarak bilinirdi." Trevelyan ona baktı, gözleri alev alev yanıyordu.

"Görüyorum ki onu duymuşsun," dedi ve kendini beğenmiş bir gülümseme sırası ona gelmişti.

"Annenizin böyle zengin bir adamın oğluna aşık olması ne kadar da uygun."

"Evet, . İstersen gülebilirsin ama büyükbabam yeni evlilere hiç para vermedi. En azından *gerçek* para, yılda sadece 10.000 dolar kadar."

"Yoksulluk!"

"Eğer babam kadar varlıklı büyüdüyseniz öyledir," dedi hemen.

"Ama o ve annen mücadele ettiler. Ne de olsa birbirlerini seviyorlardı."

Onun yorumunu duymazdan geldi, sesindeki alaycılığı görmezden geldi. "Büyükbabam on beş yıl önce öldü ve yaklaşık otuz milyon dolar bıraktı. O-"

"Aşağı yukarı birkaç milyon."

"Babama on milyon, anneme on milyon -kadınların bağımsız olması gerektiğine inanırdı- ve bana da on milyon bıraktı."

"Peki ya sevimli küçük kız kardeşin?" "O daha doğmadı."

"Sanırım ona yetecek kadar var." Claire sessiz kaldı.

Bir an için onun yüzünü inceledi. Kadın yatağın yanındaki masanın üzerindeki eşyaları düzeltmekle meşguldü. "Hikâyenin geri kalanı ne?" diye sordu.

Ona daha fazlasını anlatmak istemiyordu. Neden bir hikâyeyi anlatıldığı gibi kabul edemiyordu? Neden her zaman yüzeyin altına bakmak zorundaydı? "Sanırım geri kalanı ailemin paralarını harcaması."

Trevelyan'ın yüzündeki ifade ancak dehşet olarak tanımlanabilirdi. Claire zayıf bir gülümseme verdi. "Babam güzel şeyleri sever: atları, konyak, yatıyla deniz yolculuğu."

Tembel, diye düşündü Trevelyan. "Peki ya annen? Bu kadar çok harcamayı nasıl başardı?"

"Bence çocukken hiç erişemediği bir toplumun parçası olmak istedi. Bu yüzden bir ev inşa etti ve partiler verdi."

"On milyon dolar değerinde parti mi?" diye sordu usulca.

"Annem de babam da eğitimim için büyük harcamalar yaptı ve ben her zaman istediğim her şeye sahip oldum, Brat de öyle."

Trevelyan bu bilgiyi sindirmek için bir an bekledi. "Yani şimdi ailenizden kalan tek para size emanet edilen para mı?"

"Evet."

"Peki vakıf nasıl yönetiliyor?"

"Büyükbabam öldüğünden beri her yıl faizin dörtte birini alıyorum."

"Yani, özünde, kendi eğitiminizin parasını ödediniz."

Kadın onu görmezden geldi. "Evlendiğimde müdürü alırım."

Trevelyan onun daha fazlasını söylemesini bekledi. "Geri da çıkar."

"Parayı ancak ailem evlendiğim kişiyi onaylarsa alabiliyorum. Büyükbabam bunu vasiyetine koymuş çünkü küçük bir kız kardeşi varmış ve ona birkaç milyon dolar vermiş ama o hemen kumarbaz bir adamla evlenmiş. Adam teyzemin sahip olduğu her kuruşu harcadı."

"Peki teyzene ne oldu?"

"Parası bittikten sonra büyükbabamla yaşamaya geri döndü."

"Ve tahminimce büyükbaban ona bir kuruş daha vermedi." "Neden *hep* alaycı olmak zorundasın? Büyükbabam öldüğünde ama başka bir jigolonun hedefi olmadığından emin olmak istediğini söyledi."

"İnsanları kontrol etmeyi severdi, değil mi?"

"Annemle babama paralarını bedava ve temiz olarak verdi," dedi şiddetle, sonra sustu.

"Yani şimdi beş parasız iki ebeveynin ve hiç parası olmamış bir kız kardeşin var. Onların onayladığı bir adamla evlenmezsen paranı kim alacak?"

"Annemle babam anlıyor," dedi

usulca. "Sanırım Harry'yi onaylıyorlar."

"Oh, evet. Annem dünyada hiçbir paranın düşes bir kıza sahip olmak gibi bir sosyetei satın alamayacağını söylüyor. Babam da Harry'nin tüm arkadaşlarının nasıl yaşanacağını bildiğini söylüyor."

"Yani günlerini hayvanları öldürerek, akşamlarını da yiyerek mi geçiriyorlar?"

"Harry aynı zamanda bu evi ve üç evi daha yönetiyor. Bu mülkleri yönetmek için çok çalışmak gerekiyor."

"Sevgili çalışkan küçük Amerikalı, Harry bu mülkleri benden daha fazla yönetmiyor. Onları işletmek için adam tutuyor. Yönetme işini Harry'nin annesi yapıyor."

"Bu doğru değil! Harry her zaman iş için uzaklara gider."

"Harry'nin 'iş'i' bir şeyler satın almak. Buraya hiç baktın mı? Resimler, mobilyalar, süs eşyaları, ahırlardaki atlar ve arabalar. Sırayla her dük en çok parası olan kadınla evlendi ve hayatını bir şeyler satın alarak ve eğlenerek geçirdi. Harry bunun için eğitildi."

"Harry'nin benimle sadece param için evlendiğini mi söylüyorsun?"

"Peki onunla düşes olmak istediğin için evlenmiyor musun?" "Hayır. Harry'yi seviyorum. Bu evi ve bu yaşam tarzını seviyorum. Bu evi ve bu yaşam tarzını seviyorum. insanlar ve ülke."

"Romantizmi seviyorsunuz. Gerçek olduğunu *düşündüğün* şeyi seviyorsun. Bir düşes olabilmek, büyükbabanın parasını alabilmek ve ailene istedikleri gibi bir hayat sunabilmek için çok rahat bir şekilde tam da ailenin istediği şeyi seviyorsun."

"Senden hoşlanmıyorum."

"Harry'yi daha mı çok seviyorsun?"

"Hem de çok. O tatlı, nazık ve kibar ve-" "Bakması çok güzel."

"Evet," dedi meydan okurcasına, çenesini havaya kaldırarak.

"Harry'nin ailesinin yakışıklılığı nesiller boyu MacArran düklerinin zengin kadınlarla evlenmesini sağladı."

Claire bir an sessiz kaldı. "Bu zengin kadınlar düklerle evlendikten sonra mutlu oldular mı?"

"Çoğunlukla öyle olduklarına inanıyorum. MacArran düklerinin hepsinin ünlü aşıklar olduğunu duydum ve şaşırtıcı bir şekilde, kendilerine olan tüm düşkünlüklerine rağmen, genellikle eşlerine sadıktır."

"Bir kadın daha fazlasını isteyemez, değil mi?" diye sordu usulca, ona bakarak.

"Bir kadın çok daha fazlasını isterdim," diye neredeyse bağırıyordu ona.

Ondan uzaklaştı; konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştı. "Eve dönmeliyim. Harry bugün evde olacak ve onu görmek istiyorum." Pencere kenarındaki minderlerden birini düzeltti. "Sanırım şimdi iyi olacaksın. Oman'a söylerim-"

Yanından geçen kızın elini yakaladı ve bir an için tuttu. "Gitme," diye fısıldadı.

Claire bir an için onun siyah gözlerine baktı ve sadece o bir saniye için onun içini gördü. Sadece o küçük an için onun dış soğukluğunun altını gördü ve şöyle düşündü: O yalnız. O da gibi yalnız. Ve o da benim gibi bir yabancı.

O an neredeyse geldiği kadar çabuk geçti ve alaycı bakış geri döndü. Sanki kimsenin maskesinin ardını görmesine izin vermiyor gibiydi. Sanki artık ona dokunmaya dayanamıyormuş gibi elini savurdu. "Git hadi. Dükünüze gidin. Harry sana aldığı atı göstermek isteyecektir." Trevelyan arkasını döndü ve uzaktaki duvara baktı.

Claire bir an için onun başının arkasına baktı ve çabucak bir karar verdi. Kendi kendine Trevelyan hasta olduğu için, bir hemşireye ihtiyacı olduğu için, yalnız olduğu için kalacağını söyledi. Ama içinde bir yerlerde gerçeği biliyordu: Onun arkadaşlığını *istiyordu*, onu düşündüren kıvrak zekâsını istiyordu. Doğru, ona gülüyordu, alaycı ve küçümseyiciydi ama çok canlıydı ve ona yaşadığını hissettiriyordu.

Claire tek kelime etmeden odadan çıktı ve Oman'la konuşmaya gitti. Kız kardeşine bir not yazarak akşam yemeğine kadar dönmeyeceğini, Brat'in Harry'yi ve oyalanabilecek diğer herkesi oyalamasını söyledi.

Claire Trevelyan'ın odasına dönüp ona günü onunla geçirmeyi ayarladığını söylediğinde, Trevelyan teşekkür etme zahmetine bile girmedi. Bir an için kalışını yeniden gözden geçirebileceğini düşündü, ama o evde Harry'nin tüm akrabalarıyla geçireceği bir başka kasvetli gün düşüncesi bile onu başka her şeyi denemeye hazır hale getirdi.

"Ne yapalım?" diye sordu. "Kart oynamak

mi?" "Üç saat yazacağım, sonra-"

"Sen yataktan çık, ben de gideyim."

Bunun üzerine gülümsemeye çok yaklaştı ama kendini kontrol etmeyi başardı. "Seni satrançta yeneceğim," dedi.

"Oh? Öyle mi düşünüyorsun?"

Claire daha sonra bu günü hayatının en sıra dışı günlerinden biri olarak değerlendirecekti. Trevelyan başka işlerle meşgulken onunla bir gün geçirmek başka, etrafta başka insanlar varken onunla bir gün geçirmek başka bir şeydi ama Trevelyan'ın ilgisinin tek ve en önemli nesnesi olmak tamamen eşsiz bir deneyimdi.

Satranç oynadılar, bir anlamda. Trevelyan asla tahtaya bakma zahmetine katlanmazdı. Ona taşlarını nereye koyduğunu söylüyor, o da anında, en ufak bir tereddüt göstermeden, hamleyi düşünmek için en ufak bir zaman ayırmadan, hangi taşını nereye koymak istediğini söylüyordu.

Oyun oynarken bir yandan da konuştular. Aslında Trevelyan ona sorular soruyor, o da yanıtlıyordu. Claire'in erkeklerle ilgili az sayıdaki deneyimi, dünyada her şeyden çok kendileri hakkında konuşmayı seven erkeklerden oluşuyordu. Ama Trevelyan onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Sadece New York'taki hayatını, neler okuduğunu ve nerelere gittiğini değil, ne düşündüğünü de öğrenmek istiyordu.

Ona İngiliz erkekleri hakkında ne düşündüğünü ve Amerikalı erkeklerden nasıl farklı olduklarını sordu. İngiliz kadınları hakkındaki görüşlerini sordu. Ona Amerikan yaşam tarzının İngilizlerden ne kadar farklı olduğunu sordu.

Claire bir an düşündü. "Bir İngiliz asilzadesinin para hakkında ne düşündüğünü anlamıyorum. Bir Amerikalının paraya ihtiyacı varsa onu kazanır. Yatırım yapmanın ya da bir şey icat etmenin bir yolunu bulur ya da bir işe girer. Karşılığında para alacağı bir şey yapar."

"Peki İngiliz farklı mı?"

"Sıradan insan nasıldır bilmiyorum - modern dünyamızda hala bir sınıf sisteminin olması garip değil mi? - ama üst sınıf insan para kazanmayı düşünmüyor bile. Irley Kontu'nun neredeyse iflas ettiğini duydum ve herkes onun arazilerini ve evlerini nasıl sattığını konuşuyordu. Ben de Kont'un çok iyi bir çiftlik arazisi olduğunu duyduğumu ve neden bununla bir şeyler yapmadığını söyledim."

Satranç tahtasındaki ilk taşını oynattı ve sonra ona baktı. "Odadaki herkes durdu ve sanki müstehcen bir şey söylemişim gibi bana baktı."

Trevelyan ona hangi satranç taşını oynatması gerektiğini söylerken gözlerini ondan ayırmıyordu. Kendi taşlarını hareket ettirme zahmetine girmede, sanki oyun fikri ona çok sıkıcı geliyormuş gibi. "Ve yine de sizin deyiminizle bu üst sınıftan biriyle evleneceksiniz."

"Harry'yle evleniyorum çünkü onu seviyorum," dedi ve ses tonuyla bu konuda başka bir şey söylemeyeceğini belli etti.

"Peki İngilizler senin hakkında ne düşünüyor?"

Bunun üzerine Claire güldü. "Bana Kızılderili ve Gaiety Kızı karışımı bir şeymişim gibi bakıyorlar. Onları sık sık şoke ediyorum."

"Sanırım öyle. Genç ve düzgün bir bayanın sizin yaptığınız gibi bir erkeğin odasında günlerini geçireceğini sanmıyorum."

Sözleri onu zerre kadar rahatsız etmemişti. "Yeterince doğru. Ama biz refakatçiyiz ve sen de-" Alışkanlıktan, onun babası olacak yaşta olduğunu söylemeye başladı ama Trevelyan ona tek kaşını kaldırdı ve yüzü pembeleşerek başka tarafa baktı. "Kaç yaşında olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

Trevelyan'ın sorular sormasına rağmen cevap vermediğini günler önce öğrenmişti. Ona kaç yaşında olduğunu söylememişti. Bunun yerine ona daha çok ailesini ve güzel kız kardeşine nasıl Brat denilebildiğini sormuştu.

"Sarah Ann'in güzelliği onun için bir lanet," dedi Claire biraz duygulanarak. "O güzel doğdu ve hayatında birinin ona güzel olduğunu söylemediği tek bir gün bile olmadı. Üç yaşlarındayken babamın zengin ve şişman arkadaşlarından birinin kucağına tırmanmış ve ondan saat zincirindeki elması kendisine vermesini istemiş. Yaşlı adam bunun harika bir şaka olduğunu düşündü, elması ona verdi ve onu mahvolma yoluna soktu. Parasını almadan kimse için bir şey yapmak zorunda olmadığını öğrendi."

"Bu Amerikan tarzı gibi görünüyor."

"Sakin ülkeme karşı bir şey söylemeye *cüret* etme. Amerika'yla kıyaslandığında burası-" Niyetlendiği şeyi söylemeyerek sözünü kesti.

Ama Trevelyan'ın onu konuşturmanın bir yolu vardı. O bakışıyla onu sabitledi ve belli ki onu bekletmek istiyordu.

Önce yavaş yavaş İngiltere'de ve İskoçya'da gözlemlediği bazı şeyleri anlatmaya başladı. "Burası geçmişin ülkesi."

"Ama bundan hoşlandığını sanıyordum. Yaşlı MacTarvit'e ağzın sulanmıştı.

Zavallı Harry de sırf seni etkilemek için etek giyip kışını donduruyor."

Bunun üzerine bir sandalyenin arkasına örtülmüş ekoseye dikkatle baktı. O da ekose giymişti. Sadece onu etkilemek için mi donup kalmıştı?

Trevelyan ilk kez büyük bir konsantrasyonla satranç tahtasına baktı. "Yani şimdi geçmişini sevmiyor musun?" diye sordu.

"Seviyorum. Tarihi seviyorum. Ama aynı zamanda zamanın duramayacağını da biliyorum. İlerleme olmalı yoksa bir ülke durgun bir gölet gibi olur. Büyüme ve değişim olmalı yoksa bir ülke ayakta kalamaz."

"Kült sevginizi, değişim uğruna her şeyi değiştirmeye yönelik Amerikan fikirlerinizle nasıl bağdaştırabileceğinizi anlayamıyorum. Her şeyin olduğu gibi kalmasının nesi yanlış? İnsanları sürekli başka bir dine döndürmek isteyen o lanet misyonerlerden biri gibi konuşuyorsun. Zavallı vahşilerin sahip olduğu din onlar için yeterince iyi değildi."

Kadın ona şaşkın bir bakış attı. "Ben dinden bahsetmiyorum. Felsefe hakkında bile konuşmuyorum. Tuvaletlerden bahsediyorum."

Claire onun gözlerindeki o kapalı, korumacı bakışın kaybolduğunu görmekten memnun oldu. Tamamen şaşkın görünüyordu.

Claire ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Şu güzel eve bakın. İçinde yaşayan insanlara bakın. Bu on dokuzuncu yüzyılın sonları. Neredeyse yirminci yüzyıldayız ama bu evde on yedinci yüzyıldan kalma su tesisatı var. Yani hiç su tesisatı yok."

Kızgınlıkla ellerini kaldırdı. "Evdeki herkes lazımlık kullanıyor. Küvetler için su, adamlar tarafından kat kat merdivenlerden taşınıyor." Pencereye doğru baktı, sonra tekrar ona döndü. "Evet, tarihi severim. Bayılırım. Eğer... bilmiyorum, İskoçya'dan sorumlu olsaydım, ülkedeki her erkek, kadın ve çocuğun atalarının hikayesini sağlardım. Tanıştığım pek çok İskoç'un kendi tarihleri hakkında hiçbir şey bilmemesi beni üzüyor. Çocukların çoğu eski türküleri hiç duymamış. Yetişkinlerin çok azı İngilizlerden bağımsızlıklarını kazanmak için dökülen kanı biliyor."

"Tüm bunların banyolarla ne ilgisi var?"

"Her şeyi. Geçmiş bilmek çok güzel ama geçmişte yaşamak doğru değil. Görünüşe göre insanlar geleneklerini ve eski hikayelerini kaybetmişler ama eski su tesisatlarını, ulaşımını ve onları bu yüzyıla girmekten alıkoyan diğer her şeyi muhafaza etmişler."

"Anladığım kadarıyla İskoçya'da kötü bir şey olduğunu düşünmüyorsunuz."

"Bana bir çocukmuşum gibi sırtmana rağmen, etrafımda neler olup bittiğini görebiliyorum. MacTarvit tıpkı atalarının üç yüz yıl önce yaşadığı gibi bir kulübede yaşıyor."

"Siyah kulübeyi sevdiğini sanıyordum."

"Biliyorum ama insanların yoksulluğu hoşuma gitmedi. Lord MacTarvit inek çalışıyor. İhtiyacı olanı aldığında Harry'nin annesinin gazabına uğrama riskini göze alıyor ve şüphesiz çoğunu da başkalarına veriyor. O-"

"MacTarvit bir şey mi? Ha!"

"Üç inek çaldı. Sence o küçük adam o ineklerin hepsini bozulmadan önce yemiştir?"

"Belki de onları teker teker öldürmüştür."

Kadın ona ters ters baktı. "Pekala o zaman, sence bütün bir ineği tek başına yemiş olabilir mi?"

Trevelyan dirseğine yaslandı ve ona ilgiyle baktı. "Sizce bu insanları yoksulluktan kurtaracak olan nedir? Amerikan fabrikaları mı? Tepelerden geçen Amerikan demiryolları mı? Dağları dinamitle mi ? Ulusal giysileri içindeki tuhaf İskoçları görmek için turistler mi gelecek?"

Claire sertçe oturdu. "Bilmiyorum." Ellerine baktı kucak.

Trevelyan uzun bir süre onu izledi. "Senin için ne fark eder İskoçya halkına ne olacak? Paranızı ve dükünüzü alacaksınız. Daha ne istiyorsun?"

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Düşes olmak büyük bir sorumluluktur. Bu insanlarla ilgilenmek benim görevim olacak. Aç kaldıklarında karınlarının doyduğunu görmek zorundayım."

Trevelyan pis bir kahkaha attı. "Feodalizmden bahsediyorsun. Bu insanlar sizden sadece toprak kir alıyor. Artık bir dük, mahkemeleri yargılayan ve insanların kaderine karar veren kişi değil." Ona bir kaşını kaldırdı. "Yirminci yüzyıl su tesisatına ve on altıncı yüzyıl klanlarına sahip olmak istiyorsun."

Claire yumuşak bir sesle, "Belki de öyle," dedi. "Her şey çok karmaşık görünüyor."

Bir süre bu soruyu düşündükten sonra ona baktı ve gülümsedi. "Yapmak istediğim şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum çünkü ne yapmak istediğimden emin değilim ama denemek istiyorum."

Ona güldü, sonra kaşlarını çatı. "Harry'nin annesinin istediğini yapmana izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Oh, evet, elbette. Harry bana istediğimi yapabileceğimi söyledi."

Trevelyan inanamayarak homurdandı.

Claire satranç tahtasına baktı ve onlar konuşurken onun satranç oynadığını, rakibinin de kendisi olduğunu fark etti. "Kazandın mı kaybettin mi?" diye sordu.

"Elbette ben kazandım," dedi gözleri parlayarak.

Kadın güldü ve bir an için aralarında bir şey parladı. Arkadaşlık, diye düşündü Claire. Gerçek bir dostluk kurmaya başlamışlardı. Hatırlanmaması daha iyi olan birkaç zamana rağmen, gerçek, hakiki arkadaş olmaya başlamışlardı.

"Sana hiç kimseye söylemediğim şeyleri söyledim," dedi usulca. "Sana annemden bahsettim ve başka hiç kimseyle paylaşmadığım fikirlerimi söyledim." Durakladı. "Zengin olmak kolay değil. Komutan'ın torunu olarak büyümek de kolay değil. Benim hayatımda-" Durdu ve elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum, diyeceksiniz ki, çok kısa hayatınızda, çok yaşlı olmadığım doğru, ama çok şey yaşadım. Ailem..." Onlardan şikayet ediyormuş gibi görünmemek için ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Trevelyan, "Her zaman olmasını istediğiniz kadar yetişkin değiller," diye ekledi.

"Evet, aynen öyle. Yetişkin olduğumu hissettiğim pek çok zaman oldu."

Trevelyan'ın ailesi hakkındaki izlenimi, haklarında duyduklarına göre, altı yaşındaki bir çocuğun duygusal olgunluğuna sahip olduklarıydı. İki şımarık, zengin ebeveynin, istediklerini elde edebilmek için evlenmesini istedikleri kişiyle evlenmek gibi her türlü şey için bu genç kıza güvendiklerini hayal edebiliyordu. Hayatta çok ama çok az insanın sahip olabileceği bir şansa sahiptiler ama bunu boşa harcamışlardı. Ve şimdi Claire'in onlara ikinci bir şans vermesini bekliyorlardı.

"Bana hayatından bahsediyordun."

"Evet." Pencereden dışarı bakmak için döndü. "Hayatımda ne ya da kim olduğumdan ziyade ne olduğumu düşündükleri için yanımda olmak isteyen pek çok insan oldu."

"Paranı isteyen insanlar," dedi açık açık. "Evet, aynen öyle."

Başka bir şey söylemeyince, ona ne anlatmaya çalıştığını anlamaya çalıştı. "Bana paranı isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

"Belki de öyleyimdir," diye fısıldadı. "Sanırım insanlar bana iyi davrandığında şüpheli oluyorum."

"Harry hariç."

Harry'den bahsedince ona gülümsemek için döndü ama şu anda Harry'yi hatırlayamıyor gibiydi. Trevelyan'ın koyu renk gözleri odayı dolduruyor gibiydi.

Göğsüne iliştirilmiş saate baktı. "Gitmeliyim. Neredeyse akşam yemeği vakti geldi ve atımın ya da gümüş takımlı hanımların sürprizini kaçırmak istemiyorum."

"Sakın bana o iki yaşlı kadının hâlâ hayatta olduğunu söyleme?" "Hayatta ve mutlu bir şekilde hırsızlık yapıyorlar."

Yatağa doğru yürüdü. "İyi değil mi?" "Evet, elbette. Oman yanımda."

"Çok yardımcı oldu. Hiçbir bakım yapmadan yatakta yatmana izin verecekti."

"İtiraf etmeliyim ki güzel kızlarla aynı yatakta olmak beni *her zaman* çok daha hızlı iyileştiriyor."

Claire saç diplerine kadar kızardı. "Çok kötüsün. Şimdi güzel bir yemek yemeni ve uyumanı istiyorum."

"Evet, hanımefendi," diye alay etti.

Odadan çıkmaya başladı, sonra tekrar ona döndü. "Vellie, arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

Çocukluk adını kullandığında gözleri biraz açıldı ama bir şey söylemedi. Birini onun gibi emzirmişseniz, ona istediğiniz her şeyi söylemeye hakkınız vardı. Ona küçük bir gülümseme verdi, sonra da gitti.

Claire eski taş merdivenlerden aşağı koştu ama yolun yarısına geldiğinde Trevelyan'a bir kitap ödünç alıp alamayacağını sormak istediğini hatırladı. Kaptan Baker'ın birini tekrar okuyabileceğini düşündü. Merdivenleri koşarak çıktı ve oturma odasına girdi. Oman ortalıkta yoktu ve yatak odasına göz attığında Trevelyan'ın uyuduğunu gördü.

Claire duvara monte edilmiş dolaptan istediği kitabı aldı ve çıkmak için döndü. Ama son anda dönüp her birinin üzerinde yazı gereçleri bulunan on bir masaya baktı.

Bu masaları ilk gördüğünden beri Trevelyan'ın bu masalarda ne yaptığını çok merak ediyordu ama şimdi meraktan çatlayacak gibiydi. Sessiz yatak odasının kapısına doğru baktı ve ilk masaya gitti.

Masanın üzerinde birçok kâğıt parçası vardı, küçük parçalardan oluşan yığınlar. Bazıları sadece bir inç , bazıları ise üç inç kadar büyüktü. Hepsinin üzerinde o güne kadar gördüğü en küçük yazılar vardı. Büyük parçalardan birini eline alıp baktı ama hiçbir şey seçemedi.

Yatak odasının kapısına bir kez daha bakarak kâğıdı pencereye götürdü ve solmakta olan ışığa tuttu. Yazı bir şehrin duvarlarını anlatıyor gibiydi. Küçük yazıları okumak kolay değildi ama anlayabildiği kadarıyla duvarların yüksekliği ve neyden yapıldıkları anlatılıyordu. Kâğıdın arkasında duvarlardaki taşların boyutları ve duvarların ne zaman inşa edildiğine dair bir teori vardı.

Kâğıdı masaya geri koydu ve başka bir masaya gitti. Bu kâğıtlar anlaşılmas bir yazıdan şiir çevirisi gibi görünüyordu. Şimdiye kadar gördüğü hiçbir şey mantıklı gelmemişti, bu yüzden tüm masaları dolaştı. Sadece çevirilerle ilgili dört masa vardı, her biri farklı bir dilden ve modern bir dilden değildi. Çin'de seyahat etmekle ilgili gibi görünen sayfalar içeren bir tablo vardı. Başka bir masada Arabistan'da altın arayışıyla ilgili sayfalar vardı.

Yedinci masaya ulaştığında cevap kafasında belirmeye başladı. Yedinci masada Peşan dili için bir alfabe oluşturma çalışması vardı. Dili tanıdığından değil ama alfabenin yanında dilin seslerini tanımlayan kapsamlı notlar vardı. Peşa ismi her yerdeydi.

Claire ilk masaya geri dönüp küçük kâğıt parçalarına tekrar bakarken kendini pek iyi hissetmiyordu. Yüzbaşı Baker'ın sık sık yazma eyleminin anlaşılmadığı yerlere gittiğini okumuştı. Bu kasabalardaki insanlardan herhangi birinin onu yazarken görmesine izin verirse hayatını kaybedebilirdi. Bu yüzden sık sık, bir anda saklanabilecek küçük kâğıt parçalarına yazardı. Kaptan Baker'ın bu gizli yazılarla ilgili anlattıklarını okuduğunda, onun cüretkârlığı karşısında heyecanlanırdı. Bu kâğıtlardan biri bile görölse öldürölürdü.

Kâğıt parçalarını birbiri ardına eline aldı ve okuyabildiği kadarını okudu. Peşa'nın dili ve insanları hakkında notlar vardı. İnsanların uzun elbiseleri içinde, kollarında takılarıyla küçük çizimleri vardı. Şehrin duvarlarının büyüklüğü ve aralarındaki mesafeyle ilgili notlar vardı.

Sekizinci masaya gitti ve orada kısa hayatının şokunu yaşadı, çünkü kendisi hakkında notlar vardı. Trevelyan'ın güçlü ve sivri el yazısı olduğunu anlamaya başladığı bu yazı, onunla yaptığı her konuşmayı içeriyordu. Bir sayfayı hızla taradı.

Bramley sakinleriyle başa çıkmaya çalışmasını anlatıyor. Trevelyan onu oldukça zekice bir şekilde iyi niyetli ama çok aptal bir çocuk gibi göstermiş.

Yazılı sayfaların altında bir yığın karikatür vardı. Kaptan Baker'ın yüzlerce çizimini görmüştü ve tarzını iyi biliyordu. En üstte, Harry'yi bir sandalyenin üzerinden ittiği ve boğazındaki kiraz çekirdeğini düşürdüğü bir karikatür vardı. Kadın büyük, güçlü, at gibi görünen bir kadın, Harry ise biraz güçsüz olarak resmedilmişti. Bir başka karikatürde de Trevelyan'ın pencere kenarındaki koltuğuna kıvrılmış, burnu bir kitabın sayfalarından bir santimden daha az uzakta, elma yerken resmedilmişti. Alt yazıda, "Amerikalı Mirasçı, orijinal Latincesiyle Kaptan Baker'la tanışıyor," yazıyordu.

Şaha kalkmış bir atın üzerinde olduğu bir başka karikatür daha vardı.

Kırbacını kullanarak yaşlı ve hasta bir adama atı sakinleştirmesini emrediyordu. Son derece uzun bir masanın başında otururken, bir taç takarken

ve Harry'nin her biri mükemmel bir şekilde karikatürize edilmiş tuhaf akrabalarına başkanlık ederken bir karikatürünü gördü. Daha sayfalarca not, daha sayfalarca karikatür vardı ama daha fazlasını görmeye dayanamıyordu.

Çok yavaşça notları masanın üzerine bıraktı.

masaya ve pencereye doğru yürüdü.

"istediğin şeyi öğrendin mi?" Trevelyan arkasından sordu

Onu.

Adamın orada olduğunu öğrenince şaşırmadı ve muhtemelen bir süre onu izledi. Kadın dönüp ona baktığında, adamın üzerinde tuhaf tasarımlı uzun bir cübbe vardı ve sırrını sakladığı için kendisini tebrik etmesini bekler gibi gülümsüyordu.

"Siz Kaptan Baker'sınız," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki, fısıltıdan biraz daha fazlasıydı.

"Öyleyim." Sesinde beklentinin sesiyle birlikte gurur da vardı.

"Gitmeliyim. Harry beni bekliyor olacak."

Gülümseme Trevelyan'ın yüzünü terk etti. Kapıya ulaşmadan önce onun kolunu yakaladı. "Söyleyecek bir şeyin yok mu? Daha önce de Kaptan Baker hakkında çok şey sormuştun."

Ona bakmadı. "Söyleyecek bir şeyim yok." Olabildiğince kibar bir şekilde geri çekildi ve merdivenlerden inmeye başladı.

"Yarın görüşecek miyiz?" diye sordu.

Merdivende durdu ama ona dönüp bakmadı. "Hayır, yarın gelmeyeceğim." Tekrar yürümeye başladı.

"Gel ya da git, umurumda değil," diye seslendi arkasından, sonra odaya döndü. Bir kadın için ne kadar tuhaf bir davranış diye düşündü. Onunla tanıştığı ilk günden beri duyduğu tek şey ne kadar harika, ne kadar harika... Evet, işte buydu, Kaptan Baker'ın ne kadar harika olduğu, ama şimdi harika olduğunu düşündüğü adamlarla aynı odada olduğunu öğrenince, sanki o bir zehirmiş gibi davranıyordu.

Başını kaldırdı. Belki de ona hayranlık duyuyordu. Daha önce de insanlarda buna rastlamıştı. Adını duymuşlar, yaptığı işleri biliyorlardı ve onunla konuşurken sesleri titriyordu. Gülümsedi ve merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladı.

Dışarıya açılan kapıya ulaştığı anda ona ulaştı. Onun kolunu yakaladı. "Benden korkman için hiçbir neden yok," dedi. "Benim de diğerleri gibi bir erkek olduğumu gördün. Diğer erkekler gibi etten olduğumu gördün. Beni ziyaret etmeye devam edebilirsin."

"Alabilir miyim?"

"Evet," diye cevap verdi, sesindeki ironiyi tamamen kaçırmıştı.

Uzun bir süre hareketsiz durdu ve ona baktı. "Yanaklarındaki yara izleri Afrika'daki mızraktan mı? Çenenin bir tarafından girip diğer tarafından çıkmış."

Başını salladı.

"Sırtınızdaki yaralar, yine Afrika'da bir aslanın açtığı yaralar mı?"

Daha geniş gülümsedi. *Bu* kadının onun hakkında bu kadar çok şey bilmesi ruhunu oldukça tatmin etmişti. Hayatında neler yaptığını pek çok erkek bilirdi ama yazdıklarını pek çok kadının okumasına izin verilmezdi. Ve şu anda, seçme şansı olsaydı, Claire'in hayatında neler yaptığını bilmesini dünyadaki herhangi bir insana tercih ederdi.

"Peki ya kaburgalarındaki bıçak yaraları?" diye sordu. Adam hemen cevap vermedi.

"Siz bir Sufi Ustasısınız," dedi yumuşak bir sesle.

Onun hakkındaki bilgisinden *çok* etkilenmişti.

Claire ona mizahsız bir gülümseme verdi. "Artık başkalarının bilmediği bir şeyi biliyorum. Usta bir Sufi olduğunu yazmıştın ama bir eleştirmen bunun imkânsız olduğunu, sanırım senin deyimle mezuniyeti geçmek için bir törenden geçmen gerektiğini söyledi. Sanırım bu, transa geçtiğiniz bir tören ve siz-" Sözüünü yarıda kesti, onun ne yaptığını düşünmek hoşuna gitmiyordu, ama sonra o hiç olmadığı kadar bilgindi. Bir konuyu araştırmakla yetinmiyor, ne yaptığını deneyimlemek istiyordu.

gördüm. Usta bir Sufi, Güzellik Dini olarak adlandırılan şeyin bir rahibi olmak için, kendini transa sokması ve şarkı söyleyip dans ederken kendini bir bıçakla bıçaklaması gerekirdi. İnisiyelerin yaralarının daha sonra ustalarının dokunuşuyla iyileştiği söylenir.

Trevelyan haklı olduğunu kabul etmek için ona hafifçe başıyla selam verdi. Claire bir süre daha ona baktıktan sonra elini kapıya koydu.

Elini kendi eliyle kapattı. "Daha önce ne olduğu önemli değil.

Beni hala ziyaret edebilirsiniz. Ben..." Gülümsedi. "Sana Peşan'ı öğreteceğim." Elini onun elinden çekti. "Peki sana ne öğreteceğim?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Senin bildiğin bütün dilleri biliyorum. I

."

"Belki sana Amerikalı bir varis olmak hakkında daha fazla şey öğretebilirim.

Belki size düşes olmak üzere olan bir Amerikalı olmanın nasıl bir his olduğunu öğretebilirim."

"Neden bilmiyorum."

Öfkesi artık kendini göstermeye başlamıştı. Patlamadan önce evin eski kanadından çıkabilmeyi ummuştı ama bunu başaramayacaktı. "Benimle gözlemlerin üzerine bir kitap mı yazacaksın? Karikatürlerini dünyadaki her kitapçada görebilecek miyim?"

Trevelyan'ın onun neden bahsettiğini anlaması bir an sürdü. "Söylediğiniz gibi, her şey hakkında yazıyorum."

"Arkadaşların da dahil." Bunun üzerine gülümsedi. "Şimdi görüyorum da en başından beri senin kim olduğunu nasıl anlamamışım, bilmiyorum. Yara izleri. Her şeye ve herkese kataloglanması ve kategorize edilmesi gereken biyolojik numunelermiş gibi bakan soğuk gözler. Beni keşfettiğin için bana Latince bir isim verir misin? *Americanus bakerus*. Tanımlamayı yaptığınız için övgü almak istediğinizi varsayıyorum. Latince bir erkek ismine sahip olma ayrıcalığını elde edebilir miyim? Yoksa *Americana bakera mı?*"

"Anlattığınız gibi olduğuma inanmanızı sağlayacak hiçbir şey yapmadım. I-

"Öyle değil mi? Her fırsatta bana sorular sordun.

kendim ve ailem hakkında. Tanıdığım insanlar hakkında ne hissettiğimi sordunuz." Ağzı gerildi. "Bana Kaptan Baker hakkında sorular sordunuz, hakkında-" Ona yukarıdan aşağıya baktı. "Bana kendiniz hakkında sorular sordunuz. Kulak misafiri olmak gibi bir şeydi, değil mi Yüzbaşı Baker? Yoksa size Trevelyan mı demeliyim? Ya da belki de size hiç hitap etmemeliyim."

Tekrar kapıya doğru uzandı ama adam yolunu kesti.

"Size yalan söylemek istememiştim," dedi. "Beni kimliğimi gizli tutmaya zorlayan nedenler var."

"Yani insanlar
gözetleyebiliyor musun?"

"Ben insanları gözetlemem."

"Belki de Peşa halkı buna farklı bakar." Onun ne demek istediği hakkında hiçbir fikri olmadığını görebiliyordu. "Sana bir şeyi açıklamama izin ver, adın her neyse. Ben senin inceleyeceğin bir vahşi değilim." Bir an uzaklara baktı, sonra tekrar geri döndü. "MacTarvit'in evindeyken oturup beni nasıl izlediğini düşündüğümde. Ve burada ben... sen hastayken sana yardım ettim." Sanki çok yaklaşmak istemiyormuş gibi ondan bir adım uzaklaştı. "Ben sizin tuhaf ve büyüleyici gelenekleri olduğunu düşündüğünüz vahşilerinizden biri değilim. Ben bir Amerikalıyım, çok zengin bir Amerikalı ve eğer hakkımda bir şey yazarsanız sizi dava ederim."

Ona birkaç kez göz kırptı, sonra kapıdan uzaklaştı. "Sizin hakkınızda yazmayacağım, Bayan Willoughby. Hoşça kalın ve size dükünüzle birlikte bol şans diliyorum."

Odadan çıkarken onun sözlerini kabul etmedi.

Onuncu Bölüm

Claire eve vardığında aile çoktan yemeğe oturmuştu. Odasına gidip, günlerdir giydiği için artık kirlenmiş olan elbisesini değiştirme zahmetine katlanmadı. Hizmetçilerin ona nasıl baktığını da fark etmedi. Yemek odasının kapısına doğru yürüdü, birini açmak için elini uzattı ve uşak onu durdurdu.

Adam, "Majesteleri yemek yiyenlerin rahatsız edilmemesi gerektiğini söylüyor," dedi.

Claire başını kaldırıp ona baktı. "Düşes olduğumda sizin kim olduğunuzu hatırlayacağım," dedi sessizce.

Uşak ona kapıyı açtı.

Doğruca masanın başında oturan Harry'ye doğru yürüdü. Çorba yemeğine yeni başlamışlardı. "Seni görmeliyim," dedi.

Claire, hiç kimsenin, hiçbir koşulda, bir İngiliz'in yemeğini bölmeyeceğini bilecek kadar uzun süredir Britanya Adaları'ndaydı. Bu öyle bir kuraldı ki, hiç kimse bunu bir kural olarak düşünme zahmetine katlanmamıştı. Bu yapılmazdı, muhtemelen hiç yapılmamıştı, muhtemelen yapılması da hiç düşünülmemişti.

Harry o kadar şaşırmıştı ki, öylece oturup ona baktı. Ağzı biraz açıktı ve çorba kaşığı havada asılı duruyordu.

"Seni şimdi görmek istiyorum. Hemen," dedi.

Masadaki diğer insanlara bakmadı ama onların da bu görgü kuralı ihlali karşısında şok olmuş bir halde kendisine baktıklarının farkındaydı. Claire'in, Amerikalıların barbar olduklarına dair fikirlerini pekiştirdiğinden hiç şüphesi yoktu.

Harry kaşığını bıraktı, sandalyesini geriye itti ve onun peşinden odadan çıktı. "Ne oldu?" diye sordu, çünkü bu kargaşaya ancak ölümün neden olabileceğine inanıyordu.

"Seninle konuşmalıyım."

Harry'nin kalbi çarpmaya başladı. Verdiği haberin annesiyle ilgili olduğunu sanmıyordu. Annesine bir şey olmuş olsaydı, elbette önce ona söylenirdi. Aklına gelen ikinci şey, Claire'in nişanı bozmak için burada olduğuydu. Bundan korkuyordu. Küçük Amerikalı mirasçısını kaybederse annesi çok kızacaktı, belki de kızmaktan da öte.

Mavi salona vardıklarında Harry en kötüsüne hazırды. Nişanı bozmak istemesine neden olacak bir şey olduysa, fikrini değiştirmek için elinden geleni yapacaktı. Belki de annesinin odalara tepsi getirilmesine karşı koyduğu kurallardı. Eğer sorun buysa, Harry annesinin isteklerine karşı gelebileceğini ve Claire'in istediği buysa, yemeklerini odasında yemesine izin verebileceğini düşündü.

Kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslandı. "Ne oldu?"

Şaşkınlıkla Claire ona doğru atıldı, kollarını göğsüne doladı ve onu kendine çekti. Tehlikenin geçtiğini anlaması bir anını aldı. Onu kol mesafesinde tuttu. "Ne oldu?"

Konuşmaya başladı ama o kadar tutarsızdı ki, Harry'nin onun ne dediğini anlaması bir an aldı. Trevelyan kelimesini duydu ve Harry neredeyse rahatlayarak gülecekti. Onun bütün sorunu bu muydu? Ağabeyi bir azizi bile öfkeliendirebilirdi. Kardeşi dünyanın bir ucundan diğer ucuna kadar erkekleri - adil olmak , çoğunlukla erkekleri- öfkeliendirmişti.

"Vellie şimdi ne yaptı?" diye sordu ellerini onun omuzlarından indirerek.

"Onunla birlikteydim." Kadın ağlamıyordu ama Trevelyan onun titrediğini hissedebiliyordu. Trevelyan'ın insanları genellikle öfke ya da başka bir duyguyla titrettiğini tecrübe etmişti.

"Onunla birlikte oldun mu?" Harry yumuşak bir sesle söyledi ve kelimeleri düşündü. "Onunla evlenmek mi istiyorsun?"

Claire ondan uzaklaştı. "Onunla evlenmek mi? Aklını mı kaçırdın sen?"

Harry'nin içini yine bir rahatlatma kapladı. "Bekleyip neler olacağını göreceğiz. Eğer hamile olduğunu öğrenirsen, planladığımızdan daha erken evlenmiş olacağız. Çocuğu benimmiş gibi göstereceğim ve-"

Kadın dehşet içinde ona baktı. "Sen neden ?" "Eğer onunla birlikte olduysan, o zaman..."

Claire buna gülmeye başladı. "Oh, Harry, çok komiksin. Onunla birlikte olduğumu kastetmiyorum, demek istediğim son birkaç gündür hasta değildim, Trevelyan'la birlikteydim. O hastaydı ve ben de ona bakıyordum."

Harry'nin tek söyleyebildiği "Ah," oldu. Claire'in onun hasta olduğunu bilmediğini bilmesini istemiyordu. At satın alma gezisinden ancak saatler önce dönmüştü ve asıl derdi akşam yemeğiydi. Onun yemek masasında olmadığını fark etmişti ama Claire için bu alışılmadık bir durum değildi. Claire

Amerikalıları anlamıyordu ve anlamaya çalışmak gibi bir eğilimi de yoktu. Yemek yemek istemiyorsa, bu onun ayrıcalığıydı.

"O Yüzbaşı Baker," dedi ve sesinde öfke vardı. "Evet."

"Onun hakkında bilgi edinmek istiyorum. Burada ne yaptığını ve neden saklandığını bilmek istiyorum."

Harry onu hiç bu kadar heyecanlı, yüzü bu kadar kızarmış, gözleri bu kadar parlak görmemişti. "Claire, ona aşık mı oldun?"

"Hayır," dedi kadın ve adam onun gözlerindeki dürüstlüğü görebiliyordu. "Ona aşık olmadım."

Harry bunun üzerine rahat bir nefes aldı, ama sonra kaşlarını çattı. Bir kadın bir şey hakkında konuşmak istediğini söylediğinde, bunun genellikle saatler ve saatler süren bir konuşma anlamına geldiğini tecrübe etmişti. Akşam yemeğini özlemle düşündü. Kapıyı açtı, uşağa yemeğini mavi salonda getirmesini ve rahatsız edilmemesini söyledi.

"Şimdi canım, neden bana Vellie'nin seni bu kadar üzecek ne yaptığını söylemiyorsun?" Kardeşinin ona ne kadarını anlattığını, Trevelyan'ın ailesiyle olan ilişkisine dair gerçeği ne kadar bildiğini öğrenmek istiyordu.

Bir kelime seli halinde konuşmaya başladı. Harry her zaman onun az konuşan, sessiz bir kız olduğu izlenimini edinmişti -Harry'nin düşüncesine göre onun en iyi yanlarından biriydi bu- ama şimdi hiç duymadığı kadar çok kelime vardı. Trevelyan'la geçirdiği günleri anlatıyordu. Vellie'nin onu yaşlı adam MacTarvit'i ziyarete götürdüğünü anlattı. Yürüyüşlerden, yemeklerden ve onun kitaplarını okumaktan bahsetti.

Yemek getirilip odadaki büyük masaya konulduğunda konuşmayı kesti. Hizmetçiler gittiğinde ve yine yalnız kaldıklarında, Harry yemeğe başladı, ama Claire odada volta atıp onunla konuştu.

"Kaptan Baker'ın benim hayatım için ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Onun çalışmalarını inceledim; hayatını inceledim. Onun hakkında çok şey biliyorum."

Harry, Trevelyan'ın onu bu kadar üzecek ne yaptığını bir türlü anlayamıyordu. Ona yalan mı söylemişti? Onu bu kadar kızdıran şey kimliğini gizli tutması mıydı?

Vellie'nin o korkunç karikatürlerinden bazılarını, kendi çizimlerini bulduğunu anlatmaya başladığında anlamaya başladı. Harry, Trevelyan'ın onun için çizdiği karikatürleri ilk gördüğünde, daha önce ya da o zamandan beri hiç olmadığı kadar aşağılanmıştı. Trevelyan onu lüle lüle saçları olan, annesine fiziksel olarak bağlı küçük bir çocuk olarak resmetmişti, sanki

tek bir kişiydiler. Bazen Trevelyan onu annesinin, annesini de Harry'nin yüzüne sahipmiş gibi gösteriyordu.

Harry ona Trevelyan'ın herkesin karikatürünü yaptığını anlatmaya başladı. Harry, Vellie'nin kendisi için yaptığı ve neredeyse vahşice olan bazı çizimler görmüştü. Trevelyan kendini sık sık bir aptal, yanlış insanlara güvenen ve her zaman ihanete uğrayan bir adam olarak tasvir ediyordu.

Ama bir şey Harry'yi tereddüde düşürdü. Claire'in kardeşiyle bu kadar çok vakit geçirdiğinin farkında değildi. Claire'in kadınların günlerinde yaptıkları şeyleri yaptığını sanıyordu. Günlerini ve gecelerini onunla geçirdiğini, hatta onunla tünellerde yolculuk ettiğini öğrenmek onu çok etmişti.

"Trevelyan oldukça kaba olabiliyor," dedi Harry, ağzı doluydu. Onu izledi. "Ama kadınlar genellikle ondan hoşlanır."

"Ben de öyle. Onu arkadaşım olarak görüyordum ama o beni kullanıyordu. Beni inceliyordu. Benim hakkımda sanki onun vahşilerinden biriymişim ve tuhaf adetlerimi gözlemliyormuşum gibi yazıyordu."

"Bu biraz almaz mısınız? Mükemmel pişmiş."

Claire masaya oturdu ve Harry tabağına bir dilim biftek koydu ama Claire yemedi. "Bana ondan bahset. Onu bu kadar soğuk, bu duygusuz yapan neydi?"

Bu Harry'yi ürküttü. Trevelyan duyguları olmayan bir adam mıydı? Trevelyan yaşayan en öfkeli, en duygusal adamdı.

"O neden burada? Onu neden içeri aldınız?"

"Ailemle olan akrabalığı hakkında sana ne söyledi?" Harry nefesini tutmuş, onun cevabını bekliyordu. Trevelyan düklüğü istemediğini söylemişti, ama tek yapması gereken fikrini değiştirmektir ve Harry soğukta kalacaktı. Annesinden biraz para alacaktı, ama başka pek bir şeyi olmayacaktı. Yani, mirasçısını kaybederse hiçbir şeyi olmayacaktı - ki bunu yapmak istemiyordu.

"Bir çeşit kuzen olduğunu söylüyor."

"Evet, öyle. O benim akrabam, tıpkı bu evdeki diğer insanlar gibi. vardır."

"Ve sen de onlara göz kulak ol," dedi Harry'nin güzel gözlerine bakarak. Gözler.

"Elimden geleni yapıyorum," dedi alçakgönüllülükle.

Claire masayı terk ederek tekrar volta atmaya başladı. "Bana onun adını açıkla.

Neden kimliğini gizli tutuyor?"

Harry cevap vermekte acele etmedi. "Dokuz yaşındayken evinden uzaklaştırıldı."

"Okula mı?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla Trevelyan hiçbir zaman resmi bir okula gitmedi." "O zaman neden gönderildi?"

Harry biraz omuz silkti. "Ben doğduktan sadece birkaç yıl sonraydı, o yüzden gerçekten bilmiyorum. Zor bir çocuk olduğumu duymuştum. O ve ağabeyi her zaman Trevelyan'ın kışkırtmasıyla kavga ederlerdi." Harry gülümsedi. "Bir keresinde iki çocuk babalarıyla birlikte Fransa'daydı ve kasabada bir hastalık vardı, veba ya da öyle bir şey, ne olduğuna bilmiyorum ve arabalı adamlar gelip cesetleri topladılar. Trevelyan ve kardeşi arabacıya rüşvet vererek gece turlarında ona eşlik etmelerine izin vermişler. Bana cesetleri attıkları çukurun içinde mavi bir alev olduğu söylendi."

"Evet, bu onun yapabileceği bir şeye benziyor. Böyle çocukça şakalar yaptığı için babası tarafından uzaklara mı gönderildi?"

"Annesi onu gönderdi. Onu babasıyla yaşamaya gönderdi." Harry yutkundu. "Yaşlı adama Amiral denirdi. Disiplin konusunda çok titiz olduğu söylenirdi ve Trevelyan'a biraz disiplin öğretebileceği umulurdu."

"Ama yapamadı."

"Hayır. Trevelyan kimsenin ondan yapmasını istediği bir şeyi asla yapmazdı. Sanırım o ve Amiral çok kavga ettiler. Birbirlerinden nefret ettiklerini biliyorum. Vellie on altı yaşındayken Amiral'den ayrıldı ve bir görevle orduya katıldı."

"Frank Baker olarak mı?"

"Evet. Amiral Trevelyan'ın donanmaya katılmasını istedi ama Trevelyan gemileri ya da suyu sevmiyordu. Sonunda Trevelyan orduda kendi görevini satın aldı. Büyükbabası onu bulamasın diye başka bir isimle askere yazıldı. Bence kılık değiştirmesi sadece bir eşek şakası olarak başladı, ama daha sonra Vellie için önemli bir şey haline geldi. Vellie'nin asla bir şey olamayacağını, aile ismimize bağlılığı olmazsa bir hiç olacağını, asla bir şey elde edemeyeceğini söyleyen sözlerini yedirmek istiyordu. Sanırım Vellie büyükbabasının yanıldığını kanıtlamak istedi."

"Bence bunu o yaptı. Kaptan Baker büyük bir adam olduğunu kanıtladı."

"Bazılarına göre, belki." Harry kaşlarını çatıyordu. Bu kadın onundu. Kardeşinin *değil*. Sandalyesinde döndü ve ona gülümsedi. Harry görünüşünü nasıl avantaja çevireceğini biliyordu.

Claire gülümseyerek onun yanındaki bir sandalyeye oturdu.

"Şimdi söyle bana, neden kuzenimle bu kadar çok vakit geçiriyorsun? Bu evde seni meşgul edecek yeterince şey yok mu?"

"Sanırım biraz sıkıldım." Ellere baktı. Harry'nin onun şikâyetçi olduğunu düşünmesini istemiyordu; onun hakkında daha az düşünmesine neden olacak bir şey yapmak istemiyordu. "Sadece biraz sıkıldım." Başını kaldırıp ona baktı. "Ah, Harry, annenle ne zaman tanışacağım?"

"Ne zaman istersen," dedi kendinden emin bir şekilde. Ama içinde kendinden emin hissetmiyordu. Konu inatçılık olduğunda, annesi Trevelyan'ı bir çocuk gibi gösteriyordu.

"Harry, seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Londra'da olduğumuz gibi olmamızı istiyorum. Birlikte bir yerlere gitmemizi, birlikte bir şeyler yapmamızı ve sohbet etmemizi istiyorum. Gerçekten olduğumuz gibi aşık bir çift olmamızı istiyorum."

"Elbette." Harry bunun için Trevelyan'a hesap sorması gerektiğini düşündü. Harry'ye göre, Londra'da kur yapma işini bitirmişti ve artık kendi hayatını yaşamakta özgürdü. İş bitmişti. Londra'ya gitmişti çünkü orada güzel, küçük bir Amerikalı kapışıldığını duymuş ve gidip onu kazanmıştı. Şimdi, kardeşinin müdahalesi yüzünden daha fazla kur yapması gerekecekti.

"Ve kız kardeşinle biraz zaman geçirmek istiyorum."

Harry bunun üzerine parladı. "Leatrice mi? Elbette, onunla istediğin kadar vakit geçirebilirsin. O senin sevdiğin her şeyi sever."

Ona bakmak için hareket etti. "Sevdiğim şeyler nelerdir?"

"Kitaplar. Tarih. İskoçları çok seviyorsun."

Kadın gülümsedi ve Harry rahat bir nefes aldı. Kadınlar ve onların lanet aşk sınavları! Metreslerinin her biri aynıydı. Bir erkeğin varlığıyla yetinmiyorlar, sürekli olarak kendilerini sevdiğini kanıtlamasını istiyorlardı.

"Leatrice'in kitapları sevdiğini biliyorum. Başka nelerden hoşlanır?"

Harry şarap kadehine uzandı. Hayatında yanında ona hizmet edecek biri olmadan çok az yemek yemişti ve bunun en kötü yanlarından biri de insanın kendi bardağını doldurmak zorunda kalmasıydı. "James Kincaid dışında mı demek istiyorsun?"

Claire onun kucağına oturdu. "James Kincaid kim?"

Harry dilini ısırp koparabilirdi. "Hiç kimse. Sadece şaka yapıyordum. İnan bana, o hiç kimse değil. Muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür. Aslında eminim ölmüştür."

"Kimdi o zaman?"

Harry bardağı boşalttı ve masanın yanındaki sehpanın üzerinde duran gümüş kovadaki şişeye uzandı. Claire'e sırtını dönmedikçe ona ulaşamazdı, ama şu anda bunu yapmasa daha iyi olacağını düşündü. Sıkıntı içindeki kadınlar bazen çok tuhaf şeyler düşünürlerdi. Şarap şişesine ulaşmak için Claire'e sırtını dönerse, Claire onun şarabı kendisinden daha çok sevdiğini düşünebilirdi.

"Lee küçük bir kızken ona aşık olmuştu. Ya da belki de ona hep aşıktı, bilmiyorum. Bu olay olduğunda ben sadece bir çocuktum ve çok iyi hatırlamıyorum." Kız kardeşinin ilk ve tek kez annelerine karşı gelmesinden önce neler olduğunu hatırlamıyordu ama sonrasında neler olduğunu kesinlikle hatırlıyordu. Eski evde hâlâ Leatrice'in çığlıklarıyla yankılanan odalar olduğunu hayal ediyordu.

"Ne oldu?"

"Kincaid tamamen uygunsuz biriydi. Lee bir dükün kızı, biliyorsun. Kincaid-" Daha fazla konuşmadı, çünkü Claire'in yüzünde, havada romantizm kokusu aldıklarını düşünen kadınların takındığı o ifade belirmişti. "Kincaid gerçekten de -eğer öldüyse- çok korkunç biriydi. Çok tuhaftı. Etrafta dolaşp kendi kendine konuşurdu. Ceplerinden sürekli kağıtlar dökülürdü. Köyün çocukları onu takip eder ve onunla alay ederlerdi. Annem kızının o adamla evlenmesine izin vermemekte haklıydı."

"Ama Leatrice başka biriyle evlenmedi mi?"

Harry başını iki yana salladı. Claire'e annesiyle kızı arasında geçen savaşı anlatacak değildi. Lee, istediği adamla evlenemezse hiçbir erkekle evlenmeyeceğini söylemişti. Annesi, Lee ona itaat etmez ve düşesin kendisi için seçtiği adamla evlenmezse, Leatrice'in hayatını cehenneme çevireceğini söylemişti. Lee, "Senin yaptığın gibi nefret ettiğim bir adamla evlenip senin yaşadığın hayatı yaşamaktansa bu daha iyi," demişti. Bu, Leatrice'in herhangi birine karşı gösterdiği son meydan okumaydı. Harry annesinin uzun zaman önce Lee'nin ruhunu kırdığını biliyordu, çünkü Harry'nin söyleyebildiği kadarıyla annesi dünyadaki herkesten daha güçlüydü.

Claire sandalyeyi terk etti ve Harry hemen şarap şişesine uzandı. "Harry, *yapacak bir işim* olmalı. Amerika'da hep meşguldüm."

Harry'ye göre *tüm* Amerikalılar her zaman meşguldü. Kıpırdamadan oturup hiçbir şey yapmamak gibi bir anlayışları yok gibiydi. Ya bir şey yapıyorlar ya da yapacakları şey hakkında konuşuyorlardı. Korkunç bir Amerikalı kadının konuklarını elli dakikada yemeğe yetiştirmekle övündüğünü duymuştu.

"Elbette yapacak bir şeyler istiyorsun, sevgilim. Hepimizin bizi meşgul edecek görevlere ihtiyacı var. Dünyada geçirdiği süre boyunca bir şeyler başaramayan bir adamın hayatının hiçbir değeri yoktur." Bunu bir yerde okumuştı ve hatırladığı için kendinden memnundu. "Aklında ne vardı?"

Claire pencereden dışarı baktı. Dışarısı karanlıktı ve perdeler çekilmemişti. Kendi yansımasını ve sandalyesine uzanmış şarabını içen Harry'nin yakışıklı yansımasını görebiliyordu. Tekrar ona döndü. "Malikânenin tamamını görmek istiyorum. Beni gözetmenlerinle, ustabaşlarıyla ya da onlara ne diyorsan onunla tanıştırmamı istiyorum. Bana bu harika yerinizin nasıl çalıştığını, nasıl yönettiğinizi göstermenizi istiyorum."

Harry ona zayıf bir gülümseme verdi. Bramley'in ustabaşısını salonda görse tanımazdı. Charles'ın ona yardım etmesi gerekecekti. "Elbette. Size göstermek benim için bir zevk olacak. Başka bir şey var mı?" Belki de ay sana teslim edilmiştir, diye düşündü. Eğer biri ona karısının milyonlarını *hak etmediğini* ima ederse, o orospu çocuğunu vuracaktı.

Gözlerini büyüttü. "Harry, burayı ve sahip olduğun diğer yerleri sen yönetiyorsun, değil mi?"

Amerikalılar ve onların iğrenç iş ahlakı, diye düşündü. Hepsi, her biri, bir erkeğin çalışması gerektiğine inanıyordu. Bu, anlamaya başlayamadığı bir kavramdı. "Elbette çalışıyorum. Zamanımın büyük bir kısmını alıyor. Biri sana bir şey mi söyledi?"

"Trevelyan yapmadığını söyledi-" Gülümsedi. "Ne söylediğinin bir önemi yok. O iş artık bitti. Şimdi bir düşes olarak yeni hayatıma başlayacağım. Öğrenecek çok şeyim var ve bunu dört gözle bekliyorum. Yarın sabah erkenden at binmeye gidebilir miyiz? Mülkü görmeye başlamak istiyorum. Yani, bir işçinin bakış açısından görmek."

"Evet, elbette gelebilirsin. Sabahın ilk ışıklarıyla seni ata bindireceğim. Ya da belki sabah uyumak istersiniz," dedi umutla.

"Hayır, o kadar uykuya ihtiyacım yok. Annenle tanışmak istiyorum ve ayrıca James Kincaid'in hayatta olup olmadığını ve nerede yaşadığını öğrenmeni istiyorum."

Harry yüksek sesle inlememek için şarabından derin bir yudum aldı. "Adamın öldüğüne eminim. Bir çiftlik arabası tarafından ezildiğini duyduğuma eminim. Muhtemelen nereye gittiğine dikkat etmiyordu. Şimdi canım, emekli olma vaktin gelmedi mi?"

"Evet, sanırım öyle. Harry, artık her şeyin yoluna gireceğini hissediyorum. Seninle birlikte olmak varken o adamla bu kadar zaman geçirerek ne yaptığımı bilmiyorum. Yarın yeni hayatıma başlayacağım." Kollarını onun boynuna doladı, kolunu okşarken alnından öptü ve odadan çıktı.

Harry, bir hizmetçi masayı toplamaya gelene kadar olduğu yerde oturdu. "Charles'ı bana çağır," dedi.

"Sanırım Bay Sorenson emekli oldu, efendim."

"O zaman onu yataktan kaldırın!" Harry tersledi. "Bana burayı kimin yönettiğini söylemek zorunda. Ve nasıl yapıldığını." Biraz daha şarap içti ve atalarının evlendikten sonra kazandıkları para için bu kadar çok çalışmak zorunda kalıp kalmadıklarını merak etti.

Claire ertesi sabah uyandığında heyecan içindeydi. Günü Harry ile geçireceğini düşünmek bile onu mutlu etmeye yetiyordu. Aşağı indi ama Harry'nin önceki gece geç saatlere kadar uyanık kalıp malikâne işleriyle uğraştığı için bu sabah henüz kalkmadığını öğrendi. Uşak Claire'e Harry'nin genellikle kuşlardan önce kalktığını söyledi. Bu ifadeyle ilgili bir şey adamı eğlendirmiş gibi görünüyordu, çünkü gülümsemesini engellemeye çalışıyordu.

Giriş holünde Harry'yi bekledi ve Harry güzelce giyinmiş ve malikâneyi gezmeye hazır bir halde aşağı indi. Harry onu emlakçı Bay Charles Sorenson'la tanıştırdı, Sorenson turlarında onlara eşlik edecekti. Claire yalnız olmayacakları için biraz hayal kırıklığına uğramıştı, ama mutsuzluğunu bir kenara bırakıp Harry'yle birlikte ahıra gitti.

Ahırları ilk kez gün ışığında görüyordu, çünkü Trevelyan'la vakit geçirdiğinde hep yürümek isterdi. O adamı aklından çıkardı. Trevelyan'ı ya da Yüzbaşı Baker'ı düşünmemek için elinden geleni yapıyordu.

Ahırların güzelliğini ve temizliğini görünce şaşırdı ve akan suları olduğunu görünce şok oldu. Evin suyu yoktu.

akan suyu vardı ama ahırlar öyleydi. Atların Harry'yi sevecen bir şekilde karşıladığını görünce, bunun nedenini neredeyse anlıyordu.

Harry ona o güne kadar gördüğü en güzel küçük kısrakı sunduğunda tam anlamıyla ve hoş bir sürprizle karşılaştı. Hayvanın zarif ve narin ayakları vardı ve Claire'in omzunu usulca okşadı. "Çok güzel, Harry, gerçekten çok güzel."

Gülümsedi, onu memnun ettiği için mutluydu. Ayrıca dün nişanlarını bozmadığı için de çok ama çok mutluydu, çünkü bu atı ve diğer dört atı evlendikten sonra, çeyizini aldıktan sonra ödenmek üzere bir hesaba kaydetmişti. Ayrıca birkaç güzel resim, birkaç parça porselen ve on beşinci yüzyıldan kalma oldukça güzel bir gümüş parça satın almıştı.

Atına binmesine yardım etti ve malikâneyi gezmeye başladılar. Claire ilk başta Harry'ye bilmek istediği tüm soruları sordu, ama Harry hoş bir alçakgönüllülükle soruları hep Bay Sorenson'a yönlendirdi. Harry'nin, hizmetkârının konumunu efendisinininkinden daha düşük hissettirmeye çalışmamasına hayranlık duyuyordu.

Saatlerce at sürdüler, dönümlerce araziden geçtiler, kilometrelerce uzunlukta olması gereken yollardan geçtiler. Claire av bekçileri, kiracılar ve saymanlarla tanıştı. Ormanlardan, bahçelerden ve tarlalardan geçtiler. Gittikleri her yerde insanlar evlerinden çıkıp onlara bakıyor, yiyecek ve Claire için funda demetleri ve çiçekler sunuyorlardı. Claire her şeyden yedi, içti ve tüm çiçekleri atına bağladı, böylece birkaç saat içinde yollarda yavaşça ilerleyen manzaranın bir parçası gibi göründü. Çocuklar onları görmek için dışarı çıktılar ve Claire'in atını onunla birlikte güldüler, sonra hayvana bağlamak için daha fazla yumuşak mor funda toplamak için koştular.

Claire son derece eğleniyordu ama eğlenmenin kolay olmadığı zamanlar da vardı. Harry o güne kadar hiç olmadığı kadar iyi bir ruh halindeydi. Çiftlik sahiplerinin ona ikram ettiği hiçbir şeyi yemiyor ya da içmiyordu. Bir keresinde, "Yemeğimi tabakta yemeyi tercih ederim," dedi. Çocuklar ona çiçek uzattığında onlara defolup gitmelerini söyledi. Claire onu yatıştırmaya çalıştı. Babası çocukları baş belası olarak görüyordu ve Harry'nin de öyle düşündüğünü görebiliyordu. Bunda yanlış bir şey yoktu.

Malikâneyle ilgili başka şeyleri görmemek için de elinden geleni yaptı. Harry'nin atlarını barındıran ahırlar, mermer ve maun ağacından yapılmış, atlarının her biri için pirinç isim levhaları olan güzellik abideleri idi. Yine de

Harry'nin ahırlar kadar sahibi olduğu çiftlik sahiplerinin evleri, Normanlar İngiltere'yi ilk işgal ettiklerinde olması gerektiği gibi görünüyordu.

Elbette birkaç tane de güzel ev vardı. Claire bu evleri gördüğüne sevinmişti; saz yerine arduvaz çatılı, iki katlı ve kötü havalandırmalı turba ateşi yerine güzel kömür sobalarıyla ısıtılan evler. Ancak bu evlerin sahipleriyle konuştuğça kafası karıştı. Onlara çiftçiliği, Harry'den kiraladıkları dönümlerce araziyle ne yaptıklarını sordu. Claire'in büyükbabasının bazı çiftlikleri vardı ve onlara çok iyi para kazandırmıştı. Ama burada tarlaların nadasa bırakıldığını, sabanların barakalarda paslandığını ve kimsenin toprağı işlemediğini gördü.

Harry'ye bunu sordu ve güzel evleri kiralayan adamların hayvanları sevdiği gibi şaşırtıcı bir yanıt aldı. Bunun çiftçilikle ne ilgisi olduğunu anlayamamıştı.

Ormanlık alanlar da kafasını karıştırmıştı. Ona göre kereste yenilenebilir bir üründü. Ağaçları keser ve yeniden dikerdiniz; tıpkı mısır gibi hasat edilirlerdi. Tek fark ağaçların daha uzun süre dayanmasıydı. Muhtemelen yirmi yıl kadar önce hasat edilmiş gibi görünen, ancak şimdi çalılıklarla kaplanmasına izin verilen ormanlık alanlar gördü. Her yerde böğürtlen çalıları vardı.

Harry'ye ağaçların olduğu gibi bırakıldığını ve onları toplamak için ne yapıldığını sordu. Bay Sorenson ona çalılıkların tilki ve keklikler için iyi bir saklanma yeri olduğunu söyledi. Claire, malikânenin bu canlılarla ilgili bir iş yaptığını anlamadığını söyledi.

Harry ona aklını kaçırmış gibi baktı. "Tilkiler avlanmak için, keklikleri de biz vuruyoruz. Onları satmıyoruz."

Claire yine bir Amerikalı gibi davrandığını fark etti. Bir tilki avı görmüştü ve İngilizlerin ister uçarak ister yürüyerek olsun bir şeyleri vurmaya sevdiklerini biliyordu. Sadece tarlaların bu amaca adanmış olduğunu hiç fark etmemişti.

Döndüklerinde kuşluk vaktiydi ve huysuz Harry yemeğe giderken Claire de binici kıyafetini değiştirmek için odasına gitti. Korkunç yaşlı Bayan Rogers her şeyden şikayet ederken onu dinlemedi. Bayan Rogers programlara sıkı sıkıya bağlıydı ve Claire onun görebildiği hiçbir neden yokken programı değiştirmişti.

"Bırak beni," dedi Claire, sonra yaşlı kadın olduğu yerde kalınca, Claire döndü ve kadın odadan çıkana kadar ona ters ters baktı.

Claire iç çamaşırlarıyla tuvalet masasına oturdu ve aynada kendine baktı. Müstakbel kocasının hayatı hakkında hiçbir şey anlamıyor gibiydi. İnsanları ya da ülkeyi anlamıyordu.

Aç insanlar gördü, ama ürün yetiştirmek için kullanılabilecek tarlalar çoraktı. Hasat edilebilecek keresteler hasat edilmemişti. Ticari olarak kullanılabilecek böğürtlenlerin bile yerde çürümesine izin verilmişti. İnsanlardan daha iyi barındırılan atlar görmüştü.

Başını ellerinin arasına aldı. O bir sosyalist değildi. Tüm insanların aynı şeylere sahip olması gerektiğine inanan biri değildi. O büyükbabasının çocuğuydu. Çok çalışmaya inanırdı ve en çok çalışan ve en zeki olanlar en çok parayı kazanırdı. Ama para beraberinde bir sorumluluk da getiriyordu. Büyükbabası her zaman en iyi kaynağın insan gücü olduğunu söylemiş ve işçilerine her zaman özen göstermişti. Bu nedenle diğer işverenlerin yaşadığı grev ve işten çıkarma sorunlarını hiç yaşamamıştı. Büyükbabasının onun için çalışmak isteyen uzun bir listesi vardı.

Kendine buranın İskoçya olduğunu, artık Amerika'da olmadığını söylemeye çalıştı ama aynı zamanda çocukların giydiği paçavraları gördü. "Klan" kelimesi çocuk anlamına geliyordu. Bu insanlar geleneklere göre Harry'nin çocuklarıydı ama Harry onların babasıymış gibi davranmıyordu.

Harry'yi kötü bir şekilde düşünmemeye çalıştı. Harry'yi iyi bir şekilde düşünmekten başka bir şekilde düşünemiyordu. Eğer ona aşıkta, olmasını istediği gibi değil, gerçekte olduğu gibi aşıkta.

Ayağa kalktı ve öğleden sonra için bir elbise almak üzere gardıroba gitti. Belki de Harry başka bir yol bilmiyordu. Belki de Trevelyan ve Harry böyle yetiştirilmişti. Bildiği tek şey buydu.

Yemekten sonra onunla konuşacaktı. Belki de evlendikten sonra birkaç değişiklik yapmasına izin vermeye razı olacaktı. Belki köklü değişiklikler değil ama bir fark yaratacak kadar. Bramley'nin ücretli bir işletme haline gelmemesi için hiçbir neden yoktu. Belki Harry'nin de istediği buydu ama bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. Evet, işte buydu. Bundan emindi.

Gardıroptan bir elbise çıkardı ve gülümsemeye başladı. Evet, bu olmalıydı.

On Birinci Bölüm

Söylediği her kelimeyi bilmek istiyorum," dedi MacArran Düşesi Eugenia en küçük oğluna.

"Anne," dedi Harry. Sesi yalvarır gibiydi. "Claire'in öyle demek istemediğine eminim."

"Bırakın ne demek istediğine ben karar vereyim."

"O bir Amerikalı. İnsan biraz anlayışlı olmalı."

Eugenia oğluna bir bakış fırlattı.

"Pekâlâ," dedi Harry öfkeyle. "Bu sabah onu malikânede bir tura çıkardım. Charles da bizimle geldi, ya da bizim onunla geldiğimizi söylemeliyim." Bir an durakladı. "Burada bu kadar çok şeyin olup bittiğini bilmiyordum. İlginçti - istemem ama . Yine de Amerikalıların garip bir grup olduğunu söylemeliyim."

"O ne yaptı?"

"Çocukları seviyor gibiydi. Pislik içindeydiler. Dibinde inek gübresi olan kovalardan süt içerdi. Buna nasıl dayandı bilmiyorum."

"Belki de evlendikten sonra böyle şeylere izin vermemelisiniz."

Harry omuz silkti. "Evlendikten sonra bunun bir önemi olacağını sanmıyorum, çünkü o pis dilenciler gitmiş olacak, değil mi?"

"Bunu ona söylemedin, değil mi?" Eugenia sertçe sordu.

"Ben tam bir aptal değilim. Ona, çok sevdiği çiftçileri Amerika'ya ya da başka bir yere göndermeyi ve o iğrenç eski evleri yıkıp arazide koyun gütmeyi planladığınızı söylemeyeceğim."

"Neden kötü bir şeymiş gibi konuştuğunuzu anlamıyorum. Neredeyse tüm diğer toprak sahiplerinin yaptığı da bu zaten." Eugenia'nın sesinde hüznü bir ton vardı. "Ne de olsa Harry, bunu senin için yapıyorum."

"Biliyorum anne ve minnettarım. O evlerden kurtulduğuma ben de senin kadar sevineceğim. Onlar gittikten sonra tarlalarda avlanabileceğim."

"Ve sen de koyunlardan faydalanabilirsin." "Şimdi Claire gibi konuştun."

"Bu da ne demek oluyor?" Eugenia tersledi. "*Benim* de senin küçük Amerikalı gibi işlere karıştığımı mı söylüyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ben sadece Claire'in sürekli para kazanmanın yollarından bahsettiğini kastetmiştim. Ağaçları kesmek istiyor; tarlalara mısır ekmek istiyor; böğürtlen reçeli satmak istiyor. Başka ne istiyor bilmiyorum. Onu dinlemek bile başımı döndürüyor."

"yönetmek istiyor," dedi Eugenia yumuşak bir sesle. "Beni buradan çıkarmak istiyor."

"Onun böyle bir şey söylediğini duymadım. Annem ve eşimin neden birlikte çalışamayacağını anlamıyorum. Eğer ikiniz de buranın para kazanmasını istiyorsanız neden birlikte çalışmayasınız?"

Eugenia uzun bir süre oğluna baktı, onun çalışma fikrinden sıkılmış bir halde sandalyesinde nasıl uzandığını gördü. Birlikte! diye düşündü Eugenia. Harry'nin fark etmediği şey, iki kadının bir güç mücadelesine girmek üzere olduğuydu ve Eugenia kazanmak istiyordu.

Eugenia yüksek sesle inledi ve elini bileğine götürdü. Sol ayağı kalın, siyah deri bir botun içindeydi.

Harry anında uyandı. "Anne, ağrın mı var? Uzanmak ister misin?"

"Hayır," dedi Eugenia usulca, zayıf bir sesle. "Acı çekmiyorum, en azından her zamankinden daha fazla değil, sen doğduğundan beri her gün çektiğimden daha fazla değil. Beni inciten kalbim. Evlendiğinde artık benim oğlum olmayacaksın."

Harry yere, annesinin yanına oturdu ve daha önce binlerce kez yaptığı gibi başını annesinin dizine koydu. "Ne saçmalıyorsun sen? Seni asla unutamam."

Onun ince, sarı saçlarını okşadı. "Oğul evlendiğinde, annenin çeyiz evine çekilmesi gelenekseldir. Sen evlendikten sonra, küçük güzel karın beni soğuk bir yere gönderecek. Artık eşyalarım yanımda olmayacak, çünkü o zaman onlar onun olacak. Ama en önemlisi, sevgilim, seni her gün göremeyeceğim."

"Elbette gideceksin. Hayatımın her günü senin olduğun yere gideceğim."

"Harry, sevgili çocuğum, ne kadar . Ama yağmur yağacak, kar yağacak ve sonra zavallı yaşlı anneni görmene engel olacak şeyler olacak."

"Anne, söz veriyorum-"

"Beni kendi evimden atmasına izin vermeyecek misin? Hayatımın çoğunu geçirdiğim evden?"

"Ama anne, Claire düşes olacak ve o-"

"Anlıyorum. Ama tabii ki dük olacaksın ve senden istediğim çok küçük bir şey. Sadece kendi evimde kalmanı istiyorum."

"Evet, tabii ki küçük bir şey." Saçlarını kulağının arkasına doğru düzelter annesinin elini sıktı. "Kalabilirsin. Eminim Claire için sorun olmaz."

Eugenia bir an sessiz kaldı. "Onu mu seviyorsunuz?" "Ondan oldukça hoşlanıyorum. Yine de..."

"Neye rağmen?"

"Son birkaç gündür farklıydı."

Eugenia'nın kulakları dikildi ve okşayıcı sesi değişti. "farklı? Onu ne değiştirdi?"

Harry'nin dilinin ucunda Trevelyan'ın Claire'i üzdüğünü söylemek vardı, ama söylemedi. Evlenmeyi planladığı kadına birkaç beyaz yalan söylemek bir şeydi, ama annesine ikinci oğlunun ölümden döndüğünü söylemek başka bir şeydi. Trevelyan bazen Harry'yi kızdırıyordu, ama kardeşinden nefret etmiyordu ve annesine Trevelyan'ın ölmediğini ve evin eski bölümünde kaldığını söylemesini haklı çıkarmak için yapması gereken de buydu.

"Bu yaşam tarzına alışmakta güçlük çekiyor," dedi Harry. "Anladığım kadarıyla Amerika'da çok farklı bir hayatı varmış."

"Ne gibi?"

"Meşgul. Çok, çok meşgul." Harry annesinin elini ve öptü. "Bence onu seveceksin. Bence ikiniz çok iyi arkadaş olacaksınız. Dünyada en çok sevdiğim iki kadın olacaksınız."

Eugenia oğluna gülümsedi. "Onu yarın öğleden sonra çay için bana gönder."

On İkinci Bölüm

Saat beşte, düşesle çay vakti geldiğinde, Claire gergin bir enkazdı. En güzel dantel elbisesini giymişti, dantellerin hepsi Fransa'da el yapımı yapılmıştı. Bu elbiseyi özellikle Harry'nin annesiyle tanışma düşüncesiyle satın almıştı.

Bayan Rogers Claire'e düşesin kapısına kadar eşlik etti, sonra da kır saçlı, kır yüzlü başını hafifçe sallayarak, sanki Claire'e bir Amerikalı olarak asla standartlara uygun yaşayamayacağını söylemek istercesine onu orada bıraktı.

"Cesaretlendirdiğin için teşekkürler," diye mırıldandı Claire. Elbisesinin düzgün olup olmadığını kontrol etti, getirmesi söylenen küçük defter ve kalemin yanında olup olmadığını yüzüncü kez kontrol etti, derin bir nefes aldı ve elini kapı koluna koydu.

Claire devasa oturma odasına girer girmez, bütün zenginliğin burada olduğunu düşündü. Duvarlardaki tabloların eski ve çok değerli olduğunu görmek için bir sanat bilgini olmaya gerek yoktu. Rubens'i, Rembrandt'ı, Titian'ı tanıdı. Oymalı, altın varaklı masaların üzerinde çok güzel ve çok değerli objeler vardı. Evin geri kalanında mobilyalar kirli ve yırtıktı ama bu odada her şey tertemizdi. Duvarları ve pencereleri kaplayan ipekler yeniydi ve Claire'in deneyimli gözlerine göre şaşırtıcı derecede pahalıydı.

Claire odaya bakarken, annem kıskançlıktan yeşile dönecek, diye düşündü.

Ama Claire'in gözleri kısa süre içinde duvarlardan ve Aubusson halısından gümüş çay tepsisinin yanındaki büyük sandalyede oturan kadına kaydı. İri yapılı bir kadındı, çelik grisi saçları yakışıklı bir yüzün arkasına düşmüştü. Claire bu kadının bir zamanlar güzel olabileceğini düşündü ama şimdi yüzünde korkutucu bir sertlik vardı. Koyu mavi ipekten, iyi kesilmiş ama modası en az on yıl geçmiş pahalı bir elbise giymişti. Claire elbisenin altından sol ayağındaki ağır siyah çizmeyi görebiliyordu.

Claire kadına gülümseyerek, ", Majesteleri," dedi.

Düşes ne gülümsedi ne de Claire'den oturmasını istedi. Claire olduğu yerde durdu, ne yapacağından emin değildi. Düşes'i izledi.

Düşes bir fincan çay doldurdu ve Claire kadının kendisine ikram edeceğini düşünerek bir adım öne çıktı.

O . Düşes bardağı kendi dudaklarına götürdü ve içmeye başladı.

Claire şaşkınlık içinde ve kendini garip hissederek geriye doğru bir adım attı.

"Demek oğlumla evlenmeyi planlıyorsun." Kadın Claire'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bakire misin?"

Claire birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Evet, hanımefendi," diye fısıldadı.

"I

Ben."

"Güzel. Oğlumun kullanılmış mallarla evlenmesine izin vermeyeceğim."

Claire yutkundu. Bir düşesin böyle konuşacağını hayal etmemişti.

Oturmak için düşesin karşısındaki sandalyeye doğru bir adım attı ama düşes elindeki fincanı dudaklarına götürürken durakladı ve Claire'e dehşetle baktı. Claire hemen doğruldu ve oturmadı.

"Sanırım sende bir sorun yok, çocuk doğurabilirsin."

"Evet, hanımefendi," diye fısıldadı Claire. "Sanırım yapabilirim."

"MacArran'ın on birinci düşesi olarak ilk sorumluluğun çocuk doğurmaktır. Oğluma kendi oğullarını doğuracaksın. Evliliğin ilk yılı içinde bir erkek çocuk, ikinci yılı içinde de bir başka erkek çocuk dünyaya gelmelidir. Bundan sonrası oğlumun ne istediğine bağlı."

Claire kızardığını hissedebiliyordu. "Elimden geleni yapacağım."

Düşes bir fincan tabağı aldı, üzerine küçük, buzlu bir pasta koydu ve yemeye başladı. "İkinci sorumluluğunuz oğluma bakmak olacak. Ben hayattayken onunla ilgileneceğim. İhtiyacı olan şeylere sahip ve istediğini elde ettiğini göreceğim. Ama ben her zaman burada olamayacağım, bu nedenle sorumluluklarımın bir kısmını senin devralman gerekecek."

Claire onun her zaman burada olmayacağını söylerken, evlendikten sonra Claire'in dün gördüğü güzel eve taşınacağını kastettiğini düşündü. Claire gülümsedi. "Harry' hayatında senin yerini asla dolduramayacağım ve eminim seni sık sık ziyaret edecektir. Eminim ki

."

Düşes Claire'e öyle bir bakış attı ki Claire bir adım geri çekildi. Kesinlikle öfke ve hiddet vardı ve... ve, emin değildi ama bu bakışta neredeyse nefret varmış gibi görünüyordu. "Beni ziyaret etmek mi? Oğlumun beni evinden atacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır hanımefendi," diye kekeledi Claire. "Çeyiz evinde yaşayacağınızı sanıyordum."

Düşes Claire'e neredeyse alaycı bir bakış attı. "Benim odalarımı istiyorsun, değil mi? Oğlumun yanı sıra benim odalarımı da mı istiyorsunuz? Başka ne istiyorsunuz?"

Şu anda Claire'in dünyada en çok istediği şey o odadan çıkmak ve bir daha onu görmemektir. "Saygısızlık etmek istememiştim," diye mırıldandı usulca, başını öne eğerek. Harry'nin annesini kızdırmak istemiyordu, Harry'ye evlenmek istediği kadının saldırgan bir Amerikalı olduğunu söylemesini istemiyordu.

Düşes Claire'i izledi, sonra yatışmış gibi bir ses çıkardı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Senin ve benim iyi geçinmemiz daha iyi olur. Bu zaten yeterince zor olacak."

Claire bastırduğu nefesini bıraktı ve kadına belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Bence arkadaş olmamız Harry'nin iyiliği için iyi olur. Sizden çok övgüyle bahsediyor."

Düşes, "Tabii ki öyle," diye tersledi.

Claire tekrar gerildi. Söylediği her şey kadını rahatsız ediyor gibiydi.

Düşes, "edelim mi?" dedi. "Nasıl yapacağını öğrenmelisin oğluma iyi bak."

"Evet," dedi Claire. "Harry hakkında bilgi edinmek istiyorum. O-" Düşes onun sözünü kesti, başka bir şey söylemesine izin vermedi.

"Defterini aç."

Claire küçük defteri açamadan düşes hızla konuşmaya başladı.

"Bezelye ile başlayacağız. Oğlum jambon ve biftekle bezelye yiyebilir ama tavukla bezelye servis edilmeyecek. Krema soslu tavuk hariç. O zaman bezelye *her zaman* servis edilecek. Tabii ki koyun etiyle bezelye asla yemez ama kuzu etiyle bezelyeye izin var ama sadece kuzu eti altı aylıktan küçükse. Bezelye dana eti ile servis edilebilir ama sadece ilkbaharda. Kışın dana etiyle bezelye ve tabii ki herhangi bir tür balıkla bezelye olmaz. Bezelye av hayvanlarıyla da servis edilmemelidir, tabii ki kabak hariç. Havuçlara geçelim mi?"

Bu sırada Claire'in bırakın defterini açmayı, ağzını kapatmaya bile vakti olmamıştı. Ama havuç kelimesini duyunca defterini bir sandalyenin arkasına dayayabilmek için hareket etti ve olabildiğince hızlı yazmaya başladı. Ama yeterince hızlı değildi. Havuçla ilgili talimatlar vardı.

sebzeler, etler, av hayvanları, Harry'nin yemeğinin nasıl servis edileceği, ne zaman servis edileceği. Yazmak şöyle dursun, hepsi anlaşılamayacak kadar karmaşıktı.

Düşes yemeğini bitirdikten sonra Harry'nin zayıf sırtından ve sırt ağrısı çekmesi durumunda nasıl tedavi edileceğinden bahsetti. Tedavi buhar dolu çadırları, sıcak havluları ve aromatik bitkilerle dolu kompresleri içeriyordu.

Claire Harry'ye asla sesini yükseltmeyecek, onunla asla tartışmayacak ve onu hiçbir şekilde kızdırmayacaktı. Düşes Claire'e Harry'nin hangi oyunları oynayıp oynayamayacağını söyledi ve Claire'e Harry'nin her türlü kart oyununu kazanmasına izin vermesini tavsiye etti. Düşes, "Kazanmak ona büyük zevk veriyor," dedi.

Claire'e Harry'nin giysilerinin hangi renklerde olması gerektiğini anlatmaya devam etti. Harry'nin hassas tenine asla ama asla yün giydirilmemeliydi. Claire'e kızgın bir bakış Harry'nin o iğrenç İskoç kıyafetlerini giymesini onaylamadığını söyledi. Bakışları Claire'e Harry'nin çıplak bacakla dolaşmasının kendi suçu olduğunu ve bu giysilere duyduğu saçma sevgiyle onu öldürmek üzere olduğunu gösteriyordu. Claire kendi kendine bir özür mırıldandığını duydu.

Düşes Harry'nin programını, ne zaman bir şeyler yapıp yapamayacağını anlattı. Claire'i, Harry'yi sıcak yatağından kaldırıp malikâneyi gezdirecek kadar bencil olduğu için azarladı. "Oğlum memnun etmeye çalışan bir adamdır. İnsanlara bir şeyler vermeyi sever. Kim ne isterse yapar, çünkü inanılmayacak kadar cömerttir, ama bu sabah, dün soğuk bir sabahı uygunsuz kıyafetler giyip kırlarda dolaşarak geçirmek zorunda kaldığı için neredeyse hasta olduğunu söyleyebilirim."

Claire, Harry'nin bu kadar hassas bir bünyeye sahip olduğunu, bu kadar kolay soğuk algınlığına yakalandığını ya da sırtının zayıf olduğunu bilmiyordu ve bunu fark etmeyecek kadar dikkatsiz olduğu için kendini kötü hissetti. "Gelecekte dikkatli olacağım," diye mırıldandı.

"Evet, öyle olduğunu görüyorum."

Saat yedide, Claire'in hayatının en uzun iki saatinden sonra Harry odaya girdi. Claire onu gördüğüne o kadar sevindi ki neredeyse ona doğru koşup kollarını ona dolayacaktı ama sonra belindeki rahatsızlığı hatırladı.

Harry neşeyle, "Anne," dedi, "ikiniz de uzun zamandır buradasınız." Öne çıkıp annesinin yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da sandalyesinin kenarına tünedi.

Claire sandalyenin arkasındaki yerinden onu izledi ve kadının oğluna baktığında yüzünün nasıl yumuşadığını gördü. Gözleri daha genç görünüyordu, neredeyse sevgilisinin yüzüne bakan bir kızın gözleri gibi. Claire Harry'ye baktı ve ikisi arasındaki şefkati gördü. Ve onları birlikte gördüğünde, her zaman, sonsuza dek, ebediyen bir yabancı olacağını biliyordu.

Harry annesinin üzerine eğilmekten kurtuldu, çay tepsisinden bir bisküvi aldı ve Claire'e bakarak bir şeyler atıştırdı. Claire bademli kurabiyelerin listesinde evet mi, hayır mı, yoksa belki mi olduğunu merak etti. "Neden ayakta duruyorsun?" diye sordu.

Claire ikisine de baktı, şimdi bir tahtı andırdığını düşündüğü sandalyede oturan yaşlı kadın ve koluna sarılmış, eteği güçlü bacaklarını gösteren Harry'ye... Claire açıkça ve basitçe kaçmak istedi. Düşes, Harry'nin sorusuna ne cevap vereceğini görmek için ona ilgiyle bakıyordu.

Claire, "Ayaktayken daha iyi yazabiliyorum," dedi.

Düşes, Claire'in hızlı düşündüğünü onaylarcasına bir kaşını kaldırdı.

"Mmmm," dedi Harry, pek ilgilenmemişti. "Peki sen ne yazıyorsun?"

Claire ona gülümseyerek ve düşese bakmayarak, "Sizin hakkınızda," dedi.

Harry eğildi ve annesinin yanağını bir kez daha öptü. "Seni yaşlı sevgilim, Claire'i çocukluk hastalıklarımla sıkımdıyorsun, değil mi?"

"Ben sadece seninle ilgilenmeye çalışıyordum. Bir anne böyle yapar." Ona öylesine sevgi dolu bir bakış attı ki Claire bunu gördüğü için utandı. Başka birinin görmesi için fazla özel, fazla mahremdi.

Harry Claire'e gülümsedi. "Muhtemelen annem hakkında korkunç hikâyeler duyacaksın," dedi ve Trevelyan'ı düşünüyordu, "ama bunların doğru olmadığını bilmeni istiyorum. O dünyadaki en nazık, en tatlı insandır ve eminim zamanla sen de onu en az benim kadar seveceksin."

Claire düşese baktı ve yüzündeki sinsi gülümsemeyi gördü. Bu, Claire'in oğluna sahip olduğunu ve her zaman da sahip olacağını bilmesini sağlayan bir ifadeydi.

"Gitmeliyim," dedi Claire. "Ben... anneme yemekten önce onu göreceğime söz verdim." Claire birdenbire, o gösterişli odada bir dakika daha kalmak zorunda kalırsa patlayabileceğini düşündü.

Harry annesinin koltuğundan kalktı. "Sen kal, ben de taze çay söyleyeyim. Anneme sana aldığım at hakkında her şeyi anlatabilirsin. Daha adını bile koymadın. Atın adına ikiniz karar verebilirsiniz."

"Gerçekten gitmeliyim. Teşekkür majesteleri, her şey için..."

"Bekle," dedi Harry, "ben de seninle geleceğim."

"Hayır, lütfen yapma," dedi Claire. "Gitmek zorundayım." Kaba olup olmadığını umursamadığı bir noktadaydı. Tek bildiği, yaşadığı ve nefes aldığı gibi, o odadan çıkmak *zorunda olduğuydu*.

Kapı arkasından kapandığında yeniden nefes alabildiğini hissetti. Sanki kötü ve korkunç bir şeyden kaçmış gibi hissetti. Sanki çocukken gördüğü korkunç bir rüyadan uyanmış ve rüyanın gerçek olduğunu öğrenmiş gibiydi.

Aklını başına toplamak istedi. Bununla nasıl başa çıkacağını bulmalıydı. Pek çok kadının korkutucu kayıinvalideleri vardı. Kötü bir kayıinvalideye sahip olmak evrensel bir şakaydı. İnsanlar annelerin oğullarına ne kadar bağlı olduklarıyla ilgili şakalar yapardı. Kendi annesi bazen, erkeklerin annelerini yeryüzündeki tüm kadınlardan daha çok sevdiklerini, hiçbir kadının bir erkeğin annesiyle yarışamayacağını alaycı bir dille anlatırdı.

Claire odasına geri döndü. Olanlar o kadar da kötü şeyler değildi. Yaşlı kadın oğlunu seviyordu ve onun düzgün bir şekilde beslenmesini, giydirilmesini ve hastalandığında ona bakılmasını istiyordu. Bundan daha fazlası yoktu.

Odasına gittiğinde Bayan Rogers'ın akşam yemeği için giysilerini hazırladığını gördü. Claire biraz zorlanarak elbisesinin düğmelerini kendisi açtı çünkü Bayan Rogers hiçbir yerde yoktu. Bayan Rogers'ın kendi programı vardı ve bu programdan asla sapmazdı. Claire'in akşam yemeği için ne zaman giyinmesi gerektiğine dakikası dakikasına karar vermişti ve bu nedenle o saate kadar ortaya çıkmadı. Çılgın Amerikalı farklı bir şey yapmak istiyorsa, bu onun sorunuymuş ama Bayan Rogers'ın hayatına müdahale etmemesi gerekiyordu.

Claire akşam yemeği elbisesini kaldırdı. Yemeğe gidecek ve hiçbir şey olmamış davranacaktı. Harry'ye gülümseyecek, annesiyle tanışmaktan ne kadar memnun olduğunu söyleyecek ve üşütebileceği için bundan böyle kilt giymemesini önerecekti.

Claire yüzünü ellerinin arasına aldı. Yemeğe gitmek istemiyordu, ona bakan ama onunla konuşmak için hiçbir çaba göstermeyen onca insanla yüzleşmek istemiyordu. Harry'yi görmek ve ona annesinin ne kadar sevimli bir insan olduğu konusunda yalan söylemek zorunda kalmak da istemiyordu.

Konuşmak istediği kişinin Trevelyan olduğunu hemen anladı. Hayır, diye düşündü, o artık Trevelyan değildi, o ünlü, kötü şöhretli, kötü şöhretli Kaptan Baker'dı. Eğer onunla konuşmaya giderse, onu sakat düşesle birlikte gösteren bir karikatür çizer miydi? Onu kadının önünde sinmiş olarak mı gösterecekti?

Hayır, Trevelyan'la konuşamazdı. Artık ona güvenemezdi. Ona ihanet etmişti. Onunla konuşmasını istiyordu, böylece ona söylediklerini kullanabilecekti.

Başka kiminle konuşabilirdi? Ailesiyle mi? Bu düşünce karşısında neredeyse solacaktı. Anne ve babası, onları görebildiği kadarıyla, bu büyük evdeki hayata sanki doğuştan uyum sağlamışlardı. Brat, babalarının doğu kanadındaki oyunlara katılmayı düşündüğünü söylemişti.

Ama konuşabileceği biri vardı, diye düşündü, onu tanıyıp anlayacak ve ona tavsiyelerde bulunabilecek biri. Akşam yemeği elbisesini yatağın üzerine fırlattı ve gardıroptan binicilik kıyafetini çıkardı. Akşam yemeğini yine kaçıracaktı ve Grace'in bundan haberdar edileceğinden emindi ama Claire'in umurunda değildi. Biriyle konuşması gerekiyordu.

MacTarvit'in eski kulübesini bulmak kolay değildi, ağaçların ve tepelerin arasına gizlenmişti ve Claire atını çalıların arasından geçirirken zor anlar yaşadı. Tıpkı Trevelyan'la birlikte ona ilk gittiğinde olduğu gibi, adam onu bekliyordu. Gözcü olarak birilerini yerleştirmiş olmalıydı, muhtemelen çocukları, diye düşündü Claire, çünkü birinin yaklaştığını anlıyor gibiydi. Değerli viskisi konusunda korumacıydı ve Claire nasıl olup da birinin viskisini çalacak kadar yaklaşabildiğini merak ediyordu.

Bir tepenin üzerinde duruyordu, eski silahı kollarının arasındaydı, esinti yıpranmış eteğini karıştırıyordu. Onu gördüğü anda gözlerinden yaşlar boşandı. Bu adam İskoçya'da karşılaştığı ve tam olarak beklediği gibi olan tek şeydi. Geri kalan her şey farklı ve şaşırtıcıydı.

Ondan birkaç metre uzaktayken atından indi ve koşmaya başladı. Angus ne yapacağını bilmekte hiç tereddüt etmedi: silahını bir kayaya yasladı ve büyük, güçlü kollarını ona açtı. Kız ona doğru koştu, tüm gücüyle ona vurdu ama bu bir meşe ağacına çarpmak gibiydi. Ona dokunur dokunmaz, gözlerinden sel gibi yaşlar akarken sanki bir nehir serbest kalmış gibiydi.

Angus ona sıkıca sarıldı. Kız ağladı, ağladı ve Angus, benzediği meşe ağacı kadar sabırlı bir şekilde onu kucaklayarak öylece durdu.

Uzun bir süre sonra uzaklaşmaya başladı. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim.

."

Onu susturdu. "Oh, evet, bu eski ekose biraz yıkanmaya dayanabilir."

Claire yarı gözyaşı, yarı boğulma, yarı kahkaha gibi bir ses çıkardı.

Angus kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kulübesine götürdü, Onu eski bir berjer olan tekli koltuğa oturttu ve küçük bir fıçı büyüklüğünde bir kupa uzattı. Kupa viskiyle doluydu. Yavaşça piposunu doldurdu, sonra sürekli yanan ateşin önündeki tabureye oturdu ve "Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle, genç kız" dedi.

Claire en azından bir tutarlılık denemesi yapması gerektiğini biliyordu ama bunu denemedi. "Hiç kimse düşündüğüm gibi değil. Her şey farklı ve tuhaf ve ben var olmadığımı düşünmeye başlıyorum. Param dışında tabii. Herkes paramın çok farkında gibi görünüyor."

Angus sabrın da ötesindeydi. Dünyada ondan hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Ona dünü ve Harry'yle birlikte malikâneyi gezdiklerini anlatmaya başladı ve konuşurken bir yandan da endişeyle resim çizmeye koyuldu. Angus'un yıllardır kulübede bulundurduğu, üzerinde Bramley House yazan birkaç eski kırtasiye malzemesini ve bir kalem parçasını alıp çizmeye başladı. Hareketleri öfkeliydi ve söylediği her kelimeyle birlikte kâğıtların üzerine bir çizgi daha çiziyordu.

Angus ona Amerika'da durumun nasıl olduğunu ve İskoçya'nın nasıl farklı olduğunu anlattı. Verdiği cevaplar hakkında hiçbir yorum yapmadı ama piposunu içip başını salladı.

Ona Harry'nin ne kadar mükemmel olduğunu söyledi. "Mükemmel, öyle mi?" Angus öyle dedi.

"Aslında öyle, ama annesi..." Viski bardağına baktı.

"Onunla ilgili hikâyelerle beni çok edebileceğini sanma." Angus'un sesinde öfke vardı.

Claire düşesle yaptığı görüşmeyi anlattı. "Harry ile evlendiğimde hiçbir gücü bana devretmeyecek. *Hiçbir şeyin* değişmesine izin . O evdeki herkesin yediği her yemeği, aldığı her nefesi kontrol edecek. Her gün kıyafetlerimi seçmeyi planladığımı öğrenirsem hiç şaşımam."

"Peki senin şu mükemmel Harry'n buna ne diyor?"

Claire sandalyesinde kıpırdanmaya başladı. "Ne söyleyebilir ki? O onun annesi ve ona karşı çıkamaz."

"Senin gibi yiğit bir kız hiç annene karşı geldi mi?"

Claire kıkırdadı; viski bardağının yarısını içmişti. "Sadece yaklaşık iki yüz bin kez."

Angus ona gülümsedi. "Yine de o mükemmel."

Claire fincana baktı. "Dün küçük kız kardeşim Harry hakkında çok tuhaf bir şey söyledi." Bunu söylerken bile sarhoş olması gerektiğini biliyordu, yoksa bunu asla kimseye söylemezdi. Brat her zaman insanlar hakkında en korkunç şeyleri söylerdi. Bazen ailesi çok iyi insanlarla tanışır, ama Brat daha sonra o kişinin kötü olduğunu ya da buna benzer saçma sapan şeyler söylerdi. Tabii ki bu kadar sık haklı çıkması ürkütücüydü.

"Kız kardeşin ne dedi?"

"Dedi ki, 'Harry üzerinde hiçbir zaman kontrolün ya da etkin olmayacak. Evlendikten üç ay sonra Harry senin hayatta olduğunu bile bilmeyecek. İki çocuğunuz olduğunu göreceksin, bir varis ve bir yedek, sonra kendi yoluna gidecek. Sana karşı tatlı ve iyi olacak ama asla ilgini çekmeyecek. Aptalca bir şekilde çok zekisin. Benim gibi akıllı olmalı ve istediğinin peşinden gitmelisin.'"

"Bu kız kardeşin kaç yaşında?" "On dört, sanırım. Belki kırk yaşındadır."

Angus başını salladı ve kendine biraz viski doldurdu. "Peki ya diğeri?"

"Hangi diğeri?" dedi ama onun kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

"Diğer çocuk. Karanlık olan. Seni buraya getiren." "Oh," dedi yavaşça. "Trevelyan."

"Evet, o." Kadının ne söyleyeceğini bulmakta zorlanmasını izledi. "Kaşif olan."

"Biliyor musun?"

"O kadarını biliyorum. Seni kızdıracak ne yaptığını söyle bana."

"Arkadaşım olduğunu sanıyordum," diye söze başladı ve sonra konuşmaya başladı. Trevelyan evde onunla konuşabilen tek kişiydi. "Her şey hakkında konuşurduk. Ona her şeyi anlatabilirdim. Ona hiç kimseye anlatmadığım şeyleri anlattım ve o hep anlayışla karşıladı. Asla-" Durdu çünkü viski onu ne kadar yumuşak hissettirse de, Harry'ye karşı sadakatsiz görünmek istemiyordu. Harry'yi *seviyordu*.

"Söylediğim her şeyi yazıyordu. Beni inceliyordu," dedi. "Beni lanet olası kitaplarından birine koymak istiyordu. Ben incelenecek bir konu değilim. Ben sadece bir kadını ve Yüzbaşı Baker-"

"Ona Trevelyan dediğini sanıyordum."

". Yani, biliyorum. Bu onun . Ama o Yüzbaşı Baker. Yaptığı şeyden haberin var mı?"

Angus ona baktı. İçeri girdiğinde yüzü ıstırapla çarpılmıştı ama şimdi gözleri parlıyordu. "Hayır, hiçbir şey bilmiyorum. Neden bana onun ne yaptığını söylemiyorsun?"

Claire viskisinden bir yudum daha aldı ve dünyada en sevdiği konulardan birini anlatmaya başladı: Kaptan Frank Baker. Afrika'ya, Arabistan dünyasına yaptığı gezileri anlattı. Usta bir Sufi olduğunu anlattı. Konuşabildiği dilleri anlattı. "İki ay içinde her dili öğrenebilir."

Hastayken nasıl yazdığını anlattı. Hayatında aldığı riskleri ve yaptıklarından neler öğrendiğini anlattı. "Yüzyıllar boyunca bütün medeniyetler yok oldu, Babilliler gibi..." Elindeki bardağı Angus'a doğru tutuyordu. "Babilliler hakkında pek bir şey bilmiyoruz, çünkü o zamanlar Kaptan Baker yoktu. Onun yaptığı gibi ülkeye gidip gözlem yapacak ve hakkında yazacak zeki, cesur bir adam yoktu."

"Bana gerçekmiş gibi gelmiyor. Daha çok bir efsaneye benziyor."

"Belki de öyledir," dedi. "Bilmiyorum. Onun gerçek bir erkek olduğunu sanmıyorum." Başını kaldırıp Angus'a baktı. "Kaptan Baker' annesinin müstakbel karısına kalamarla bezelye yiyip yiyemeyeceğini söylediğini hayal edemiyorum. Kaptan Baker'ın bir annesi *olduğundan* şüpheliyim."

Angus yumuşak bir sesle, "Sanırım öyle," dedi.

"Bahse girerim o doğduğunda ölmüştür ve kendi kendine büyümüştür." Son viskisini de içtikten sonra bardağa baktı. "Ne yapacağım ben şimdi?" Başını kaldırıp Angus'a baktı ve yüzündeki ıstırap yeniden ortaya çıktı. "Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğim var: Harry'yle evlenip annesinin hükmü altında yaşayabilirim. Bu da hayatımın her yönüne onun karar vereceği anlamına geliyor. Sonum onun zavallı kızı gibi olacak, bir odaya kapanacağım, dışarı çıkmama asla izin verilmeyecek ve Majesteleri'nin seçtiği birkaç kitapla yetineceğim. Acaba kendi çocuklarımı görmeme bile izin verecek mi?"

"Peki ya ikinci seçenek?"

Claire bir an sessiz kaldı. "Harry ile nişanımı bozabilirim."

"Bu seni incitir mi? Delikanlıyı çok mu seviyorsun?"

"Eğer ailemin onayladığı bir adamla evlenmezsem büyükbabamın parasını alamayacağım." Anlatmaya devam etti, büyükbabasından, anne ve babasının her birinin on milyon dolar harcadığından ve kız kardeşinin hiç parası olmadığından .

Yüz poundun ne kadar para olduğunu anlamakta güçlük çeken Angus'un bu rakamları duyunca kendine gelmesi biraz zaman aldı. "On milyon dolar. Peki bu kaç pound eder?"

"Muhtemelen iki milyon civarında, sanırım."

Angus oturduğu için memnundu. "Ailen o kadar mı harcadı?"

Trevelyan'a yaptığı gibi onları savunmaya çalışmadı.

Angus bir süre oturdu ve başını salladı. "Yani şimdi onların istediği kişiyle evlenmezsen seni alacaklar diye korkuyorsun-" Yutkundu. "On milyonunu alıp harcayacaklar ve sen hiçbir şey alamayacaksın ve küçük kız kardeşin de fakir kalacak."

Claire bundan gerçekten korkmadığını söyleyerek itiraz etmeye başladı ama yalan söyleyemeyecek kadar çok viski içmişti. "Evet, korkarım öyle. Annem de babam da burayı çok seviyor. Babam burada bulunduğumuz her gün bir şeyler çekmeye gitti ve annem iki düşes, dört kontes, bir vikont ve üç markizle tanıştı. Hepsi de ona Harry ve ben evlendikten sonra kraliçe ya da Prenses Alexandra ile tanışabileceğini söyledi."

"Ve bunlar aileniz için çok şey ifade ediyor, öyle mi?"

"Evet, öyle. Babam hiçbir şey yapmak için eğitilmedi. Hayatı boyunca bir gün bile çalıştığından şüpheliyim. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama şimdi başlamak için çok yaşlı. Bankacı ya da başka bir şey olmaya nasıl başlayacağını bilemezdi. Ve annem-"

Angus orada oturup ona baktı ve devam etmesini bekledi.

"Annem önemli biri olduğunu hissetmek istiyor. Bence hayatının erken dönemlerinde ona çok sık hiç kimse olduğu söylendi."

"Peki sen ne istiyorsun, genç kız?"

"Aşk," dedi hızla, sonra gülümsedi. "Ve belki yapacak bir şey. Boş durmakta zorluk çekiyorum."

Angus, sandalyeye yaslanmış olan kadına baktı. Onun uykuya dalmak üzere olduğunu biliyordu. "Burada yanlış olan şeyi değiştirebilseydin

önce ne yapardınız? Tarlaları mı sürelim? Bir Amerikan fabrikası açıp at arabası ya da benzeri bir şey yapar mısınız?"

Claire gülümsedi. "Hayır. Önce Leatrice'i James Kincaid ile evlendirdim."

Angus bunun üzerine alaycı bir şekilde homurdandı. "Ben de senin ciddi olduğunu sanıyordum. Yalnızca aşk ve sevgi istiyorsun."

Claire, gözleri kapalı, daha geniş gülümsedi. "Büyükbabam tüm zenginlik ve gücün temel taşının insan gücü olduğunu söylerdi. Bence düşesin gücünün temel taşı çocukları. Leatrice'i yönetiyor ve Harry'yi de bir şekilde yönetiyor. Eğer bu insanlardan birini ondan alabilirsem, bu onun temelini zayıflatır. Belki kendi kızı ondan kaçabilirse, diğerleri de kaçabilir. Belki de burası, sakinlerinin kendi hayatları üzerinde hizmetkârlar kadar özgür ve kontrol sahibi olduğu bir ev haline gelmeye başlayabilir."

Angus ayağa kalktı ve ona yeni bir saygıyla baktı. Büyük evde neler olup bittiğini bildiğine göre, kadının söyledikleri anlamlıydı. Kızın uyuduğunu görünce duvardaki sandığa gitti ve MacTarvit laird'inin ekosesini çıkarıp kızın üzerine örttü. Çizimleri kucağından aldığı anda bile sandalyeye kıvrılıp uyumaya devam etti.

Çizimlere baktı, güldü, çizimleri tekrar yanına koydu, sonra kulübeden çıktı ve yürümeye başladı. Büyük eve ulaşması birkaç saatini alacaktı.

On Üçüncü Bölüm

Oman, Trevelyan'a yaşlı adamın merdivenlerden çıkmakta olduğunu söylediğinde, Trevelyan hizmetçisini kovdu ve yazmaya geri döndü. Angus kapıda belirttiğinde, Trevelyan adama hayranlık duymak zorunda kaldı. Nefes nefese değildi ama merdivenleri ikişer ikişer çıkmıştı.

Trevelyan yazdıklarından başını kaldırmadı. "Seni buraya getiren nedir? Çalacak sığırım yok."

Angus sessizce yan masaya gidip kendine bir viski doldurdu, sonra pencere kenarındaki koltuğa oturup Trevelyan'a baktı.

Sonunda Trevelyan kalemini bıraktı ve adama baktı. Yıpranmış yaşlı yüzü konsantrasyonla çatılmıştı. "Söyle bakalım," dedi Trevelyan.

"Kız yaşlı kadınla tanıştı."

"Ah," dedi Trevelyan ve tekrar yazdıklarına baktı. "Bu onu rahatsız etmemeli. Harry'ye olan aşkı-"

Angus homurdanarak onun sözünü kesti. "Çocuğa karşı hiç sevgi beslemiyor. Onun... kendi deyimiyle mükemmel olduğunu düşünüyor. Dün onu burayı görmeye götürdü." Tüm malikaneyi göstermek için elini salladı. "Genç Harry bütün kiracıları tanıyormuş gibi davrandı. Burayı yönetiyormuş gibi davranıyordu. Bildiğim kadarıyla sizin sahip olduğunuz her şeyi hiç *görmedi*."

"Bana ait olan mı?"

Angus sadece Trevelyan'a baktı.

Trevelyan kalemini bıraktı ve ateşin önüne gitti. "Benden ne yapmamı bekliyorsun? Ona Harry'nin düşündüğü gibi olmadığını mı söyleyeyim? Küçük kardeşimin gün boyu tembellik ettiğini ve annesinin onu yönettiğini mi söyleyeyim?" "Annesi hakkında bir şeyler biliyor." Angus gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Yaşlı cadı ona Harry'yi nasıl besleyeceğini, havuç ve fasulyeyle birlikte hangi yiyecekleri yiyebileceğini, onun hassas sağlığına nasıl dikkat edeceğini anlattı."

Trevelyan buna güldü. "Harry her şeyden bir yığın yiyebilir ve iki attan daha sağlıklıdır."

Angus bir süre sessiz kaldı. "Bunu durdurabilirsin. Onlara ölmediğini söyleyebilirsin."

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi Trevelyan. Ağzı gerildi. "Nedenini sen de çok iyi biliyorsun. Yaşlı kadın hayatımı cehenneme çevirirdi. O

istediğini elde etti. Değerli Harry'si dük olacak ve kızın parasına sahip olacak. İsteddiği her şeye sahip olacak. Harry gideceğim her seferi finanse etmeyi kabul etti ve benim de tek istediğim bu."

"Peki ya kız?"

"O beni ilgilendirmez!" Trevelyan neredeyse bağırıyordu.

Angus bir süre ona baktı. "Seni onunla gördüm. Gözlerini ondan alamıyordun. Onun dansını izlediniz, konuşmasını dinlediniz. Sen..." Kelimeleri arıyor gibi görünürken durakladı. "Onunla gurur duyuyordun."

Trevelyan döndü, elini şöminenin üzerine koydu ve ateşe baktı. "Onun bir beyni var. Her türlü avantaja sahip olarak yetiştirildi ve hayatını giyeceği bir sonraki elbiseye adamak yerine okumayı ve çalışmayı seçti. Sırf benim kitaplarımı okuyabilmek için Latince öğrendi."

"Oh, evet, kirli kısımlar."

"Kirli kısımlar hakkında ne biliyorsun?"

"Köydeki yaşlı rahip bana Latince bölümleri okurdu. Bunun için ona viski parası öderdim ama sanırım para almadan da okurdu."

"Seni adi küçük adam," dedi Trevelyan ama sesinde düşmanlık yoktu.

"Yani bu kızdı hoşlanıyorsun ama yine de kardeşinle evlenmesine izin vermeyi planlıyorsun. Büyükbabasının vasiyetinden haberin var mı?"

"Evet, bunu biliyorum. Ve aslında dük olmayan bir adamla evlenirse bu onun yararına olur. Düşes olmayı o kadar çok istiyor ki, kendini tanımadığı bir adama satmaya hazır-"

"Harry'yi sevmediğini mi söylemek istiyorsun? O iyi görünümlü bir genç adam. Çatık kaşlarıyla ve kısık bakışlarıyla senden daha iyi görünüyor. Çok iyi görünümlü bir delikanlı. Her genç kız ona sahip olmaktan gurur duyar. Bahse girerim birlikte geçirecekleri ilk gecede ona bir bebek verecektir, ne zaman olursa olsun. Harry gibi güzel ve güçlü bir delikanlının düğün gecesine kadar bekleyeceğinden şüpheliyim."

"Sessiz olun!" Trevelyan kükredi.

Angus kahverengi yüzünde sinsi, kendini beğenmiş bir ifadeyle ona baktı. "Ona ihanet ettiğini, onun hakkında yazabilmek için onu dinlediğini söyledi. Yine o küçük resimlerini mi çiziyorsun?"

Trevelyan ilk başta onun ne demek istediğini anlamadı. Claire birkaç gün önce aniden gittiğinden beri onu düşünmemek için elinden geleni yapmıştı.

Onu özlememeye çalışmıştı. Ama pek başarılı olamamıştı. İki kez neredeyse onunla konuşacaktı. Sadece birkaç gün içinde onun odada kendisiyle birlikte olmasına neredeyse alışmıştı. Ona yazdıklarından bir bölüm okumak ve ne düşündüğünü sormak istemişti. Yazdıkları hakkında daha fazla şey duymak istiyordu, çünkü kim olduğunu bilmeden önce ona yazdıklarının bazen sıkıcı olduğunu söylemişti. Trevelyan kendine kibirli olmamasını söylemişti ama kitap satışları olması gerektiğini düşündüğü gibi değildi ve belki de bir okuyucu olarak ona bakarak kitaplarını geliştirmesine yardımcı olabilirdi.

"Sanırım birkaç çizim yaptım, evet," dedi sonunda.

"Ondan hoşlanmadığını düşünmesini sağladılar."

Trevelyan yaşlı adama sadece bakabildi. "Ondan hoşlanmadın mı? Birkaç çizimin ondan hoşlanıp hoşlanmamamla ne ilgisi var? Ben herkesin resmini çizerim."

"Belki kız senin yeteneklerini duymamıştır. Belki de senin çizimlerinin ve o ağzının insanları o kadar kızdırdığını bilmiyordur ki sana ateş etmişlerdir, seni dövmüşlerdir ve birden fazla kez seni öldürmeye çalışmışlardır, ama kafanı birazcık bile ezmemişlerdir. Belki de insanların başkalarına gülmesinin kibarlık olmadığını düşünüyordur."

Trevelyan omuz silkti, çünkü hâlâ anlamamıştı. O gün onu bu kadar sinirlendiren şey çizimler kadar küçük bir şey olamazdı. Herhalde onun Kaptan Baker olduğunu yeni öğrenmişti. Ona karşı duyduğu korkuyu atlattığında geri döneceğini düşünüyordu. "Ona çizimlerin hiçbir anlamı olmadığını ve geri dönebileceğini söyleyeceğim. Ona zarar vermek istemedim."

"Kızlar seni hep istiyordu, değil mi?" Angus söyledi. "Bunu başka kimse göremezdi. Yani erkekler değil. Ama kızlar seni ağabeyinden daha çok sevdiler. O yakışıklı bir şeytandı ve dük olacaktı ama kızların hoşlandığı hep sendin."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Çocukluğumdan beri buraya gelmedim."

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum ve bahse girerim annen çok şey biliyordur." Angus tek kaşını kaldırdı. "Yani şimdi Harry'nin küçük Amerikalı varisini ondan almayı planlıyorsun."

"Öyle bir niyetim yok. Ona dokunmadım bile." "Ama onunla Harry'den daha fazla zaman geçirdin."

"Bu onun hatası, benim değil. Eğer onunla nişanlı olsaydım, kesinlikle onu ihmal etmezdim."

"Evet, ona sevdiği her şeyle kur yaparsın: kitaplarla, kelimelerle ve laird'in ekosesini giyerek."

"Bunun laird'in ekosesi olduğunu bilmiyordu. Daha önce hiç görmemişti." "Ama birçok çiftçi biliyordu. Birçoğu senin kim olduğunu biliyordu."

Orada oturup dans etmelerini izlediğin gün. Yeni lord ve leydisi için dans ediyorlardı."

"O benim değil-" Sesini alçalttı. "O benim leydim değil ve hiçbir zaman da öyle olması gerekmedi. Biz... arkadaşız," dedi usulca. "Aramızda başka bir şey yok ve asla da olmayacak. Kardeşimle evlenmeye ve düşes olmaya kararlı."

"Ona kim olduğunu söyleyebilirsin. Ailesi bu evliliği onaylayacaktır. Duyduğuma göre dük yüz yaşında ve uzuvları eksik olsa bile umurlarında olmazmış."

Trevelyan tek taraflı bir gülümseme verdi. "Dük olduğum için benimle evlenmek istiyor ama ben kimseyle evlenmek istemiyorum. Evli olsaydım seyahat edemezdim, bu evin ve diğerlerinin sorumluluğunu almak istemiyorum ve benimle unvanım için evlenen bir eş de istemiyorum."

Angus kahkaha atar gibi bir ses çıkardı. "Güzel bir kız bana MacTarvit Klanı'nın lordu olduğum için benimle evlenmek istediğini söyleseydi, onunla birlikte kirke koşardım."

"Bu seninle benim aramdaki farklardan sadece biri. Evlenmek istemiyorum, dük olmak istemiyorum ve artık seninle konuşmak istemiyorum. Yapacak işlerim var."

"Kız kardeşinizi James Kincaid ile evlendirmek istiyor."

"Ne?" Trevelyan afallamıştı. "Bunu nereden biliyor? Bu yıllar önceydi."

"Genç kardeşin ona söylemiş."

"Ve onları bir araya getirmek onun romantizm anlayışına uygun. Onları da Harry ile olduğu kadar mutlu etmek istiyor."

Angus ona Claire'in çocuklarının düşesin hayatının temel taşı olduğuna dair söylediklerini anlattı. "Kız bunu büyükbabasından öğrenmiş. Sanırım yaşlı kadının gücünü elinden almak istiyor."

Trevelyan başını salladı. "Aptal Amerikalı çocuk! Ne konuştuğu hakkında hiçbir fikri yok. Yaşlı kadının nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Claire bir çocuk, bir çocuğun masumiyetine sahip. Harry ile pastoral bir hayat sürmenin ve adlarının önünde unvanları olan sarışın çocuklar yetiştirmenin hayallerini kuruyor. O

yaşlı kadın gibi insanların varlığından bile haberdar değil." Alaycılığı acımasızlığa dönüştü. "O kadın, oğlu Harry'yi ya da gücünü elinden almaya çalışan herkesi öldürür."

Angus yumuşak bir sesle, "Ama sanırım genç kız denemek istiyor," dedi.

"Oh, pekala, başarısız olacak. Hainlik konusunda yaşlı kadının sahip olduğu kadar tecrübeli değil."

"Yaşlı kadın, kızın kendisine karşı gelmeye çalıştığını ve başarısız olduğunu öğrendiğinde ne yapacak?"

"Onu bir yere kilitleyin. Ben nereden bileyim? Bu beni ilgilendirmez."

Angus tek kelime etmedi ama pencere kenarındaki koltukta oturmaya ve Trevelyan'a bakmaya devam etti.

Trevelyan tekrar konuştuğunda zar zor duyulabiliyordu. "Yaşlı kadın neler olduğunu öğrenecek çünkü Claire nasıl gizleneceğini bilmiyor. Düşündüğü ve hissettiği her şey gözlerinden okunuyor. Ve Harry'ye güvenecektir." Homurdandı. "Onun mükemmel Harry'si. Yaşlı kadına doğrudan da söyleyebilir. Harry bunu asla bir tehdit olarak görmeyecektir. Claire onu Lee ve Kincaid'le evlenmesine yardım etmesi için ikna etmeye çalışırsa, Harry bunu sadece yapması gereken bir iş olarak görecektir ve annesine şikayet edecektir."

"Ama yaşlı kadın bunun ne olduğunu bilecektir."

"Evet," dedi Trevelyan. "Yaşlı kadın Claire'in gücünün bir kısmını elinden almaya çalıştığını anlayacak. Ve misilleme yapacaktır."

Angus yumuşak bir sesle, "Kendisini rahatsız eden küçük bir çocuğa yaptığı gibi," dedi.

Trevelyan duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. "Harry ve Claire evlenene kadar bekleyecek. Tanrım, belki de tarihi çok yakında belirleyecek. Böyle bir girişimden sonra Claire'in kaçmasına asla izin vermez."

"Peki kıza ne yapacak?"

"Hayal bile edemiyorum," dedi Trevelyan yumuşak bir sesle. "Gördüğüm en kötü kabilelerin bile aklına gelmeyecek şekillerde ona işkence et. Lee'ninkini kırdığı gibi Claire'in ruhunu da kırarak. Lee'nin de bir zamanlar biraz şeytan olduğunu biliyor muydunuz? Bizim yaptığımız bazı şakaların lideriydi-"

Angus ayağa kalktığı ve kapıya doğru yürüdüğü için konuşmasını yarıda kesti.

"Nereye gidiyorsun?" Trevelyan tersledi.

"Yapacak işlerin olduğunu söyledin ve kızın yanına dönmeliyim. Çok çabuk üşüyor ve onunla ilgilenmeliyim."

"Claire'i o korkunç eski evinde yalnız mı bıraktın? Öldürülmüş olabilir. O-"

Angus ona gülümsüyordu. "Burası İskoçya ve dünyadaki en güvenli yer. Burası Afrika'nın vahşi doğası ya da arayıp da bulamadığınız o şehir değil."

"Onu buldum."

"Hayır, delikanlı, sen öldün." Bir an için iki adam göz göze geldi, sonra Angus gözlerini kaçırdı. "Şimdi onun yanına dönmeliyim. Sen burada kal ve kitaplarını yaz. İyileştiğinde de o uzak diyarlardaki yabancılarının yanına dönebilirsin. Burayı Harry, karısı ve annesi gibilere bırak. Bu seni ilgilendirmez. Sen düğün değilsin. Sen laird değilsin. Kızla evlenmeyeceksin. Burada adamınla kal, ye, uyu, yaz ve bu işe karışma. Bu seni ilgilendirmez."

Bununla birlikte döndü ve merdivenlerden inmeye başladı.

Trevelyan hemen üçüncü masaya geri döndü ve kalemını aldı. Peşa hakkındaki kitabı üzerinde çalışıyordu. O gizli şehri kılık değiştirerek ziyaret etmenin nasıl bir şey olduğunu tüm dünyaya anlatacaktı. Jack Powell dünyaya Peşa'yı ziyaret edenin kendisi olduğunu söyledikten sonra, onu yalanlayabilecek hiç kimsenin hayatta olmadığını düşünen Trevelyan, kitabını yayınlıyacak ve dünyaya gerçeği anlatacaktı. Jack, onu orada ölüme terk ederken Trevelyan'ın Peşa hakkındaki tüm notlarını aldığını sanıyordu ama Trevelyan'ın kafasında yazılı olmayan çok daha fazlası vardı.

Saatler sonra Oman sessizce odaya girdi ve Trevelyan'a düğün bir paket uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Amerikalı bayan bunu bana sizin için verdi."

Trevelyan'ın Oman'ın Claire'e "hanımefendi" dediğini fark etmesi bir anını aldı - gerçekten de büyük övgü. Paketi açarken kaşlarını çatı ama ilk çizimi çıkardığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Çizimler kabaydı, acemi bir el tarafından yapılmıştı ama neyi temsil etmek istediklerini anlamak kolaydı. Onun çizimleriydi. Onu asılmak üzere olan bir haydut olarak gösteriyordu. Onu bir çocuk partisinin dışında duran, küçümseyen, partiye katılmak istemiyormuş gibi davranan, ama gözleri yalnız olan küçük bir çocuk olarak gösterdi. Onu bir kulede tek başına oturan bir adam olarak gösterdi.

Trevelyan onları ilk gördüğünde çok öfkelenirdi. Hiçbir Amerikalı onun böyle çizimlerini yapmaya nasıl cüret eder! Nasıl olur da onu

böyle kötü bir ışıkta. Nasıl cüret eder-

Çizimlere tekrar baktı ve öfkesi yerini incinmeye bıraktı. Onun hakkında bu şekilde düşündüğünü hiç bilmiyordu. Onun... yani, neredeyse ona taptığını düşünmüştü. Onun hakkında böyle düşündüğünü öğrenmek... şey, acı vericiydi.

Dönmesini sağlayan Umman'ın kıs kıs gülmesiydi. Oman, taş suratlı, duygusuz Oman, eşkıya çizimine yüksek sesle gülmemeye çalışıyordu.

"komik bir şey göremiyorum," diye Trevelyan.

"Tıpkı senin gibi. Bak, burada ve burada. Bu sana çok benziyor."

Trevelyan çizimi Oman'ın elinden kaptığı gibi, "Öyle bir şey değil," dedi. "Bu-" Durdu, çünkü çizimdeki adamla kendisi arasında az da olsa bir benzerlik görüyordu. Kendine rağmen gülümsemeye başladı. "Bu ben olamam," dedi ama Oman çoktan odadan çıkmıştı.

Trevelyan çizimleri pencereye götürüp inceledi ve bunu yaparken daha geniş bir şekilde gülümsedi. Onun büyük Kaptan Baker olduğunu bilmiyor muydu? O küstah küçük Amerikalı, onun gibi yetenekli bir adama kimsenin gülmeyeceğini bilmiyor muydu? Gülünecek olan o, Trevelyan'dı, tersi değil.

Çizimleri yere bıraktı ve şöminenin yanına giderek kütükleri karıştırdı. Claire onu ilgilendirmiyordu ve Angus'un ona söylediklerinin hiçbir önemi yoktu. Müdahale etmemeye inanıyordu. Müdahale etmeyi reddetmesi birçok kez hayatını kurtarmıştı.

Ama şimdi Claire'in hastalandığında onunla nasıl ilgilendiğini . Elbette bir başka sıtma nöbetinden kurtulmasına yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu ama onunla kalmış ve sırrını saklamıştı. Kimsenin onun nerede olduğunu bilmesine izin vermemişti.

Kütükleri biraz daha karıştırdı. Harry'nin annesiyle uğraşmak isteyip istemediği gerçekten onu ilgilendirmezdi. Harry'nin annesi, diye düşündü yüzünü buruşturarak. Kadın onun da annesiydi. Ondan küfür ve eleştiri dışında bir şey görmemişti.

Yaşlı kadının ne kadar zorlu olabileceğini biliyordu. Angus'un da söylediği gibi, her şeyi yapabilirdi. İkinci oğlunu da yaşlı piç babasıyla yaşaması için göndermemiş miydi? Kendi oğlunu daha dokuz yaşındayken göndermişti, ziyaret için değil, ama onu sonsuza dek, bir daha asla ailenin bir parçası olarak yaşamaması için göndermişti, çünkü onun saygısız olduğunu düşünüyordu

ve saygısızdı. Trevelyan'ın, annesinin kendisinden ne kadar nefret ettiğini anlaması için yaşlı adamla sadece iki hafta geçirmesi gerekmişti.

Düşes, Claire'in onun yerini gasp etmeye çalıştığını öğrendiğinde ona ne yapacaktı? Trevelyan, Lee'ye yaptığı gibi onu da tutsak edeceğini düşündü. Peki Claire'i kim savunacaktı? Harry değil. Bu kargaşayla uğraşmak istemezdi. Harry hiçbir şeyin av programını engellemesini istemezdi. Claire'in ailesi onu savunur muydu? Trevelyan'ın onlar hakkında bildiklerine bakılırsa, hiç sanmıyordu. Kızları pahasına da olsa, istediklerini elde edeceklerdi.

Yani sonuçta hiçbir şey değişmeyecekti. Düşes hâlâ ev üzerinde tam ve mutlak bir kontrole sahip olacak, kız kardeşi ve Claire de kadının tutsakları olacaklardı. Hayat devam edecekti.

Trevelyan, Claire'in yaşlı kadının yönetimi altında nasıl olacağını düşünmeye çalıştı. Artık Angus MacTarvit'in kulübesinde oturup viski içmek ya da çiftçilerle dans etmek olmayacaktı. Aslında, muhtemelen dans edecek hiç çiftçi *olmayacaktı*. Trevelyan Harry'ye sormamıştı ama annesinin Claire'in çeyizinin bir kısmını koyun almak için kullanmayı planladığını tahmin ediyordu ve insanların yaşadığı yerde koyun otlatamazdınız.

Trevelyan ateşe baktı. Bu onu hiç ilgilendirmiyordu. Sadece sağlığına kavuşmak ve kitaplarını yazmak için geri dönmüştü. Bunlar bittiğinde gidecekti ve Harry keşif gezileri için para vaadini yerine getirirse, Trevelyan gelecek yılın sonuna kadar Afrika'ya geri dönmeyi planlıyordu. Afrika'da görmek istediği daha çok yer vardı.

"Beni ilgilendirmiyor," dedi yüksek sesle. Sonra tekrar çizimlere baktı ve hemen ardından Umman'ı yanına çağırdı.

Bölüm On Dört

Harry o kadar mışıl mışıl uyuyordu ki, Trevelyan onu sarsarak uyandırmak zorunda kaldı. Harry yuvarlandı, tiksintiyle kardeşine baktı, sonra arkasını dönüp tekrar gözlerini kapadı.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedi

Trevelyan. "Hiç uyumaz mısın sen?"

"Eğer bundan kaçınabilirsem, hayır." Harry gözlerini tekrar açma zahmetine katlanmayıp uykuya geri dönecekmiş gibi bakınca, Trevelyan onu tekrar omzundan itti. "Gitmiyorum."

Harry yüzünü buruşturdu ve yavaşça . "Saklanıyor olması gereken biri için etrafta dolaşıyorsun. Şimdi ne oldu?"

"Bugün Claire ve annen arasında ne oldu?"

Bunun üzerine Harry gözlerini kocaman açtı. Yüzünde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Olağandışı bir şey yok. Claire annemle tanışmak istediğini söyledi ve tanıştı. Birlikte çay içtiler."

Trevelyan uzun bir süre kardeşine baktı. İnsanlar etraflarında olup bitenleri görmediklerinde Trevelyan hep şaşırırdı. Harry'nin annesiyle nişanlısının birlikte güzel bir çay içtiklerini düşündüğüne şüphe yoktu. Harry, MacTarvit'in dediği gibi, Claire'in dehşet içinde odadan çıktığını muhtemelen fark etmemişti bile.

"Claire sana ne anlatıyordu?" Harry sordu. "Onu hiç görmedim."

Harry buna gülümsedi. Küçük Amerikalı mirasçısının zamanını ağabeyiyle geçirmemesine sevinmişti. "O zaman şikâyetleri olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bazı şeyler duydum."

Harry esnedi. Trevelyan'ın sürekli gizemli havası dünyanın geri kalanının ilgisini çekebilirdi ama bu onu sadece sıkıyordu. "Söyleyecekleriniz bu kadarsa, uykuma geri dönmek istiyorum."

"Claire'le evlendikten sonra *onu...*" -kelimeyi küçümseyerek söyledi- "çeyiz evine mi göndereceksin?"

"Annemizin bir ejderha olduğuna inanmakta neden ısrar ettiğinizi anlamıyorum. O basit, tatlı bir kadındır ve her zaman da öyle olmuştur. Onu tanımak için biraz çaba sarf etseydiniz, bunu . Sorunuza gelince, hayır,

Annem çeyiz evine taşınmayacak. Bence burada kalması ve benim onun yanında olmam daha iyi olur. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi o sakat."

"Burada kalıp evi ve Leatrice'i yönetmek istiyor."

Harry kendine rağmen uyanmaya başlamıştı. Kardeşi şeytanı bile çileden çıkarabilirdi. "Annem bir canavar *değil*. Kızını seviyor ve onunla vakit geçirmek istiyor. Bu çok mu yanlış? Lee gayet mutlu."

"Bu senin fikrin mi yoksa Lee'nin mi? Kız kardeşinizle konuşmayalı ne kadar oldu?"

"Senin onunla konuşmandan bu yana çok daha az zaman geçti," diye karşılık verdi Harry. "Buraya gelip her şeyi değiştirmeye çalışacak kadar kim olduğunu sandığını bilmek isterdim. Çocukken ayrıldın, sonra Büyükbaba'dan kaçtın ve yıllarca kimse seni görmedi, şimdi de buraya dönüp herkese emir vermeyi bekliyorsun. Eğer bunu yapmak bir adım öne çıkıp kendini ilan etmen gerekecek."

Trevelyan yatağın yanındaki uzun sandalyeye oturdu ve tek kelime etmedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Harry. "Sinsice dolaşmak ve işleri yürütmek istiyorsun ama ön plana çıkmak istemiyorsun."

"Küçük Amerikalınız Lee'yi James Kincaid ile evlendirmek istiyor."

Harry güldü. "Peki, bırak denesin," dedi yatağa doğru ilerleyerek. "Claire istediği kadar aşk eşleşmesi yapmakta tamamen özgür. Kadınlar bu tür şeyleri yapmayı sever."

"Ona yardım etmek istemiyor musun?"

"Ona yardım etmek mi? Tek yapması gereken onları yeniden tanıştırmak. Yıllardır birbirlerini gördüklerini sanmıyorum."

"Peki ya annen?"

Harry kardeşine doğru döndü, yüzü öfkeliydi. "O *senin* de annen. Neden bir yumurtadan çıkmışsın ve annen yokmuş gibi davranmakta ısrar ediyorsun? Leatrice biriyle evlenmek istiyorsa evlenebilir. O bir tutsak *değil*." Harry annesiyle Lee'nin yıllar önce Kincaid yüzünden yaptıkları tartışmayı düşünmeyi . Elbette bu yıllar önceydi ve o zamanlar Lee'nin annelerinin onayladığı bir talibi vardı. Harry şimdi durumun farklı olduğuna inanıyordu.

Trevelyan konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Lee bir tutsak ve sen bunu görmüyorsun ve eğer yakında bir şeyler yapılmazsa küçük gelinin de bir tutsak olacak."

"Güneşte çok fazla zaman geçirmişsin," dedi Harry yorgun bir sesle. "Claire'le evleneceğim ve her şey girecek. Annem Claire'den hoşlandığını söyledi."

ve benim için iyi bir eş olacağını düşündüm. Sanırım ikisi arkadaş olacaklar. Umarım annem ve Lee kadar yakın olurlar. Şimdi odamdan çıkabilir misiniz? Biraz uyumak istiyorum." Yorganın içine sokuldu ve gözlerini kapattı.

Trevelyan bir süre olduğu yerde oturdu, kardeşinin anlamasını sağlamak için ona ne söyleyebileceğini düşünmeye çalıştı, ama söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Harry annesinde bir sorun olduğunu hiçbir zaman görememişti.

Trevelyan küçük kardeşinin aklını başına getirmeyi umuyordu. Harry'ye Claire'in onun yardımına ihtiyacı olduğunu gösterebilirse, Trevelyan özgür olacaktı. Kafası rahat bir şekilde işine dönebilecek, Claire'e yardımının karşılığını verdiğini bilecekti. Çok iyi bir fikirdi. Öyle iyi bir fikirdi ki, Harry bir şey yapılması gerektiğini düşünmediği için başarılı olma umudu yoktu. Harry olacak olanın olmasına izin vermekten memnundu.

Trevelyan Claire'i düşündü. Onun dans ettiğini ve güldüğünü hatırlıyordu. Eğer Harry'yle evlenir ve bu nefret cehenneminde yaşamaya başlarsa, Leatrice gibi mi olacaktı? Kendisinin bir gölgesi mi? Düşese boyun eğer ve yaşlı kadın ne zaman ne isterse onu yapar mıydı? Trevelyan, Claire'in MacTarvit'e inek çalmaya devam edebileceğini nasıl söylediğini düşündü, ama Trevelyan evlendikten sonra altı ay içinde MacTarvit'in Montgomery topraklarından gideceğini biliyordu.

Trevelyan sandalyeye yaslandı. Bu işe karışmak istemiyordu. Odasına dönüp yazmak istiyordu. Peşan dili üzerine yapması gereken çok iş vardı. Onunla akraba olan bu insanlar umurunda değildi. Aileye, eve ya da onlarla ilgili herhangi bir şeye karışmak istemiyordu. Öldüğünü düşünmeleri fikri hoşuna gidiyordu. Bu ona büyük bir özgürlük veriyordu.

Ama başka bir yanı da kız kardeşini düşünüyordu. Döndüğünden beri onu ne evde ne de dışarıda görmüştü. Claire'in MacTarvit'e anlattığına göre, Leatrice Claire'in gördüğü en mutsuz insandı.

Çoktan uyumuş olan Harry'ye baktı. Küçük kardeşinin Claire'in düşesin yerine geçmesine yardım etmeyeceği belliydi. Harry bir şeyleri değiştirmeye çalışmayacak kadar rahattı. Harry kendisi için bu kadar mükemmel olan bir şeyi neden değiştirmek istesin ki?

Peki Şimdi Trevelyan ne yapacaktı? Odasına dönüp orada mı kalacaktı? Yazılarına geri dönüp bu işin dışında mı kalacaktı? Harry'nin Amerikalısıyla evlenmesine ve onun da kayınvalidesiyle kavga etmesine izin mi verecekti? Claire güçlü ve sağlıklı genç bir kadındı ve hiç değilse yaşlı cadıdan daha uzun yaŐayacaktı. O zaman istediğini yapabilirdi.

Claire'in çizdiği görüntüler yine gözlerinin önünde belirdi. Ellerini yüzüne sildi. Bundan on yıl sonra geri döndüğünde o mutlu genç kadını kayınvalidesinin odasına tepsiler taŐırken bulacak mıydı? Yakışıklı kocası karısının ruhunun öldürüldüğünü fark edecek miydi?

Trevelyan ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Belki Leatrice'le konuŐursa. Hiçbir Şey yapmayacak, sadece onunla konuşacaktı. Belki de Claire'in düşündüğü kadar mutsuz değildi.

On Beşinci Bölüm

Yatağının kozasına gömülmüş olan Leatrice, ilk başta gıcırdama sesinin ne olduğunu anlayamadı. Uyku sersemi zihninde her türlü rahatsızlığın annesinden geldiğini biliyordu, bu yüzden kendini uyandırmaya çalıştı. Yaşlı kadın şimdi ne istiyordu? Ayaklarının ovulmasını mı? Saçlarının taranmasını mı? Sıcak su mu? Çay mı? Leatrice'in ona kitap okumasını mı istiyordu? Leatrice bazen yaşlı kadının geç saatlere kadar oturup kızına yaptıracak bir şeyler bulmaya çalıştığını düşünürdü. Amcası James keresinde Eugenia'nın uyuyamayacağını, çünkü hiç kimsenin günde tam yirmi dört saat çalışmadan onun kadar kötü olamayacağını söylemişti.

Leatrice örtüyü itti ve gözleri hâlâ kapalıyken yataktan çıkmaya başladı. Işık göz kapaklarına nüfuz ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Doğu duvarının yanında duran, duvar paneline gizlenmiş eski kapı arkasında açık, elinde bir mum tutan, ölmüş kardeşinin hayaletiydi. Leatrice ayağa kalktı, çığlık atmamak için parmaklarını ağzına götürdü, sonra yatağın başucuna yaslandı ve örtüyü kendisiyle birlikte çekti

Hayalet ona gülümsedi.

Leatrice daha uzağa gitmeye çalıştı ve örtüyü üzerine çekti. Hayatı buna bağlı olsaydı bile tek kelime edemezdi. Orada öylece oturmuş, dehşet içinde bakıyordu.

"Ah, it," dedi hayalet, "sadece benim."

Leatrice orada oturmuş, hâlâ titriyor, gözlerini dört açmış bakıyordu, sonra gözlerini kırıştırmaya başladı. Bu hayalet bir hayalete benzemiyordu. Eski kapıdan odasına giren kanlı canlı bir adama benziyordu. Onu daha iyi görebilmek için biraz öne eğildi ve adam ona bir adım daha yaklaştı.

"Ben gerçeğim," dedi. "Her zaman olduğum kadar gerçeğim."

Örtünün boğazından düşmesine izin verdi ve ona bakmaya devam etti. Bu gerçekten kardeşi olabilir miydi? "Vellie?" diye fısıldadı.

Bir kez başını salladı, sonra odanın öbür ucuna, ona doğru gitti. Leatrice kollarını açtı ve adam ona doğru geldi, yüzünü boynuna gömerken Leatrice de yüzünü onun saçlarına sakladı.

O gerçektir! Tanrı'ya ve kutsal olan her şeye şükürler olsun, o gerçekten ve gerçekten yaşıyordu!

Leatrice o zaman ağlamaya başladı. Gözyaşları önce gözlerinden akmaya başladı, sonra ellerini adamın kollarında ve sırtında gezdirdikçe, sanki gerçekten orada olduğuna dair kendini rahatlatmak istercesine ona dokundukça, gözyaşları daha sert akmaya başladı.

"Ssssh, aşkım," diye fısıldadı, onu kendisine doğru tuttu, kavradı.

İpekten tuhaf bir giysi, bir tür cüppe ve yumuşak çizmeler giymişti. Bir ayağının başparmağıyla önce bir botu, sonra diğerini çıkardı ve onunla birlikte yatağa girdi, yanına boylu boyunca uzandı ve ona bir sevgili gibi, bir kardeş gibi sarıldı. Ve onun ağlamasına izin verdi. Kız ilk uyarılarına rağmen durmayınca, onu durdurmak için tekrar uğraşmadı; kız ağlayıp dururken ona sarıldı.

Leatrice'in konuşacak kadar kendini kontrol edebilmesi için uzun bir süre geçti. Gözyaşlarını biraz olsun kontrol altına aldığı anda ise düşünebildiği tek şey birine dokunmanın ne kadar güzel olduğuydu. İnsan etini kendi etinde hissetmeyeli olmuştu. Trevelyan'la aralarında sadece bir yaş fark vardı ve çocukken birbirlerine çok yakındılar. Ağabeyleri Alex sıradan bir kıza vakit ayıramayacak kadar kendini beğenmiş ve ağırbaşlı biriydi ama o ve Vellie arkadaşlıklar -ya da bazılarının dediği gibi suç ortağı.

Onu dokuz yaşından beri, hayatının o en korkunç gününde, korkunç büyükbabalarıyla birlikte gönderildiği günden beri görmemişti. Vellie'nin, en sevdiği arkadaşının, kardeşinin, ruh eşinin, o açık arabada dönüp ona baktığı görüntü, öldüğü güne kadar aklından çıkmayacaktı. Babaları Vellie'nin birkaç ay içinde döneceğini söylemişti ama Leatrice annesinin sert yüzüne bakınca kardeşinin dönmesine, en azından yaşamasına izin verilmeyeceğini anlamıştı. Affedilemez bir şey yapmıştı: annelerine karşı gelmişti. Annesine karşı gelmiş ve onun cezalarına, uyarılarına ve tehditlerine gülmüştü. Ama sonunda yaşlı kadın kazanmıştı, çünkü ne de olsa Vellie sadece küçük bir çocuktı ve o düşes ve onun annesiydi. Otorite ondaydı. Babaları oğlu Alex'i dük olması için eğittirmişti ve Leatrice babasının Vellie'nin elinden alınmasına biraz sevinmiş olabileceğini düşündü, çünkü ikinci oğlu doğduğu günden beri bir sorun olmuştu.

"Gerçekten burada mısın?" diye fısıldadı, hıçkırıklarını kontrol etmeye çalışırken nefesi kesik kesik geliyordu.

"Gerçekten ve gerçekten."

Kollarını ona dolamıştı ve onu yakınında tutarken sırtı önüne dönüktü. Bu her zaman böyle olmuştu: ikisi birlikte. O daha küçük bir çocukken bile anneleri, kurallarını en ufak ihlal ettiğinde onu kırbaçlatmıştı. Leatrice, ikinci oğlunun asla ağlamamasının yaşlı kadını muhtemelen çileden çıkardığını düşündü. Kadının dayaklarından salına salına kaçardı, küçük omuzları gerideydi, yüzünde sanki ona zarar vermeyeceğini söyleyen bir gülümseme vardı. Ama geceleri, Leatrice tünellerden gizlice geçip onun odasına gider ve kardeşiyle birlikte yatağa girerdi ve o da ona sarılıp ağlardı. Ağlar ve "Neden benden bu kadar nefret ediyor?" derdi. Leatrice'in ona verecek bir cevabı yoktu.

"Gazeteler öldüğünüzü yazdı. Ateşten öldüğünüzü, Peşa'ya hiç ulaşamadığınızı, hasta olduğunuzu ve-"

Alaycı kahkahası onun sözünü kesti. "Beni öldürmek bundan çok daha zor. Bir süre hastaydım, belki de canlıdan çok ölüydüm ama iyileştim. Lanet bir tekneye binmeye dayanabilecek hale gelene kadar geride kaldım ve eve döndüm."

Adamın ellerinden birini yüzüne götürdü ve yanağına sürttü. Trevelyan'la birlikte seyahat eden Jack Powell'ın İngiltere'ye dönüp gizli şehir Peşa'ya sadece kendisinin girdiğini dünyaya duyurmasının üzerinden aylar geçtiğini biliyordu. Basına, Yüzbaşı Baker'ın şehre giremeyecek kadar hasta olduğunu, bu yüzden yüzbaşının geride kaldığını söylemişti. Powell, Kaptan Baker'ın o kadar hasta olduğunu ve sahile kadar taşınmak zorunda kaldığını, sonra da tam İngiltere'ye dönmek üzere gemiye binecekleri sırada Kaptan Baker'ın öldüğünü söyledi.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Charlie'nin odasında."

Leatrice bir an için hiçbir şey söylemedi. Konuşmaya başladığında da umursamaz görünmeye çalıştı. "Uzun zamandır mı oradasın?"

"Birkaç hafta."

Onun ne söylediğini anlamıştı. Bir süredir oradaydı ama nedense onu görmeye gelmemişti. Ona gelmek isteyip istemediğini merak etti. Orada ilk kez mi kaldığını merak etti. Evin o eski, ıssız, ziyaret edilmeyen bölümünde kaldığı ve ona gelmediği başka zamanlar da olmuş muydu?

"Seni buraya getiren nedir?" diye sordu, sanki duyguları incinmemiş gibi rahat ve kaygısız görünmeye çalışarak.

Ama Trevelyan onun ne düşündüğünü tam olarak biliyordu -her zaman biliyordu- ve ona güldü. Onu öfkeliendiren bir şekilde güldü.

Ondan uzaklaştı, bir yastık kaptı ve onu yumruklamaya başladı. "Öldüğüne inanmama nasıl izin verdin? Neler hakkında bir fikrin var mı? Mektupların hayatımda sahip olduğum tek şeydi. *Hepsi* bende, her biri."

Yatağın üzerinde uzanmış, ona sırtıyordu. Onu yıllardır görmemişti ama bu sırtışı nerede görse tanırdı. Dokuz yaşındaki çocuğun o meydan okuyan, şeytana pabucunu ters giydiren sırtışıydı bu. "Bir odayı dolduruyor olmalılar."

Kız da ona gülümsedi. "Dört sandık." Uzandı ve onun yanağına dokundu. "Oh, Vellie, gerçekten burada mısın? Hayalet olmadığına emin misin? May Teyze senin hayaletini gördüğünü söyledi."

"Bir sabah erkenden koridorlardan geçerken ona rastladım. O eski kalıntıların hiçbiri *ölmedi mi*? Ben çocukken çok eskiydiler. Şimdi kaç yaşında olduklarını hayal bile edemiyorum."

"Annem onların ölmesini isterdi, eminim, ama öyle görünmüyorlar. Cammy Amca, Harry'nin nişanlısının kız kardeşini oyunlarında oynatıyor. Acaba kostümler için kavga ediyorlar mı?"

"Brat hakkında duyduklarıma göre onun kazanacağını tahmin ediyorum."

Bunun üzerine Leatrice gözlerini kıstı. Onun dönüşünün şokunu atlatmaya ve burada görünmesinin ne anlama geldiğini anlamaya başlamıştı. "Çocuk hakkında ne biliyorsun? Claire'le tanıştın mı? Harry'yi gördün mü?"

Trevelyan sırt üstü döndü, ellerini başının altına koydu ve tavana baktı. "Harry'nin küçük Amerikalısı hakkında ne düşünüyorsun?"

Leatrice onun suratına bir yastıkla vurdu ve birkaç bin kez daha vurmaya çalıştı, ancak yastığı ondan aldı ve kollarını yanında tuttu.

"Neyin var senin?"

"Haftalardır buradasın, Harry'yi ve muhtemelen nişanlısını gördün ama öldüğüne inanmama izin verdin. Bunu bana nasıl yapabildin? Seni dünyadaki herkesten daha çok sevdim. Yirmi iki yıl boyunca sana haftada en az bir kez, bazen beş ve altı kez yazdım. Hayatımda olan her şeyi sana anlattım. İçimi sana döktüm. Tüm bu yıllar boyunca sen benim en yakın ve zaman zaman da *tek* arkadaşımydın. Ama sonra sen sevgili Peşa'nı bulmaya gittin ve senden hiçbir haber alamadım. İki yıl boyunca tek bir mektup bile almadım, sonra gazetede öldüğünü okudum. Buna inandım! Ne kadar üzülüğümü biliyor musun?"

Senin için üzüldüm mü? Senin için ne kadar ağladığımı biliyor musun? Ve şimdi senin ölmediğini görüyorum. Sadece ölmemişsin, aynı zamanda benden sadece birkaç adım ötede yaşıyormuşsun ve tünellerde gizlice dolaşıp yaşlı May Teyze ile konuşuyormuşsun, seni gerçekten tanımayan Harry ile konuşuyormuşsun, en azından *benim* tanıdığım kadarıyla ve şimdi-"

Adam ayağa kalkıp yatak başlığına yaslanıp onu kollarının arasına alınca sözünü kesti, çünkü kadın yeniden ağlamaya başlamıştı.

"Öldüğüme inanmaya devam etmelerinin herkes için daha iyi olacağını düşündüm."

"Ne kadar aptalca bir şey söyledin," dedi göğsünü koklayarak. "Senin öldüğünü düşünmemizin daha iyi olacağını nasıl düşünebilirsin?" Bunu söylerken bile cevabı biliyordu. O ana kadar bunu düşünmemişti ama ağabeylerinin ölümü Trevelyan'ı dük yapmıştı.

Gözlerini kocaman açarak ona bakmak için geri çekildi. "Majesteleri," diye fısıldadı.

"Aynen öyle."

Leatrice başını tekrar onun omzuna koydu. Bu gerçekten de işleri değiştirdi. "Bundan hoşlanmayacak," dedi Leatrice usulca ve ikisi de "hoşlanmayacak" derken annelerini kastettiğini biliyordu. "Harry'nin artık dük olmamasından hoşlanmayacak. Ama sanırım hiçbir zaman dük olmadı, değil mi?"

"İstemiyorum," dedi Trevelyan yumuşak bir sesle. "Hiç istemedim. Harry mükemmel bir dük. Ateş ediyor, partiler veriyor ve Lordlar Kamarası'nda oturup en iyilerle birlikte uyuklayabiliyor. Ben asla uyum sağlayamam. Unvanın sorumluluğunu almak istemiyorum."

"Ama Vellie-" diye başladı.

Başını göğsüne doğru çekti ve saçlarını okşadı. "Hayır, istemiyorum ve almak niyetinde de değilim. Harry tüm keşif gezilerimi finanse edeceğini söyledi ve tek istediğim de bu. Hayatımda yapacak daha çok işim var ve bunlar arasında bulabildiğim en zengin varisle evlenip bu evlerden birinde çürüyüp gitmek yok."

Claire'den ikinci kez söz ediyordu. "Onunla tanıştınız mı? Claire ile tanıştın mı?"

Trevelyan'ın cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki Leatrice uzaklaşıp ona baktı. Her zaman, çocukken bile bu gözlere sahipti. Bazen annelerini bu kadar kızdıran şeyin Trevelyan'ın gözleri olduğunu düşünüyordu. Yoğun, parlak ve okunamaz gözlerdi. Leatrice'in yaptığı gibi onu tanımadığınız sürece okunamazlardı. Trevelyan on iki yaşındayken babaları

ikinci oğlunun eve dönmesine izin verdi. Ancak bu dönüş sadece iki hafta sürmüştü, çünkü Trevelyan bir gece kilisenin mahzenine girerken yakalanmıştı. Mezar aradığını söylemişti. Ertesi hafta Trevelyan bir merdivene tırmanmış ve dul bir kadının pansiyonunun ikinci katına girmişti, yasadışı işlerin döndüğü söylenen bir evdi bu. Babası oğlunu ikinci kez affetmemiş ve onu büyükbabasına geri göndermişti. Başka ziyaretler de olmuştu ama Trevelyan her seferinde babasını kızdırmayı başarmış ve hemen tekrar gönderilmişti.

Onlar büyürken onu çok sık görmemiş olabilirdi ama ondan binlerce mektup almış, o da ona yüzlerce fotoğraf göndermişti. Vellie'nin büyümesini izlemişti, çünkü Vellie kendi deyimiyle kılıktan kılığa girmeyi ve fotoğraf çekirtmeyi çok seviyordu.

Şimdi onun gözlerinin içine baktı ve bir şeyler sakladığını gördü. "Şimdi bana gelmene ne sebep oldu? Gelmeyi hiç planlamış mıydın? Yoksa beni görmeden buradan gitmeyi mi planlıyordun?" Cevap onun gözlerindeydi.

Ona bildiği tüm kaba isimleri söyleme dürtüsüne direndi ve onun sayesinde bazı alışılmadık dillerde birkaç isim biliyordu.

Başını tekrar eğdi. Ona bağırmanın bir faydası yoktu. En iyisi tarafından bağırılmıştı ve tüm bu gürültü onun üzerinde hiçbir etki yaratmamıştı. "Bana en başından itibaren her şeyi anlat, her şeyden bahsediyorum. Hiçbirinin atlanmasını istemiyorum."

"Geç oldu ve-"

"Anneme burada olduğunu söyleyeceğim."

Bunun boş bir tehdit olduğunu bildiği için kıkırdadı. Hayatında hiç söylememişti. "Beni buna sen zorladın," dedi gülümseyerek. "Bu eve dinlenmek için geldim. Çok hastaydım ve saklanıp iyileşmek için bir yere ihtiyacım vardı. Burada olduğumu kimseye söylemeyi planlamamıştım. Doğrusu, ailemin burada olduğundan da emin değildim. Mevsimlere ayak uyduramıyorum. Çoğunuzun şu anda güneyde olabileceğini düşündüm."

Ona yaslandı ve Claire'le tanışmasını, atını yakaladıktan sonra bayılmasını anlatırken onu dinledi. "Biraz..."

"Utanç verici mi?" dedi, sesinde kahkaha vardı. Onun kadınlarla olan ününü biliyordu. Daha gençken, onlu yaşlarındayken ona kadınlarla yaşadığı maceraları, gece yarısı bir kız okulunun duvarından nasıl gizlice geçtiğini, Rahibe kıkırdamaların ne görmek için geldiğinde bir kızın yatağına nasıl saklandığını yazmıştı. As

Büyüdükçe ona bu tür maceralarını daha az anlatır olmuştu ama cadaloz bir anne, ilgisiz bir baba ve iki erkek kardeşle kilit altında tutulan ve tarifsiz bir yalnızlık içinde yaşayan Leatrice, ona *tüm* maceralarını anlatması için yalvarmıştı.

"Claire çok güzel, değil mi?" Leatrice onu yakından izlerken sordu.

"Güzelliğin pek çok çeşidi vardır. Claire'de hayat var."

Leatrice onun ne demek istediğini biliyordu. Claire hızlı hareket eder, hızlı konuşur ve her zaman insanları izliyor gibi görünürdü. Sadece kendi içine bakmakla yetinen biri değildi. "Peki onu baştan çıkardın mı?"

Bunun üzerine Trevelyan kaskatı kesildi. "Harry ile nişanlı."

Leatrice bir kahkaha attı. "Mısır'da o küçük güzel dansçı seni rahatsız etmemişti. Peki ya hareme baskın yaptığın zaman? O kadınlar başka biriyle *evli* değil *miydi*?"

"Kardeşimle evli değillerdi."

Leatrice gülümsedi. Trevelyan'ın tüm seyahatlerine ve hayata bohem bakış açısına rağmen, içten içe diğer erkekler kadar gelenekseldi.

"Ve ayrıca, benden hoşlanmıyordu."

Leatrice ona hayretle baktı.

"Yaşlı, hasta ve zayıf olduğumu söyledi."

Leatrice güldüğünü görmemesi için başını tekrar eğdi. Ama vücudunun gülmekten titrediğini hissetti.

"İstedığınız kadar gülün ama benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Harry için deli oluyor. Sürekli onun hakkında konuşuyor. Onun mükemmel olduğunu söylüyor."

"Harry?"

"Harry."

Bu büyük şakanın tadını çıkarırken sessiz kaldılar. Sonra Trevelyan tekrar konuşmaya başladı ve Claire'le olan diğer görüşmelerini anlattı. "Ona söylemem gerektiğini biliyordum ama o kadar yalnızdı ki. Bu evi anlayamıyordu ve Harry onu tamamen görmezden geliyordu."

Leatrice yalnızlık duygusunu çok iyi anlıyordu. Büyük ev insanlarla dolu olmasına rağmen, içinde hiç arkadaşlık yoktu. En azından onun için. Teyzeleriyle misafir odasında oturup tanıdıkları diğer insanlar hakkında dedikodu yapmak istemiyordu ve dışarı çıkamıyordu, çünkü dışarıda olursa annesinin çağrılarını duyamazdı. "Onun nasıl hissettiğini biliyorum."

Trevelyan'ın konuşmasını dinledi ve bunu yaparken onun sözlerinden daha fazlasını duydu. Ses tonunda Claire'den çok hoşlandığını gösteren bir şey duydu. Claire'in Kaptan Baker'ın bütün kitaplarını nasıl okuduğunu anlattığını duydu. "*Hepsini*," dedi ve sesinde gurur vardı.

Claire'le birlikte Angus MacTarvit'le geçirdikleri olağanüstü günü anlatırken onu dinledi. Leatrice MacTarvit'leri çocukluğundan beri görmemişti; Vellie'yle birlikte Angus'un viskisini çalmak için çalırların arasına gizlice girerlerdi. Bir keresinde yaşlı adam tarafından yakalandığını ve dehşete düştüğünü hatırlıyordu. Ama adam onu tehdit etmiş ve gitmesine izin vermişti. Dehşet içinde Vellie'ye koşmuştu ve Vellie ona gülmüş, yaşlı adamın rüzgârdan başka bir şey olmadığını söylemişti.

Leatrice şimdi Claire'in günü yaşlı adamla geçirdiğini ve çiftlik sahipleriyle dans ettiğini duyuyordu. Trevelyan ona Claire'in günü perilerle geçirdiğini ve çay niyetine nektar içtiğini söyleseydi Leatrice bundan daha fazla şaşırırmazdı.

"Başka ne yaptı?" Leatrice fısıldadı, sesinde biraz hayranlık vardı.

Trevelyan gülümsedi. "Bir denizci gibi İskoçya'ya gitti ve çok tuhaf yemekler yedi ve buna bayıldı ve ateşim çıktığında bana bakabilmesi için kız kardeşine kendisi hakkında yalan söylemesi için rüşvet verdi. Ve Harry'nin onu malikanede gezdirmesini ve işçilerle tanıştirmasını sağladı."

Leatrice şaşkınlık içinde Trevelyan'a baktı. "Harry bunu nasıl yapabildi? Kendi çalışanlarından birini ezse bile tanıyamaz. Harry'nin kendi uşağının adını bildiğinden bile şüpheliyim ve adam on yıldır Harry'nin yanında çalışıyor."

"Görünüşe göre zeki küçük kardeşimiz Charles'ı da yanında götürmüş. Yaşlı MacTarvit, Claire'in Harry'nin çok alçakgönüllü bir adam olduğunu düşündüğünü, çünkü açıklamaların çoğunu çalışanının yapmasına izin verdiğini söyledi."

Bunun üzerine Leatrice güldü ve bunu yaparken gülmeyeli uzun, çok uzun zaman olduğunu fark etti. Hayatındaki tek ışık kardeşinden gelen mektuplardı, onun maceralarını dolaylı olarak yaşamasına izin veren mektuplar. Büyükbabaları hakkında çok az şey yazmıştı, sadece arada sırada yaşlı adamın son dayağından dolayı sırtının ağrıdığını ya da günlerce ekmek ve suyla yaşamak zorunda kaldığı için zayıfladığını belirtiyordu. Ama mektuplarının büyük bir kısmı gördüğü ve yaptığı her şeyle doluydu.

"Başka ne yaptı?"

Trevelyan derin bir nefes aldı. "Annemizle tanıştı."

"İsteddiği zaman oldukça çekici olabiliyor."

"Görünüşe göre öyle olmak istememiş. Tahminimce Claire hakkında, Claire'in onun hakkında bildiğinden daha çok şey biliyordu. Sanırım yaşlı kadın Claire'in gücünü hissetti."

"Güç mü? Claire'in güçlü olduğunu mu düşünüyorsun? Bana oldukça sıradan göründü. Pek çok yemeği kaçırıyor ve hizmetçim Rogers'ın onu çalıştırdığını söylüyor. Rogers hizmetçilerin salonunda bununla övünüyor. Sanırım Rogers Claire hakkında anneme rapor veriyor."

"Evet, sanırım öyle." Trevelyan bir an için düşünceliydi. "Bana Claire'in güçlü olup olmadığını sordunuz. Bence belki de öyle ama bunu bilmiyor. O bir çocuktan biraz daha fazlası. Onun gücü insanları önemsemesinde yatıyor."

Leatrice büyük bir alaycılıkla, "Bu bana hiç de güç gibi gelmiyor," dedi. Hayatta kalmanın hayattaki en önemli şey olduğunu tecrübe etmişti. İnsan hayatta kalmak için elinden geleni yapardı.

"Onu yaşlı MacTarvit'le görmeliydin," dedi Trevelyan. "Yaşlı adam onun elinden yemek yiyordu. Ve çiftlik sahipleri ona hayrandı. Ona ailemizden hiç kimsenin uzun zamandır görmediği bir saygıyla baktılar."

Leatrice geri çekildi ve ona baktı. "Vellie, sen aşıksın onu."

Onu tekrar omzuna doğru itti. "Ne kadar saçma bir düşündüm. O bir çocuk ve Harry'ye aşık ve bir düşes olmak istiyor ve-" Gülmek için sözünü kesti. "Hayır, sevgili küçük kardeşim, ona aşık değilim. Aslında istediğim şey biraz intikam."

"Anne," dedi Leatrice.

"Başka kimse yok."

Leatrice ne planladığını bile sormadan, "Yardım edeceğim," dedi. "Cinayet mi? Onu egzotik bir zehirle besleyelim mi?"

Trevelyan güldü. "Hayır, öyle hızlı ve nispeten acısız bir şey değil. Harry düğ olduğunda annemiz düşes olarak kalmayı planlıyor. Öleceği güne kadar burayı ve diğerlerini yönetmeye devam etmeyi planlıyor."

"Elbette. Başka bir şey olacağını düşünen var mı? Sakın bana Amerikalı'nın *onun* düşes olacağını düşündüğünü söyleme."

"O *benim* Amerikalım değil. O Harry'ye ait ve evet, Claire evlendikten sonra kayınvalidesinin sessizce köşke çekileceğini ve Claire'in düşes olacağını düşünüyordu. Claire'in planları vardı."

yemeklerin katı programlardan çıkarılması." Durakladı. "Evlendikten sonra kendisine miras kalacak parayı kontrol etmeyi, çiftçilerin evlerini onarmayı, tarlaları ekmeyi ve diğer Amerikan işlerini yapmayı planlıyordu."

"Aman Tanrım," dedi Leatrice. "Gerçekten söyledi mi? Harry ona söyleyebilirdi-"

Konuşurken Trevelyan'ın sesinde öfke vardı. "Harry ona yalan söyledi ve duymak istediği her şeyi söyledi. Ona evlendikten sonra ne isterse yapabileceğini söyledi."

Leatrice içini çekti. "Ama o zaman Harry bunu yapabileceğini düşünürdü. O kesinlikle her istediğini yapar. Ve annemin çok tatlı olduğunu düşünüyor. Başkalarının da neden böyle düşünmediğini anlayamıyor."

"Aynen öyle."

"Zavallı, zavallı Claire," dedi Leatrice duygulanarak. "İstediğini yapmaya alışkın olduğunu tahmin ediyorum. Annesi korkunç bir kadın. Oldukça sıradan. Harry'ye en tuhaf isimleri takıyor, örneğin Sayın Yargıç ve Saygıdeğer Ekselansları gibi. Teyzeleri onunla acımasızca dalga geçiyor. Sanırım onu yanlış bilgilerle besliyorlar, sonra da arkasından gülüyorlar."

Trevelyan kaşlarını çatı. "Peki ya babası?" "Harry'den daha tembel."

"Tanrım," dedi Trevelyan inanamayarak. "Aileyi onun yönettiği izlenimine kapılmışım ama sanırım durum düşündüğümde de kötü." Ellerini Leatrice'in omuzlarına koydu ve onu kol mesafesinde tuttu. "Mutt, bence bu konuda bir şeyler yapmamızın zamanı geldi. Öylece durup bu kızın bu ev halkı tarafından ele geçirilmesine izin veremeyiz."

Leatrice ondan uzaklaştı, yüzünde korku vardı. Annelerinden intikam almakla ilgili şaka yapmak başka bir şeydi ama şimdi Trevelyan'ın yüzü ciddiydi. "Hayır Vellie, artık çocuk değiliz. Artık böyle numaralar yapamayız. O zamanlar cezanın ne olduğunu anlamıyordum ama şimdi anlıyorum. Eğer uslu durmazsam, yaşlı kadının öyle cezalandırma yöntemleri var ki, insanın ölesi geliyor. Şu anda hayattayım ve küçük konforlarım var. Bunların benden alınmasını istemiyorum." Yataktan kalkmaya çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Ama bu onun hakkında bir şeyler *yapmak* için bir şans. Bu hep istediğimiz bir şanstı."

"Sen belki, ama ben değil. Onu hoşnut etmediğinde ne yaptığını gördün. Seni gönderdi ve bir daha geri dönmedin ve benim için-" Sözüne kesti ve başka tarafa baktı.

"Sana bana yaptığından daha kötüsünü yaptı. Senin ruhunu kırdı."

Leatrice bunun çok büyük bir hakaret olduğunu biliyordu ve öyle de kabul etti. Ondan ayrıldı ve yatağın yanında durmak için hareket etti. "Hiç değişmemişsin, değil mi? Her zaman başını belaya sokmaya çalışıyorsun. Her zaman yapmaman gereken şeyleri yapıyorsun. Çocukluğunu dayak yiyerek, aç bırakılarak ve odalara kapatılarak geçirdin ama tüm bunlar sana hiçbir şey öğretmedi. Hiçbir şey öğrenmedin, değil mi?"

"Hayır," dedi usulca. "Hiç öğrenmedim. Onlarla hep savaştım. Bana ne yaparlarsa yapsınlar, her zaman karşılık verdim. Ve şimdi bir yetişkinim ve istediğim yere gidiyorum, istediğimi yapıyorum ve yaşıyorum. Ama sen hala odasına kapatılmış korkmuş küçük bir kızsın. Otuz bir yaşındasın ve ailen yok, kendine ait bir evin yok. Sahip olduğun tek şey çocukluğundan beri nadiren gördüğün ağabeyinin mektupları ve hayatını yöneten bir çan."

Ona bağırarak, kendisinden uzak durmasını, kendisini üzmemek için geri dönmemesini dilediğini söylemek istedi. Ona anlamadığını, işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğini söylemek istedi. Ona hayatının iyi olduğunu, ihtiyaç duyduğu ve istediği her şeye sahip olduğunu söylemek istedi ama yapamadı. Ona yalan söyleyemezdi çünkü o gerçeği biliyordu.

Ama onu yalan söylemekten alıkoyan başka bir şey daha vardı ve o da bir umut ışığı görmesiydi. Vellie'nin götürülmesinden sonra neredeyse bir yıl boyunca ruhunu korumaya devam etmişti. Ama savaşçı olan Trevelyan'dı, kendisi değil. Kendisinin sadece bir takipçi olduğunu anlaması uzun sürmedi, hep öyleydi, hep öyle olacaktı. Vellie gideli bir yıl olduğunda, Leatrice artık annesinin istedikleri dışında bir şey yapmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Yirmi yaşındayken annesine karşı gelmeye çalışmış ama bu savaşı kaybetmiş ve bir daha asla denememişti.

"Ne planlıyorsun?" Sesinin korkudan titremesine engel olamadı.

"Seni James Kincaid'le evlendirmek için," dedi

Trevelyan. Leatrice gözlerini kırptırarak ona baktı. "Ne?"

Trevelyan ona gülümsedi. "Bu Amerikalı'nın fikriydi. *Harry'nin Amerikalısının*. Benim değil. MacTarvit'e yapmak istediği ilk şeyin seni hayatının aşkıyla evlendirmek olduğunu söyledi. Eski yarasanın bazı temellerini ortadan kaldırabilirse, bunun onu zayıflatacağını düşünüyor. Annenin Harry ya da ev halkı üzerindeki etkisini mi yoksa

Claire'in kendi sevimli küçük benliği, ama yapmak istediği şey bu. Kincaid'le evlenmeyi düşünüp düşünmediğinizi sormak istedim."

Leatrice konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Yatağın kenarına oturdu, kardeşine baktı, tekrar konuşmaya başladı ve tekrar ağzını kapattı. Bir an için gözlerini kaçırdı. Sonra tekrar ona baktığında gülümsedi. "Amerikalılar çok tuhaf yaratıklar değil mi?"

Trevelyan'ın gözleri parladı. "Bir fikrim olsaydı Peşha'yı bırakıp Amerika'yı keşfederdim."

Leatrice güldü. "James'le evlenmek için mi? Onu yıllardır görmedim. Ya da onu düşünmedim. Şimdi ne yapıyor?"

"Bilmiyorum, ama sanırım hala o kitap üzerinde çalışıyor." Bunu, üretken bir yazarın tek bir kitabı yazması yıllar süren birine karşı duyduğu tüm küçümseme ve alayla söyledi. "Tudor'lardan biri hakkındaydı, değil mi? Sekizinci Henry ve tüm eşleri?"

Leatrice, "Yedinci Henry'ydi ve onun ekonomi politikasıyla ilgiliydi," diye tersledi. "Ve James'le dalga geçmeyi bırakabilirsin. Biyografi yazarken yapılacak çok fazla araştırma var. Tek yapmanız gereken bir yere seyahat etmek, sonra da orası hakkında yazmak. Ortaçağ el yazmalarını okumak için saatler harcaması gerekiyor. Önce el yazmalarını *bulmalı* ve-" Kadın ona kaşlarını çatı. "Seni bu kadar eğlendiren ne?"

"Yıllardır onu , değil mi? Yazma işinde ne kadar ilerledi?"

Leatrice gözlerini kaçırdı ve kızardı. "Son duyduğumda Henry'nin saltanatının altıncı yılındaydı," dedi usulca.

"Neydi o? Seni doğru duyduğumdan emin değilim. Henry'nin altıncı karısı üzerinde mi çalışıyor?"

"Sen!" dedi ona bir yastık fırlatırken.

Trevelyan yastığı yakaladı. "Yıllarca James Kincaid hakkında tek duyduğum mektuplarınızdı. Sanırım adamın aldığı her nefes hakkında bana yazdın. Onun yeryüzünde bir tanrı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Onun kadar harika bir adamla daha önce hiç karşılaşmadığıma emindim. Tüm seyahatlerimde pek çok şey gördüm ve pek çok insanla tanıştım ama James Kincaid kadar mucizevi biriyle tanışmaya hiç yaklaşmamıştım. Bramley'den birkaç mil ötede yaşayan ve gürültümüzün kuşları korkuttuğunu söyleyerek bizi bahçesinden kovan çocukla aynı kişi olduğuna inanmak zordu."

Leatrice Trevelyan'a bakmadı.

"Yıllardır onu düşünmemiştim, ha? Çocukken bile neden hep Kincaid'lerin evinin önünden geçtiğimizi merak ederdim. Ağaçların arkasına saklanıp ona nasıl toprak attığını hatırlıyor musun?"

"Ben asla böyle bir şey yapmadım."

Trevelyan'ın yüzündeki gülümseme kayboldu ve uzanıp onun elini tuttu. "Neden onunla evlenmedin? Sana sormadı mı?"

"Evet, bana sordu. On altı yaşımdayken, on yedi yaşımdayken ve on sekiz yaşımdayken sordu." İç çekti. "Yirmi yaşına geldiğimde sormayı bıraktı." Sesi alçaldı. "Şimdi de annemle bir arabada olsam ve beni görse gözlerini kaçırıyor. Benden nefret ediyor."

"Şüphesiz sevgili annemiz-"

Leatrice ayağa kalktı. "Evet!" dedi, elleri iki yanında kenetlenmişti. "Evet, evet, evet. Hayatımın en kötü sahnesiydi ve bunu düşünmek bile istemiyorum. Şimdi Vellie, ölümden döndün ve bana James'le evlenmemi istediğini ."

"Ben değilim. Harry Amerikalı."

Leatrice derin bir nefes aldı ve bir an için ellerine baktı. Elleri titriyordu. Annesinin verdiği cezaların sertliğini çok iyi biliyordu ama bu Amerikalı bilmiyordu. Eğer Leatrice bir kez daha annesine karşı gelmeye çalışır ve başarısız olursa, annesinin daha fazla isyan etmesini engellemek için ona neler yapabileceğini hayal bile edemiyordu.

Ama bir kez daha denerse ve bu sefer başarsa... Bunun ne anlama gelebileceğini düşünmek bile istemiyordu. Bu evden çıkmak. Sürekli çalan zillerden uzaklaşmak. Annesinin bitmek bilmeyen taleplerinden ve şikâyetlerinden uzaklaşmak.

Trevelyan'a baktı. "Ne yapmalıyım?"

On Altıncı Bölüm

Claire müstakbel kayınvalidesiyle tanıştıktan üç gece sonra, akşam yemeğinden sonra odasına gittiğinde, aynı anda iki şey oldu. Kâhya gümüş bir tepsi içinde bir zarfla odasına geldi ve mesajın acil olduğunu söyledi. Aynı anda Claire'in odasındaki devasa portre gizli menteşeleri üzerinde geriye doğru sallanarak Brat'in orada durduğunu gösterdi. Saçları her zamanki düzgün tek örgüsünden alnına dökülmüştü; omuzlarında örümcek ağı vardı ve çok şaşırmış görünüyordu.

"Merhaba," dedi Brat, sesinde büyük bir sevinç vardı.

Claire bir şeyler söylemeye başladı ama uşağın önünde söylemek istemedi. Sanki kız kardeşi odasına hep bir portrenin arkasından giriyormuş gibi davranmaya çalıştı. Claire uşağın tepsisinden zarfı aldı ve açtı.

Esir tutuluyorum. Lütfen bana yardım edin. Eski yazlık ev. Hemen gelin.

Leatrice

Claire ne yazdığını anlamadan önce notu üç kez okudu. Kâhyaya baktı ama kâhyanın yüzü ifadesizdi. Claire şu anda soyunma odasında olan Bayan Rogers'tan kurtulması gerektiğini biliyordu. (Claire yemekten Bayan Rogers'ın düşündüğü saatten dört buçuk dakika önce dönmüştü, bu yüzden Claire'e yardım etmeye gelmemiştir). Ve Brat'ten kurtulması gerekiyordu.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" diye sordu uşak.

"Bayan Rogers..." Claire'in söyleyebildiği tek şey buydu.

Uşak başıyla selam verdi. "Bu akşam meşgul olduğunu göreceğim," dedi ve yatak odasından geçip giyinme odasına doğru yürüdü.

"Oh!" Claire, "ve..." dedi. Brat'in hâlâ durduğu kapı aralığına doğru baktı.

Uşak küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Bu evde insan çok fazla şey görmemeyi öğreniyor." Bununla birlikte odadan çıktı.

Brat Claire'in yatak odasına girdi. "Buraya inanamazsın. Bir harita buldum. Aslında onu bana yaşlı bir adam verdi. Onunla daha önce tanışmamıştım.

Tekerlekli sandalyede ve sonuncusu onu vurana kadar dört karısını öldürdüğüne dair bir efsane var, ama şimdi en uçta yaşıyor."

"Şimdi senin hikayelerin için zamanım yok. Odana geri dönmeli ve orada kalmalısın."

Brat kız kardeşine baktı. "Mektupta ne ?"

Claire gardıroptan binicilik kıyafetini çıkardı ve Brat'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Brat bu fırsatı Claire'in elindeki notu almak için kullandı. "Ben de gitmek istiyorum."

"Kesinlikle olmaz. Odana geri dönmeni istiyorum ve bundan kimseye bahsetmeni istemiyorum. Bunun ne hakkında olduğunu bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim."

"Harry'nin kız kardeşi notu neden sana gönderdi? Neden Harry'ye değil?"

Claire giyinirken bir an durakladı. "Bu güzel bir soru ama cevabım yok. Şimdi git buradan. Ve kimseye tünellerden bahsetme."

Brat orada durdu ve kız kardeşine baktı, sonra derin bir nefes aldı. "Eğer seninle gelmeme izin vermezsen anneme Harry'den başka bir adamla görüştüğünü, babama bana kötü davrandığını Harry'ye odana giden tünellerde toz içinde ayak izleri olduğunu söyleyeceğim."

"Pekâlâ!" dedi Claire. Kız kardeşiyle tartışacak zamanı yoktu. "Benimle gelebilirsin ama arka planda kalmalı ve dediklerimi yapmalısın. Anladın mı?"

"Elbette." Brat gözlerini kız kardeşine dikti. "Eski yazlık evin nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Claire'in cevap vermesine gerek kalmadı çünkü hemen ardından kapısı hızla çalındı ve Harry içeri girdi. "Claire, bunlardan birini aldın mı?" diye sordu, tıpkı Claire'in elindekine benzer bir notu sallayarak. Kaşları çatılmıştı ama sonra Brat'i gördü ve yüzü gülümsemeye başladı. "Merhaba Sarah. Her geçen gün daha da güzelleşiyorsun."

"Öyle, değil mi?"

Claire inledi. "Harry," diye tersledi ve Harry'nin kendisine dönüp bakmasını sağladı. "Evet, tıpkı bunun gibi bir not aldım. Yazlık eve gitmeliyiz."

Harry mesajda herhangi bir aciliyet olduğunu düşünmüyor gibiydi. Aslında, sanki her gün kız kardeşi ona notlar gönderiyormuş gibi davranıyordu.

esir tutuluyor. "Bunun büyük bir sıkıntı olduğunu söylemeliyim. Sizce onu kim tutuyor?"

Claire gardıroptan çizmelerini çıkarırken durakladı. Sarah Ann, Claire'e Harry'nin dünyadaki en zeki insan olmadığını söyleyen bir bakış attı ama Claire onu görmezden geldi. "Hiçbir fikrim yok, ama ikimizi de orada istiyor gibi görünüyor, ya da onu kaçıran kişi ikimizi de istiyor. Harry, ben giyinirken odadan çıkabilir misin? On dakika içinde aşağıda buluşuruz."

"Elbette," dedi ve odadan çıktı.

Brat, Claire'in büyük yatağına yayıldı. "Eminim ikiniz gerçekten ilginç konuşmalar yapıyorsunuzdur. Harry'nin alev alev yanan bir zihni var."

"Bir an için konuşmayı keser misiniz? İkinizin bunu neden bu kadar hafife aldığınızı anlamıyorum. Bu ciddi olabilir."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Eğer öyle olsaydı, fide talepleri olurdu ve yaşlı cadıya giderlerdi, değil mi?"

Claire elbisesinin düğmelerini açarken durakladı. "Kim?"

"Yaşlı cadı. Cadı. Tüm İngiltere'de, İskoçya'da ve bildiğim kadarıyla İrlanda'da en nefret edilen kadın. Ama İskoçlar İrlanda hakkında pek konuşmazlar, bu yüzden o ülke hakkında emin olamıyorum."

Claire, Brat'in ne dediğini anlamaya çalışarak, "Şunu açmama yardım et," dedi. "Ve lütfen konuşmayı kes."

Claire birkaç dakika içinde gitmeye hazırdı ve Harry ile aşağıda buluştu. Harry koridordaki kapıcı koltuğunda yarı uykulu oturuyordu. Onu harekete geçirmek için omzunu sarsmak zorunda kaldı. Ahırlara bir uşak göndermişti ve atları onları bekliyordu; üç adam da çoktan atlarına binmiş, ellerinde fenerler, ata binmeye hazır bekliyorlardı.

Claire, Harry ile gizliliğin gerekliliği hakkında konuşmak için birkaç kaçamak girişimde bulundu. Yazlık eve hışımla girerlerse Leatrice'in zarar görebileceğini söyledi. Harry ona aptalmış gibi baktı ve adamlarına gitmelerini söyledi.

Asi bir iğdiş ata binmiş olan Brat, her şeyi bilen bir tavırla Claire'e gülümsedi. Kendini beğenmiş bir tavırla, "Eski Batı'da ata binmek pek de ucuz bir şey sayılmaz, değil mi?" dedi.

"Harry bir İskoç," diye yanıtladı Claire. "Burada her şeyi farklı yapıyorlar." "Harry İngiliz," dedi Brat atını ileri doğru tekmelerken, kolayca

büyük hayvanı kontrol ediyordu. Babaları Sarah Ann'i daha yürümeye başlamadan ata bindirmiş ve çocuk da hayvana bir köpekmiş gibi alışmıştı.

dişi sentor. Claire mükemmel bir biniciydi ama Brat'le kıyaslanamazdı bile.

Altı kişi gürültüyle yollarına devam ettiler. Claire gizliliğe gerek olmadığını umuyordu, çünkü gizli değillerdi. Yirmi mil öteden bile duyulabilirlerdi. Leatrice'in gerçekten tehlikede olmadığını ve bunun bir şaka olduğunu umuyordu.

Bir noktada, dar bir patikada tek sıra halinde ilerlemek için yavaşlamak zorunda kaldıklarında, Brat Claire'e döndü ve "Biliyor musun, bu aileyi gerçekten seviyorum" dedi.

Claire yüzünü buruşturdu ve atını ileri doğru itti.

Sonunda yazlık eve ulaştıklarında Claire gördüklerine değildi. Pencereler tahtalarla kapatılmıştı ve kapıyı dışarıdan kilitleyen bir sürgü vardı, ancak küçük binanın bacasından duman .

Harry atından inmeden, "Aç şunu," dedi.

İşte o anda papaz göründü. Uzun boylu bir adamdı, kendisine çok küçük gelen bir ata bindişi için daha uzun görünüyordu. Papaz kıyafetleri kocaman karnının üzerinde kabarmıştı ve bıyıkları göğsüne kadar sarkıyordu. "Bu da ne?" diye bağırdı adam. "Sıcak bir ateşten ve güzel bir akşam yemeğinden buraya sürüklendim. Bu da ne, genç Harry?"

Harry gözlerini kısarak adama baktı, kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Harry'nin tek söyledişi, "Bilmiyorum," oldu, sonra uşağa kapıyı açması için başıyla işaret etti.

Odanın içinde iki kişi vardı, ikisi de çırılçıplaktı. Biri, kırklı yaşlarının başında uzun boylu, yakışıklı bir adam, Leatrice'in çıplak bedenini kapının dışındaki insanların bakışlarından korumaya çalışıyordu. Leatrice onun arkasına sinmişti.

Claire, gördüğü manzaranın şokuyla ağzını kapattıktan sonra Brat'in odanın içini görmesini engellemeye çalıştı. Bir bal arısını bir parça iple zapt etmeye çalışabilirdi. Brat saniyeler içinde atından inmiş, kapının girişinde durmuş ve utanmadan ona bakıyordu. Claire de aynısını yapmamaya çalışıyordu.

Bir sonraki anda papazın gürleyen sesiyle şok bozuldu. Zina yapanların üzerine Tanrı'nın gazabını yağıdırıyordu.

Harry sonunda atından indi, binanın içine girdi ve paltosunu için kız kardeşine verdi. "Kendin için ne söyleyeceksin?"

Kincaid?" diye sordu şimdi mahrem yerlerini örtmeye çalışan adama.

Kincaid adını duyunca Claire neler olduğunu anlamaya başladı. MacTarvit, diye düşündü ve gülümsememek için kendini zor tuttu. Bunu bir şekilde o ayarlamıştı.

Arka planda papaz hâlâ öfkeleniyor, bütün cehennem ateşinin bu günahkârların üzerine yağacağını söylüyordu. Claire MacTarvit'i sevgiyle düşünüyordu, bu ikisini bir şekilde bir odaya kilitlemeyi ve kıyafetlerini almayı başaranın o olduğunu biliyordu. Ve bulunduklarında orada olması için bir papaz ayarlamıştı.

Claire yüksek sesle, "Evli olmalılar," dediğini duydu. Bu iki insanın sonsuza dek lanetlenmesinden bahseden papazın sesini duymak kolay değildi.

Claire Harry'ye baktı. "Sen onun vasisisin ve törene tanıklık edebilirsin. Bir an önce evlenmeli."

Harry irkilmiş görünüyordu. "Emin değilim anne-"

"Ruhları tehlikede," diye bağırdı papaz. "Günahlarının bedelini ödemeleri gerekiyor."

Claire Leatrice'e baktı. Uzun saçları omuzlarına dökülmüş ve Harry'nin paltosunun altındaki bacakları çıplak halde, her zaman giydiği fırfırlı kıyafetlerden çok daha iyi görünüyordu. Claire Leatrice'e soru sormak için kaşlarını kaldırdı ve Lee ona küçük bir gülümsemeyle başını salladı.

"Harry, hemen evlenmeliler! Hemen. Bir dakika içinde. Bütün bu insanların böyle bir şeyi görmesine izin verip dedikoduları durdurmayı bekleyemezsin. Ailenin adı mahvolacak."

"Emin değilim..." Harry söyledi.

Claire şu anda bile annesinin onun üzerindeki etkisinin ne kadar büyük olduğunu görebiliyordu. "Harry, anlıyorum," dedi alçak sesle, ama etraflarındaki iri gözlü hizmetkârların duyduğundan emin olarak. "Eğer kız kardeşini kirleten bir adamı onunla evlenmeye zorlama yetkisine sahip değilsen, bunu gayet iyi anlıyorum ve eminim buradaki herkes de anlıyordur."

"Sanırım, yani, yetkim var, ama-"

"Gitsek iyi olacak," dedi Claire. "Kız kardeşinin bundan bir çocuk doğuriçin dua ediyorum." Duvarın yanında duran ve aval aval manzarayı izleyen adamlara baktı. "Hepinize gizlilik yemini ettirmeliyiz. Bu gece burada olanları kimse duymamalı." Sesi, burada bir şey olduğuna inanmadığını gösteriyordu.

sırrın saklanma ihtimali çok yüksekti. "Benimle gel, Leatrice. Benimle gelebilirsin."

Harry muhtemelen yarım mil öteden duyulabilecek bir iç geçirdi. "Pekâlâ," dedi, sonra papaza baktı. "Evlendir onları."

Claire içinden küçük bir zafer heyecanı geçtiğini hissetti ve bunu ayarladığı için MacTarvit'e borcunu nasıl ödeyebileceğini düşünmeye çalıştı. Papaz, damatlardan birine Kincaid'e bir palto vermesini söyledi ve ardından törene başladı. Claire olup bitenler karşısında o kadar heyecanlanmıştı ki ilk başta söylenenleri dinlemedi ya da dikkat etmedi. Kız kardeşine baktı ve Brat'in kaşlarını çatmış bir halde papaza baktığını gördü. Claire, Leatrice ve Kincaid'in arasından papaza doğru baktı ve o bunu yaparken papaz da doğrudan ona baktı.

Şeklini, sesini ve tavırlarını gizleyebilirdi; konuşma şeklini değiştirebilirdi ama o gözleri saklayamazdı. Trevelyan gür kaşlarının altından ona baktı ve yüzündeki ifade öylesine kendini bir ifadeydi ki kadın da ona ters ters baktı.

"Düğünün" geri kalanında Claire konuşmamak için çenesini birbirine kenetlemek zorunda kaldı. "Törenden" sonra Harry kız kardeşini usulca öptü, sonra James Kincaid'le tokalaştı ve atına bindi. Claire onun bu gece olanları annesine anlatmak için sabırsızlandığını düşündü.

Claire, seyislerden ikisi ikişer ikişer Leatrice ve James'e birer at verdikten sonra bile yazlıkta oyalandı. Claire "papazın" küçük atına binip uzaklaşmasını izledi. Claire kız kardeşine sıkıca, "Harry ile git," dedi.

"Ne yapacaksın?"

"Seni ilgilendiren bir şey yok. Yatma vaktin çoktan geçti." "Senin de. O adamı görmeye gidiyorsun, değil mi?"

"Gecenin bu saatinde bir adamı ziyaret edeceğimi nereden çıkardınız? Gece havasının tadını çıkarmak istiyorum. Harry ile geri dön."

"Tüm mücevherlerinizi saklayacağım ve anneme büyük sandığınızın sahte çekmecesinde kitaplardan bahsedeceğim."

"Sen gerçekten çok sinir bozucu bir çocuksun. Seni gitmeyi planladığım yere götüremem. Bunun gizli kalması çok önemli."

"Bunun batı kanadında ziyaret ettiğiniz adamla bir ilgisi var mı?"

Claire ona ters ters baktı.

"Tek yapmam gereken anneme başka bir adam olduğunu söylemek ve o da-"

"Kapa çeneni ve atına bin."

Brat, istediğini elde ettiğinde her zaman yaptığı gibi ona güzelce gülümsedi.

Claire'in evin batı kanadına geri dönmesi uzun sürmedi. Attan indiğinde Brat'e baktı ve bir kez daha kız kardeşinin ana eve dönmesini sağlamaya çalıştı ama nefesini boşa harcamadı. Şu anda Trevelyan'a kız kardeşi için endişelenemeyecek kadar öfkeliydi.

Eski taş merdivenleri hızla tırmanırken, sanki Trevelyan bir misafir bekliyormuş gibi duvarlara aralıklarla yanan meşaleler yerleştirildiğini fark etti.

Yazı masalarının bulunduğu odaya doğru yürüdü, onları en son ne zaman gördüğünü düşünmek istemiyordu. Brat hemen arkasındaydı, etrafına bakarken gözleri fal gibi açılmıştı. Odada Trevelyan'ın seyahatlerinden kalma maskeler, giysiler ve mızraklar asılıydı. Oman bir kenarda durdu ve Brat yanından geçerken ona gülümsedi. Çocuk da ona sırtarak karşılık verdi.

Trevelyan yatak odasında, lavabonun ve sürahinin yanında durmuş, aynaya bakıyor ve takma sakalını çıkarmaya çalışıyordu. Papaz cüppesini ve dolgusunu çoktan çıkarmıştı ve şimdi üzerinde rahat bir geyik derisi diz pantolonu ve büyük keten bir gömlek vardı; bacaklarının dizden aşağısı çıplaktı. On sekizinci yüzyıl tarzı diz pantolonu bir atasının sandığından çıkmış olmalıydı ama ona yakışmıştı.

İçeri girdiğinde ona döndü ve gülümsedi. Bakışlarından az önce yaptığı şey için övgü beklediği .

"Bunu nasıl *yaparsın*?" diye sordu. "Sen de benden daha fazla din adamı değilsin. Onlar evli değil."

Küçük bir kahkaha attı, sonra kızın arkasına baktı. "Bu senin güzel küçük kız kardeşin mi?" Claire'in yanından geçti ve bir süre Sarah Ann'i inceledi. "Senin ne kadar büyüleyici bir çocuk olduğunu duymuştum ama kimse bana bunun yarısını anlatmamıştı." Brat'in elini kaldırdı ve önce arkasını, sonra avuç içini öptü.

"Trevelyan!" Claire onu tersledi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? O daha bir çocuk."

"Kadınlığın eşiğinde," dedi, hâlâ Brat'in elini tutuyor ve ona bakıyordu. Brat ona kocaman gözlerle ve sanki her an kendini onun üzerine atacakmış gibi bakıyordu.

Claire küçük kız kardeşinin elini Trevelyan'ın elinden çekti.

Trevelyan Brat'e göz kırptı, sonra leğene ve aynaya geri döndü ve sakalını tekrar çekmeye başladı. "Şimdi, diyordun ki."

"Onlarla evlenmeye hakkınız varmış gibi davrandınız ama evlenmediniz. Bu gece Bay Kincaid'in evine evli olduklarını düşünerek gidecekler ama değiller."

"Hepsi bu mu? Kahretsin!" Sakal derisinin bir kısmını da beraberinde götürmekle tehdit edince küfretti. "Ben Usta Sufi'yim, unuttun mu? Diplomamı görmek ister misiniz? On dört ayak uzunluğunda ve oldukça güzel."

Claire düşünmeden önce "Evet," dedi. "Yani, hayır. Onları evlendirmeliyiz. Düzgün bir evlilik." Onun sakalıyla boğuştuğunu görmeye bir an daha dayanamadı. Yatağın ayak ucundaki sandalyeyi göstererek, "Otur da şunu yapayım," dedi.

Trevelyan sandalyeye oturmaya gitti ve Brat yatağa tırmandı, yüzüstü uzandı, çenesini ellerinin arasına aldı ve kendisinden en fazla birkaç metre uzakta olan Trevelyan'a baktı. Claire leğene sıcak su doldurdu, içine bir bez koydu, sıktı, sonra bezi Trevelyan'ın yüzüne, takma bıyıkların üzerine yerleştirdi.

"Onlara düzgün bir papaz bulmalıyız. Düzgün bir şekilde evlenmeliler."

"Din bir görüş meselesidir," diye mırıldandı bezin içinden.

"Öyle değil," dedi ve o başka bir şey söyleyemeden devam etti. "Tanrı var ve hepsi bu."

"Sanırım önemli olan Tanrı'yı nasıl yorumladığınız."

Bezi adamın yüzünden aldı, sonra da yavaşça bıyıkları soydu. "Bunu neyle taktın?"

"Oman'ın yaptığı bir şey." Bıyıkları çıktığında, avını izleyen bir yılan gibi onu izleyen Brat'e bakmak için döndü.

"Claire," dedi Brat, sesi kesinlikle ciddiydi. "Bence o muhtemelen dünyadaki en yakışıklı adam."

Trevelyan, "Ne kadar hoş, zeki bir çocuk," dedi.

Claire inledi, sonra sert bir yüz ifadesiyle küçük kız kardeşine döndü. "Ona bir şey söyleme. O senin düşündüğün gibi biri değil. O diğer erkeklerden farklı. O... o dünyayı dolaşıp kadınlarla bir şeyler yapıyor. Kalbi ya da ruhu yok. Hayata dahil değil. Bu yüzden papaz gibi davranıp biriyle evleniyormuş gibi yapabiliyor. Bunların hepsi onun için bir şaka. Tüm hayat onun için bir şakadır. Hayata katılmıyor; sadece gözlemliyor."

Bu konuşmanın ne Trevelyan ne de Brat üzerinde bir etkisi olmuş gibi görünmüyordu.

Birbirlerine bakıp durdular.

"Kaşif olan sensin," dedi Brat sonunda.

"Birkaç şey gördüm."

"Evet, okudum-" Sarah başladı.

"Velet!" dedi Claire ama kız kardeşi bu keskin ses karşısında sıçramadı. Gözlerini Trevelyan'inkilerden ayıramıyor gibiydi. Claire arasına yerleşti. "Kız kardeşim hayatı boyunca hiçbir şey okumadı. Mürebbiyelerini korkutuyor ve onlar da ondan bir şey istemeye cesaret edemiyorlar. O _."

"Kitaplarınızın arkasında Latince yazılmış olan kirlı bölümleri okudum. Claire bölümleri çevirdi ve ben de çevirileri buldum."

Bunun üzerine Claire dönüp kız kardeşine baktı, gözlerinde dehşet vardı. Brat etrafına, Trevelyan'a baktı. "İnfibu da ne..."

"İnfibülasyon."

"Evet, ne ?"

"Neden gelip kucağıma oturmuyorsun, seni güzel çocuk, bilmek istediğın her şeyi sana anlatacağım."

Brat yataktan kalkmaya başladığında Claire kolunu büktü ve Brat acı içinde bağırdı. "Trevelyan, kes şunu. O sadece küçük bir kız."

Trevelyan alaycı bir tavırla, "Tabii ki öyle," dedi ve sonra Claire'e döndü. "Buraya beni şikâyet etmeye mi geldin? Neden böyle düşündüm bilmiyorum ama bana teşekkür etmeye gelmiş olabileceğini düşünmüştüm. MacTarvit, Lee ve Kincaid'in evlenmesini istediğini söyledi ve evlendiler."

"Onlar *gerçekten* evli değiller. Sadece birlikte yaşıyorlar. Yarın onlara gidip gerçeğı söylemelisin, töreni yapanın sen olduğunu -eğer öyle denebilirse- ve doğru dürüst bir din adamına gitmeleri gerektiğini söylemelisin."

Trevelyan'ın yüzü neşesini kaybetti. "Öyle bir şey yapmayacağım. İnsanlarla evlenme konusunda herkes kadar nitelikliyim. Hatta daha da fazlası. Sıradan bir taşra papazının bu sertifikayı hak etmek için benim yaşadıklarımı yaşadığından şüpheliyim."

" bu değil."

"O zaman sen bana açıkla. Ne anlamı var ki?"

"Düzgün bir şekilde evlenmeleri gerekiyor. Düzgün bir dine sahip bir adamla."

Trevelyan artık gülmüyordu. Sandalyeden kalktı ve yüzünü yıkamak için lavaboya gitti. "Seni küçük namuslu," dedi. "Bir sürü

dinler ve Sufizm bunlardan sadece biri. Leatrice ve Kincaid iki insanın olabileceği kadar evliler."

"Peki bu ne anlama geliyor? İki insanın evlenebileceği kadar olabilir mi?"

"Tam da söylediğim gibi. Bazı yerlerde evlilik çok esnek bir şeydir.

Evlilik

Batı dünyasının yöntemleri o yerlerdeki insanlara saçma gelecektir. Bir insanla sonsuza kadar evli kalma fikri çok saçma." Yüzünü kuruladı, bir duvar boyunca uzanan büyük gardıroba doğru yürüdü ve onu açtı. Claire içini hiç görmemişti. İçi botlarla doluydu: yumuşak botlar, sert botlar, deri botlar, boyalı botlar, işlemeli kadife botlar.

"Ooooooh," dedi Brat ve yataktan kalkıp onun yanında durdu.

Trevelyan ona hayran bir gülümsemeyle baktı.

"Deneyebilir miyim?"

"İstedığın her şeyi yapabilirsin," dedi okşayıcı bir sesle. "Kes şunu!" Claire yarı yarıya bağırdı. "O daha bir çocuk."

Trevelyan gardıroptan bir çift çizme çıkardı ve için oturdu. "Bazı ülkelerde on dört yaşındaki bir kız evlilik için çok yaşlı kabul edilir. Erkekler onları genç yaşta elde etmek isterler; o zaman onları istedikleri yetiştirebilirler. Eğer bir erkek söylediği her çelişen ve her fırsatta yanıldığını söyleyen bir kadın istiyorsa, onu bu şekilde yetiştirebilir." Claire'e tek kaşını kaldırdı. "Bir erkeğin karısında bu özellikleri istediğini duymadım ama o zaman da bazı garip şeyler gördüm."

Bir çizme çekti. "Bana bir şeyi açıklayabilir misiniz? Kaptan Baker olduğumu öğrenmeden önce, onun hakkında yeterince iyi şeyler söyleyemiyordun. Onun büyük bir adam olduğunu, dünyanın ona çok şey borçlu olduğunu duydum. Peşa'ya *sadece ve sadece* Yüzbaşı Baker'ın girebileceğine, başka hiçbir adamın şehre girecek kadar erkek olmadığına inandığını duydum. Ama artık *benim* Baker olduğumu bildiğine göre, seni memnun edecek hiçbir şey yapamıyorum. Bir zamanlar sevdiğin çizimlerimden şimdi nefret ediyorsun. Artık kitaplarımın aydınlanmış olduğunu düşünmüyorsun -artık erken gelişmiş küçük kız kardeşinin okuyamayacağı kadar pisler ve Üstat Sufi olmamın basit bir evlilik töreni yapmam için yeterli olmadığını düşünüyorsun."

Gözlerini ondan kaçırdı, çünkü söylediği her şey doğrudu. "Kahramanlar gerçek değildir," dedi sonunda.

İkinci botu giydi ve ayağını yere vurdu. "Oh, anlıyorum, şimdi lanet bir kahramanım."

"Kız kardeşimin önünde küfür etme."

Onun önünde durmak için hareket etti ve ona ters ters baktı. "İstediğim zaman lanet okuyabilirim. Lee'nin Kincaid'le evlenmesini isteyen sendin ve ben bunu senin için yaptım. Onları oraya götürdüm ve birlikte kilitledim. Hatta tavan arasında süründüm ve kancalı bir sopayla elbiselerini yukarı çektim. Her şeyi ayarlayan bendim ama sen bana bir teşekkür bile edemiyorsun. Tek yapabildiğin şikayet etmek."

Claire hiçbir şey söylemeyip yüzünde inatçı bir ifadeyle öylece durunca, Trevelyan bir sandığa doğru yürüdü ve kapağını açtı. Bir süre içini karıştırdıktan sonra bir tomar kâğıt çıkardı. "Leatrice'in bir Üstat Sufi tarafından evlendirilmemesini tercih ediyorsanız, hangi dini tercih edersiniz?"

Portföyünden birkaç kâğıt çıkardı. "Bir İngiliz dini mi? Burada dört İngiliz dininde hizmet vermeye yetkili olduğumu gösteren sertifikalar var. Yoksa bir Amerikan dinini mi tercih edersiniz? Amerikan sertifikaları elde etmesi en kolay olanlardır. Tek yapmanız gereken birine 'çağrı' aldığınızı söylemek ve onlardan biri olarak kabul ediliyorsunuz."

Birkaç kâğıt parçasını kızın ayaklarının dibine fırlattı, sonra tekrar portföye baktı. "Yoksa Hindistan'dan bir din mi istersiniz? Arabistan'dan? Elimde birkaç Afrika dini var. Sertifikaları oldukça ilginç. Bir tanesi ağaç kabuğu üzerine, ikisi de hayvan derisi üzerine yazılmış. Mürekkep olarak ne kullandıklarını söylememden hoşlanacağınızı sanmıyorum."

Kalan kâğıtları yere, ayaklarının dibine fırlattı ve ona baktı. "Bunlar senin için yeterli dinler mi? Artık bir evlilik töreni düzenleyebilecek nitelikte görünüyor muyum?"

Kâğıtlara baktı, onlara dokunmaya tenezzül etmedi, sonra tekrar onun gözlerine baktı. "Ama *hiçbirine* inanmıyorsun," dedi usulca.

Trevelyan'ın gözleri parladı. "Hepsine inanıyorum."

Ona sadece ters ters bakabildi. "Harry'nin aptal gibi görünmesine neden oldun," diye tükürdü ona. "Harry'nin annesine karşı gelmek istemeyeceğini biliyordun."

"Seni rahatsız eden bu mu? Harry'nin aptal gibi görünmesi için fazla bir şey gerekmiyor."

Bunun üzerine ona tokat atmak için elini kaldırdı, ama adam bileğini yakaladı ve gözleri onunkilerle kilitlenirken bir an için bileğini tuttu. Kalbi boğazında gümbür gümbür atıyordu.

Sanki bir şeyi fırlatıp atıyormuş gibi kızın kolunu kendisinden uzaklaştırdı. "Defol git buradan. Neden senin farklı olduğunu düşündüm bilmiyorum. Sen de onlar gibisin. Kitaplarımı okumayı seviyorsun."

Başka diyarlardan ve onların garip, tuhaf geleneklerinden bahsediyorsun, ama işin özüne indiğinde sen de diğer tüm *hanımlar* gibi korselisin." Son kelimenin kulağa iğrenç gelmesini sağladı.

"Bu doğru değil," diye fısıldadı. "Yüzbaşı Baker'ın gördüklerine ve yaptıklarına inanıyorum. Bence o-"

"O değil. Benim. *Ben* Kaptan Baker'ım. O bir kahraman değil. O seven, nefret eden ve... botlardan ve yaşları ne olursa olsun güzel kızlardan hoşlanan etten kemikten bir adam ve-" Sözüünü kesti ve gözlerini ondan kaçırdı. Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Hadi, git buradan. Biraz iş yapmam lazım. Leatrice'e söyle kendine bir..." Yutkundu. "Gerçek, doğru, Tanrı tarafından onaylanmış bir dine mensup bir adam onunla evlensin, ona inançsız biri tarafından yapılan bir evliliğin hiçbir işe yaramayacağını söylesin." Ona dönüp baktığında gözleri alev alev yanıyordu. O kadar sıcaktı ki Claire bir adım geri çekildi. "Bir daha buraya gelme. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Claire sadece başını sallayabildi. Tek kelime etmeden, arkasında duran Sarah Ann'e elini uzattı. Sarah kız kardeşinin elini tuttu ve onunla birlikte Trevelyan'ın yazı odasına, oradan da merdivenlerden dışarıya doğru yürüdü.

"O dünyadaki hiç kimseye benzemiyor, değil mi?" Brat dışarı çıktıklarında söyledi.

"Hayır," diye fısıldadı Claire, "değil."

"Bence Harry ile evlensen daha iyi olur. Harry'yi idare etmek çok daha kolay olacaktır."

Claire dişlerini sıktı. "Harry'nin annesi var."

Brat yukarı, Trevelyan'ın odasının pencerelerine doğru baktı. "Harry ve annesi *onun* gibi değiller."

Claire'in söyleyecek başka bir şeyi yoktu ve birlikte evin ana bölümüne yürüdüler.

On Yedinci Bölüm

Claire iki hafta boyunca uslu durdu. Kendi kendine, Yüzbaşı Baker'la kendini aptal yerine koyduğunu ve müstakbel düşes olarak hayatını daha ciddiye almaya başlaması gerektiğini söyledi. İki hafta boyunca her yemeğe katıldı. Kahvaltı için güzel, muhafazakâr bir elbise giydi ve masada kimseyle konuşmadı, tıpkı yapması gerektiği gibi. Saat onda binicilik kıyafetlerini giydi ve sessiz bir seyis eşliğinde sakin bir gezintiye çıktı. Gezintiden döndü, öğle yemeği için elbisesini giydi, uzun yemek boyunca oturdu ve erkeklerle kadınların köpekler ve atlar hakkındaki konuşmalarını dinledi. Öğle yemeğinden sonra düşesin bizzat onayladığı bir kitabı okudu ya da iğne oyası yapmak için elinden geleni yaptı ama tuvale konsantre olamıyordu. Saat dörtte bir çay elbisesi giydi ve Harry'nin eski akrabalarıyla çay içmeye gitti. Onlarla sohbet etmeye çalıştı ama çoğunlukla ona bakmakla yetindiler. Çaydan sonra hanımlar dinlenmek için odalarına gittiler. Claire ağlamamak için kendini zor tuttu, "*Neyin dinlenmesi? Ne için?*" İtaatkâr bir şekilde odasındaki yatağa uzandı, gözlerini kapadı ve hareketsiz kalmaya çalıştı. Dinlendikten sonra akşam yemeği için uzun bir giyinme sürecine başladı. Dekolteli, şok edici, modaya uygun elbiselerinden hiçbirini giymedi, sadece en muhafazakâr, şok edici olmayan elbiselerini giydi. Üç buçuk saatlik bir akşam yemeğinden sonra, akşam için dinlenmek üzere odasına geri döndü.

İkinci haftanın sonunda delireceğinden emindi. Evin içinde çılgınlık atarak ve saçlarını koşturduğu hayaller görüyordu. Evin diğer sakinlerinin neden bu kadar eksantrik olduğunu anlamaya başladı. Bir akşam, iki yaşlı kadının gümüş çatal bıçak takımlarını kollarına sokmalarını izlerken Claire hırsız olmanın nasıl bir his olduğunu merak etti. Salata çatalını aldı ve sapını koluna taktı.

Çatal tam kolunun içinde kaybolurken, gözlerin üzerinde olduğunu hissetti ve başını kaldırdığında uşağın kendisine baktığını gördü. Claire irkildi ve çatalı masaya geri koydu.

Ertesi sabah Harry'yle yüzleşti. "Yapacak bir şeyim olmalı. yap."

"Ne istersen yapabilirsin," dedi binici eldivenlerini çıkarırken.

"Sizinle gelebilir miyim?" Son birkaç gündür Harry'yi sadece yemeklerde görmüş, ama onunla hiç konuşmamıştı. Her gün babasıyla ve Londra'dan ziyarete gelen başka genç adamlarla ava çıkıyordu.

Harry kaşlarını çattı, sonra gülümsemeye çalıştı. Avda kadınlara pek inanmazdı. Huzursuz olma eğilimindeydiler. "Elbette gidebilirsin. Ama avın kurallarına uymak zorundasın."

Claire kabul etti. O evin sıkıcı rutininin uzaklaşmak için her şeyi kabul edebilirdi. Harry avlanırken sessiz olacağına ve onun dikkatini dağıtmayacağına dair kendine ve Harry'ye söz verdi.

Ama ata binip Harry'nin yanında at sürmeye başladığı anda, haftalardır biriktirdiği sözcükler ağzından dökülüyordu. Biriyle konuşmaya o kadar hevesliydi ki. "Harry," dedi diğerleri duymasın diye nefesinin altından, "annenin Leatrice'in evlilik haberini nasıl karşıladığını öğrenmek için ölüyordum. Bu konuda en ufak bir fısıltı bile duymadım." Ağzının nasıl gerildiğini görmemesi için gözlerini kaçırdı. Son birkaç gündür yeterince fısıltı duymuştu ama yaklaştığında fısıltılar kesilmişti. İki kez Brat'in yaptığını yapıp kapıların arkasına saklanıp kulak misafiri olmak istemişti.

Harry şaşırmış görünüyordu. "Annesi kızına dünyadaki tüm mutlulukları diledi. Lee'nin evlenmek istediğini bilseydi onun için özenli bir tören düzenleyeceğini söyledi. Lee'nin kendini rezil etme şeklinden dolayı, annem Lee'nin yanlış davranışını bir anlaşmayla ödüllendirmemesi gerektiğini düşünüyor."

Claire yine arkasını dönmek zorunda kaldı. Düşes kesinlikle kendini bu işten kurtarmıştı. Claire, Leatrice ve yeni kocasının geçimlerini sağlayacak kadar paraları olup olmadığını merak ediyordu.

"Töreni yapan adamın kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" Harry sordu.

"Neden bilmek istiyorsun?" Claire sesini hafif tutmaya çalıştı. "Annem sordu. Sanırım birilerine araştırma yaptırıyor."

Harry gülümsedi. "Annemin o adamdan pek memnun olduğunu sanmıyorum. Sanırım annem, o adam gelip ayini gerçekleştirmeseydi Lee'yi vazgeçirebileceğine inanıyor."

Claire Harry'ye zayıf bir gülümseme verdi ve arkasını döndü. O ilk gün düşes hakkında hissettiği her şeyin doğru olduğunu biliyordu. Korkunç yaşlı kadın Leatrice'i hizmetçisi olarak istiyordu ve onu serbest bırakmak niyetinde değildi.

Claire'in bir sonraki düşüncesi Trevelyan için endişelenmek oldu. Düşes töreni Trevelyan'ın yaptığını öğrenirse ne yapardı? Claire kadınla sadece bir kez görüşmüştü ama düşesin kolay kolay affedecek bir tip olduğunu sanmıyordu. Kocasının akrabalarından birinin batı kulesinde saklandığını ve düşesin kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyin elinden alınmasına yardım ettiğini öğrenirse ne yapardı?

Bir sonraki anda Claire'in kafası yukarı kalktı. Düşes, Claire'in Leatrice'in götürülmesine karıştığını öğrenirse ne yapardı?

"Claire?" Harry söyledi. "İyi misin? Solgun görünüyorsun. Belki de eve dönmelisin."

"Hayır, ben iyiyim, gerçekten," diye mırıldandı ve Harry'ye gülümsedi. Her şeyden önce, o eve ve sıkıcılığına geri dönmek istemiyordu.

Sekiz saat sonra, evin sessiz sakinliğini özlemle anıyordu. Harry onu kış denen, üç taraflı, çatılı küçük bir barınağa götürmüş, kıpırdamadan oturmasını ve konuşmamasını söylemişti. Oturacak bir yer ve üzerine oturacak bir şey yoktu, bu yüzden nemli yere oturmak zorunda kalmıştı. Harry ve tüfek doldurmaktan başka bir şey yapmayan bir adam dipçiğin diğer ucunda durmuş ve bütün gün kuşlara ateş etmişlerdi.

Onlar geldikten on dakika sonra yağmur yağmaya başlamıştı, tufan gibi değil ama sürekli çiseleyen yağmur çatıdan ve kış taraflarından sızarak Claire'i kısa sürede sıırıslıklam etmişti.

Harry ona eve dönmek isteyip istemediğini sordu. Claire ona hayır dedi, çok güzel vakit geçiriyordu ve biraz yağmurun ne önemi vardı ki? İlk seferinde korkak davranıp pes ederse, Harry'nin bir daha onunla gitmesine asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Bir ara soğuk bir öğle yemeği yediler ve Harry ateş etmeye devam etti. Tüvit giymişti ve Claire onun da sıırıslıklam olduğunu görebiliyordu, ama Harry aldırıyor, hatta fark etmiyor gibiydi. Claire düşesin ona Harry'nin narin yapısı hakkında söylediklerini hatırladı, ama şu anda hiç de narin görünmüyordu.

Claire köşeye oturdu, altındaki ve etrafındaki zemin her geçen dakika daha da ıslanıyordu ve dizlerini yukarı çekerek onlara sarıldı. Etrafında tüfekler patlıyordu. Sızdıran bir sığınakta geçirdiği bir günün onu kalıcı olarak sağır bırakıp bırakmayacağını merak etti.

Kadın hapşırdı ve Harry öfkeli bir yüzle ona döndü. "Claire, eğer sessiz olamazsan geri dönmek zorunda kalacaksın. Gürültün kuşları korkutuyor."

"Binlerce tüfek patlaması onları korkutmazken bir hapşırık nasıl korkutabilir?" dedi düşünmeden önce.

Harry ve yükleyicisinin, kadınları ava götürmek konusunda ne düşündüklerini anlatan bakışlar attıklarını gördü.

Harry sonunda eve döneceklerini söylediğinde hava neredeyse üzereydi. Sırılsıklam vücuduna daha fazla su, hatta gözyaşı ekleme düşüncesi onu dehşete düşürmeseydi Claire rahatlayarak ağlayabilirdi. O kadar üşümüştü ki ayakta durmakta zorlanıyordu ve sıırılsıklam olmuş yün elbisesi elli kilo ağırlığında olmalıydı. Ayrıca ıslak bir köpek gibi kokuyordu.

"Bundan hoşlanacağını sanmıyordum," dedi Harry. "Bayanlar asla-"

Claire hapşırığını bastırırken burnunu oynatmamaya çalışarak, "Harika zaman geçirdim," dedi. "Gerçekten aydınlatıcı bir deneyim oldu."

Harry kolunu onun omuzlarına doladı ve arkadaşça sarıldı. "Bazı İngiliz kızları avlanmayı sever, ama avlanan bir Amerikalı kızla hiç karşılaşmadım. Bugün burada olman hoşuma gitti. İyi bir arkadaşsın. Yarın keklik peşinde kuzeye gideceğiz ve birkaç hafta içinde geyik avlayacağız. Ama geyik peşine düştüğümüzde sessiz olmalısın, bugünkü gibi değil." Claire'in omuzlarına tekrar sarıldı. "Claire, bence sen ve ben mükemmel bir çift olacağız. Her zaman benimle birlikte avlanacak bir kadın istemişimdir. Senin fazla kitapsever olduğun konusunda biraz endişeliydim ama bugünden sonra yanıldığımı görebiliyorum. Evlendikten sonra birçok günü birlikte geçirebiliriz. Tıpkı bunun gibi günler."

Claire hapşırdı ve adam onun omzunu sıvazladı. "Hadi seni eve götürelim ve kuru giysiler giydirelim. Yarın keklik avına çıkacağız."

Harry'nin yüzü birden aydınlandı ve ellerini onun omuzlarına koyarak yüzünü ona çevirdi. "Harika bir fikrim var! Düğün hediyesi olarak sana bir çift av tüfeği alacağım. Kendine ait. Gümüş işlemeli. Bugün Londra'ya yazacağım ve birinin gelip sana uygun hale getirmesini sağlayacağım. Dipçikler senin için mükemmel boyutta olacak." Mutlu bir şekilde gülümsedi. "Evlilik için her geçen gün daha fazla sabırsızlanıyorum."

Claire ona gülümsemek için elinden geleni yaptı ama dişleri çok sert takırdıyordu.

"," dedi Harry. "Sana güzel, sıcak bir demlik çay hazırlayalım."

Claire özlemle MacTarvit'rahat, sıcak kulübesini ve daha da sıcak viskisini düşündü. "Evet," dedi. "Çay çok güzel olurdu."

Otuz dakika sonra Claire odasına geri dönmüştü ve Bayan Rogers durmadan Claire'in kıyafetlerinin ne kadar ıslak olduğundan şikayet ediyordu.

"Umarım bunu kurtarmamı beklemiyorsundur," diye burnunu çekti küçük gri kadın Claire'in binicilik kıyafetine bakarken. "Fransızlaştırılmış bir tasarım olsa bile iyi bir kaliteydi, ama artık mahvoldu. Elbette biz İngilizler ve hatta bu İskoçlar bile siz Amerikalıların sahip olduğu kadar israf edecek paraya sahip değiliz. Bildiğim kadarıyla siz Amerikalılar iyi bir giysiyi bir kez giydikten sonra atmayı göze alabiliyorsunuz. Bunu söyleyemem. Benim görevim bu, hepsi bu. Tabiri caizse, benden daha iyi olanları yargılamak bana düşmez. Gerçi birkaç yıl önce çoğunlukla vahşilerin yaşadığı bir ülkeden gelen birinin bir İngiliz kadından daha iyi olduğunu düşünmek zor ama ben kim oluyorum da bunu söyleyebiliyorum? Ben sadece-"

"Bayan Rogers!" Claire gıcırdayan dişlerinin izin verdiği kadar sert bir sesle konuştu. "Uşakları çağırıp buraya bir banyo getirtebilir misiniz?"

"Günün bu saatinde mi?"

"Evet, günün bu saatinde."

Bayan Rogers burnunu çekti. "Eminim sizin konumunuzdaki biri için hizmetçilere fazladan iş yaptırmanın hiçbir anlamı yoktur. Biz sizin gibiler için bir hiçiz. Biz-"

"Yürü!" Claire donmuş parmaklarıyla elbisesinin ön düğmelerini açmaya çalışırken emretti.

Kapı çalındı ve gümüş bir tepsi taşıyan uşak görüldü. Üzerinde bir çaydanlık vardı. İçecek sıcak bir şeyler, diye düşündü Claire ama çok da hevesli hissetmiyordu çünkü mutfakların evin ana odalarından o kadar uzakta olduğunu biliyordu ki yemekler insanlara ulaştığında genellikle soğuk oluyordu. Ama ılık çay hiç olmamasından daha iyiydi.

"Rogers," dedi uşak sert bir sesle, "aşağıdan bekleniyorsun."

Claire, iğrenç küçük kadının uşakla tartışmadığını, tartışmadan odadan çıktığını görünce çok mutlu oldu. Kâhya ile yalnız kaldığında Claire donmuş, titreyen elini uzatarak rahatlığı kaldırdı.

Gümüş tepside bir demlik çay değil, viski olduğunu bildiği kısa, geniş bir bardak vardı. Şaşkınlıkla uşağa baktı ve uşak ona belli belirsiz bir gülümseme verdi. "MacTarvit mi?" diye sordu.

"En iyisi. Yirmi beş yaşında."

Claire bardağı alırken elleri titriyordu. Bardağı dudaklarına götürürken uşağa baktı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Birçok genç hanımın var," dedi ve ona küçük bir gülümseme verdi.

Claire viskiyi yudumlamaya çalıştı ama hoş geldin sıcaklığı midesine çarptığında daha fazlası için açlık duydu. Bardağı dudaklarına götürdü ve boşalttı. Sonra geriye doğru adım atmak ve kendini sabitlemek için yatağın direğine tutunmak zorunda kaldı. Başını kaldırıp uşağa baktı, uşak şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"İskoç olduğunuzu duymuştum," dedi ve sesinde hayranlık vardı. "Gerçekten de öylesiniz."

O anda kapı açıldı ve öfkeli bir Bayan Rogers içeri girdi. "Kimse beni aşağıda istemedi," dedi.

Uşak sakın bir şekilde tepsisindeki boş bardağı rahat bir şekilde kapattı ve kadına döndü. "O zaman belki de yanılmışımdır. Hanımınıza banyo yaptırmak için zili çalın." Son emirde bir komut vardı ve Bayan Rogers itaatkâr bir şekilde zile gitti ve bir çekiş yaptı.

Hâlâ karyolanın yanında duran Claire, uşak kapıya ulaştığında ona gülümsedi. Emin değildi ama adamın gitmeden önce ona göz kırptığını düşündü.

Bir buçuk saat sonra yıkanmış ve akşam yemeği için sıcak tutan yün bir elbise giymişti. Harry onu odasının dışında bekliyordu ve yemeğe gitmek için merdivenlerden inerlerken ona kolunu uzattı. Bugün onu memnun ettiğini, daha önce hiç olmadığı kadar memnun ettiğini biliyordu. Onunla tanıştığından beri ilk kez onunla konuşmuştu. Genelde söyleyecek pek bir şeyi olmazdı ama bu gece söyleyecek çok şeyi vardı ve her kelimesi avcılıkla ilgiliydi.

Ona kuş, ördek ve geyik öldürmekten bahsetti. Kaplanları avlamak için Hindistan'a ve filleri öldürmek için Afrika'ya gitmekten söz etti. "Ve sen, sevgilim, benimle birlikte orada olacaksın."

Yemekte Leatrice'e sağ tarafındaki koltuğu verdi ve uzun yemek boyunca onunla gelecekteki yaşamları hakkında konuştu. Ona ateş etmeyi öğreteceğini söyledi. Ona av köpeklerine binmeyi, bir tilkiyi öldürmeye çalışan heyecanlı bir köpek sürüsünün peşinden koşmayı öğreteceğini söyledi. Claire'in alnına zavallı ölü bir tilkinin kanının sürülmesinden anladığı gibi, onu kana bulamaktan söz etti. "Kulağa fevkalade heyecan verici geliyor," diye mırıldandı ve balık yemeğini bitirmedi.

Yemekten sonra, kadınlarla erkekler ayrıldıktan, kadınlar kahve içmek için salona, erkekler de şarap ve puro içmek için kütüphaneye gittikten sonra, Harry Claire'e odasına kadar eşlik etti.

Ellerini onun omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı. "Senden düşündüğümünden daha çok hoşlanıyorum," diye fısıldadı. "Bugün iyi bir arkadaşısın."

"Ama bütün gün tek kelime etmedim. Sadece yağmurun altında oturdum ve hapşırdım."

"Buna alışacaksınız. Kendi tüfekleriniz olduğunda bugünkünden çok daha fazla eğleneceksiniz. Bir hayvanı yere sermek gibisi yoktur. Onlara karşı mücadele etmek heyecan verici." Onu tekrar öptü. "Konuşmamaya gelince, sessiz kadınları severim. Çok zeki kadınlar sıkıcı olabilir. Tanrı'ya şükür sen öyle değilsin."

"Doğru," dedi usulca. "Zeki olduğumu hiç sanmıyorum."

Harry onun sesinde alaycılık duymadı. "Güzel," dedi ve sonra onun alınına bir öpücük kondurdu. "Şimdi dinlenmeni istiyorum. Yarın keklik olduğunu unutma."

Claire ona başıyla onay verdikten sonra odasına girdi. Bayan Rogers yatmak için giyinmesine yardım ederken Claire kadının şikâyetlerini dinlemedi. Bunun yerine Claire'in zihni uyuşmuş gibiydi. Av tüfekleri, diye düşündü. Ölü kuşlar. Ölü kaplanlar. Ölü filler. Kaptan Baker Hindistan'a yaptığı seyahatleri anlattığı iki kitabında filler hakkında yazmıştı. Oldukça hoş ve yararlı hayvanlar gibi görünüyorlardı.

Bayan Rogers gittiğinde Claire tuvalet masasına oturdu ve yüzünü krelemeye başladı. Cildi rüzgâr ve soğuk yüzünden çatlamıştı. Yavaşça yüzüne krem sürdü ve aynada kendine baktı.

Düşes, diye düşündü. Harry ile evlenecek ve düşes olacaktı.

Tuvalet masasından kalkıp yatağa doğru yürürken daha fazla düşünmesine izin vermedi. Yorgunluğu ve günün soğuğu sayesinde çabucak uykuya daldı.

Şafak sökmeden önce sinirli bir Bayan Rogers tarafından uyandırıldı ve ona giyinmesi gerektiğini, çünkü erkeklerin ava gitmek için erken ayrılacaklarını söyledi.

Claire bir gün öncesinden kalma nemli elbisesini tek kelime etmeden giydi ve aşağıya indi. Adamlar çoktan atlarına binmiş ve onu bekliyorlardı. Harry mutluluktan ıslıl ıslıl görünüyordu ve Claire atına bindiğinde sırtına bir tokat attı.

İkinci günü de üzerine yağmur yağarken ıslak bir poponun çömelerek geçirdi. Her saat başı Harry ona gülümsüyor ve hakkında daha çok şey anlatıyordu.

ona düğün hediyesi olarak vereceği harika av tüfekleri.

Eve döndüğünde onu bekleyen sıcak bir banyo ve tepside fincan ve tabağıyla birlikte duran bir çaydanlık vardı. Bayan Rogers odaya girdiğinde Claire sakin bir şekilde fincanından viskisini yudumluyordu.

Üçüncü gün yine şafaktan önce kalktı. Aşağı indiğinde Harry ona bugün tavşan ve bildircin avına çıkacaklarını söyledi. Bu, Claire'in soğuk çiseleyen yağmur altında bataklık arazide yürümesi ve adamların birkaç yüz tavşanı katletmesini izlemesi anlamına geliyordu. Harry ona düğün hediyesi olarak kendi kuş köpeğini alacağına söz verdi.

Claire eve döndüğünde o kadar üşümüştü ki hiçbir şey hissetmiyordu. Ama daha da önemlisi, hiçbir şey düşünmesine de izin vermiyordu. Harry ertesi gün geyik avlamaktan söz etmişti. Claire bazen etrafta dolaşırken gördüğü o yumuşak gözlü geyiklerden birinin ölümünü görmenin onu ağlatabileceğinden korkuyordu.

Yüzünü kremledi, sonra yatağa tırmandı ve uyumaya çalıştı, ama bir ses onu sıçrattı. Odanın loş ışığında duvardaki büyük portrenin hareket ettiğini gördü ve tünelin kapısının açıldığını anladı.

Yataktan fırlayıp kapıya doğru koşarken yorgunluğunu unutmuştu. "Trevelyan!" diye soluk soluğa bağırdı.

Kapı açıldı ama Trevelyan yerine, elinde bir mum tutan şımarık küçük kız kardeşi duruyordu.

Claire arkasını döndü. "Yatağında olmalısın," dedi yorgun bir sesle ve kendi yatağına geri döndü.

Brat tünelin kapısını kapattı, mumu komodinin üzerine koydu ve dört direkli büyük yatağa tırmandı. "Duyduğuma göre avcı olmuştun."

"Sıradan bir Diana," diye mırıldandı Claire, sonra Brat'in şaşkın bakışları karşısında yüzünü buruşturdu. "Eğer bir kitabı açma zahmetine katlansaydın, Diana'nın av tanrıçası olduğunu bilirdin."

Brat kız kardeşine gülümsedi. "Eminim Harry tanrılar ve tanrıçalar hakkında her şeyi biliyordur. İkiniz bütün gün bunları mı konuşuyorsunuz? Yoksa birbirinize İtalyanca ve Fransızca pratiği mi yapıyorsunuz? Belki siyaset ya da din tartışıyorsunuz, belki de İskoçların tarihi hakkında konuşuyorsunuz. Belki de düşes olduğunuzda buralarda yapmayı planladığınız şeylerden ."

Claire'in dudakları gerildi. "Lütfen yatağa gider misin?"

"Harry ile ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

Brat yatağın ayak ucuna doğru uzandı. "Kaptan Baker'ı gördün mü?"

"Hayır, görmedim. Onu görmeyi de planlamıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, o kadar meşguldüm ki onu düşünmedim bile."

Brat sırtüstü döndü, ellerini başının arkasına koydu ve tepesindeki gölgeliğe baktı. "Trevelyan'ın hayatımda tanıdığım en sıra dışı adam olduğunu düşünmüştüm. Odasındaki onca şeyi gördün mü? Pek çok yerde bulunmuş olmalı."

"Eğer zamanınızın bir kısmını kulak misafiri olmak dışında bir şey yaparak geçirseydiniz ve Kaptan Baker'ın kitaplarından herhangi birini okusaydınız, onun ne kadar çok yere gittiğini ve ne kadar çok şey gördüğünü bilirdiniz. O büyük bir adam."

"Peki Harry'nin kız kardeşiyle evlendiğinde ona neden bu kadar kızdın?"

Claire konuşmak için ağzını iki kez açtı ama kapattı. "Sen anlamazsın," dedi sonunda.

"Onun bir kahraman olmasıyla ilgili söyledikleriniz yüzünden, değil mi? O sizin kahramanınızdı ama sadece sıradan biri, değil mi?"

"O sıradan olmaktan çok uzak. O..." Sertçe başını kaldırdı. "Yatağa gitmelisin."

"Harry ile de Kaptan Baker ile eğlendiğin kadar eğleniyor musun?"

"Elbette . Ne saçma bir soru. Harry sevdiğim adam. I onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum. Yüzbaşı Baker benim için hiçbir şey. Harry'nin akrabası olması ve ona iyi davranmak zorunda olmam dışında."

"O üç günü ona bakarak geçirirken sadece ona iyi davranıyordun, değil mi?" Brat ona sinsî bir bakış attı. "Bütün kıyafetlerini çıkardın mı?"

"Dışarı!" dedi Claire. "Derhal buradan çıkın."

Brat . "Dikkatli ol yoksa yaşlı ejderhayı uyandıracaksın," dedi Bayan Rogers'ı kastederek. "Leatrice evlendikten sonra neler olduğunu duydun mu?"

Claire erken gelişmiş kız kardeşine ilgilenmediğini söylemek istedi ama yapamadı. "Hayır," dedi usulca, "duymadım."

"Yaşlı cadı, yaşlı düşes, neredeyse felçten ölüyordu. Bir çeşit kriz geçirdi. Söylentilere göre ağzından köpükler saçıyormuş."

"Buna inanmak çok zor." Claire kız kardeşini cesaretlendirmeyecekti ama her şeyi duymak istiyordu. "Harry dedi ki-"

"Harry bilmiyor. Avlanmaya çıkmıştı." Brat, Claire'e kız kardeşine güldüğünü gösteren bir bakış attı. "Harry döndüğünde yaşlı kadın yine ötüp duruyordu. Tabii Harry etraftayken tek yaptığı bu. Ama Leatrice'in evlenmesinden kim sorumluysa onu öldürmekle tehdit ettiğini duydum. Sanırım kızını bir şey için cezalandırmaya çalışıyordu ve cezanın henüz bitmediğini düşünüyordu."

"Duyduğunuz dedikodunun yanlış olduğuna eminim."

Brat'in tek söylediği "Mmmmm" oldu. "Harry seninle annesi arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, sence kimi seçerdi?"

"Bu soruya cevap vermeyeceğim." Claire cevabın ne olabileceğini düşünmek istemedi.

Brat bir an sessiz kaldı. "Trevelyan'ı özleyorsun musun?"

"Elbette özlemiyorum. Beni meşgul edecek çok şey var."

Brat güldü. "Mutfakta senin alışkanlığının asla kurumayacağını söylüyorlar. O kadar kötü kokuyor ki tek başına bir odaya asmak zorunda kalıyorlar."

"O zaman bir tane daha almam gerekecek."

"Ve bir tane daha ve bir tane daha ve bir tane daha. Harry ile evlenirsen bunlardan bir sürü gerekecek. Hayatını onunla birlikte avlanmaktan başka bir şey yapmadan geçireceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır, elbette olmaz. Ben..." Claire evlendikten sonra ne yapacağını düşünmeye çalışıyordu.

"Sizce Kaptan Baker hiç evlenecek mi?"

"Kesinlikle hayır! Onun gibiler *asla* evlenmez. Ya da evlenirlerse, kendileri başka yerleri ve... ve başka kadınları keşfetmeye giderken eşlerini bir yerlerde ağlarken bırakırlar."

"Emin misin?"

"Onu çok iyi tanıyorum. Yazdığı her şeyi ve hakkında yazılan her şeyi okudum. Onu çok ama çok iyi tanıyorum."

"Leatrice'e bu şekilde yardım etmesi çok hoştu. Çok fazla risk alıyordu. Eğer yakalansaydı, yaşlı cadının ona ne yapacağını düşünmek bile istemezdim."

"Bu nezaket değildi, bu-" Yüzünü buruşturdu. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Eminim bu konuda yazmayı planlıyordur."

"Her şey hakkında yazdığını söylediğini sanıyordum. Seninle ilgili yaptığı karikatürleri gördün mü?"

"Evet, onları gördüm." Claire başını kaldırdı. "Onları ne zaman gördün?" "Dün sabah. Onu görmeye gittim ve-"

"Sen *ne*? Onunla görüşüyor muydun?" Claire kız kardeşinin kolunu tuttu. "Sana söylediği o kaba şeylerden sonra mı? Seninle yalnızken ona güvenmiyorum. O-"

"O çok iyi bir adam ve bana asla dokunmaz, eğer sizi endişelendiren buysa."

Claire kız kardeşinin kolunu bıraktı ve yastıklara yaslandı. "Hayır, yapacağını sanmıyorum. Kendine has garip bir şekilde onurlu bir adamdır." Durakladı. "O nasıl?"

Brat bir an için düşünceliydi. "Sanırım seni özlüyor."

Claire dik oturdu. "Öyle mi? Öyle mi söyledi? Yani, benim için fark etmez ama beni özlediğini nereden çıkardın?" Claire bir ortaçağ işkence sehпасına konulsa bile Trevelyan'ı ne kadar özlediğini itiraf etmeyeceğini düşündü. Trevelyan elbette imkânsız biriydi, huysuz, alaycı, zaman zaman suratsız, sürekli sorular soran, çoğu zaman kendisini aptal ve çocuksu hissetmesine neden olan biriydi ama Tanrım, kendisini nasıl da canlı hissettiriyordu. Trevelyan'la birlikteyken vücudundaki her sinir canlıydı. Aklını kullanmasını sağlıyordu; düşüncelerinde olduğunu bile bilmediği şeyler hakkında düşünmesini sağlıyordu. İskoçlar hakkındaki düşüncelerini kelimelere dökmesini sağlamıştı. Ona hayatıyla bir şeyler yapabileceğini, düşündüklerinin ve hissettiklerinin bir fark yaratabileceğini düşündürmüştü.

"Seni özlediğini söylemedi," dedi Brat, "ama özlediğini söyleyebilirim."

"Ah," dedi Claire ve yastıklara yaslandı. "Onu özlemedim. Harry ile oldukça mutluyum. Bana bir çift av tüfeği alacak. Namluları gümüş ya da bir yerlerinde gümüş var. Ve belki bir de köpek."

Brat buna Claire'in kızarmasına neden olacak şekilde güldü. "Avdan döndüğünde kendini bir görmelisin. Boğulmuş bir fare gibi görünüyorsun ve dünyanın en mutsuz insanı gibisin. Kıymetli Harry'n dışında herkes bunu görebilir. O çok aptal-"

Claire boğazına sarılınca Brat yataktan yuvarlandı. Brat gülerek yataktan uzaklaştı. "O kadar komiksin ki neredeyse buraya neden geldiğimi unutuyordum. Jack Powell denen adamı hatırlıyor musun?"

"Aslında Trevelyan olduğu halde Peşa'ya girdiğini söyleyen adam mı?"

"Tam olarak. Bugün gazetede bir makale vardı. Powell adında bir adamın Edinburgh'da konuşma yapacağı ve konuşmasında kanıt getireceği yazıyordu."

Yüzbaşı Baker'ın değil, onun Peşa'ya gittiğini söyledi. Gazete ona "irr... irr..." diyordu.

"Reddedilemez."

"İşte bu kadar. Kimse bunu sorgulayamaz." Brat esnedi. "Görünüşe göre Kaptan Baker'ınız Peşa'ya giden adam olarak hatırlanmayacak."

"Ama Peşa'ya gitti. Sadece o gitti. Powell denen adam değil. Yapamazlar-"

Brat yine esnedi. "Bunun senin için önemli olmadığını sanıyordum. Harry ile ava gidiyorsun. Sanırım yatağa gitsem iyi olacak. Vellie bu gece gelip bana masal okuyabileceğini söyledi."

"Ona böyle demeye hakkın yok. Peki sana ne tür bir hikaye okuyor?"

"Okumak mı dedim? Bana hikayeler *anlatıyor*. Harika hikayeler, hepsi Pesha hakkında. Sana anlatması için onu çağırmalısın. Unutmuşum, artık onunla görüşmüyorsun. Peki, iyi geceler. Yarın görüşürüz." Brat sırtıttı. "Ama ıslak yünlerini giyiyorsan, umarım sana fazla yaklaşmamamın bir sakıncası yoktur." Bununla birlikte Brat mumunu aldı, portreyi açtı ve tünellerde kayboldu.

Claire bir an olduğu yerde oturdu, sonra döndü ve yumruğunu yastığına vurdu. Trevelyan iğrenç bir adamdı. Gerçekten, gerçekten iğrenç. Brat ona evlenip evlenmeyeceğini sormuştu. Onunla mı? Trevelyan'ı onunla evlenmek isteyecek kadar seven bir kadın sefalet ve yalnızlık dolu bir hayata mahkûm olurdu. Kadın yalnız kalacaktı çünkü adam onu terk edip kendi başına seyahate çıkacaktı. Ve karısı evde tek başına oturup onun için endişelenirken, o... hakkında yazdığı kadınlarla ilgili her şeyi yapıyor olacaktı.

Yastığı birkaç kez daha yumrukladı, sonra uyumak için yerleşmeye çalıştı ama gözlerini kapatamadı.

Kahramanlar, diye düşündü. Bir adama uzaktan hayran olmak bir şeydi, ama onunla gerçek hayatta karşılaşmak bambaşka bir şeydi. Küçük bir kızken Trevelyan'ın kitaplarını okuduğunu ve nerede olursa olsun her zaman yerel kıyafetler giymeye çalıştığını yazdığında onun ne kadar ilginç bir adam olduğunu düşündüğünü hatırlıyordu. Onu egzotik kıyafetleri içinde hayal eder ve ne kadar romantik göründüğünü düşünürdü.

Ama onu her gördüğünde farklı bir şey giydiği gerçeği göz önüne alındığında bu pek de romantik görünmüyordu. Bir seferinde sırtına parlak renkli kuşlar işlenmiş uzun ipek bir bornoz giyerken, bir sonraki sefer

Onu gördüğünde üzerinde bir on sekizinci yüzyıl İngiliz beyefendisinin kıyafetleri olacaktı.

Hayır, böyle bir adamla vakit geçirmek insanın yapması gereken bir şey değildi. Harry ve ailesiyle ve kendi ailesiyle kalması çok daha iyiydi. Elbette babasını sadece Harry'yle ava çıktığında görüyordu, annesini ise daha da az görüyordu. Şu anda annesi Claire'in düğünü için kıyafetlerini planlıyordu. Galler Prensi ve Prensesi'nin katılması bekleniyordu ve Arva nasıl görüneceğini düşünmek zorundaydı.

Claire yastığını tekrar yumrukladı ve uyumaya çalıştı.

Ertesi gün Claire, tamamen kuruyacakmış gibi görünmeyen binicilik kıyafetini giyerek yine Harry ile ava çıktı. Harry ve yükleyicisiyle birlikte bataklıkları aşmış, dik, fundalıklarla kaplı bir tepeye tırmanmış ve sonunda küçük, güzel bir ağaçlık alana gelmişlerdi. Uzun yürüyüş boyunca Harry'ye tek kelime etmemişti çünkü Harry onu mutlak sessizlik gerektiği konusunda uyarmıştı.

Ormana girdiklerinde Harry yükleyicisine bir şeyler fısıldadı ve Claire etrafına bakındı. Çok uzakta olmayan muhteşem bir geyik ve üç dişisi duruyordu. Claire manzaranın güzelliği karşısında gülümsedi. Bu sevimli yaratıkları izledi, öylesine şık, öylesine sakın, öylesine endişesizdiler ki.

Bir dakika sonra Harry'nin tüfeği yanında patladı ve büyük geyik yere düştü. Dişiler kaçtı.

Harry ve yükleyicisi sevinç içindeydi, hayvanı tek atışta yere serdiklerini heyecanla anlatıyorlardı. Claire onların büyük hayvana doğru yürümelerini izledi, sonra geyiğin başını hafifçe kaldırdığını gördü. Hâlâ yaşıyordu.

Geyiğe doğru koşmaya başladı, koşarken Harry ve diğer adamın yanından geçti. Ama geyiğe ulaşmadan Harry'nin tüfeği tekrar patladı ve geyiğin başı yere düştü.

Bu Claire için çok fazlaydı. Günlerdir avlanmaktan çok yorulmuştu, son birkaç gündür gördüğü yüzlerce ölü kuş ve hayvan onu hasta etmişti. Olduğu yerde durmuş, birkaç dakika önce canlı ve güzel olan ama şimdi ölü yatan devasa geyiğe bakıyordu. Peki ne için? Harry'nin o hayvana yemek için ihtiyacı yoktu. Onu *spor olsun* diye öldürmüştü. Hayvanı öldürmüştü çünkü bunu yapmak ona zevk veriyordu.

"Harika atıştı, değil mi?" Harry onun arkasından konuştu.

Claire ona doğru döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Bunu nasıl yaparsın?" "Neyi nasıl yapabildim?" Gerçekten kafası karışmıştı.

Onun anlayışsızlığı karşısında Claire'in içinde bir şeyler kırıldı. Yumruklarını iki katına çıkardı ve adamın göğsüne vurmaya başladı. "O hayvanı öldürmeye hakkın yoktu. Hem de hiç. Çok güzeldi ve hiçbir nedeni yoktu. Sen-"

Harry onun ellerini tuttu. "Sevgilim, sende düğün gerginliği var. Her şey yoluna girecek. İlk atımı aldığımda ben de biraz üzülmüştüm, biliyorum."

Ondan uzaklaştı ve sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını gördü. "İşe *yarar* bir şey yapmıyor *musun*?" diye bağırdı. "Bir şeyleri öldürmekten başka bir şey yapmıyor musun?"

Harry bunun üzerine sertleşti ve kollarını onun boynundan çekti. "Ben Amerikalı değilim, eğer kastettiğin buysa."

Claire geriye doğru bir adım attı ve başka bir kelime söylememek için elini ağzına götürdü. Gözleri yaşlarla doldu. Sevdği adama nasıl böyle bir şey söyleyebilmişti? Arkasını döndü ve koşmaya başladı.

Ormandan koşarak çıktı, tepeden aşağı indi, tarlaları geçti ve atına ulaştığında mümkün olduğunca çabuk ata bindi, bacağına eyere sıkıca sardı. Atı ileri doğru tekmeledi ve eve doğru koşmaya başladı.

Evin ana kapısından içeri girdiğinde annesi, üzerinde Londra etiketleri bulunan yüzlerce giysi kutusunun ortasında duruyordu.

"Gel de aldığım şu güzel şeylere bak canım," dedi annesi. "Bak, burada üzerinde elmaslar olan bir yelpaze var."

Claire'in gözleri o kadar yaşlıydı ki hiçbir şey göremiyordu. Sadece başını salladı ve merdivenlerden odasına koştu. İçeri girdiğinde hem yatak odasının kapısını hem de korkunç Bayan Rogers'ın genellikle kaldığı soyunma odasına açılan kapıyı sürgüledi.

Claire yalnız ve güvende olduğunda kendini yatağa attı ve gözyaşlarına boğuldu. Neden ağladığından emin değildi; kendi kendine bunun geyiğin öldürüldüğünü gördüğü için olduğunu söyledi. Bir gözyaşlarının daha derin bir nedeni olduğunu biliyordu ama ne pahasına olursa olsun onu ağlatan şeye bakmak istemiyordu.

Gün içinde zaman zaman insanlar kapıları çaldı ama Claire onları açmadı. Sadece ağladı.

Harry döndüğünde Sarah Ann ahırdıydı. Orada "tesadüfen" bulunmuş gibi görünmeye çalıştı ama gerçek şu ki Cammy, Claire'in toynakları ve gözyaşları içinde döndüğünü görmüştü. Brat neler olduğunu görmek için ahıra koşmuştu. Sarah ablasına sinirlenmeye başlamıştı. Claire'in tüm zekâsına rağmen, ne yapmak *istediğini* bulma konusunda pek iyi değildi; Claire'i olması gerekenler yönetiyordu. Harry'yi sevmeliydi, bu yüzden seviyordu.

Harry ahıra girdi ve Brat onun öfkelenildiğini görebiliyordu. Kendini attan aşağı attı. Brat onu sessizce izledi. Kimseye söylemediği şey, Harry'nin ne kadar güzel olduğunu düşündüğüydü. Trevelyan'ın görünüşünü beğenmişti ama Trevelyan bir kadının -Brat kendini böyle görüyordu- birlikte yaşayabileceği bir adam değildi. Öte yandan Harry, birlikte bir ömür geçirilebilecek bir adamdı. Zavallı Claire, Harry gibi bir adamla nasıl başa çıkacağını bilemeyecek kadar aptaldı.

"Seni yine terk etti, değil mi?" Brat öyle dedi ki, Harry ona dönerken irkildi. Brat şişman kırmızı bir elmayı ısırırken ona gülümsedi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Brat baştan çıkarıcı bir sesle, "Seni bekliyorum," dedi.

Harry ona baktı ve bir kahkaha attı. "Çocuk odasına dönsen iyi olur."

Brat kıkırdadı ve onun yanından geçti. Kadınların yaptığını gördüğü gibi kalçalarını salladı, Claire'in hiç yapmadığı bir şekilde salladı. Claire bir erkeği elde etmenin yolunun onunla konuşmak olduğunu düşünüyordu. Brat, Harry'nin yaklaşık on adım önünde durdu ve omzunun üzerinden ona baktı. Harry'nin onu izlediğini biliyordu. "Gelip beni ziyaret eder misin?" diye mırıldandı, sonra elmasını fırlatıp eve geri koştu.

Harry bir an durup çocuk sandığı genç kadına baktı, sonra kırbacını ahırın duvarına vurdu. "Hepsine lanet olsun," dedi ve eve gitti.

Tünelin kapısı açıldı ve Brat içeri girdi. Yatağın yanında durdu ve bir süre Claire'e baktı. "Sen ve Harry kavga mı ettiniz?"

Claire kokladı. Sırt üstü yatıyordu. İçinde fazla gözyaşı kalmamıştı. "Bilmiyorum."

"Harry senin yaptığını düşünüyor. Edinburgh'a gitti. Eşyalarını bile toplamadı. Sadece annesiyle konuştu, sonra atına bindi ve gitti. Yanına sadece beş hizmetçi almış. Diğerleri bavullarını getirecek ve sonra gelecekler."

Claire'in içinde daha fazla gözyaşı var gibiydi, çünkü tekrar akmaya başladılar. "Bir geyik vurdu. Çok üzülmüştüm."

Brat yatağın ucundaki askılarla oynadı. "Harry'nin annesiyle yaptığı ziyaretin pek hoş geçtiğini sanmıyorum."

Claire, "Nişanı bozmak istediğinden hiç şüphem yok," dedi. "Bugün çok kötüydüm."

"Belki Harry ayrılmak istedi ama annemizin Harry'den ayrılmaya izin vereceğini sanmıyorum. Senin adına şimdiden ne kadar masraf yaptığını biliyor musun? MacArran'ın yeni düşesine?"

"Bilmek istemiyorum," dedi Claire.

Brat portre kapısına doğru yürüdü. "Artık gitmem gerekiyor. Umarım kendini daha iyi hissedersin." Durakladı. "Ve umarım kararını verirsin."

"Ne hakkında karar vereyim?"

Brat cevap vermedi, sadece kız kardeşine küçük bir gülümseme verdi ve portrenin arkasında kayboldu.

Claire yüzüstü döndü ve tekrar ağlamaya başladı. Şimdi hem Harry'yi hem de annesini kızdırmıştı ve evdeki herkes kavga ettiklerini biliyordu. Ama aşıklar her zaman kavga ederdi, değil mi? Ancak Claire, Harry ile olan tartışmasının sıradan bir tartışma olmadığını biliyordu.

Yani, adam Edinburgh'a gitmişti ve şimdi o evde yalnız kalmıştı. O dönene kadar ne bir arkadaşı, ne zihnini meşgul edecek bir şey, ne de konuşacak kimsesi olacaktı. Konuşacak birini bulmadan önce onun dönmesini beklemek zorundaydı.

Daha sert ağlamaya başladı, çünkü Harry'yle konuşmadıklarını biliyordu. Harry döndüğünde tartışmalarını telafi etmek zorunda kalacaktı. Ona ne kadar çok ama çok üzgün olduğunu söylemek zorunda kalacaktı, sonra da... Ne? Günlerini avlanarak ve daha fazla hayvanın öldürüldüğünü görerek mi geçirecekti? Yüz tane ata binme alışkanlığı ve altı düzine tüfeği mi olacaktı? Bundan on yıl sonra hala kayınvalidesiyle çay içmeye devam edecek miydi, oturmasına bile izin verilmeyen bir çaya?

Her düşünce onu daha çok ağlatıyordu.

On Sekizinci Bölüm

Claire derin uykusundan birinin omzunu sarsmasıyla uyandı. Günün büyük bir bölümünde ağlamaktan şişmiş olan gözlerini zar zor açabildi. Başında dikilen adamın tuttuğu mum dışında oda karanlıktı. Başını zonkluyordu.

Umman'ın giydiği beyaz giysinin parıltısını görecektik kadar gözlerini açmayı başardı. Bir an için cevap veremeyecek kadar sersemlemişti ama sonra telaşlandı.

"Ne oldu?" diye sordu, doğrulmaya çalışıyordu ama kasları zayıflamış gibiydi. Hâlâ nemli kıyafetini giyiyordu.

"Vuruldu," dedi Oman aksanlı sesiyle. "Birisi onu öldürmeye teşebbüs etmiş."

Claire'in gözleri büyüdü. "Trevelyan?" diye fısıldadı ve Oman başını salladı. Claire bir saniye içinde yataktan kalktı ama ayakları yere değdiği anda sallanmaya başladı ve elini başına götürdü. Yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu. Şöminenin üzerindeki saate baktı ve gece yarısını birkaç dakika geçtiğini gördü.

"Beni mi çağırdı?" diye sordu. "Yarası ne kadar kötü? Bir doktoru olacağından şüpheliyim, değil mi? İyileşecek mi?"

Tüm bu sorulara karşılık Oman sadece "Gel," dedi ve portre kapısına doğru ilerledi.

Claire onu tünel geçitlerinde ve çatıda takip etti. Ne yaptığını düşünmeden Oman'ı takip etti, kalbi her adımda çarpıyordu.

Trevelyan'ın yazı odasına vardıklarında duyduğu ilk sözler öfke dolu bir feryat oldu. "Hangi cehennemdeydin sen? Seni beklerken kan kaybından ölebilirdim."

Claire hemen rahatlayarak gülümsedi. Böyle bağırabilen bir adam henüz ölüm döşeginde değildi.

Yatak odasına girdi. "Kan kaybının öfkeni yatıştırmadığını görebiliyorum. Şimdi sana ne yapıldığını görmeme izin ver."

Yatağın kenarına ulaştığında adam ona bakıyordu. Keten gömleğinin omzu kanla ıslanmıştı ama rengi iyiydi ve yeterince sağlıklı görünüyordu.

"Burada ne arıyorsun?" Sesinde düşmanlık vardı.

Bu da onu isteyip istemediği sorusunu cevaplıyordu. "Yardıma ihtiyacın olduğunu duydum ve yardım etmeye geldim." Omzuna dokunmak için uzandı ama adam geri çekildi ve bunu yaparken acıyla homurdandı.

"Sana ihtiyacım yok."

"O zaman bir doktor çağırayım." Kadın odadan çıkmaya başladı. "Hayır!" dedi adam sertçe.

Ona bakmak için geri döndü. "Ya ben ya da bir doktor. Tek seçeneğiniz bunlar."

Cevap vermedi ama teslim olmuş gibi yastıklara yaslandı.

Claire onun yanına gitti. Oman yatağın yanına cerrahi aletler, sıcak su ve bandaj için pamuklu bez ruloları koymuştu. Çok dikkatli bir şekilde Trevelyan'ın gömleğini kesti ve yaraya baktı. Etrafındaki kan dışında temizdi, barut yoktu, içinde toprak ya da çakıl yoktu ve Tanrı'ya şükür, kurşun geçip gitmişti. Yara kolunun üst kısmındaydı, kası delip geçmiş ama kemiği ıskalamıştı.

Dikkatle yaradaki ve adamın göğsündeki kanı temizlemeye başladı. "Seni kim vurdu?" diye sordu usulca.

"Herhangi bir sayıda insan olabilirdi. Hayatım boyunca birkaç kişiyi kızdırdım."

"Sen mi? Buna inanmak zor."

Gözlerini açtı ve ona baktı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Ağlıyormuşsun," dedi.

"Yaralandığımı duyduğumda gözlerim doldu. Yol boyunca ağladım."

Kadın kolunu sarmaya başlarken o da yastıklara yaslandı. "Seni ağlatanın Harry olduğunu duydum. Onun bir vurduğunu ve senin de çok sinirlendiğini duydum." Ona baktı ve sesi alçaldı. "Annesine seninle evlenemeyeceğini söylediğini duydum."

Claire'in elleri hareketsiz kaldı. "Öyle mi yaptı?" Sesinin titremesini engellemeye çalıştı ama başaramadı. "Dedikodulara kulak asmamalısın. Seni kim vurdu? Avcılardan biri mi? Bazıları çok kötü nişancıdır. Son birkaç gün içinde sadece yaralı olan pek çok hayvan gördüm: bacakları ya da kanatları olmayan kuşlar, ayaksız zıplayarak kaçan tavşanlar, ölmemiş bir geyik, bir-" Tekrar ağlamaya başlayacağından emin bir şekilde sözünü kesti.

Trevelyan dikkatle ona bakıyor, kolunu sararken onu izliyordu. "Seni gördüğümünden bu yana geçen iki buçuk hafta içinde neler yaptın?"

"O kadar uzun zaman oldu mu? Bu odada oturmuş viski içip seninle konuşmam daha dün gibi. Çiftçilerle ve... ve... Angus MacTarvit ile dans edeli sadece birkaç saat oldu."

Bu ismi duymak bile onun için çok fazlaydı. Bir sandalyeye sertçe oturdu ve elleriyle yüzünü kapatarak tekrar ağlamaya başladı.

Trevelyan yastıklara yaslanıp onu izledi, yüzünde çok az duygu vardı ama onun sorununun ne olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü bunu yaşamıştı. Bu evin bir insanın ruhuna neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Ya uyum sağlarsınız ya da ruhunuz öldürülür.

Onu gördüğünden beri geçen uzun, çok uzun iki buçuk hafta boyunca, güzel küçük kız kardeşi tarafından neler yapıldığından haberdar edilmişti. Sarah Ann her gün odasına geliyor ve evdeki herkesin dedikodusunu ona anlatıyordu. Claire'in Harry'nin istediği gibi bir eş olmaya çalıştığını duymuştu, ama daha da önemlisi, Claire'in açgözlü annesinin, Claire'in doğru kişiyle evlendiğinde ona kalacak olan serveti şimdiden nasıl harcadığını duymuştu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi yüksek sesle, onun ağlamasını bastırmak için. "Sanırım Oman bir çaydanlık dolusu bir şey pişirdi. Belki bana yiyecek bir şeyler getirirsin."

Claire burnunu çekmeye başladı ve etrafta bir mendil aradı. Mendil bulamayınca burnunu bir parça sargı bezine sümkürdü. Kendini halsiz ve perişan hissederek yatak odasından çıktı ve dışarıdaki odaya gitti. Oman onu bekliyordu ve elinde iki tabak dolusu yemek ve iki büyük bardak viski taşıyan büyük bir tepsi vardı. Claire tepsiyi almak istedi ama Oman onu kenara çekip yatak odasına kadar takip etti ve tepsiyi yatağın ayakucuna koyup gitti.

Claire bir parça tavuğa uzandı ama Trevelyan'ın sesi onu durdurdu. "Sen o şeyi giyerken yemek yiyemem. Bir keçiden daha kötü kokuyorsun. Şu kapıyı aç ve bir bornoz çıkar, sonra da şu elbiseyi çıkar. Bana öyle bakma! Seni taciz etmeye çalışmıyorum, o giysinin parfümü olmadan yemeğimi yemeye çalışıyorum."

Claire'de ona itaatsizlik edecek ruh yoktu. Gardırobun sol kapağını açtı ve içinde çeşitli bol elbiseler gördü. Mavi bir tane vardı, özellikle çok güzeldi ve onu dolaptan çıkardı. Elinde tutarak üstünü değiştirebileceği bir yer aradı, sonra Trevelyan

goblen. Oraya doğru yürüdü ve eski ortaçağdan kalma garderober, yani iç mekândaki açık hava tuvaleti olması gereken yerin kapısını buldu. Küçük odanın içine adım attı.

"Ve şu korseyi de çıkar," diye bağırdı Trevelyan yatak odasından. "Nefes nefese kaldığını duymaya dayanamıyorum."

Claire itiraz etmesi gerektiğini düşündü ama etmedi ve bir saniye sonra nefret ettiği bu alışkanlıktan kurtulmak için kıyafetlerini yırtmaya başladı. Ve korsesini de çıkardı. Sonra iç çamaşırlarının nemli olduğunu fark edince onları da çıkardı. Yumuşak ipeksi giysiyi çıplak teninin üzerinden geçirirken kendini düpedüz çökmüş ve kesinlikle günahkâr hissediyordu. Saçlarını çözdü ve parmaklarıyla taramaya çalıştı.

Ellerini küçük yeşil kelebeklerle işlenmiş ipek elbisenin üzerinde gezdirdi ve sanki günlerdir ilk kez yeniden nefes alabildiğini hissetti. Evde ve Harry'nin yanında uslu durmak zorundaydı, ama Trevelyan'ın yanında değil. Yaptığı ya da söylediği hiçbir şey onu şaşırtmamıştı.

Goblenin arkasından çıktı ve Trevelyan'ın ağzına götürmek üzere olduğu yemekle durakladığını görmenin mutluluğunu yaşadı. Trevelyan onun yüzünden çıplak ayaklarına, sonra da yavaşça tekrar yüzüne bakarken gözleri büyüdü.

Claire ellerine bakarken yüzünün kızardığını hissetti.

"Buraya gel ve yanıma otur," dedi Trevelyan hayal edilebilecek en tatlı sesle. "İstersen kucağıma otur."

Claire ona bakıp güldü ve utancı geçti. Yatağın ucuna oturdu, viskisinden derin bir yudum aldı ve sonra yemeye başladı. Oman'ın yaptığı yemekler son iki haftadır yediklerinden çok farklıydı. Yemeklerin bazıları sıcak-baharatlı-sıcak, bazıları soğuk, bazıları yumuşak, bazıları çıtır çıtırdı.

"Bana ne yazdığını anlat," dedi hevesle, ağzı doluydu. "Bana her kelimesini anlat. Düşündüğün ve yaptığın her şeyi anlat. Ve seni kimin vurduğunu bilmek istiyorum. Oman birinin seni öldürmeye çalıştığını söyledi."

"Abartıyor. Eminim dediğiniz gibi olmuştur: kötü nişan alan bir avcı."

Bademle tatlandırılmış bir parça tavuk yedi. "Ama ben senin sadece sabahın erken saatlerinde ve hava karardıktan sonra yürüdüğünü sanıyordum."

"İstiyorum."

Claire'in onu anlaması bir an sürdü. "Hava karardıktan sonra birinin seni vurduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu tavuğu seviyorum, sen sevmiyor musun?" "Trevelyan, bir cevap istiyorum!"

"Neden Harry'ye karşı bu kadar uysal ve bana karşı bu kadar hırçınsın? Yaralı halimle bana karşı nazik olacağınızı ."

Kadın ona güldü. "Sana aşık değilim. Sana aşıkmişim gibi davranmak zorunda değilim." Bunu söyler söylemez gözleri büyüdü. "Kulağa geldiği gibi demek istemedim."

Trevelyan viskisinden bir yudum aldı ve ona baktı. "Senden ava gitmeni istesem ne derdin?"

"Yağmurun altında oturup hayvanları katledişinizi mi izleyeyim? Aklınızı kaçırmışsınız."

"Yine de Harry ile yapıyorsun."

"Konuyu değiştirebilir miyiz? Sizce karanlıkta ateş eden kimdi? O kişiyi gördünüz mü?"

"Kimseyi ne gördüm ne de duydum." Yemeye devam etti ve başka bir şey söylemedi.

"Birinin seni gerçekten öldürmeye çalıştığını , değil mi?"

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, cevap verdiğinde Claire bunun bir yalan olduğunu anladı. "Eminim bir kazaydı."

Claire tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, çünkü birinin Trevelyan'ı öldürmeye çalıştığından hiç şüphesi yoktu. "Jack Powell," dedi usulca.

"Saçmalık. Jack'in benden nefret etmesi için bir neden yok. Bildiğim kadarıyla hâlâ öldüğümü düşünüyör."

"Brat gazetede Powell'ın Edinburgh'da olduğuna dair bir makale olduğunu ve Peşha'ya sadece kendisinin girdiğine dair reddedilemez kanıtlar sunacağını söyledi."

Bu haber Trevelyan'ı bir hayli ürkütmüşe benziyordu. "Gazetede kanıtın ne olduğu yazıyor muydu?"

"Hayır," dedi yavaşça. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Trevelyan viskisini içmek için acele etmedi. "Kaybolduğunu sandığım bir şey."

"Peşa'dan getirdiğin bir şey mi?"

"Evet." Yemeye devam etti ve bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Edinburgh'a gidip bu şeyi alacağız. Powell denen adamdan çalacağız. Neyse, nedir bu?"

"Ayın İncisi."

Yatağın direğine yaslandı -Bonnie Prince Charlie'nin yatağı- ve iç çekti.
"Ay'ın İncisi. Kulağa egzotik ve değerli geliyor. Sabah-"

"Öyle bir şey yapmayacağız. Sen odana , ben de biraz uyuyabileyim.
Eğer uyuyamıyorsan, neden sevdiğin adama uzun bir mektup yazıp ondan af dilemiyorsun? Annenin MacArran'ın yeni düşesine kıyafet ısmarladığını duydum. Görevini yapmalı ve hayvan öldürmekten başka bir şey yapmayan bir adamla evlenmelisin ki annenin elbise faturalarını ödeyebilesin." Claire tabağını yere bıraktı. "Ne kadar kaba olabildiğini unutmuşum."
Yataktan kalktı. "Sanırım artık gitsem ve seni uyutsam iyi olacak. Eğer başka biri sana ateş ederse, neden bir doktor çağırımıyorsun?"

"Yapacağım."

Claire giydiği ipek bernoza baktı. "Üstümü değiştireceğim ve-" "Sende . Defol git buradan. Senin ne kadar mizahsız bir ukala olduğunu unutmuşum.
olabilir."

Bunun üzerine Claire başını dik tutarak odadan çıktı. Ama yazı odasına girdiğinde Oman'ın pencere kenarındaki koltukta oturduğunu ve başını sallayarak uyuduğunu gördü. Sessiz olmasını söylemek için parmağını dudaklarına götürdü, sonra da kendisini takip etmesini işaret etti.

Merdivenlerden indi ve ay ışığında dışarı çıktı. Oman çok geçmeden yanındaydı. Uzun boylu adama baktı. "Bu bir cinayet girişimi miydi? Kaza değil miydi?"

"Bu bir cinayetti."

Claire içini çekti ve ne kadar çok korku ve öfke hissettiğine şaşırdı. Kaptan Baker gibi büyük bir adamı bu dünyadan alıp götürmeyi kim düşünebilirdi? Çok gençti ve daha yapacak çok şeyi vardı.

Tekrar Umman'a baktı. "Trevelyan, Powell'ın Peşha'dan Ay'ın İncisi adında bir şey getirdiğini söyledi. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Oman başını salladı.

"Bu şeyin çok değerli olduğunu varsayıyorum. Trevelyan onu Powell'dan almaya çalışır mı?"

"Eğer İnci Powell'ın elindeyse, Kaptan onu ondan alacaktır."

Claire derin bir nefes aldı. O da öyle düşünmüştü. Powell'ın bu şeye sahip olduğu haberinin Trevelyan'ı nasıl şoke ettiğinden, onu geri almaya çalışabileceğini tahmin etmişti. "Ne zaman gidecek?"

"Şimdi," dedi Oman ve batı kanadına yeniden girmek için onun yanından geçti.

Claire birkaç dakika olduğu yerde durdu ve yıldızlara baktı. Aklında Trevelyan' gitmeyi düşünmemesi gerektiğine dair hiçbir şüphe yoktu. O başka bir adamla nişanlı bir kadındı. Ne istediğini tam olarak bilen ve bunun peşinden giden bir kadındı. Harry'ye aşık; hayatını MacArran düşesi olarak geçirecekti.

Öte yandan, Trevelyan'a bir şey borçluydu. Leatrice'i James Kincaid'le evlendirme planında ona yardım eden kişi oydu. Evlilik evde hiçbir şeyi değiştirmemiş gibi görünse de Trevelyan yardım etmişti. Doğru şekilde yapmamıştı ama bu ne burada ne de oradaydı.

Ayrıca, Trevelyan Harry'nin kuzeniydi. Harry onun ailesinden yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmesini istemez miydi? Düşes olmanın bir parçası da kocasının tüm ailesiyle ilgilenmek değil miydi? Kendi ailesi için bir şeyler yapıp Harry'ninkileri ihmal edemezdi. Harry burada olsaydı, hiç şüphesiz Trevelyan'a yardım ederdi. Muhtemelen büyük atına atlayıp Edinburgh'a gider ve Powell denen adamdan Ay'ın İncisi'ni kendisine vermesini isterdi. Evet, tabii ki Harry bunu yapardı.

Tekrar Umman'a baktı. "Onu bir arabaya bindir ve beni beklemesini sağla. Mümkün olan en kısa sürede ahırda olacağım."

Bununla birlikte eve doğru geri döndü, ancak eve gizlice nasıl gireceğini bilmediğini fark etti. İnsanların onu göreceğinden emin olduğu için ön kapıdan geçemezdi ve tünellere bildiğı tek giriş Trevelyan'ın kulesiydi.

Oman onun sorununun ne olduğunu biliyor gibiydi. Evin etrafında dolaşmaya başladı, doğu kanadına kadar gitti ve orada, gizlenen çalılıkların arkasında küçük bir kapı vardı. Umman kapıyı açtığında gürültüyle gıcırdadı. Kadın mumu olmadığını söylemeye başladı ama Umman duvarda mum ve kibritlerin bulunduğu bir nişi işaret etti. Bir mum yaktı, sonra teşekkür etmek için arkasına baktı ama Oman gitmişti.

Claire'in nerede olduğu ya da tünellerdeki odasına nasıl gideceğı hakkında hiçbir fikri yoktu. İz olup olmadığını görmek için yerdeki toza baktı. Çok sayıda iz olduğunu ve hepsinin de tam olarak kız kardeşininkine benzeyen bir ayak tarafından yapıldığını görünce şaşırmadı.

Claire raylara bakarak ve nerede olduğunu anlamaya çalışarak tünelden aşağı inmeye başladı. Bir kapıya geldi ve önündeki alanın

Kapı o kadar sık kullanılmıştı ki tozdan arınmıştı. Dikkatle kapıyı açtı. Sessizce hareket etti.

Karanlık tünele güneş ışığı olabilecek kadar parlak bir ışık aktı ve sadece kız kardeşine ait olabilecek bir ses duydu.

"/" Brat dedi ki.

Claire odaya girdiğinde yaldızlarla kaplı küçük, şatafatlı bir sahne gördü. Sahnenin ortasında, renkli ipeklerden oluşan cılız bir kostüm giymiş kız kardeşi ve paçavralar giymiş uzun boylu, çok zayıf bir adam duruyordu. Claire'i gördüklerinde ikisi de döndü.

"Gecenin bu saatinde ayakta ne yapıyorsun?" Claire sordu. "Ve hangi iğrenç şeyi giyiyorsun?"

"Ben Salome'yim ve dans etmem gerekiyor ama o zamanımız olmadığını söylüyor."

Sıksa adam Claire'e özenli bir selam verdi. "Camelot J. Montgomery hizmetinizde, hanımefendi."

Claire sahnesi, önündeki kırmızı pelüş sandalyeleri ve tuhaf giyimli sakinleriyle odaya baktı ve soru sormak için ağzını açtı. Ama zamanı yoktu. Kız kardeşine baktı. "Sana ihtiyacım var."

"Dönüş yolunu bulamıyor musun?" Brat gülümseyerek sordu. "Rehberlik için ücret alıyorum. Giysilerden bahsetmişken, ne giyiyorsun?"

Claire son soruyu duymazdan geldi. "Sana rehberlikten daha fazlası için ihtiyacım var ve ne kadar istersen ödeyeceğim."

Bunun üzerine Brat'in gözleri kocaman açıldı ve mutlulukla gülümsedi. "Sonra görüşürüz Cammy," diye omzunun üzerinden seslendi ve Claire'i tünellere doğru götürdü.

Claire, Brat'in tünellerde yolunu nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikre sahip değildi, çünkü her yöne dönüp duruyorlardı, ama çok geçmeden Claire'in odasına açılan kapıya .

"Onu gördünüz, değil mi?" Brat odaya girer girmez konuştu. "Onun" kim olduğunu söylemeye gerek yoktu.

"Giyinmeme yardım et. Onunla Edinburgh'a gideceğim."

Brat'in gözleri fal taşı açıldı. "Harry'den mi kaçırıyorsun?"

"Tabii ki hayır. Trevelyan'ın başı dertte. Bu gece biri ona ateş etti ve sanırım o adam Powell. Trevelyan Ay'ın İncisi'ni almak için Edinburgh'a gidiyor."

Brat kız kardeşine sinsi bir bakış attı. "Ayın İncisi'nin ne olduğunu biliyor musun?"

Claire gardıroptan yün bir seyahat elbisesi alırken durakladı. "Öyle mi?"
"Olabilir. Ne kadarlığına ?"

"Bilmiyorum. Birkaç gün, daha fazla
değil."

"Geceyi Vellie ile mi geçireceksin?" "Ona öyle
hitap etmemeni söylemiştim."

Brat sırttı. "Ona verdiği isim bu olduğu için mi?"

Claire iç çamaşırlarını çekmekle meşguldü. "Şu korseyi bağlamama
yardım et ve çok konuşma."

Brat kız kardeşinin olabildiğince aceleyle giyinmesine yardım etti.
"Harry konusunda ne yapacaksın?" Brat sordu.

"Ne demek istiyorsun, Harry konusunda ne yapacağım? Hiçbir şey
yapmayacağım. Bir sevgili kavgası yaşadık, hepsi bu."

"Ve şimdi başka bir adamla kaçıyorsun."

Claire giyinirken durakladı. "Sizin söylediğiniz gibi kesinlikle başka bir
adamla kaçmıyorum. Trevelyan bana Leatrice konusunda yardım etti. Bunu
biliyorsun, sen de oradaydın. Şimdi Trevelyan'ın yardıma ihtiyacı var ve ben
de ona yardım etmeyi planlıyorum. Ayrıca, Trevelyan gerçek bir *erkek* değil,
o... o bir kurum. O bir bilgin. O dünyaya ait ve bir dünya vatandaşı olarak ona
yardım etmek benim görevim."

"Saçmalık," dedi Brat. "Ondan *hoşlanıyorsun*. Ona tapıyorsun. O bir
odaya girdiğinde tüm yüzün aydınlanıyor."

Claire elbisesinin düğmelerini ilikleme bitirdi. "Sanırım onu Harry ile
karıştırıyorsun. Harry'yi seviyorum. Harry'ye tapıyorum ve yüzüm
aydınlanırsa Harry için aydınlanır. Trevelyan ve ben arkadaşız, ya da belki
arkadaş değiliz, çünkü beni inceleme eğiliminde, ama-"

"Çizdiği resimlerden mi bahsediyorsun? O herkesin resmini çizer. Beni
nasıl çizdiğini görmelisin. Yüzümü çok yaşlı yapmış ama vücudum..." Brat
sırttı. "Onun bana verdiği şekli hiç görmedin! Cammy'yle beni çizdi, May
Teyze'yle beni çizdi, hırsız teyzelerle beni çizdi. Harry ve annesinin
resimlerini görmelisin."

Claire giysilerini deri bir çantaya koyarken durakladı. "Herkes mi?"

"Ve herkes hakkında da yazıyor. Oman, Vellie'nin ailemiz hakkındaki
yazıları için odaya iki masa eklemek zorunda kaldığını söylüyor. Oman,
Vellie'nin artık Amerikalılara hayran olduğunu söylüyor."

Claire sa fırcasını ve krem şişelerini çantaya koydu ve sonradan aklına gelmiş gibi büyük bir şişe MacTarvit viskiyi çantaya yerleştirdi. İlk av gezisinden beri uşak ona viski tedarik etmişti. "Bence çok fazla insanla konuşuyorsun. Bence bu ev seni kötü etkiliyor."

"Bu ev ve bu insanlar benim için mükemmel." Brat kız kardeşine gülümsedi. "Sen de aynı şeyi söyleyebilir misin? Buraya uyum sağlıyor musun? Yoksa o iğrenç küçük beyaz kulübelerde yaşayan insanlara mı daha çok uyuyorsun? Harry'ye mi uyuyorsun yoksa Trevelyan'a mı?"

Claire çantayı kapattı. Kız kardeşine cevap vermeye hiç niyeti yoktu. "Sanırım ben yokken ne yapacağını biliyorsun. Elinden geldiğince yalan söyle ki bunun muazzam boyutlarda olduğunu söylemeliyim. Belki de roman yazmaya başlamalısın. Yalan söylemek sana çok kolay geliyor. Şimdi gel ve bana bir öpücük ver. Seni bir süre göremeyeceğim."

Brat hemen kız kardeşinin yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da içgüdüsel olarak ona şiddetle sarıldı. "Dikkatli ol. Vurulmanı istemem. Bu evde iyi şeyler olduğu kadar kötü şeyler de var."

"Harry'nin annesini kastediyorsan, eminim ondan kurtulabilirim. Ne de olsa o benim paramı istiyor."

"Pek çok insan paranızı istiyor."

Claire kapıdaydı. "Sen de dahil. Şimdi uslu dur ve mücevherlerimin hepsini aynı anda takma."

Brat ayağı kalktı ve kız kardeşi gittikten sonra kapalı kapıya baktı. "Paramı istemiyorum," diye fısıldadı. "Ağlamayı kesmeni istiyorum." Arkasını döndü, Claire'in mücevherlerinin bulunduğu kutuya gitti ve yakut bir kolye çıkardı. Mücevherleri ışığa tutarak, "Ve belki de fakir olan ben olmaktan vazgeçmek istiyorum," diye fısıldadı.

Trevelyan arabanın içinden, "Hayır," dedi ve bastonuyla tavana vurdu.

Araba hareket etmedi ve Claire içeri tırmandı. "Seninle geliyorum ve bu son sözüm. Büyük bir yaygara koparmadan ve insanları uyandırıp burada olduğunu haber vermeden beni durduramazsın."

"Ev halkının yarısı nerede olduğumu biliyor. Odama girip çıkan herkes sayesinde varlığımı gizli tutmam mümkün değil."

Claire onun karşısındaki koltuğa yerleşti ve bu kez şaşırtıcı bir şekilde mükemmel kesimli, modaya uygun kıyafetler giydiğini fark etti. "O zaman bu seninle gelmem için daha iyi bir neden. Seni koruyabilirim."

Bunun üzerine Trevelyan alaycı bir kahkaha attı. "Beni mi koruyorsun? Sen kendini sakat ve yaşlı bir kadından bile koruyamazsın."

İğnesi canını yaktı ve Claire gözlerini ondan kaçırdı.

Trevelyan bir an sessiz kaldı. "Pekâlâ, belki hiç kimse kendini ondan koruyamaz. Ama beni Jack Powell'dan korumanıza gerek yok. Beni öldürmeye çalışan o değildi."

"O zaman kimdi?" Bunu söylerken Claire başını arabanın penceresinden dışarı uzattı ve Oman'a arabayı sürmesini söyledi. Araba hareket ettiğinde Claire koltuğunda arkasına yaslandı ve Trevelyan'a gülümsedi.

Trevelyan bir süre onu izledi. Arabanın içi oldukça karanlıktı, tek ışık dışarıdaki fenerlerden geliyordu. "Benim için gitmiyorsun, sıkıldığın için gidiyorsun."

"Sıkılmadım. Belki birazcık. Harry gittiğinden beri-"

"Harry gittiğine göre özgürsün. Evden sınışıabilirsin ve kimse fark etmez. Aslında, Harry burada olsa bile muhtemelen nerede olduğunu fark etmezdi. Düğün hediyesi olarak tüfek alacağınızı duydum."

"Benim hakkımda konuşmamayı tercih ederim ve kesinlikle Harry ve benim hakkımda konuşmamayı tercih ederim. Neden bana Ay'ın İncisi'ni bulduğundan bahsetmiyorsun? Çok büyük bir inci mi?"

"Ay'ın İncisi bir şey değil, bir insan. Daha açık olmak gerekirse, o bir kadın. Peşan dininin başıdır."

"Bir tür rahibe mi demek istiyorsun?"

Trevelyan tek taraflı bir sırtıma yaptı. "Daha ziyade bir prensese benziyor. Ya da kendisine yapılan muameleye bakılırsa muhtemelen bir tanrıça."

Claire ona göz kırptı.

Trevelyan gülümsedi. "Oman'a arabayı durdurmasını söylememi ister misin? İnmene izin vermesini mi? Bir kadını kurtarma fikrinden hoşlanmışa benzemiyorsun. Dünyanın en büyük incisi olmasını mı tercih ederdin? Ne büyüklükte olursa olsun bir inci için boynumu riske atmam."

Claire onun söylediklerini özümsemeye çalışıyordu. Nadir bir mücevher yerine bir kadını kurtarmaya gidiyor olmaları onun için kesinlikle bir fark yaratmıyordu. "Çok saygıdeğer biri olmalı. Onu Peşa'dan dünyaya orada olduğunuzu kanıtlamak için mi getirdiniz?"

"Hayır. Nyssa kendi isteğiyle geldi. Şehri benimle birlikte terk etti çünkü kendi istedi. Nyssa ne isterse onu yapar."

"Anlıyorum. Sanırım bu hakkı kazanmış. Uzun zamandır rahibe olmalı."

Trevelyan cevap vermedi.

"Ona neden Ay'ın İncisi deniyor? İnci gibi saçları olabilir mi?"

Trevelyan karanlıkta ona gülümsedi. "Dünyanın en güzel kadını olduğuna inanıldığı için ona böyle deniyor."

Claire'in tek söyleyebildiği "Oh" oldu. "Oh." Geçmekte oldukları karanlık manzaraya baktı. "Uzun süredir rahibe mi?"

Trevelyan cevap vermeyince tekrar ona baktı. Adam ona bilmiş bir şekilde gülümsüyordu. "Pekâlâ," dedi Claire, sesinde tiksinti vardı. "Bana gülmeyi bırakabilirsin. Her şeyi bilmek istiyorum. Başından itibaren tüm hikâyeyi bilmek istiyorum. Bu mükemmel güzelliği nasıl elde ettiniz ve neden gecenin bir yarısı onu almaya gidiyoruz?"

"İstediğin zaman çıkabilirsin." Kız ona inatçı bir bakış attığında güldü. "Pekâlâ, sana anlatacağım. Bu bir Peşan ritüeli ve yüzyıllardır devam ediyor. Her elli yılda bir Peşan rahipleri surlarla çevrili şehirlerini terk edip çevredeki kırsal bölgelere gider ve dünyanın en güzel genç kadınıni ararlar. On dört ya da on beş yaşlarında kızlar bulmaya çalışıyorlar, sonra hepsini Pesha'ya geri götürüyorlar ve halk rahibe olması için en güzelini seçiyor."

"Oh, anlıyorum. Ve hayatı boyunca rahibe olacak, sonra başka birini seçecekler."

"Tam olarak değil. Beş yıl boyunca rahibe olmasına izin veriyorlar, sonra da onu öldürüyorlar. Kırk beş yıl sonra da başka birini aramaya başlıyorlar."

"Onlar ne?"

Trevelyan omuz silkti. "Bu onların dini. Dünyanın her yerinde dinler farklıdır. Farklı kuralları vardır."

"Ama bu kural çok iğrenç. Korkunç bir şey. Umarım protesto etmişsinizdir."

Trevelyan güldü. "Kutsal bir şehirde tek başıma bir kâfırdım. Kasaba meydanında durup Budizm'i vaaz edecek konumda değildim."

"Hristiyanlık."

"Ne? Doğru ya. Gerçek din. Tüm insanların kendi dinlerinin gerçek din olduğuna inandığını biliyor muydunuz?"

Ona gülümsedi. "İstediğin kadar alaycı ol, ama onu kurtardın.

Ne zaman ölecekti?"

"Bu yıl."

Claire bir iç çekti. "Ama sen onu o korkunç yerden uzaklaştırdın ve hayatını kurtardın."

"Aslında hayır. Nyssa ve hizmetçileri sokaklarda yürüyorlardı ve tam yanlarından geçerken ayaklarının dibine düştüm. Sıtma. Ama Nyssa onun güzelliği karşısında bayıldığını düşündü. Beni odasına taşıttı ve her tarafımın koyu tenli olmadığını anlayınca beni sakladı."

"Ve siz şehri terk ettiğinizde o da terk etti. Kimse onu durdurmaya çalışmadı mı?"

"Kızların rahibe oldukları beş yıl boyunca istedikleri her şeyi yapmalarına izin veriliyor. Onlara istedikleri her şey veriliyor. Nyssa benimle gitmek istedi, o da gitti."

Claire ona doğru eğildi. "*Neden* seninle gitmek istedi?"

Trevelyan çarpık bir sırıtış attı. "Sana bir karınca köyünde kamp kurduğumuz zamanı anlatmış mıydım? Gece ortaya çıktılar ve biri uyanıp alarm vermeden önce tarafımızı sardılar. Ondan sonra altı adam ateşlendi ve-"

"Bu kadın senin koyu tenli olmadığını nasıl anladı?" "Baktı," dedi adam basitçe. "Kıskandı mı?"

"Saçmalama. Ben sadece merak ettim. Bu kavramı anlamalısınız, çünkü merak hayatınızın yönetici gücü gibi görünüyor."

"Nyssa da merak ediyordu."

Pencereden dışarı baktı. "Sana aşık mı oldu? Bu yüzden mi seninle ayrıldı?"

"Sanırım dünyayı görmek istiyordu. Bir çiftlik köyünde büyümüştü, çok fakirdi ve Peşa dışında bir şeyler görmek istiyordu."

"Onu bir yıl içinde öldürmeyi planladıkları gerçeğinden bahsetmiyorum bile." "Eminim bununla bir ilgisi vardır."

Kadın tekrar ona baktı. "Böylece Peşa'yı seninle birlikte bıraktı ve ülkeyi baştan başa dolaştı. Ama sonra sen öldün ya da Powell öleceğini sandı ve tüm evraklarını ve Ay'ın İncisi'ni aldı. Bu doğru mu?"

"Aşağı yukarı."

Konuştığında sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Şimdi onu sevdiğin için mi kurtaracaksın? Powell'in onu ele geçirdiğini sandığında bu yüzden mi bu kadar üzgündün?"

"Powell' onu isteği dışında tutuyor olabileceğini düşündüğüm için üzülmüştüm. Peşa'dan dönerken Jack'in Nyssa'ya bakma eğilimi vardı."

yakaladığımız bir şey gibi, müze örneği gibi bir şey. Nyssa'nın havasız bir misafir odasında esir tutulmasını istemem." Ona delici bir bakış attı. "Bazı kadınlar buna dayanabilir ama bazıları dayanamaz."

Onun son sözünü duymazdan geldi. "Onu nasıl gördün?"

"Mümkün olduğunca sık," dedi sırtarak, sonra kaşlarını çatı. "Neyin var senin? Bu konuşmayı biri duysa ikimizin sevgili olduğumuzu ve aylar önce yaptığım bir şey yüzünden kıskançlıktan çatladığını düşünürdü."

"Bu çok saçma. Elbette kıskanmıyorum. Ben... Ben Kaptan Baker'ın bir akademisyeniyim, hepsi bu. Belki de siz ölmemiş olsanız bile o biyografiyi yazacağım, bu yüzden hakkınızda öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyor. Genç ve güzel bir kadını sırf ona aşık olduğunuz için kutsal bir şehirden alıp almadığınızı bilmek okuyucularımın ilgisini çekecektir. Okurlar bu hikayeyi, yakışıklı genç kaşif ile güzel genç kızın hikayesini sevecektir."

"Seninle ilk tanıştığımda yaşlı ve çirkin olduğumu söylemiştin. Ayrıca, Nyssa bir bakire olmaktan çok uzak."

"Ah? Karışık, öyle mi?"

"Ona tepeden bakmayı bırakabilirsin. Sadece beş yıl ömrün kaldığını düşünseydin daha farklı davranabilirdin."

"Eminim ki ben de şu anda yaptığım şeyi yapardım. Sevdiğim adamla evlenir ve sonsuza dek mutlu yaşardım."

"Sessiz bir kahvaltı masasında. Kütüphaneye girmenize izin verilmeyen ve Harry gibi bir atın yediği her şeyi denetlemeniz gereken bir evde."

"Kesin şunu! Sevdiğim adam hakkında kötü şeyler söylemenden bıktım. Bu Nyssa'yı sevdin mi?" Sonuncusunu bağırarak söyledi.

"Sen bana gerçeği söylediğinde, ben de sana gerçeği söyleyeceğim."

Claire gözlerini ondan kaçırdı. O kadar sinir bozucu bir adamdı ki. İnsanı çıldırtabilirdi. Birinin ona ateş etmesine, onu öldürmeye çalışmasına şaşmamalı. Tekrar ona baktı. "Kolun iyi mi?"

"Daha kötülerini de yaşadım."

Ona gülümsedi ve aniden tüm öfkesi buharlaştı. Bazen onunla birlikteyken onun Kaptan Baker olduğunu unutuyordu. Onun yaptığı ve yazdığı her şeyi, bildiği her şeyi neredeyse unutuyordu. "Bana Peşa'ya yaptığınız yolculuğu anlatın."

"Yani bunu benim biyografime koyabilir misin?" diye sordu öfkeyle.

"Çünkü duymak istiyorum. Brat ona Peşa'yla ilgili hikayeler anlattığını söyledi.

Gerçekte ne oldu? Powell da sizinle birlikte şehre girdi mi?"

"Hayır. Yalnız gittim." Gülümsedi çünkü Powell'ın katılım eksikliği konusunda haklıydı.

Onu olabildiğince yakından izlemek için döndü. Ona o kadar tanıdık gelmeye başlamıştı ki bazen yüz ifadelerini okuyabiliyordu. O koyu, neredeyse siyah gözleri hiç değişmiyor gibiydi ama sorularından memnun olduğunu biliyordu. Sonra, birdenbire ortam gerginleşti. Adam bir erkek, kadın da bir kadındı ve baş başa kalmışlardı. Claire nedenini bilmiyordu ama kalbi göğsünün içinde çırpınmaya başladı.

Arabanın penceresinden dışarı baktı. "Bana bir hikâye anlat," diye fısıldadı.

Trevelyan derin bir iç çektiğinde ona bakmadı. "Nereden başlamamı istersiniz?"

"Sen Pешa'ya girmeden üç gün önce." Bir nefes aldı ve ona baktı. Onu konuşturmak *zorundaydı*. "Ne giyyordun? Kendini nasıl gizledin? Peşan dilini konuşmayı nasıl öğrendin? Peşa'daki diğer kadınlar neye benziyor - bu Nilla dışında yani?"

"Nyssa," dedi gülümseyerek ve sonra ona yolculuğunu anlatmaya başladı.

Trevelyan iyi bir hikâye anlatıcısıydı, bir aktörün zamanlama anlayışına ve dinleyiciyi nerede daha fazlasını istemeye bırakacağına sahipti. Bir zamanlar Peşa'da köle olan bir adamı bulduğunu ve kutsal şehri aramak için çıktığı uzun yolculukta adamı da yanına aldığını anlattı. Adamla konuştuğunu ve Peşan dilini öğrendiğini anlattı.

Trevelyan şehre girişini anlatmaya başladığında Claire nefesini tuttu. Hikâyenin sonunu bilmesine rağmen, Trevelyan'ın anlatış şekli onun hayatı için endişelenmesine neden olmuştu. Trevelyan'ın anlattıklarından şehrin masallarda anlatıldığı gibi altından yapılmadığını, sadece küçük, kapalı bir şehir olduğunu, kelimelerin ötesinde eski olduğunu, eski taş evlerle ve Trevelyan'ın tarifine göre daha da yaşlı adamlarla dolu olduğunu anlayabiliyordu.

"Peki ya kadınlar?" diye sordu.

"Şehirdeki tek kadın Nyssa ve onun sekiz hizmetçisi. Bakireler Ay'ın İncisi'ne beş yıl boyunca rahibe olarak hizmet eder, ardından onun ölümünden sonra ailelerine geri gönderilirler. Pешa'da bulundukları süre boyunca bakirelerin hiçbir erkekle ilişki kurmasına izin verilmiyor."

"Eş mi?"

"Onlarla yat. Herhangi biriyle sevişin. Birlikte yaşayın" dedi.

"Ama Nialla öyle mi?" Claire hemen sordu. "Yani eş bulmasına izin veriliyor mu?" "Nyssa istediği her şeyi yapabilir. Daha fazlasını duymak ister misin?"

Yoksa sadece Nyssa'nın aşk hayatından mı etkileniyorsunuz? Belki de bu hayranlığınız kendi aşk hayatınızın kısırlığından kaynaklanıyordur."

"Ha!" dedi Claire. "Hikayene devam et."

Nyssa'nın kendisini kurtardığını, hayatını kurtardığını, çünkü fark edilseydi öldürüleceğini anlattı. Onunla birlikte özel dairelerinde kaldığını anlattı. Daireleri tarif etti, yüzlerce yılın çalınmış hazineleriyle nasıl dolu olduklarını anlattı. Ortaçağ İspanyollarından alınan kılıçları, Haçlıların boyunlarından çıkarılan mücevherleri anlattı. İpekleri, mobilyaları ve tabloları anlattı. "Sadece en iyisi rahibeleri için yeterince iyidir."

"Onu öldürüne kadar," dedi Claire. "Onu çok keskin bir baltayla mı öldürecekler? Beş yıl boyunca taptıkları kadını öldürme yöntemlerinde düşünceli olmalarını umuyorum. Ona işkence yapıldığını düşünmek bile istemiyorum."

"hiçbir şey bilmediğin bir şey hakkında konuşmamalısın." Ona yolculuğunu anlatmaya devam etmeden önce bir an dişlerini sıktı.

Şafakta bir handa durdular ve muazzam bir kahvaltı ettiler. Claire esnedi.

"Neden sen burada kalıp uyumuyorsun, ben de şehre gidip Nyssa'yı getireyim?" Trevelyan söyledi.

Claire ona sadece gülümsedi, ama öyle bir gülümsedi ki, onu gözünün önünden ayırmayı düşünmediğine dair hiçbir şüphe bırakmadı.

Trevelyan içini çekti. "Pekâlâ o zaman, acele edin ve bitirin. Daha önümüzde uzun bir yol var."

On Dokuzuncu Bölüm

Öğleden sonra üçe kadar yolculuk ettiler ve Trevelyan yolculuk boyunca ona hikâyeler anlattı. Afrika'dan ve Çin'den bahsediyor, gitmek istediği yerlerden ediyordu. Sadece bir kez kızgınlık hissetti. Bir Afrika köyüne gittiğini, şefin siyah ve beyazın birleşmesinden nasıl bir çocuk doğacağını görmek için büyük bir arzu duyduğunu anlattı. Bu yüzden şef köyden yirmi beş genç kadın toplamış ve Yüzbaşı Baker'dan onları hamile bırakmasını istemiş.

"Ne yaptın sen?"

"Bu şartlar altında yapabileceğim tek şeyi yaptım."

Claire gülümsedi. "Ona hayır dedin."

Trevelyan'ın gözleri parladı. "Ertesi sabah yola çıkarken bir saat geciktik."

Claire'in onun ne söylediğini anlaması birkaç dakika sürdü. Ona bir sürü soru sormaya başladı ama ağzını kapalı tutmak için kendini zorladı.

Saat üçte bir handa durdular ve Trevelyan onlar için iki oda kiraladı.

"Şehre ve Powell'ın evine yakınız. Gece yarısına kadar uyuyacağız."

Claire, Trevelyan onu uyandıracağına ve Powell'ın evine gittiğinde onu geride bırakmayacağına dair yemin edene kadar yatmayı reddetti. Trevelyan'dan söz aldıktan sonra odasına gitti, o kadar yorgundu ki giysilerini güçlükçe çıkarabildi. Geceliğini başından geçirdi, sonra yatağın üzerine düştü, örtüyü bile çekemeyecek kadar yorgundu.

Uyandığında dışarının karanlık olduğunu ama odanın içinde parlak bir lambanın yandığını fark etti. Gözlerini ovuşturdu ve etrafına bakındı. Odanın ucundaki bir sandalyede oturan Trevelyan'ın elinde bir eskiz defteri, tavandaki bir kancaya asılı duran ise büstünün çerçevesiydi.

Claire tekrar gözlerini ovuşturdu. Trevelyan büstiyerinin çerçevesinin çizimini yapıyordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Yorganı arkaya attı, yataktan kalktı ve çerçeveyi tavandan çekti.

"İlginç bir şey bu. Afrika'da benzer şeyler giyen bazı kabileler var, ama onlarınki ottan yapılmış. Telden çok sepet gibi.

Tabii ki, zorda kalındığında çimenler su taşımak için kullanılabilir. Ama bunun için pratik bir kullanım göremiyorum."

"Ben sizin incelenecek kabilelerinizden biri değilim." Kadın onun yanında duruyordu, gözleri alev alev yanıyordu.

Geceliğinin içinde ona baktı ve gülümsedi. "İç çamaşırlarınızdan daha fazlasını incelemek isterim." Yatağa doğru bir bakış attı. "Powell's ziyaretimizi saatlerce erteleyebiliriz. Saatlerce, saatlerce ve saatlerce."

Claire ondan bir adım uzaklaştı. "Gecenin bir yarısı odama girmemeliydin. Kapıyı çalmalıydın. Yapmalıydın-"

Sözünü kesti çünkü onu dinlemek istemiyordu. "Ne kadar çabuk hazır olabilirsin? Ve o şeyi giyme." Büstiyer çerçevesine doğru başını salladı. "Muhtemelen pencereden girmemiz gerekecek ve asla sığmayacak."

"Çerçeveyi takmak *zorundayım*. Elbisem onun üzerinden geçecek şekilde kesildi. Çerçeve olmasaydı elbise tam oturmazdı ve arkadan sarkardı."

Trevelyan ona soğuk bir bakış attı, siyah gözleri parlıyordu. "Takma onu." Topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Otuz dakika sonra Claire koyu yeşil yünlü yürüyüş kostümünü giymiş, arkasından tuttuğu büstiyeriyle alt katta belirdi. Ayrıca Trevelyan'a kazanmaya niyetli olduğu bir dövüşe hazır olduğunu söyleyen bir meydan okuma ifadesi takınmıştı.

Bir şeyler söylemeye başladı ama sonra eline bir hamur işi tutuşturdu. "Eğer eve giremezsen bu senin için iyi olur. Hadi gidelim."

Claire, ev sahibinin en büyük oğluyla kendisi için bir paket teslim etmesi konusunda anlaşırken onu bekletti. Trevelyan ona ne yaptığını sormadı ve o da söylemeye gönüllü olmadı.

Powell'ın parlak kırmızı kapılı küçük Edinburgh kasaba evine ulaşmak uzun sürmedi.

"Gerçekten içeri girecek miyiz?" Claire fısıldadı.

"Evet." Trevelyan ona baktı. "İstersen şimdi durabilirsin." Claire başını hayır anlamında salladı, sonra derin bir nefes aldı ve Trevelyan'ı evin arka tarafına kadar takip etti. "Ee?" dedi Claire, evin arka tarafına vardıklarında. evin arkasında. "Şimdi ne yapacağız?"

"Oman'ın işaretini bekleyeceğiz."

Claire küçük bir verandanın kenarına oturdu ve başka bir şey söylemedi. Birkaç dakika içinde onu neredeyse yerinden sıçratacak bir ses geldi

deri. Görünüşe göre evin önündeki sokakta toplar patlıyordu.

"Şimdi!" Trevelyan gürültünün üzerine bağırdı ve en yakın pencereye bir taş fırlattı. Claire ne olduğunu anlayamadan Trevelyan onu kucağına aldı ve pencereye doğru itti.

Claire kıpırdanarak açıklıktan geçti ama büstü pencerenin demirine takıldı. Trevelyan'a bakmaya cesaret edemeden biraz geri çekildi, çerçeveye uzandı ve yukarı doğru çekerek sırtına doğru çökmesini sağladı. Hâlâ düz tutarak pencereden geçmeyi bitirdi.

Evin içine girdiğinde, Trevelyan'ın yanında olması sadece birkaç saniye sürmüştü. Mutfağın arka tarafındaki servis odasındaydılar ve dışarıdaki sokağın gürültüsünü duyabiliyorlardı. Yanlarında, hizmetçiler olduğunu tahmin ettiği insanların hareket ettiğini duyabiliyorlardı.

Trevelyan Claire'in elini tuttu ve karanlık evde kendinden emin bir şekilde dar bir merdivene doğru ilerledi. Bu eve daha önce de geldiği ve evi iyi tanıdığı belliydi. Üst kata çıktıklarında, görünmemek için iki kez kapı aralıklarına sıkışmak zorunda kaldılar. Claire, Powell'ın geceliğinin üzerine bir sabahlık geçirerek aceleyle merdivenlerden indiğini gördü. Onu daha önce gördüğü birkaç fotoğrafından tanıdı.

Sokaktaki gürültü devam ederken, Trevelyan Claire'i koridorun sonundaki kapıya gelene kadar üst kattaki koridora götürdü. Kapı kilitliydi. Trevelyan hiç vakit kaybetmeden ayağını kaldırdı ve ağır kapıyı tekmeleyerek içeri girdi.

İkisi de odaya adım attıkları anda sanki başka bir ülkeye girmiş gibi oldular. Geniş odaya yüzlerce pastel renkte tül ipekler asılmıştı. Bir renk diğerine karışıyor gibiydi. Havada sandal ağacı ve yasemin kokusu vardı. Trevelyan etrafı fark etmemiş gibiydi ama Claire kapının yanında durmuş, ağzı açık bakıyordu. Zemin üst üste konmuş pahalı ipek halılarla kaplıydı ve tavandan sarkan perdelerin arasından ipek kaplı yastık yığınlarını görebiliyordu.

Trevelyan tül perdeleri kenara itti ve Claire arkasından yaklaşırken odaya doğru ilerledi. Claire'in önünde öyle aniden durdu ki Claire onun arkasına çarptı. Onu durduranın ne olduğunu anlamak için etrafına bakındı.

Önünde, sunağa benzeyen bir şeyin önünde şişman bir minderin üzerinde diz çökmüş, ellerini dua etmek için birbirine kenetlemiş, başını hafifçe eğmiş, kesinlikle yeryüzündeki en zarif yaratıktı. Claire onun sadece profilini görebiliyordu ama küçük yüz hatları ve bu hatların mükemmelliği hayret vericiydi. Uzun, isli kirpikler bal rengi bir yanağın üzerinde duruyordu. Küçük, sevimli burnu yontulmuş ağzına doğru mükemmel bir çizgi oluşturuyordu.

Claire Trevelyan'ın arkasından çıktı ve kadına baktı. Kadın ufak tefekti, Claire'den bile ufaktı ama giydiği şeffaf ipek elbise vücudunun narin, kadınsı kıvrımlarını gizlemeye yetmiyordu. O kadar hareketsizdi ki Claire onun yaşadığından emin değildi.

Dışarıdaki sokaktan büyük bir patlama sesi geldi, ardından bağırışlar duyuldu ve bu gürültü Claire'i şimdiki zamana geri getirdi. "Gitmeliyiz," diye fısıldadı acilen, orada öylece durmuş kadına bakan Trevelyan'a. Trevelyan kadınla konuşmak için hiçbir hareket yapmayınca Claire ona doğru bir adım attı ama Trevelyan elini uzatarak onu durdurdu.

"Dua ediyor," dedi.

Claire birkaç saniye daha bekledi, saniyeler dakikalara dönüştü. Jack Powell'ın evinde bulunurlarsa hapse mi atılacaklardı? Yoksa Powell onları sadece vurur muydu?

Sonunda kadın başını kaldırdı, sonra dönüp Trevelyan'a baktı. Claire'in kadını görmek için sadece bir saniyesi vardı ve kadının güzelliği karşısında nefesi kesildi. Mükemmel oval bir yüz, mükemmel badem biçimli gözler, mükemmel bir burun, mükemmel dudaklar. Claire ondan hemen nefret etti.

Bir sonraki saniyede kadının, sanki biri balı eritip ses tellerinin üzerine dökmüş gibi çıkan bir sesle, "Frank!" deyip kendini Trevelyan'ın kollarına bırakmasıyla nefreti daha da arttı.

Mücevherli ipek terlikler giymiş minik ayakları yere değmeden tüm ağırlığıyla onu destekliyordu. Onu öptü, çenesini öptü, boynunu öptü, ulaşabildiği her yerini öptü, bir yandan da ona yumuşak, sızan bir dille, sözlü bir aşk şarkısı gibi fısıldadı.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Claire. Claire, Trevelyan'ın başını kadının öpücüklerinden uzak tuttuğunun farkında değil gibiydi. Trevelyan'ın güzel kadının öpücüklerinden çok Claire'in ilgilendiğini de fark etmemişti. İkisi de onu duymuyor gibi görüldüğünde, Claire Trevelyan'ı dürtmeyi ve duymasını sağlamayı düşündü. Yapmak istediği de buydu. Yaptığı şey, Trevelyan'ın göğüs kafesine vururken aynı anda baldırının yan tarafına tekme atmak.

Homurdandı. Kadın boynunu öperken "Bunu neden yaptın?" diye sordu. Claire sıkılmış dişlerinin arasından, "Gitmeliyiz," dedi.

Trevelyan başını salladı, kadına yumuşak bir dilde bir şeyler söyledi ve kadın başını salladı ama yakasının hemen üzerindeki yumuşak deri parçasını öpmeye devam etti.

"Trevelyan!" Claire tersledi. "Gitmeliyiz."

Trevelyan, Claire'in söylediği bir şey onu çok memnun etmiş gibi gülümseyerek Nyssa'yı yanından uzaklaştırdı. Kadın ancak o zaman Claire'in odada olduğunu fark etti. Nyssa bir adım geri çekildi ve Claire'in yüzüne baktı. Hayır, sadece Claire'e bakmadı, onu inceledi. Sonra Nyssa Claire'in ayaklarına baktı ve çok yavaş bir şekilde ayaklarından tekrar başına doğru baktı.

Claire olduğu yerde durdu, gözleri öfkeyle doluydu.

Nyssa Claire'in etrafında dolaşmaya başladı ve onun arkasında durdu. Trevelyan'a bir şeyler söyledi ve o da cevap verdi.

"Ne dedi?" Claire sordu.

"Nyssa deve hörgücü gibi bir sırtın olduğunu söyledi. Ben de ona arkadan çıkıntı yapmak için tel taktığını ama amacının kendini deve gibi göstermek olmadığını tahmin ettiğimi söyledim."

Claire ona ters ters baktı.

Nyssa Claire'in önüne doğru yürüdü ve Trevelyan'ın yanına geçerek onunla konuşmaya başladı.

"Şimdi ne diyor?" Claire sordu.

"Bakalım doğru tercüme edebilecek miyim? Bir ineğinki kadar geniş kalçaların, bir kurbağanın göbeği renginde tenin -ya da kertenkele de diyebilirdi, Peshan bazen benim için zor oluyor- ve dağ gibi bir göğsün olduğunu söylüyor. Her ne kadar göğsünüzün muhtemelen arkanızdaki çıkıntı kadar gerçek olduğunu söylese de. Gözlerinin çok yuvarlak ve çok güven dolu olduğunu ve-"

"Ona göğsümün her zerresinin benim olduğunu ve erkek gibi bir göğsü olduğunu söyle."

"Öyle mi?" Trevelyan ilgiyle söyledi. "Hiç dolgu yok mu?"

Ona baktı. "Buradan çıkıp... onu da yanımıza alabilir miyiz?" "O zaman onunla ne yapacaksın?" Trevelyan sordu, belli ki çok eğlenmişti tüm tarafından. "Virajı dönerken onu arabadan mı atalım?"

Claire ona gülümsedi. "Onu bir tekerleğe bağlamayı düşünüyordum. Onun gibi şekilsiz biri zor topak olur."

Trevelyan güldü, sonra Nyssa ona bir şey söyledi. "Onun için eşyalarını toplamanı istiyor. Powell'ın ona hizmetçi vermediğini söylüyor, bu yüzden sen onun hizmetçisi olabilirsin."

"Öyle mi? Ona teklifinin kabul edemeyeceğim kadar cömert olduğunu söyle; ben, sadece bir ölümlü, Ay'ın İncisi'nin bagajına dokunmaya layık değilim." Trevelyan güldü ve sonra Nyssa'yla usulca konuştu. Nyssa ona

Peşan dilinde cevap verdi ve Claire Trevelyan'ın kaşlarını çatıp başını salladığını gördü. Onunla konuşmaya başladı, sonra Nyssa cevap verdi.

Trevelyan daha çok konuştu; Nyssa damgaladı

Ayağını.

" oluyor?"

Trevelyan Nyssa'yla konuşmaya devam etti ve bir an Claire'e cevap vermedi. "Fincanını istiyor," dedi sonunda. "Ve ben de onun için almak istemiyorum."

"Ne bardağı?"

Trevelyan konuşmaya başladı ama Nyssa elini onun koluna koydu ve yalvaran gözlerle ona baktı. Claire, Trevelyan'ın yüzünün yumuşadığını görünce iğrendi. Onun yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemişti. Tekrar Claire'e baktı. "Bu altın bir fincan. Mücevherli. Peşha'dan yanında getirmiş ve onu almadan benimle gelmeyeceğini söylüyor."

"Nerede o?"

Trevelyan omuz silkti. "Alt katta bir dolapta."

Claire'in dilinin ucunda "İşte bu kadar" demek vardı. Kendisine Ay'ın İncisi diyen bu kadın fincanı olmadan gitmiyorsa ve Trevelyan da fincanını almak istemiyorsa, onu olduğu yerde bırakmak zorunda kalacaklardı. Bu çok kötü oldu. Claire bu kadınla yapacağı uzun araba yolculuğunu dört gözle beklemeye başlamıştı bile - tabii hakaret ve küfürleri dört gözle beklemek mümkünse.

Trevelyan Claire'in yüzündeki ifadeyi okudu. "Jack Nyssa'yı bu odada esir tutuyor. Parkta yürümek için bile odadan çıkmasına izin vermiyor. Haftalardır güneş ışığı görmedi. Sanırım Jack onu bir hayvan gibi sergilemeyi planlıyor."

Claire Nyssa'ya baktı. Hemen hemen aynı boyda ve muhtemelen aynı yaşıydılar ama görünüşleri çok farklıydı. Claire pembe teni ve kum saati figürüyle sağlam, sağlıklı bir Amerikan güzelliğine sahipken, Nyssa koyu teni ve ufak tefekliğiyle egzotik bir görünüme sahipti,

narin bir beden. Nyssa Trevelyan'a yakın duruyor, sanki onu koruyabilecekmiş gibi ona doğru eğiliyordu.

"," dedi Claire. "Onu biz alacağız."

Trevelyan dönüp Nyssa'ya gülümsedi ve ona bir şeyler söyledi. Nyssa'nın kara gözleri kızgın bir ifadeye büründü ve kollarını göğsünde kavuşturarak sunağın önündeki mindere oturdu. Trevelyan ona bir şeyler söyledi, sonra eğildi ve onu kaldırdı. Nyssa çığlık atmaya başladı. Trevelyan eliyle ağzını kapattı ama Nyssa avucunu ısırınca Trevelyan onu yarı yarıya minderin üzerine bıraktı.

Claire, "*Ben* fincanını getireyim," dedi ve kapıya doğru ilerledi.

Trevelyan onun kolunu yakaladı. "Nerede olduğunu biliyorum," dedi ağır bir sesle. "Sen onunla kal. Onun için bir şeyler topla. Ben döndüğümde gideriz."

Trevelyan, Claire'i Nyssa'yla ipek örtülü odada yalnız bıraktı. Claire hâlâ minderinde oturan Nyssa'ya baktı ve Nyssa ona gülümsedi. Mükemmel dişler. Elbette, diye düşündü Claire, dişlerinin siyah ve çürük olmasını ummak çok fazla olurdu. Claire gülümsemeye karşılık vermedi. "Yanına bir şey almak istiyorsan, bavuluna koysan iyi olur. Elimde ne varsa sana uymayacağından eminim. Üstünü asla dolduramazsın," dedi Nyssa'nın küçük göğsüne dikkatle bakarak.

Nyssa tekrar gülümsedi ve sanki anlamış gibi ayağa kalkıp odanın bir duvarına dayalı oymalı ve yaldızlı bir sandığa gitti ve giysileri çıkarmaya başladı. Onları güzelce işlenmiş büyük bir çantaya koydu. Bu iş bittiğinde sunağından küçük bir heykel alıp çantanın içine bıraktı ve minderin üzerine oturdu. Claire'e başka bir mindere oturmasını işaret etti ama Claire uzaklaştı. Teninin bir kurbağanın göbeği renginde olduğunu söyleyen birinin yanında kendini rahat hissetmek zordu.

Claire odada dolaştı ve ipeklilere baktı. Onları bir kenara itti ve pencereden dışarı bakarak sokağı görmeye çalıştı. Ama pencerenin parmaklıkları vardı ve tek görebildiği yandaki evin yan tarafıydı.

Trevelyan'ın dönmesi ve paltosunun altından her tarafı yakutlarla süslü altın bir kupa çıkarması uzun zaman aldı. Çok güzel bir fincan değildi, muhtemelen sanatsal değerinden çok tarihi önemi nedeniyle daha değerliydi. Claire fincanı aldı ve mum ışığına tuttu. Yakutların bazıları modern kesim, bazıları ise sadece topaktı. Bütün kenarları

Fincanın taşları kaba ve şekilsizdi. "Pek güzel sayılmaz, değil mi?" dedi.

Nyssa ayağa kalktı ve Claire'in elinden fincanı kaparak Amerikalıya kızgın bir bakış attı.

"Buradan çıkabilir miyiz?" Trevelyan dedi ki. "İkiniz yumruk yumruğa kavga önce? Oman sokaktaki insanların dikkatini daha fazla dağıtamaz."

Claire kapıdan çıkarken Trevelyan'ı takip etmeye başladı ama Nyssa onu iterek Trevelyan'ın arkasına yapıştı ve Claire'in arkadan gelmesini sağladı. Claire bir şeyler söylemeye başladığında, Trevelyan parmağını dudaklarına götürerek ona sessiz olmasını söyledi.

İki kadın Trevelyan'ı merdivenlerden aşağı kadar takip etti, eve dönmekte olan insanlar tarafından görülmemek için iki kez saklanmak zorunda kaldılar. Dışarıda sokak sessizdi. Trevelyan evin arka tarafındaki kapının kilidini açtı ve iki kadına kapıyı açtı. Claire yanından geçerken, "Deve hörgücünü tekrar yakalatmanı istemem," diye fısıldadı.

Claire ona cevap verme zahmetine girmede.

Üçü birkaç dolambaçlı sokaktan geçip Umman'a geri döndüler, Umman hiçbir şey olmamış gibi arabanın üstünde sakince oturuyordu. Yine de Oman'ın her zamanki tertemiz beyaz giysileri havai fişeklerden çıkan barut yüzünden yırtılmış ve kararmıştı ve yanağında bir kesik vardı. Nyssa Oman'ı büyük bir memnuniyetle karşıladı ve ona uzun adamı gülümseten şeyler söyledi.

Üçü arabanın içine girer girmez Oman atların üzerindeki kırbacı şaklattı ve yola koyuldular. Nyssa, Trevelyan'ın yanına otururken Claire de onların karşısına oturdu.

Claire sorununun ne olduğundan emin değildi ama kızgın olduğunu biliyordu, çok ama çok kızgın. Arabanın duvarına yaslandı ve gözlerini kapattı. Kendi kendine Trevelyan'ın bu kadınla ne yaptığıyla zerre kadar ilgilenmediğini söylüyordu ama birbirleriyle konuştukları her kelimenin farkındaydı. Hiçbirini anlayamıyordu ama birbirlerine aşk sözcükleri fısıldadıklarını hayal ediyordu. Ve neden olmasın? Bu kadın kendisini ölümden kurtaran bir adama neden aşık olmasındı ki?

"Durup uyumak mı yoksa yola devam etmek mi istersiniz?" Trevelyan sordu.

Claire onun kiminle konuştuğunu biliyordu ama şaşırmış gibi davrandı. "Benimle mi konuşuyordunuz? Belki de ortadan kaybolduğumu, görünmez olduğumu, belki de döşemenin içinde kaybolduğumu düşünmüştüm."

"Nyssa uyuyor."

"Bu şeyi açıklıyor," dedi Claire iğrenç bir şekilde. "başka kimsen yok. Ama sanırım ona tüm hikâyelerini anlatmışsındır. Ne de olsa Peşa'dan dönerken yaptığınız uzun yolculukta birlikte epey vakit geçirdiniz."

"Nyssa iyi bir dinleyici değil," dedi Trevelyan yumuşak bir sesle. "Pek çok kadın benim yaptıklarımla ilgilenmez. Senin gibi değil."

Claire'in hissettiği acının bir kısmı onu terk etti. "Bu şaşırtıcı. Sizinle *çok* ilgileniyor gibi görünüyor."

"Yatakta belki, ama başka hiçbir yerde. Hayatım boyunca insanların çoğunlukla öğrenmeyi sevmediğini gördüm. Bilmekten ve bildiklerini başkalarına anlatmaktan hoşlanıyorlar ama sizin yaptığınız gibi öğrenme sürecinden hoşlanmıyorlar."

"Yatakta mı?" Claire fısıldadı.

"Aman Tanrım, kadın, sana hayatının iltifatını yaptım ve sen bana kıskançlıkla mı karşılık veriyorsun?"

"İltifat mı?" Claire ona tükürdü. "Ne iltifatı? O senin sevdiğin kişi."

Karanlıkta bile onun gözlerini görebiliyordu. Işıl ışıldılar. "Bu konuda yanılıyorsun."

Claire başka tarafa baktı, sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Ne yaptığınız beni ilgilendirmez. Yapmak için yola çıktığımız şeyi yaptık ve bundan memnunum. Jack Powell Peşa'ya gittiğine dair kanıt sunamayacak. Belki sevgilerinize İngilizce konuşmayı öğretilirsiniz ve o da Royal Geographic Society'ye onu hem Peşa'dan hem de Powell'dan nasıl kurtardığınızı anlatır. Şimdi, sakıncası yoksa, uyumaya çalışacağım."

Claire uyuyamadı. Gözlerini kapalı tutuyordu ama Trevelyan ile karşısındaki koltukta birbirine sokulmuş olan kadının farkındaydı. Öfkesinin derinliği onu şaşırtmıştı ama kendi kendine bunun nedeninin onların davranışlarının yakışsız olması olduğunu söyledi. Evli değillerdi, hatta evlenmeyi bile planlamıyorlardı ama belli ki sevgiliydiler.

Güneş doğdu, yemek yemek ve at değiştirmek için durdular, sonra tekrar yola koyuldular. Nyssa uyandı ve bir çocuk gibi tazelenmiş ve huzursuzdu. Claire ve Trevelyan kendilerini oyalamak için bir el oyunu oynamaya başladılar. Trevelyan, Claire'in de kuralları öğrenip oynamak isteyip istemediğini sordu ama

Claire yapmamayı tercih ettiğini söyledi. Oturup onları izledi, birbirlerine nasıl güldüklerini seyretti. Birbirlerinin yanında ne kadar rahat olduklarını gördü.

Bir ara Nyssa Claire'e baktı, sonra Trevelyan'a bir şeyler söyledi. Trevelyan Claire'e döndü. "Nyssa böyle kaşlarını çatığında yaşlı ve asık suratlı görüldüğünü söylüyor. Zamanından önce yüzünde çizgiler oluşacağını söylüyor."

"Kaşlarımı çatmıyorum. Ben sadece..." Claire bir açıklama bulamadı.

Nyssa tekrar Trevelyan'la konuştu. "Seni çok kıskandığını söylüyor. onu."

"Bu çok saçma. Ona benim ısrar ettiğimi söyledin mi? Seninle gelmek mi? Seninle gelmemi istemediğini mi?"

"Ona çok şey anlattım. Ona Harry'den ve onunla evlenmek üzere olduğundan, ve sevgili küçük kız kardeşinden bahsettim."

"Ona tam olarak *ne* söylediğini merak ediyorum. Ona kız kardeşimin kendisinden daha güzel olduğunu mu söyledin?"

Trevelyan gülümsedi. "Hayır, bunu ona söylemedim. İnanacağını sanmıyorum

Ben."

" biri, değil mi? Kibirli ve çok da zeki değil.

Oyununuzun aptallığı. Okuyabiliyor mu?" "Bundan şüpheliyim."

Claire memnuniyetle burnunu çekti ve başka tarafa baktı. Onlara bir daha bakmamaya kararlıydı.

Bramley'e vardıklarında saat sabahın biriydi ve Claire hemen yatması gerektiğini biliyordu. Brat'in onu idare etmekte güçlük çekmediğini umuyordu. Ama Oman arabadan inmesine yardım ederken, karanlıkta birbirine yakın duran Trevelyan ve Nyssa'ya baktı ve onları yalnız bırakmak istemedi. Onları Bonnie Prince Charlie'nin büyük yatağında düşünüp duruyordu.

"Açlıktan ölüyorum," diye açıkladı Claire. "Kesinlikle açlıktan ölüyorum. Oman, geç olduğunu biliyorum ama sence kulede hiç yiyecek var mıdır? Kesinlikle bir şeyler yemeliyim." Trevelyan'ın ona baktığını hissedebiliyordu ama

onun gözlerine bakmazdı. Onun ne düşündüğünü bildiğini görmek istemiyordu.

Oman başını sallayarak yiyecekleri olduğunu söylediğinde Claire başını kaldırdı ve Nyssa ile Trevelyan'ı da arkasına alarak onu kuleye kadar takip etti.

Trevelyan'ın yazı odasına girdikten sonra Claire pencere kenarındaki koltuğa doğru yürüdü ve dışarı baktı. Hâlâ Trevelyan'a bakmak ve onun ne bildiğini görmek istemiyordu. Kendi odasına, ait olduğu yere geri dönmeliydi ama o kadının Trevelyan'ı öptüğünü görmeye devam ediyordu.

Oman yatak odasında soğuk bir akşam yemeği servis etti. Claire Nyssa'nın karşısına oturdu, sonra Trevelyan sandalyesini çekerek Claire'in yanına oturdu. Böylece yemek yerken *onu* görebilecek, diye düşündü Claire ve başını yemeğin üzerine eğdi.

Nyssa, Peshan'da Trevelyan ile konuştu.

"Bakire olup olmadığını bilmek istiyor," dedi Trevelyan.

Claire başını kaldırdı. "Ona bunun kendisini ilgilendirmediğini söyle. Benim ülkemde böyle bir soru sormanın kabalık olduğunu söyle."

Nyssa konuştu.

"Bunun kendi ülkesinde de kaba bir davranış olduğunu ama Ay'ın İncisi olduğu için istediğini yapabileceğini söylüyor. Soruyor-" Trevelyan konuşmasına ara verdi ve Nyssa ile konuştu. İkili birkaç dakika konuştu. Oman yemek servisi yapıyordu ve Claire ona baktığında şok olduğunu gördü.

"Benim hakkımda ne diyor?" Claire sordu. "Pek bir şey yok," diye yanıtladı Trevelyan.

"Gerçeği istiyorum. Bana ne söylediğini anlatmanı istiyorum."

Trevelyan önce Nyssa'ya sonra da Claire'e baktı. "Bakire gibi görüldüğünü söylüyor. Bakire olmamanın utanç verici olduğunu söylüyor..."

"Ne yapmadın?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Trevelyan ve ağzını yemekle doldurdu.

"Bilmek istiyorum!" Claire gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Saatlerdir ikisini birlikte izliyordu ve bu saatlerin her saniyesinde öfkeliydi. Yorgundu ve sağlıklı düşünemiyordu. "Bana ne söylediğini söyle. Ben kendisinden sır saklanması gereken bir çocuk değilim."

Trevelyan gözleri yoğun bir şekilde Claire'e baktı. Konuştuğunda sesi kısıktı. "Nyssa bekâretini korumaya inanmanın çok kötü olduğunu söyledi çünkü ona göre Kaptan Baker harika bir aşıkmiş."

Claire Nyssa'ya baktı, üzerinde şeffaf bornozuyla oturuyordu, zarif küçük yüzü hafifçe gülümsüyordu ve Claire öfkeliydi, öfkeliydi çünkü

onun hakkında çok şey varsayılıyordu. Bu yarı fahişе neden onun, yani Claire Willoughby'nin hiçbir şey bilmediğini varsayıyordu?

"Ona bakire olmadığımı ve birçok sevgilim olduğunu söyle." "Ona böyle bir şey söylemeyeceğim." Trevelyan'ın sesi şok olmuş gibiydi.

Claire ona ters ters baktı. "Vicdanlıymış gibi mi davranacaksın? *Sen mi?* Bir gecede yirmi beş kadınla birlikte olan sen mi? Bir yalandan mı çekiniyorsun? Ona bir gecede bir düzine kadar sevgilim olduğunu söyle."

Trevelyan'ın gözleri parıldamaya başladı. "Bu çok fazla."

"Oh, öyle mi?" Claire kaşlarını çatı. "Kaç kişi etkileyici bir sayı?"

"Seni bütün gece uyanık tutan bir adam."

"Sadece bir tane mi?"

Trevelyan buna güldü. "İyi bir tane."

", ona bunu söyle o zaman. Ona dünyanın en iyisine sahip olduğumu söyle." "Peki bu kim olabilir? Harry mi?"

"Harry'yi bu işin dışında bırak." Claire, Nyssa'ya bir şey söyleme kararlılığını kaybediyordu. Tekrar yemek tabağına baktı.

Trevelyan usulca, "Ona seninle birlikte coşku dolu geceler geçirdiğimizi söyleyeceğim," dedi. "Ona sahip olduğum tüm kadınlar arasında bana en çok zevk verenin sen olduğunu söyleyeceğim."

Claire başını kaldırıp ona baktı ve onun bakışları Claire'in tüylerini diken diken etti. "Bunu benim için yapar mısın?"

Ona hayal edebileceği en yumuşak, en tatlı gülümsemeyi verdi ve Claire de ona gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi ve sonra bir dürtüyle yanağını öpmek için öne doğru eğildi. Sağ yanağındaki yara izini öpmek istiyordu, bir zamanlar ona bu kadar acı veren o yeri öpmek istiyordu ama adam başını oynattı ya da belki Claire kendi başını oynattı ve Claire onun yerine hafifçe dudaklarını öptü.

Dudakları Trevelyan'ınkilere değdiğinde, sanki içinden bir elektrik şoku geçti. Hemen geri çekildi ve elini ağzına götürerek dehşet içinde Trevelyan'a baktı.

Trevelyan'ın yüzünde korku yoktu; şaşırmış görünüyordu. Bir anlığına o temkinli bakışları kayboldu ve Trevelyan onun da bu kısa öpücük karşısında kendisi kadar şoke olduğunu gördü.

Claire, Nyssa'yı etkilemek için yalan söylemeyi tamamen unutmuştu. Hemen ayağa kalktı. "Gitmem gerek," dedi, sesi neredeyse çılgınca çıkıyordu. "Oman, tünellerden odama kadar bana rehberlik eder misin?" Claire meşgul bir şekilde eteğiyle oynuyordu. Trevelyan'a bakmamak için her şeyi yapardı.

"T nellerden geçmek zorunda değilsin," dedi Trevelyan arkasından. "Seni hizmetkârların girişine götüreceğim." Sanki  enesi sıkılıymış gibi konuşuyordu, sanki kelimeleri ele vermeye dayanamıyormuş gibi.

Claire itiraz etmeye başladı ama kelimeleri çıkaramadı. Sessizce onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Onunla birlikte, arkasında, önünde birçok kez yürümüştü ama bu sefer farklıydı. Bu sefer sanki etrafındaki hava şarj edilmiş gibiydi. Hava bir elektrik fırtınasından önceki gibi hissediliyordu.

Kulenin dibinde Trevelyan kapıyı onun için açtı ve ay ışığının aydınlattığı serin geceye adım attılar. Claire bir kez titredi ve kollarını ovuşturmaya başladı, sonra başını kaldırıp Trevelyan'ın ona baktığını gördü. Gözleri iki kömür gibiydi ve ona bakarken yanıyordu. Claire gözlerini ondan kaçırdı ve Trevelyan yeniden yürümeye başladı.

Evin kenarı boyunca onu takip etti ve yürürken ona baktı. Onun uzun boylu zayıflığına, omuzlarının genişliğine, yürürken kalçalarının nasıl hareket ettiğine baktı. Bir zamanlar onun çok zayıf, çok yaşlı, çok hastalıklı, yakışıklı bir adam sayılamayacak kadar Harry'den farklı olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi onda hiçbir şey, kesinlikle hiçbir sorun olmadığını görebiliyordu. şu anda ona dünyadaki en yakışıklı adam gibi görünüyordu.

Evin arka tarafında aniden durdu ve ona döndü. "Bu kapıdan gir, sağındaki ilk kapıdan. Orada dar bir merdiven var ve seni ikinci kata çıkaracak. Sanırım oradan yatak odana giden yolu bulabilirsin."

Kadın ona baktı ve başını salladı, sonra adam arkasını döndü. "Trevelyan," diye seslendi arkasından.

Durdu ve Claire'e döndü ama ona doğru bir adım atmadı. Aralarında yaklaşık bir metre boşluk vardı ama Claire için bu hiçbir şey sayılmazdı. Adamın yakınlığını ve vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Avuç i leri kaşınmaya başlamıştı.

"Orada olanlar hakkında. Nyssa'yla olanları kastediyorum. Yaptığım şeyi yapmamalıydım."

"Ne yaptın sen?"

Onun sesini daha önce hiç fark etmemişti. Alçak ve boğuktu. Vücuduna titreme gönderiyor gibiydi. Gülümsemeye çalıştı; olanları ve şu anda hissettiklerini hafifletmek istiyordu. " p c k. O

hiçbir şey ifade etmiyordu. Sadece Nyssa beni ve hiçbir şey bilmeyen bir kadın olduğumu ima etmesi hoşuma gitmedi."

Orada sessizce durdu, sadece ona baktı, tek kelime etmedi.

"Yapacak bir yorumunuz yok mu?" diye sordu biraz sinirli bir şekilde. Adam cevap vermedi.

"Sanırım artık içeri girsem iyi olacak," dedi.

Yine de hiçbir şey söylemedi.

"O zaman size iyi geceler dilerim," dedi.

Kaba bir şekilde başını salladı, topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaşmaya başladı.

Yanlış olduğunu bildiği halde, kendine başka bir kelime daha söylememesi gerektiğini -söyleyemeyeceğini- söylediği halde, kendi kendine "Vellie" diye fısıldadığını duydu. Bu dünyadaki en küçük fısıltıydı, o kadar sessiz, o kadar yumuşaktı ki, tepesindeki ağaçların esintisi onu tamamen örtüyordu.

Ama Trevelyan bunu duydu. Bir saniye önce ondan kilometrelerce uzaktaymış gibi görünüyordu ve bir saniye sonra onun kollarındaydı ve dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Şehvet, diye düşündü. Bunun yedi ölümcül günahın biri olduğunu duymuştu ama daha önce hiç yaşamamıştı. Şimdi, dudakları onunkilerin üzerindeyken, kendini ona gömmek, kendini kaybetmek istediğini biliyordu. Onun içinde boğulmak istiyordu. Başını çevirdi, ne yapacağını nasıl bildiğini bilmiyordu ama yaptı ve adamın dilinin tatlılığının kendi diline değdiğini hissetti.

Claire ona doğru bastırdıkça vücudu kamburlaşıyor, göğüsleri giysilerinin içinde onun sert göğsüne bastırdıkça acıyordu. Adam bir bacağını oynatarak kalçasını onunkinin arasına soktu ve Claire onun ağır kalçasını kendi kalçasıyla kavrarken inledi. Parmak uçları şişmiş, ona dokunma isteğiyle ağrıyordu.

İçinden bir ses bunun ona dokunabileceği tek an olduğunu, bunun son gece olduğunu biliyordu. Bundan sonra bir daha asla yanında hissedemeyecekti. Kendini bir kez affedebilirdi ama iki kez affedemezdi. Bu andan alabileceği her şeyi almak istiyordu. Onu mümkün olduğunca çok hissetmek istiyordu.

Elleri adamın sırtında gezindi. Onun zayıf ya da yaşlı olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Avuçlarını kollarına götürdü, oradaki kasları hissetti, sonra tekrar kaburgalarına ve beline indi. Elleri daha aşağıya indi ve yapmaması gerektiğini biliyordu, Tanrı yardımcısı olsun ama yapmaması gerektiğini biliyordu, ellerini kalçalarının üzerinde gezdirdi.

Bir sonraki an başını ondan yana çevirdi. "Dur," diye fısıldadı. "Lütfen dur. Daha fazla dayanamayacağım."

Trevelyan hemen ondan uzaklaştı ve bir an için birbirlerine dokunmadan ama gözlerinin içine bakarak ayrı durdular. Claire onun kendisinden bir davet beklediğini biliyordu. Tek yapması gerekenin ona elini uzatmak olduğunu ve onun da kendisine geleceğini biliyordu. Ve ona bir daha dokunursa duramayacağını da biliyordu. Kalbi kulaklarında gümür gümür , nefesi kesik kesik geliyordu ama ellerini iki yanında tutacak kadar kendini kontrol edebiliyordu.

Uzun bir süre sonra döndü ve uzaklaştı. Bu sefer onu geri çağırmadı, ama yavaşça, zayıf bacaklarının üzerinde merdivenlerden yukarı çıktı.

Odasının içinde Brat yatağında uyuyordu. Claire çocuğu uyandırmak için uzandı ama sonra elini geri çekti. Kız kardeşinin geçimi ona bağlıydı Claire.

Claire tuvalet masasının yanındaki tabureye oturdu ve büyük odaya baktı. Burası bir dükün evindeki bir odaydı, evleneceği adamın eviydi ama az önce başka birini öpüyordu. Onu öpüyor, onu istiyordu.

Peki ya nefesine yenik düşerse ne olacaktı? Harry'yi kaybedecekti; ailesi Trevelyan gibi bir adamı asla onaylamayacaktı ve böylece Claire büyükbabasının ona bıraktığı parayı kaybedecekti. Sonra ne olacaktı? Ailesi şüphesiz birkaç yıl içinde yaklaşık on milyon dolarını harcayacaktı.

Claire yüzünü ellerinin arasına aldı, kendini vefasız hissediyordu. Ailesi ona iyi davranmıştı ve onlara çok şey borçluydu. Ama aptal değildi. Harry ile evlenirse, para ona gelecek ve onu kontrol edebilecekti. Yatırım yapabilir, büyümesini izleyebilir ve kendi dürtülerini nasıl kontrol edecekleri konusunda hiçbir fikri olmayan ailesine parselleyebilirdi. Kız kardeşi için bir çeyiz planlayabilir, Sarah Ann'in iyi, istikrarlı bir adamla, Harry gibi bir adamla evlenmesini sağlayabilirdi. Claire, resimler ve atlar satın alan bir adam, diye düşündü ve ağlamaya başladı. Şimdi sevdiği adama ihanet ediyordu ve tüm bunların nedeni bir adamı öpmüş ve ona karşı şehvet duymuş olmasıydı.

"Sorun nedir?"

Brat elini kız kardeşinin omzuna koyduğunda Claire sıçradı. Claire gözlerini kurularak, "Yok bir şey," dedi. "Sadece yorgunum sanırım. Artık kendi yatağına gitsen iyi olur."

Sarah Ann . "Trevelyan', değil mi?"

"Hayır, tabii ki ağlamam. Trevelyan için neden ağlayayım ki? Sadece yorgunum. Gerçekten yalnız kalmayı tercih ederim." Claire gözlerini ovuşturmaya devam etti ve

Sarah Ann gidene kadar kafasını kaldırmadı. Yatmak için soyunmaya başladı.

Nyssa, Trevelyan'ı oturma odasının kapısında kollarını açarak karşıladı ama Trevelyan onu itti. Yan masadaki viski şişesine gitti, kendine dolu bir bardak doldurdu ve su gibi içti.

"Ne oldu?" Nyssa İngilizce sordu. "Hiçbir şey olmadı," diye tersledi onu.

Adam bardağını doldurup tekrar içerken onu izledi. "Senin etrafında."

"Neymiş o?"

"Arzu."

Ona soğuk bir bakış attı.

"Hissedebiliyorum; neredeyse görebiliyorum. Etrafınızdaki her şey arzu. Ama bu benim için değil."

"Saçmalık. Çok fazla romantik hikâye dinlemişsin." Bir zamanlar Claire'le ilgili notlarının bulunduğu masaya gitti. Şimdi bir satranç tahtası kurulmuştu. Bir beyaz taşı, bir siyah taşı oynattı.

"Bu kadın senin için çok şey ifade ediyor."

"Sen delisin. Sana onun Harry ile evleneceğini söyledim." Adam ona baktı, gözleri ateşliydi. "Pek çok kadını arzuluyorum. Belki o da onlardan biridir. Bundan fazlası değil."

"Bu kadına karşı hissettiğin arzu, diğer kadınlara karşı hissettiklerine kıyasla nasıl?"

Trevelyan beyaz kraliçeyi eline aldı. "Sahip olduğum tüm kadınlar ve istediğim tüm kadınlar bir araya gelse, ona olan arzuma eşit olamazlardı."

Nyssa bir süre sessiz kaldı. "O zaman ona gitmelisin."

Bununla birlikte Trevelyan ön kolunu satranç tahtasında gezdirerek taşları yere düşürdü. "Ve onun sevgilisi mi olacağım? Onu seveyim, sonra da Harry'yle evlenirken arkama yaslanıp izleyeyim mi? Burada kalıp Harry gidene kadar bekleyip sonra ona mı gideyim?"

"Evli bir kadının sevgilisi olmak seni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Her pencereden içeri girebileceğinle övündüğünü duydum. Evli kadınların senin için bir zevk olduğunu, çünkü onların sana neşe, kocalarına ise sefalet verdiklerini söylediğini duydum."

"Ben de onun sefaletini istiyorum," dedi usulca.

"Ne?"

"Ben de onun lanet sefaletini istiyorum," diye bağırdı. "O kaltağın hepsini istiyorum.

O-" Sakinleşti. "O ne?"

"O yalnızlığımı alıyor. Onunlayken yalnız değilim." Bir süre Nyssa'ya baktı, sonra yarım ağızla gülümsedi. "Başka kadınlar da var. Düşes olmanın hayattaki her şey olduğuna inanmayan kadınlar da var."

Nyssa homurdandı. "Kolayca pes ediyorsun. O henüz Harry denen adamla evli değil ama sen evliymiş gibi davranıyorsun. O sana gelene kadar bekliyorsun. Seni hiç böyle görmemiştim. Seni hiç takip edilen biri olarak görmedim. Sen hep kovalayan oldun. Peşa'dan dönerken köydeki o güzel küçük kadını hatırlıyor musun? Onu istedin ve peşinden gittin. Bu neden bu kadar farklı?"

"Bunun farklı olması yeterli." *"Nasıl farklı?"*

Nyssa kıpırdamadan durdu ve adamın cevap vermesini bekledi. Bu adamla çok zaman geçirmişti ve onu oldukça iyi tanıyordu ama tanıdığı Kaptan Baker ile Powell'ın evinde onu almaya geldiğinden beri gördüğü adam aynı adam değildi. Tanıdığı Yüzbaşı Baker bir gözlemciydi, olaylara karışmayan, hiç kimsenin ve hiçbir şeyin onu etkilemesine izin vermeyen bir adamdı. Ama bu Amerikalı kadın onu etkilemişti. Onu çok etkilemişti. Gözlerini ondan alamıyordu. Arabada, Nyssa dikkatini dağıtmak için ne yaparsa yapsın, Frank'in dikkati hep Claire'in üzerindeydi, tıpkı Claire'in de onun üzerinde olduğu gibi.

"Onu seviyorsun," diye fısıldadı Nyssa ve sesinde şaşkınlık vardı. Kaptan Baker'ın kendisini sevmesini sağlamaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. "Ona aşıksın."

Trevelyan'ın tek söyleyebildiği "Evet" oldu. "Evet, onu seviyorum. Aklını, vücudunu seviyorum. Mizah anlayışını seviyorum. Düşüncelerini seviyorum. Düşünme biçimini ve söylediklerini seviyorum." Umutsuzluk ve çaresizlik arasında bir ses çıkardı. "Onu nefesinin kokusuna kadar seviyorum." Nyssa'ya döndü ve Nyssa ilk kez çok az insanın gördüğü şeyi gördü: Leatrice'le yatağa girip ağlayan o küçük çocuğu gördü. "Onu hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmediğim kadar seviyorum. Eğer o da beni sevseydi, ona ne isterse verirdim."

Nyssa oturmak zorunda kaldı ve gözlerini Trevelyan'ın gözlerinden kaçırdı. Trevelyan'ın az önce ona gösterdiği şeyi görmemesi gerektiğini düşünüyordu. "Ona Harry'nin ağabeyi olduğunu söyler miydin?"

"Evet," dedi basitçe, sonra tekrar ona baktı. Yüzündeki temkinli ifade geri gelmişti. Nyssa'ya bir gülümseme verdi; Nyssa'nın binlerce kez gördüğü bir gülümsemeydi bu; kimseyi umursamadığını, kendi başına bir varlık olduğunu, kimseye ihtiyacı olmadığını söyleyen bir gülümseme. "Ah, hayat böyle işte. Kimse her zaman kazanamaz. Kağıt oynamak ister misin yoksa benimle yatmak mı istersin?"

Nyssa gülümsemedi. "Ona gitmelisin," dedi yumuşak bir sesle. "Onu sevdiğini ona göstermelisin." Nyssa ona büyük bir ışıltıyla gülümsedi. "Onu perişan etmelisin. Seninle şu kardeşin arasında bir seçim yapmak zorunda kalsın."

Trevelyan buna itiraz etmeye başladı ama sonra viski bardağını yere bıraktı. "Evet," dedi usulca. "Onun seçim yapmasını sağlayacağım."

Nyssa başka bir şey daha söyledi ama Trevelyan onu duymadı. Çoktan kapıdan çıkmış, Claire'e doğru gidiyordu.

Yirminci Bölüm

Brat tünellere girer girmez Claire öfkeyle saçlarındaki tokaları çekmeye başladı ve saçlarının sırtından aşağı sarkmasına izin verdi. Sanki saçları onun düşmanıymış gibi saçlarını taramaya başladı; ona saldırdı.

Bu onu ilgilendirmezdi elbette. Trevelyan'ın geceyi başka bir kadınla geçirecek olması da onu ilgilendirmiyordu. Onun için fark etmezdi. Trevelyan Kaptan Baker'dı ve Kaptan Baker ünlü bir çapkındı. Kadınlarla yaşadığı maceralarla tüm dünyada tanınan bir adam.

Elbisesinin bağcıklarını çekiştirdi, büstiyerini çözdü, sonra da kombinezonunu çözdü. Korsesi ve iç çamaşırlarıyla ayakta durarak aynada kendine baktı. Bir an için dönüp durdu, sonra ellerini yüzüne götürdü. Önemli değil, dedi kendi kendine. Yüzbaşı Baker gibi bir adamın ne yaptığı önemli değildi. Bu onu hiç ilgilendirmiyordu.

İç çamaşırlarını neredeyse şiddetle çıkardı, yumuşak pamuklu giysilerin yere düşmesine izin verdi, sonra başına tertemiz beyaz pamuklu bir gecelik geçirdi. Yatağına gitti, lambayı söndürdü ve gözlerini kapattı.

Ağlamaya başlayacağından korkuyordu ama bunun yerine gözlerini kapattığı anda uykuya daldı. Uyuyordu ve rüya görüyordu. Sıcak bir ülkede, yeşil bitkilerin ve çılginca renkli kuşların olduğu bir yerde gibiydi. Orada tehlike vardı ve korkuyordu. Ormanda bir şeyin hareket ettiğini duyunca durdu. Kaçması gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Olduğu yerde durdu ve dehşete düşmüş bir hayranlıkla bitkilerin hareketine baktı. Hareket yaklaştı ve çığlık atabileceğini düşündüğü anda bitkiler ayrıldı ve Trevelyan orada duruyordu. Claire rüyasında rahatlamış mı yoksa daha da korkmuş mu olduğunu bilemiyordu.

Claire irkilerek gözlerini açtı. Başında dikilmiş, elinde bir mum tutan Trevelyan'dı. Gözleri hayat ve ateşle parlıyordu ve sanki ona bir soru soruyormuş gibi bakıyordu.

Claire tereddüt bile etmedi. Sanki rüyasının bir devamı gibiydi. Kollarını ona doğru uzattı.

Trevelyan mumu bir kenara bıraktı ve ormandan gelen bir canavarın tüm vahşiliğiyle onun kollarına atıldı. Yüzünü öpücüklere boğdu, koştu

Ellerini kollarından aşağı indirdi, sonra başının üzerine kaldırarak orada tuttu.

Claire hâlâ yarı uykudaydı ve bu adamın ona dokunuşu başka bir dünyaya aitti.

"Seni görmek istiyorum," dedi ve bunu söyleme şekli kadının vücudunu ürpertti. Alıştırılmış bir kolaylıkla geceliğini çıkardı ve başının üzerinden geçirdi.

Çıplak kaldığında, Trevelyan ondan geriye doğru eğildi. Mumu aldı ve onu görebilmek, göğüslerinin derin ve hızlı nefes alış verişleriyle nasıl yükselip alçaldığını görebilmek için havada tuttu. Beline baktı, yıllarca bir korsenin içine hapsolmaktan incecik kalmıştı. Elini kalçasında gezdirdi, uyluğundan aşağıya doğru.

Tekrar onun yüzüne baktı.

Claire'in nefesi kısa soluklarla geliyordu ve kendini sıcak hissediyordu. Trevelyan onu öptü. Gözlerini kapadı ve hissin vücudundan akıp gitmesine izin verdi. Trevelyan'ın öpücüğünü ayak parmaklarına kadar hissedebiliyordu.

Adam geri çekildiğinde, kadın gözlerini açtı ve ona baktı. Adam ona gülümsüyordu. Daha önce görmediği bir gülümsemeydi bu. Tatlı ve yumuşak bir gülümsemeydi ve onu bir çocuk gibi gösteriyordu. Genelde gördüğü alaycılığın, sertliğin hiçbirisi yoktu onda. Gözleri nazik ve kibardı. Eğer onu daha iyi tanımasaydı, gözlerinin sevgi dolu olduğunu düşünebilirdi.

"Trevelyan," diye fısıldadı.

Parmak uçlarını dudaklarının üzerine koydu, sonra geri çekip onu öptü. Claire düşünmeyi bıraktı. Adam ona böyle baktığında, bir düşünce oluşturamıyordu.

Onun vücudunu öpmeye başladı. Yavaşça, durgun bir şekilde, sanki dünya kadar zamanı varmış gibi. Acelesi yoktu. Boynundan göğsüne doğru ilerledi ve tepe noktasını ağzına aldı.

Claire sırtını dikleştirdi ve ellerini onun saçlarına koydu. Saçları yumuşak, kalın ve dolgundu; karanlığını hissedebiliyordu.

Trevelyan aşağı doğru hareket ederek onun belini öptü, dili göbeğinin etrafında küçük daireler çizdi.

Onu öptüğü süre boyunca elleri de ona dokunuyordu. Claire'e daha önce hiç dokunulmamıştı. Fiziksel dokunuşun çok az olduğu bir evde büyümüşü ve Harry'yle tanışana kadar öpülmemişti bile. Ama şimdi Trevelyan sanki ona dokunmak istiyormuş gibi dokunuyordu.

Sanki uzun zamandır ona dokunmak istiyormuş ve bundan zevk almayı planlıyormuş gibi vücudunu ezberledi. Elleri göğüslerinde, kalçalarında gezindi.

Onu öpmeye devam etti, uyluklarını, sonra baldırlarını ve en sonunda ayaklarını öptü. İri elleri ayaklarının kemerlerini okşadı.

Claire dirseklerinin üzerinde doğruldu ve ona baktı. Adam tamamen giyinikti ve Claire kendini bir Rönesans tablosundaki çıplak kadınlardan biri gibi hissediyordu. Bu kötü bir duygu değildi. Belki de o Leda'ydı ve adam da onunla çiftleşmek ve ona bir çocuk vermek için gelen Zeus'tu.

Trevelyan ne düşündüğünü biliyormuş gibi ona gülümsedi, sonra ellerini dizlerine koydu ve yavaşça vücudundan yukarı, göğüslerinin üzerinden boynuna doğru kaydırды ve sonunda yüzünü tuttu. Sonra onun gözlerinin içine baktı. Hayır, sadece bakmakla kalmadı, sanki bir şey arıyormuş gibi, sanki gözlerinin içinde bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi onu inceledi. Kadının yüzünü mumun ışığına doğru çevirdi ve ona bakmaya devam etti.

"Henüz değil," diye fısıldadı sonunda, sonra Claire ne demek istediğini soramadan onu tekrar öptü.

Claire, Trevelyan'ın öpücüklerinden biri yüzünden ölebileceğini düşündü. Ona her şeyi unutturuyorlardı. Sanki tüm vücudunu sarmış gibiydi. Adam vücudunu onunkinin üzerine indirdi ve Claire'in nefesi kesildi. Bir erkeğin vücudunun üzerindeki ağırlığının ihtişamını daha önce hiç duymamıştı. Adam çok iri, kendisi ise çok küçüktü ama adamın ağırlığı cennet gibi hissettiriyordu. Geçmişte, kadın ve erkeğin yatakta birlikte ne yaptıkları kendisine anlatıldığında, erkeğin kadını ezebileceğinden endişelenmişti.

Adam onu öperken çıplak kalçasını adamın giyinik kalçasına sürttü. Adamın ona öpüşmeyi öğrettiğini, acele etmediğini ve iki ağızla neler yapılabileceğini gösterdiğini biliyordu. Ona diliyle ve dilsiz öpüşmeyi gösterdi. Dudaklarını usulca ısırdı, dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Başını önce bir yöne, sonra diğer yöne çevirdi. Ona derin öpücükler, yumuşak öpücükler, sert öpücükler gösterdi.

Claire her konuda olduğu gibi öpüşme konusunda da çabuk öğrenen biriydi. İlk başta onun altına yattı, pasifti, öğretmen olmasına izin verdi, sonra onu zorlamaya başladı. Adam onun ne yapmak istediğini biliyor gibiydi. Onun üzerinden yuvarlandı, ama onu da kendisiyle birlikte çekti, böylece onu öpmeye başlarken onun üzerine uzandı. Denemeler yaptı. Bu şekilde ve bu şekilde denedi. Onun gözlerini, şakaklarını öpmeye başladı; kulak memesini ısırdı.

Çok sert ısırduğında Trevelyan küçük bir çığlık attı, sonra onu sırt üstü yuvarladı. "Oynamak istiyorsun, değil mi?" Yüzünü Claire'in boynuna dayadı ve hırladı. Claire kıkırdadı ve onu itti.

Trevelyan sahte bir öfkeyle kadının omuzlarını ısırmaya başladı, sonra daha aşağılara, göğsüne kadar indi. Birkaç dakika içinde, üstün sabırlı sakin bir adamdan vahşi bir adama dönüşmüş gibiydi.

Claire onun tutkusuna tepki verdi. tişörtünü çekiştirdi, tenini kendi teninin yanında hissetmek istiyordu. Trevelyan saniyeler içinde kıyafetlerini çıkardı, soyunurken ağzı vücudunun bir yerinden hiç ayrılmadı. Bir kez kumaşın yırtıldığını duydu ve soyunurken dizini vücuduna doğru nasıl hareket ettirdiğini hissetti.

Tekrar ağzını öpmeye başladı ama öpücüklerinde yeni bir aciliyet vardı, tıpkı onunkilerde olduğu gibi. İçinde, sanki bir şeye ya da birine doğru koşuyormuş gibi hissediyordu ama ne olduğunu bilmiyordu.

Adam çırılçıplak kaldığında ve çıplak tenini ilk kez kendi teninde hissettiğinde nefesi kesildi, sonra tırnaklarını adamın sırtının sıcak teninde gezdirerek onu tırmalamaya başladı. Kalçalarını onunkilere doğru hareket ettirdi, ne kadar kıllı ve sert olduklarını hissetti; bu zıtlık onu daha da heyecanlandırdı.

Trevelyan içine girdiğinde şok oldu. Şok ve acı içinde. Ondan uzaklaştı ama Trevelyan ağlamasını önlemek için onu öptü ve sonra tamamen içine girdi.

"Kıpırdamadan yat," diye emretti. "Acı birazdan dinecek."

Adamın dediğini yaptı ama ona inandığı için değil. İkiye bölüneceğinden emindi.

Onu tekrar öpmeye başladı, boynunu öptü. Eli göğsüne gitti, başparmağı tepesindeydi. Claire, içinde derinlerde bir yerden bu eski ritüele karşılık vermeye başladı.

"Vellie," diye fısıldadı.

"Evet, aşkım, buradayım."

Kalçalarını beceriksizce biraz oynattı. Trevelyan bir sonraki hareketini yönlendirmek için elini kalçasına koydu. Acımadı. Aslında hoşuna bile gitmişti.

Trevelyan ellerini kadının kalçalarına koyarak onu kendine doğru çekti ve içinden çıkmaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdı ve ona sarıldı. "Gitme."

Trevelyan çok garip bir ses çıkardı. Yarı kıkırdama, yarı inleme gibiydi ama ona, onu terk etmektense ölmeyi tercih edeceğini söylüyordu.

Claire, kolları onu sıkıca sararken gülümsemekten kendini alamadı. Sonra, adam tekrar içine kayarken aniden gözleri kocaman açıldı. "Oh," dedi, bu his karşısında şaşırılmıştı. "Aman Tanrım."

Trevelyan ona bakmak için başını kaldırdı, yüzünü gördü ve ona gülümsedi. "Sanırım viskiye alıştığın gibi buna da alışacaksın."

Bundan sonra ikisi de bir daha konuşmadı, çünkü Trevelyan uzun, yavaş itişlerine başladı. Claire neredeyse hareketsiz yatıyor, bu yepyeni duyguyu hissediyor ve ölüp cennete gitmiş olabileceğini düşünüyordu.

Trevelyan'ın hareketleri arasında bir yerde, kadın da hareket etmeye başladı. Trevelyan onun kalçalarını tuttu ve kendi hareketlerini onunkilerle eşleştirmesi için ona rehberlik etmeye başladı. Birbirlerine ne kadar iyi uyduklarına hayret etti. Vücutları birbirine uyuyordu; kadının başı adamın omzuna, adamın kalçaları kadının kalçalarına düzgünce oturuyordu.

İçinde bir şeylerin inşa edildiğini hissetmeye başladığında gözleri daha da açıldı. Onu kavradı ve kalçalarını daha yüksek bir konuma kaldırdı.

"Trevelyan," dedi ve sesinde biraz korku vardı. Ona baktı ve yüzünde sanki bir şey olmasını engellemeye çalışıyormuş gibi bir gerginlik olduğunu gördü. İçindeki heyecan, patlayacağını düşünene kadar artmaya devam etti.

Patladığında, bunun hayatının en harika deneyimi olduğunu biliyordu. Trevelyan'a sarıldı, parmakları sırtının etine gömüldü. Yüzü boynunda saklıydı; saçlarının nemli dallarını teninde hissedebiliyordu.

Uzun bir süre birlikte uzandılar, birbirlerine sıkıca sarıldılar, ta ki Claire uzaklaşana kadar. Ona bakmak istiyordu. Yıllar önce bir keresinde New York'taki evindeydi ve annesinin bazı kadın arkadaşlarıyla çay içtiği küçük yemek odasına doğru yürürken annesinin diğer kadınlara, "Ama canım, geceyi onunla geçirene kadar bir erkeği asla tanıyamazsın," dediğini duymuştu. O anda Claire o kadar utanmıştı ki arkasını dönüp odasına gitmişti ama şimdi annesinin ne demek istediğini anlıyordu.

Trevelyan'a bakabilmek için hareket etti. Gözleri kapalıydı ve çok genç görünüyordu, bir çocuk gibi. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Yumuşakça gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Otuz üç."

Adamın şakaklarındaki saçları okşayarak yüzünden geriye doğru düzeltti. "Bence bunu yapmamalıydık," dedi usulca.

Gözleri hemen açıldı; sert ve öfkeliydi. "Eğer Harry'ye ihanet ettiğimizi söyleyecekse, bunu doğru bilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Harry Şimdi Edinburgh'da metresiyle birlikte."

Claire, Trevelyan'ın sesindeki öfke karşısında Şaşkına döndü. "Harry'yi kıskanıyor musun?"

"O lanet mi? Kırk beş yaşında, evli ve biri Harry'ye çok benzeyen iki çocuğu var."

Claire Şu anda bu haberi düşünemiyordu. Şu anda Harry çok uzakta görünüyordu. Trevelyan'ın göz kapaklarını öptü. "Şimdi bunu düşünmek istemiyorum. Şu anda hiçbir Şey düşünmek istemiyorum." Bir yanı başka biriyle nişanlıyken başka bir adamla yatakta olmanın yanlış olduğunu biliyordu ama bir yanı da bu adamın Yüzbaşı Baker olduğunu biliyordu. Yıllarca bir kahraman olarak tapındığı bir adamdı bu.

Parmak uçlarını adamın yanaklarındaki yara izlerinde gezdirdi ve adamın bu yara izlerini nasıl aldığına dair yazdığı her kelimeyi hatırladı. Yavaşça onu sırtına doğru itti ve vücudundaki diğer yara izlerine dokunmaya başladı, onları nasıl aldığını düşündü. Kolundaki yeni yarayı öptü. Bacaklarındaki uzun yara izleri, sıtma bacaklarını çok kötü şişirdiğinde kendi bacaklarını kestiği yerden geliyordu. Kanın dışarı akmasını sağlamak için bacaklarını kesmek zorunda kalmıştı.

Onun yanına oturdu, ona dokundu, ona baktı. Çıplak bir adamın neye benzediğini, özellikle de *bu* adamın neye benzediğini merak ediyordu.

Yüzüne tekrar baktığında kaşlarını çatmış olduğunu gördü. "Bana mı bakıyorsun? Yoksa Kaptan Baker hakkında dünyaya ne söyleyeceğinizi mi planlıyorsunuz?"

Onun yanına uzandı ve ağır bıyıklarını düzelitti. "Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Benim için o kadar çok kişi oldun ki. Seninle tanıştığımda yaşlı bir adam olduğunu düşünmüştüm, zayıf, hasta bir yaşlı adam. Sonra senin dünyanın kötü bir yer olduğuna karar vermiş ve mutsuz olmayı seçmiş insanlardan biri, bir alaycı olduğunu düşündüm. Sonra sizin ünlü Kaptan Baker olduğunuzu öğrendim. Ve Şimdi..."

"Peki ya Şimdi?"

"Şimdi kim olduğunu bilmiyorum."

"Sana göstermeme izin ver," dedi ve gözleri alevli bir yoğunlukla parlıyordu. "Sana kim olduğumu göstermeme izin ver. Harry dönene kadar bana zaman ver. Tek istediğim bu. Harry muhtemelen dört ya da beş gün içinde dönecek, o zaman ona geri dönebilirsin. Ama o dönmeden önce benimle zaman geçir. Her günün her dakikasını."

Claire çıplak göğüslerini örtmek için çarşafı yukarı çekti. "Ben... Bilmiyorum. Bayan Rogers ve düşes var. Bence Harry'nin annesi zaten ne fazlasıyla biliyor ve bir de benim kendi ailem var. Annem _."

"Düşes'in yanı sıra Rogers'la da ben ilgileneceğim. Ailene gelince, onlar kızlarının nerede olduğu konusunda pek endişeli görünmüyorlar."

Claire ona bakarken, dünyadaki her şeyden çok onunla kalmak istediğini biliyordu. Şu anda, kendisi için önemli olan her şeyi geride bırakarak çekip gitmesinin mümkün olduğunu düşünüyordu. Çenesi gerildi. "Nil'in mükemmel küçük Zümrüt'ü ne olacak?"

Ona gülümsedi. "Aydın İncisi."

"Hatırlamak benim için zor," dedi sert bir sesle. "Korkarım onunla sizin yaşadığınız... deneyimi yaşamadım. Dünya onu bir sonraki kitabınızda mı okuyacak?"

"Elbette. Okuyucularım bunu seviyor. Bakalım ne yazdığımı hatırlıyor muyum, çünkü tabii ki Nyssa hakkında ilk ben yazmıştım, vagon tekerleklerinin ölçüleri gibi sıkıcı kısımları yazmadan çok önce. Sanırım şöyle bir şey yazmıştım: 'Nyssa tamamen kadın, tamamen ateş, tamamen tutkuydu. Onunla sevişmek harikaydı. Onunla yatağa girdiğinizde, bu erkekliğinizi sınamak gibiydi.'"

Claire yataktan kalkmaya başladı ama adam kolundan tutup onu geri çekti. Claire ona bakmadı ya da onunla konuşmadı ama kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve yatak örtüsünün alt tarafına baktı.

"Kıskandın mı?" diye sordu, sesi eğlence doluydu.

"Şimdi odamdan çıkabilirsiniz. Ve geri dönmek için zahmet etmenize gerek yok."

Onun boynunu ve tepkisiz dudaklarını öptü. "Nyssa'yla ne yaptığının -ya da yaptığının- senin için bir önemi olamaz. Sen Harry'ye aşıksın, unuttun mu?"

"Yine bana gülüyorsun!" diye tükürdü ona. "En azından Harry bana bir yetişkin gibi davranıyor. Sen bana çocukmuşum gibi gülüyorsun."

"Sen bir çocuksun," dedi usulca. "Sen dünyadaki en güzel yetişkin çocuksun."

Bu tanımlamadan memnun olup olmayacağından emin değildi. "Senin ay incin kadar ya da küçük kız kardeşim kadar güzel değilim."

Dudağının köşesini öptü. "Güzellikten ne kastettiğimi bile bilmiyorsun." Arkasına yaslandı ve ona gülümsedi. "Hayatında hiç gerçekten bencilce bir hareket yaptın mı?"

Bu sorunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyordu ama ediyordu. Onu sürekli bir amaç uğruna acı çeken bir iyiliksever gibi göstermişti. "Birçok bencilce şey yaptım. Amerika'daki evimde kendime karşı oldukça hoşgörülüydüm."

"Büyükbabanızın vakfından harçlık alıyorsunuz. , ailene hiç borç para verdin mi?"

"Sadece birkaç kez," diye tersledi ve adam her şeyi bilen bir tavırla gülümseyince yataktan kalkmaya başladı. "Seninle ilk tanıştığımda senden hoşlanmamıştım ve *hâlâ da* hoşlanmıyorum."

Onu yatağa geri çekti, sonra da yarı yarıya üzerine çıkacak şekilde hareket etti. "Neyi sevmiyorsun? Seni olduğun gibi görmemi mi? Seni sadece parası dünyadaki en önemli şey olan güzel, küçük bir Amerikan varisi olarak görmem mi? Yoksa aileni oldukları gibi görmem mi seni rahatsız ediyor? Ya da belki de benim gerçekçi, senin romantik olman mı? Belki de Harry'den senin kadar romantik olduğu için hoşlandığını düşünüyorsun. Harry sadece görmek istediğini görüyor. Annesinin iyi olduğunu düşünüyor çünkü o kadının iyi olduğunu düşünmek istiyor. Sana aşık olduğunu düşünüyor çünkü aşık olmak istiyor."

"Harry'yi bu işe karıştırma! Harry iyi ve nazik bir insandır."

"Evet, öyle. Harry'nin vücudunda tek bir kötü huylu kemik bile yok. Kimseye zarar veremez."

"Senin aksine! Sen herkesi incitiyorsun. Sana yaklaşmaya çalışan herkesi incitiyorsun."

Bunun üzerine Trevelyan'ın gözleri değişti ve onun üzerinden yuvarlandı. "Evet," dedi. "Bu doğru."

Onun yanına uzandı, ona dokunmadı, onun hakkında söylediklerine kızdı, birbirlerine söyledikleri ve birlikte yaptıkları için kendine kızdı. Onun yatağına girmesine izin vermemeliydi. Odasına girip karşısında dikildiğinde ona gitmesini söylemeliydi ama bunun yerine onu hoş karşılamıştı.

Onun yataktan kalkacakmış gibi hareket ettiğini hissetti ve hemen dönüp kollarını ona doladı. "Gitme Vellie," dedi. "Yalnız olmaktan çok yorulдум."

Ona sımsıkı sarıldı ve bir bakıma onu tutuşu sevişmelerinden daha samimiydi. "Sen de hissediyorsun, değil mi?"

"Neyi hissetmek?" Yanağını onun göğsüne bastırdı.

"İzolasyonu. Yalnızlığı."

Kaptan Baker kadar ünlü birinin asla yalnız olamayacağını, dünyanın her yerinde dostları olduğunu söylemeye başladı ama şu anda kollarındaki adam Kaptan Baker gibi hissetmiyordu. Bu adam Trevelyan gibiydi, onunla ilk tanıştığında bayılan adam, onu viskiyle tanıştıran ve okuması için kitaplar veren adam.

Claire öpülmek için yüzünü onunkine yaklaştırdı ve adam Claire'le tekrar sevişmeye başladıktan sonra başka bir şey konuşmadılar.

Claire uyandığında küçük kız kardeşi yatağın yanındaki sandalyede .
"Ölmüş gibi uyuyorsun," dedi Brat.

Claire yatağın diğer tarafına bakmak için döndü ama orası boştu.

"Gitmiş."

Claire yatakta doğruldu ve çarşafı çıplak vücuduna sardı. "Biliyorum.
Harry dün ayrıldı. Edinburgh'a... iş için gitti." Brat küçük bir
kahkaha attı. "Rogers bacağını kırdı."

Claire'in nefesi kesildi. "O ne?" Trevelyan Bayan Rogers'la ilgileneceğini söylemişti. Bacağını kırmış olamazdı, değil mi?

"Dün gece küçük odasındaki kendi yatağında uyudu ve bu sabah uşağın odasındaki bir yatakta uyandı ve bacağı alçıdaydı. Alçı kalçasından ayak parmaklarına kadar uzanıyor. Ayrıca korkunç bir baş ağrısı vardı ve gece boyunca olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu. Kâhya ona uyurgezer olduğunu ve merdivenlerden düşüp bacağını kırdığını söyledi. Doktor gelmiş ve o hâlâ uyurken ayağını düzeltmiş. Kâhya, doktorun Rogers'a korkunç bir ilaç verdiğini ve bu ilacın ona başına gelen her şeyi unutturduğunu söyledi."

Claire yüzünü buruşturdu. "Peki doktor böyle bir ilacı nereden

bulmuş?" Brat gülümsedi. "Sanırım Peşa'dan geldi."

Claire güldü. "Öyle olduğunu hayal edebiliyorum."

Brat kız kardeşine sert bir bakış attı. "Vellie'nin yanındaki kadın kim? Bu sabah onu çok iyi göremedim, hava hâlâ karanlıktı ama

oldukça güzeldi. Ona çok yakın yürüyordu, kolunu yanına sokmuştu ve-"

Brat yataktan fırlayan kız kardeşine şaşkınlıkla baktı. Kız kardeşini daha önce hiç çıplak görmemişti ve Claire'in kendini unutup başka birinin karşısına böyle çıkmasına şaşırmıştı.

"Giysinmeme yardım et," diye emretti Claire. "Benim... benim..."

"Trevelyan'ı kurtarmak mı?" Brat sinsice sordu.

" yle bir şey," diye yanıtladı Claire, korsesini giyerken.

Claire sadece yirmi dakika sonra Trevelyan'ın kulesinin merdivenlerini hışımla çıkıyordu. Ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ama bazı korkunç şeyleri hayal etmek için yeterince zamanı vardı. Daha ziyade o korkunç Nyssa'yı Trevelyan'ın kucağında otururken bulmayı bekliyordu. Onun yerine, masalarından birinde sessizce oturuyor ve her zamanki konsantrasyonuyla yazıyordu. Kadın içeri girdiğinde başını kaldırmadı ama boş viski bardağını ona doğru uzattı. Odaya girenin Oman olduğunu düşündüğünü tahmin etti.

Claire şişenin bulunduğu dolaba gitti, şişeyi çıkardı ve adamın bardağını doldurmaya gitti. Kadehi doldururken adam ona baktı.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedi usulca.

Claire şişeyi masaya bırakırken eli titredi. Bir an birbirlerine baktılar, Trevelyan'ın gözleri şiddetle kararmıştı, Claire'in gözleri ise gece boyunca birbirlerinin bedenlerine yaptıklarını hatırladıkça sorguluyor ve utanıyordu. Bir saniye sonra Claire onun kollarındaydı ve tutkuyla  p ş yorlardı, sanki saatlerdir değil de yıllardır ayrıymışlar gibi çılgınca  p ş yorlardı. Trevelyan onun eteklerini kaldırdı, sonra ipek bornozunun altına giydiği pantolonun b zg s n  çözmeye başlarken onu kucağına çekti.

Claire onun ne yapmak istediğini anladığında dehşete kapıldı. İtiraz etmeye başladı ama adam ağzını onunkinin üzerine koydu ve Claire itiraz etmeyi unuttu. Kollarını adamın boynuna doladı ve onu açlıkla öptü.

 nce solundaki kadının sesini duymadı. Trevelyan duyduysa bile hiçbir işaret vermedi. Claire'i öpmeye ve üç kombinezonunu bir kenara atmaya devam etti.

Claire Trevelyan'ı iterek ondan uzaklaşmaya çalıştı. Kadın tekrar konuştu. "Trevelyan!" Claire sert bir sesle onu itti. Onun kucağından inmeye çalışıyordu.

Trevelyan nefesinin altında bir şeyler söyledi. Claire ne dediğini anlayamadı ama Peşan olduğunu anladı. Kadının güldüğünü ve başka bir şey söylediğini duydu.

Claire, Trevelyan'ı güçlü bir şekilde itti. Trevelyan onu bıraktı ve Claire gürültüyle taş zemine düştü. Claire başını kaldırdığında Nyssa'nın iki masa ötede durduğunu gördü. Kadın sabahın ilk ışıkları altında bir gece öncesine göre çok daha güzel görünüyordu. Kahverengi gözlerini neredeyse altın sarısı gösteren sarı ipekten bir elbise giymişti. Claire, Trevelyan'ın ona Nyssa'yla sevişme konusunda söylediklerinin her kelimesini hatırlıyordu. Onu, Claire'i gecenin bir yarısı bırakıp bu güzellik incisine mi gitmişti? Bir gecede yirmi beş kadınla sevişebildiğine göre, sadece iki kadınla bile başa çıkabilirdi.

Claire ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Gitmem gerek," dedi.

Trevelyan bir adım bile atmadan onun eteğini yakaladı. "Hiçbir yere gitmek zorunda değilsin."

Nyssa bir şey söyledi ve Trevelyan Peşan'la cevap verdi. "Ne dedi o?" Claire sertçe sordu.

"İlgi çekici bir şey yok."

"Ne dedi o?" Claire sordu.

Trevelyan yorgunluktan derin bir iç çekti. "Elbisenin renginin sana yakışmadığını, seni solgun ve cansız gösterdiğini söyledi."

Nyssa başka bir şey söyledi ve Claire dönüp ona ters ters baktı. "Çevir."

"Claire, aşkım-" Trevelyan başladı ama sonra iç çekti. "Boyuna göre çok kilolu olduğunu ve erkeklerin şişman kadınlardan hoşlanmadığını söyledi."

Claire dişlerini sıktı. "Ona erkeklerin onun gibi düz göğüslü, sıska kadınlardan hoşlanmadığını söyle. Ona benim ülkem Amerika'da, insanların medeni olduğu yerde, kadınların biraz etli olması gerektiğini söyle."

"Claire..." Trevelyan yalvaran bir sesle söyledi.

Claire dönüp ona baktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Ona söylemek istemiyorsun, değil mi? Geceyi onunla mı geçirdin? Beni terk ettikten sonra ona gittin mi?"

"Senden ayrıldıktan sonra ilgilendim. *Zamanım* olmadı başka bir kadın için."

"Ve seni kısıtlayan tek şey zamandı, değil mi? Zamanınız olsaydı onunla sevişirdiniz."

"Aslında hayır," dedi Trevelyan dürüstçe. "Nyssa benim için fazla talepkâr. Beni yoruyor."

Bunun üzerine Claire sadece dehşet içinde nefesini tutabildi. "Sanırım ona kıyasla ben yaşlı bir kıyım. Bir aygıra kıyasla bir iğdiş."

"İstediğim gibi çıkmadı. Bunu kastetmişim-"

Birdenbire Claire için her şey çok fazla gelmeye başladı. Ellerini yüzüne kapattı ve gözyaşlarına boğuldu. "Seni suçlamıyorum. O hayatımda gördüğüm en güzel kadın ve benim sana ne yapacağını söylemeye hakkım yok. Ne istiyorsan onu yapmaya hakkın var."

Ona uzanan eller Trevelyan'ın elleri değildi. Büyük bir rahatlık veren küçük ellerdi ve Claire'i küçük bir omuza çektiler. "Seninki gibi bir göğse sahip olmak için her şeyimi verirdim," dedi Nyssa hoş, yumuşak bir aksanı İngilizceyle. "Ve sanırım benim tenim çok koyu. Sen nasıl bu kadar beyaz kalabiliyorsun?"

Claire burnunu çekerek, "Güneşten uzak duruyorum," dedi, sonra geri çekilip Nyssa'ya baktı. O da Trevelyan'a baktı. "Yine bana gülüyorsun."

Trevelyan kapana kısılmış bir adam gibi görünüyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama Nyssa onun sözünü kesti.

"Ondan söylememesini istedim. Peşa'dan dönerken bana İngilizce öğretti." Nyssa Claire'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Frank beni kurtardığın için sana teşekkür etmem gerektiğini söylüyor. Jack Powell'ı sevmiyorum. Beni esir almak istedi. Beni dünyanın dört bir yanına götürüp insanlara göstermek istedi. Frank'in öldüğünü sandığım için bana yardım edecek kimse yoktu." Nyssa Claire'e gülümsedi. "Küçük şakamı affedecek misin? Frank için savaştığını görmek çok hoşuma gitti. Onun aklını yazdıklarından alabilecek hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi görmedim."

Claire soru sorarcasına Trevelyan'a baktı. "Aklınızı işinizden mi aldım?"

Trevelyan omuz silkti. " sıra. Papazı insanları kurtarmam ya da oturup dans etmeyi öğrenmeni izlemem ya da seni yaşlı adamların evlerine götürüp onlarla flört etmeni izlemem gerektiğinde. Ayrıca küçük kız kardeşini eğlendirmem ve-"

Claire ona gülümsedi ve o da gözlerini kaçırdı. "Siz iki çocuk neden kaçıp birlikte oynamıyorsunuz?" Trevelyan mırıldandı.

Hem Claire hem de Nyssa buna güldü.

"Ona ne yaptıralım?" Nyssa sordu. "Bize hikayeler anlatmasını mı yoksa bizi dışarıya, güneş ışığına çıkarmasını mı sağlayalım?"

"İskoçya'dayız," diye homurdandı Trevelyan. "Güneş ışığı yok. Unuttuysanız söyleyeyim, burada bulunmamın bir sır olması gerekiyor."

Claire birinden diğerine baktı ve ikisinin birbirlerini ne kadar iyi tanıdıklarını fark etti. Bu onu Trevelyan'ın kadınla yattığını düşünmekten daha çok kıskandırdı. "Eve dönmem gerekiyor," dedi Claire. "Beni özleyecekler." Arkasını döndü ve merdivenlerden inmeye başladı.

Trevelyan onu takip etti ama aşağıdaki kata, Claire'in çürük tahtaların arasından düştüğü kata ulaşana kadar tek kelime etmedi. Trevelyan onun kolunu yakaladı ve kendisine doğru çevirdi. "Nyssa'yı kıskanman için bir neden yok. O benim için hiçbir şey."

"Ama o çok güzel ve geceyi onunla geçirdin." Ona bakamıyordu çünkü gözlerindeki yaşları görmesini istemiyordu.

"Evet, biliyorum." Durakladı ve tekrar konuştuğunda sesinde öfke vardı. "Lanet olsun sana! Onunla sevişmiş olabilirim ama asla onu sevdiğimi söylemedim."

Ne demek istediğini bilmiyordu ve Harry'yi sevdiğini söyleme şeklinden bahsettiğini anlaması bir anını aldı. Harry'yi seviyor muydu? Harry'yi sevip Trevelyan'la birlikte olmayı nasıl isteyebilirdi? Bir adamı severken geceyi nasıl başka bir adamla geçirebilirdi? Ama Trevelyan geceyi yüz kadınla, bin kadınla geçirdiğini söylemişti, yine de seksi aşktan ayırıyor gibiydi.

Trevelyan onun yüzündeki şaşkınlığı gördü ve onu kollarına çekerek yüzünü göğsüne sakladı. "Nyssa'nın önerdiği şeyi yapalım mı ve günü dışarıda geçirelim mi?"

"Üçümüz mü?"

"Evet, üçümüz," dedi. "Hayır, dördümüz. Küçük kız kardeşini de davet edeceğiz."

Claire burnunu çekti. "Benim *güzel* küçük kız kardeşim. Çirkin olan ben olacağım."

Trevelyan kıkırdadı, sonra elini kızın çenesinin altına koydu ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "Sen benim için açık ara en güzeli olacaksın. Senin şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık olduğunu düşünmeye başladığımı biliyor musun?"

"Gerçekten mi?" Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Evet, gerçekten." Onu usulca öptü, sonra öpücüğü daha tutkulu, daha talepkâr bir hal aldı. Elini kızın kalçasına koydu ve eteklerini yukarı çekmeye başladı. "Neden bu kadar çok kıyafet giyiyorsun?"

"Trevelyan, burada hiçbir şey yapamayız. İnsanlar var ve-"

Dudaklarıyla onun sözünü kesti. "Diğerlerine lanet olsun."

"Ama yatak yok," diye mırıldandı.

Trevelyan o kadar imalı bir kahkaha attı ki Claire kafa derisinin gerildiğini hissedebildi. Trevelyan eteğini yukarı çekip bacağını kalçasına gelecek şekilde kaldırdıktan sonra iki adım attı ve sırtını duvara dayadığında durdu. Dizlerine kadar uzanan büyük külotunun orta dikişi yoktu. Onları kolayca ayırdı.

Bir dakika sonra kendi bornozu açtı ve pantolonu dizlerinin üzerindeydi. Adam hızla kadının içine girdi ve Claire irkilerek nefesini tuttu. Bu yeni deneyimin nasıl bir şey olduğunu çoktan unutmuştu.

Başını geriye attı ve Trevelyan onun kalçalarını elleriyle tutup hızlı, çalıntı sevişmelerinde ona rehberlik ederken boğazına sıcak öpücükler kondurdu.

Claire'in tutkusu, adam ona çarparken artıkça arttı. Ağırılığı onun tarafından destekleniyordu ve vücudunun onunkine karşı hareket ettiğini hissetti, içeri ve dışarı, haykırmak isteyene kadar inşa edildi. Ama adamın dudakları Claire'in sessiz kalmasını sağladı ve sonunda birlikte patladılar.

Zayıf ve bitkin bir halde ona sarıldı, aynı anda hem çaresiz hem de güçlü hissediyordu. "Trevelyan," diye fısıldadı onun boynuna doğru.

"Evet," dedi. "Anlat bana."

Claire başını salladı. Hiçbir şey söylemeyecekti. Onun söyleyeceklerinden korktuğu için hiçbir şey.

Onu orada, duvara yaslamıştı, ikisi de giyinikti ama birbirlerine çok yakındılar. "Bana günlerimi ver," dedi. "Bana bu birkaç günü ver, tek istediğim bu. Söz vermek yok. Pişmanlık yok. Sadece ve sadece anı yaşa. Yarını ya da başkalarının senden ne istediğini düşünme. Bunu yapabilir misin?"

Başını onun boynuna doğru salladı. O an için yaşamayı düşünmek, kendinden başka kimseyi düşünmemek ne olağanüstü bir fikirdi. Bilinmeyen sayıda gün boyunca Trevelyan'la kalabilir ve ailesinin ondan ne yapmasını istediğini, gelecekte ne yapması gerektiğini düşünmeyebilirdi. Kız kardeşinin geleceği için endişelenmeyi bırakabilirdi. Durabilirdi

Harry'nin iğrenç annesinin yönetimi altında kendi geleceği hakkında endişeleniyordu. Atıcılıktan, atlardan ve köpeklerden hoşlanıyormuş gibi davranmak yerine gülebilir ve biriyle ilgisini çeken şeyler hakkında konuşabilirdi. Birkaç günlüğüne Trevelyan'ı anlamaya çalışmayı, onun kim ve ne olduğunu çözmeye çalışmayı bırakabilirdi.

"Nyssa'ya dokunamazsın," dedi. Adam bir şey söylemeyince ona baktı.

"Tek bir dokunuş bile mi? Öpücük bile mi?"

İlk kez onun kendisiyle alay ettiğini fark etti. "Ona bakmana izin vermem yeterli. Ve kız kardeşime kucağına oturmakla ilgili yorum yapmak da yok."

"Sadece kucağıma oturursan," dedi boğuk bir sesle.

"Sanırım senin üzerinde oturmayı tercih ederim." Kadın onu öptü, sonra adam ikisini ayırdı ve kadını karşısına dikti. Yavaşça, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Vellie?" dedi. "Bunu yapmanın bir sürü yolu var mı?" Ona baktığında gözleri parlıyordu. "Bir sürü."

"Sanırım hepsini denedin," dedi acı acı ve kaçırıldı. "Ben sadece gerçek oyun için alıştırma yaptım."

Ona baktı ve gülümsedi. "Sana günlerini vereceğim. Hayır, ben kendime günler vereceğim. Önümüzdeki birkaç gün boyunca, sahip olduğumuz sürece, sadece bugünü düşüneceğim, geleceği ya da geçmişini değil. Ne senin ne de benim geçmişimi."

Onun yanağını okşadı. "Geçmişimin seni ilgilendirmesine gerek yok, asla." Onu elinden tuttu ve merdivenlere doğru götürdü.

"Şu anda beni ilgilendiren senin geleceğin. Nyssa ile ne yapmayı *planlıyorsun?*"

"Gelecek için tek planım, sana şimdiye kadar öğrendiğim her pozisyonu, sevişmenin her nüansını göstermek."

Claire ona göz kırptı. "Okulu her zaman sevmişimdir." Adam güldü ve onu merdivenlerden yukarı çıkardı.

Yirmi Birinci Bölüm

Harry dönmeden önce dört günleri vardı. Claire'in hayatında yaşadığı en cennet gibi dört gün. Dahası, var olabileceğini hayal bile edemeyeceği günlerdi.

Söyleyebildiği kadarıyla Trevelyan uyumuyordu. En azından sayılacak kadar değil. Belki gecede üç ya da dört saat uykuyla idare ettiğini düşünüyordu ama hepsi bu kadardı. Onunla yatakta saatler geçiriyor, onunla sevişiyor, ona bildiklerini gösterme sözünü tutuyordu. Ona pozisyonları gösterdi. Vücudunun, sahip olduğunu bile bilmediği kısımlarına dokundu.

Ama gerçek çiftleşmeleri sevişmelerinin en önemsiz kısmıydı. Onu neredeyse çıldırtacak olan, ona dokunmadan önce yaptığı şeylerdi. Onu hazır hale getirmek için kelimeler kullandı. Ona erotik hikayeler anlatırdı. Hikayeler kaba değildi; her zaman komik, küçük ahlaki değerleri vardı. Sadece inanılmaz derecede seksiydiler.

Bir keresinde Trevelyan ona Bonnie Prince Charlie'nin yatağında yatarken ve onun soyunmasını izlerken bu hikayelerden birini anlatmıştı. Giysilerini çıkarması sonsuza dek sürmüş ve bu sırada ona güzel bir prenses ile kralın danışmanı olan babası arasındaki aşk ilişkisinin öyküsünü anlatmış. İkisinden biri yakalansaydı kral onları öldürtecekti. Ama danışman kralın prensesle evlenmesine izin vermesini sağlamayı başarmış.

Trevelyan hikâyeyi yavaş yavaş anlatarak prenses ve sevgilisinin yatakta neler yaptıklarını ayrıntılarıyla anlattı. Trevelyan soyunup yatağa, onun yanına gelmeye hazır olduğunda Claire onu dişleriyle parçalamak istiyordu. Çıplak, muhteşem derecede çıplak bir Trevelyan yatağa doğru yürüdü ve Claire hevesle kollarını ona açtı. Yatağın yanında durdu ve esnedi.

"Sanırım bir süre yazacağım," dedi, sonra ipek bir bornoz aldı, içine girdi ve yatak odasından çıktı.

Claire şaşırılmıştı. Böyle bir hikâyeyi anlattıktan sonra onu nasıl terk edebilirdi? Öfkeyle yataktan kalkıp cüppelerinden birini çekip çıkartarak yazı odasına girdiğinde ona kabalığını anlatmaya niyetliydi. Claire'in hissettiği tutkudan hiç etkilenmemiş, sakince yazmaya devam ediyordu.

Onun hakkında ne düşündüğünü söylemek için ağzını açtı ama sonra kalemini tutarken elinin titrediğini gördü. O zaman onun da kendisi kadar etkilendiğini anladı.

Ona çok yaklaştı ve "Bana kucağına nasıl oturacağımı öğret" diye fısıldadı. Adam kalemi anında bıraktı, güçlü elleri kıza uzandı ve onu kendine doğru çekti. kucağında otururken nasıl sevişeceğini öğretti. Onu tuttu, okşadı, sevişirken ağırlığını destekledi.

Geceleri sevişmenin zevkiyle doluydu, gündüzleri de başka türlü zevklerle doluydu. Trevelyan hayatı boyunca çok şey görmüştü, hepsini hatırlıyordu ve sadece bunlardan bahsetmeye değil, gördüklerini yeniden canlandırmaya da istekliydi. Ona Afrika'dan danslar, Hindistan'dan oyunlar gösterdi. Ziyaret ettiği bazı ülkelerin halk şarkılarını söylemeye çalıştı ama bir melodi tutturamadı. Claire bazı sözleri ve melodileri bir araya getirerek bazı şarkıları yeniden yaratmayı başardı.

Birlikte yürüdüler, konuştular ve güldüler. Onu çalılarının arasına çekti ve öptü. Kızın ensesini öyle bir öpüyordu ki, kız arzudan titriyordu.

Birbirlerine dokunmadıkları zamanlarda, yazdıklarını izin veriyordu. Bir keresinde Claire yorum yapmaya cüret ettiğinde, şöyle bir şey söylemişti o belki de hepsi onun okuyucular olmazdı. olmak ilgilenen içinde Peşa'yı çevreleyen duvarların kayalarının ölçümleri, kavga ettiler. Ya da en azından Claire, Trevelyan'ı kendisiyle tekrar konuşmaya zorladığında bir kavgaya dönüştü. Claire'in yorumundan sonra Trevelyan ona hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. Claire ona bir soru sorduğunda da hiçbir şey söylemedi. Onu öptüğünde de hiçbir şey söylemedi.

Kulağına bir davet fısıldadığında da hiçbir şey söylemedi. Kız ona çocukça davrandığını söyleyince, adam kızın bir adım geri atmasına neden olan bir bakışla ona döndü. Ona kendisinin çocuk olduğunu, ondan daha büyük botları olduğunu söyledi. İlk içgüdüğü kaçıp saklanmaktı, ama kendini dik durmaya zorladı. Ona yaşının kendisiyle ilgili en büyük sorunlardan biri olduğunu, eski moda bir nesilden geldiğini ve modern fikirlere sahip olmadığını söyledi. Ayrıca onun geri kalmış bir İskoç olduğu hakkında da yorumlar yaptı.

Ona Amerika hakkında ne düşündüğünü söyledi; o da ona mantıklı düşünmeyen dik kafalı erkekler hakkında ne düşündüğünü söyledi.

Kavgayı durdurmayı başaran Nyssa ve Brat oldu. Claire ve Trevelyan o kadar yüksek sesle bağırıyorlardı ki dışarıdan duyulabiliyordu. Nyssa ve Brat koşarak merdivenlerden yukarı çıktılar ve duvara yaslanarak

Bir süre sonra Nyssa alkışlamaya başladı. Brat'e skor tutmasını ve tartışmanın galibinin kim olduğunu görmesini söyledi. En kötü sözleri söyleyen kişi kazandı. Claire'in ailesi hakkında aşağılayıcı bir yorum yapan Trevelyan'a Brat'le birlikte dört puan verdiler. Claire, Trevelyan'ın bir ailesi olmadığını, muhtemelen ailesi tarafından istenmediğini söyleyerek karşılık verdi. Trevelyan tepinerek odadan çıktığında Nyssa yüksek sesle bunun bir ölüm darbesi olduğunu ilan etti.

Claire sarı kanepeye oturmuş, az önce Trevelyan'la aralarında geçenler karşısında şaşkına dönmüştü. Söylediği şeyleri söylemeye hiç niyeti yoktu. Ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kitapları yüzünden nasıl böyle şeyler söyleyebilmişti? Onun kitaplarını eleştirmeye hakkı yoktu. Ne biliyordu ki zaten? Bu sadece onun fikriydi. Bildiği tek şey, birçok okurunun en çok sevdiği şeyin onun ölçüleri olduğuydu.

Nyssa Claire'in yanına oturdu ve kolunu ona doladı. "Onun peşinden iyi olur. Yaralandığında yaralı bir hayvan gibi olur. Bunu kolay kolay atlatamayacaktır."

Claire, Nyssa'nın Trevelyan hakkında bu kadar çok şey bilmesinden, kendisinin, Claire'in bilmediği şeyleri bilmesinden hoşlanmıyordu. Ama Claire'in şu anda bunu düşünecek zamanı yoktu. "Sence nereye gitmiştir?"

"Eski yazlık eve," dedi Brat. "Oraya sık sık gider."

Claire başıyla onayladı. İşte onun bilmediklerini bilen başka biri daha vardı.

Claire kuleden çıktı ve yazlığa doğru uzun bir yürüyüşe başladı. En az iki mil vardı ve Trevelyan'ın çok hızlı yürüyeceğini biliyordu. Gücünü geri kazandığından beri, Claire ona yetişemeyene kadar hızı artmıştı.

Küçük evin ön verandasındaki bankta oturmuş, İskoçya'nın tepelerine doğru bakıyordu. "Ne istiyorsun?" dedi ona, sesinde öfke vardı.

Onun yanına oturdu ama ona dokunmadı. "Birbirimize çok kötü şeyler söyledik."

Cevap verme zahmetine girmede.

Claire onu çok derin bir şekilde incittiğini biliyordu ama bunu nasıl yaptığından emin değildi. Yazma konusunda bu kadar hassas mıydı? "Kitaplarını seviyorum," diye başladı. "Onları hep sevmişimdir. *Hepsini* seviyorum. Her bölümünü."

Ona neden bilmiyormuş gibi baktı. "Kitapların, hatırladın mı? Bu yüzden kavga etmiştik."

Tepelere doğru geriye baktı. "Öyle miydi? Belki de bazı ölçümleri dışarıda bırakmalıyım. Belki de iki kitap yazmalıyım, biri her şeyi bilmek isteyen insanlar için, diğeri de kitleler için. Kitleler için Nyssa ve diğr güzel kadınlar hakkında her şeyi anlatacağım."

Claire sert bir tavırla, "Bence dünya o kitap olmadan da yaşayabilir," dedi. Trevelyan pek ilgilenmeden, "Belki de öyle," dedi.

Claire bir süre sessizce onun yanında oturdu. Trevelyan'ın saatlerce konuşabildiğini ama aynı zamanda saatlerce sessiz kalabildiğini çoktan öğrenmişti. "Kitapların hakkında söylediklerim seni üzmediyse, bana neden kızgınsın?"

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Sana kızgın değilim. Senin kendi fikrin var, benim de kendi fikrim."

"Ama bana kızgınsın. Kuleden tepinerek çıktın ve buraya geldin. Bana öfkeliydin."

Trevelyan ona aklını kaçırmış gibi baktı ve Claire erkeklerin tarihi yeniden yazmasıyla ilgili ilk deneyimini yaşadı. "Ben öyle bir şey yapmadım. Sadece biraz hava almak istedim."

Claire ona bağırarak istedi ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Bir sonraki an adamın kendisinden bir şey sakladığını fark etti. Onun bilmesini istemediği bir şey vardı. "Bana söylemediğin şey ne?" diye sordu usulca.

Trevelyan ayağa kalktı ve verandanın kenarına doğru yürüdü. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Sana hayatım hakkında hiç kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlattım."

"Bu doğru olabilir, ama bana sadece Kaptan Baker'dan bahsettiniz. O doğmadan önceki hayatınızdan hiç bahsetmediniz. Nerede büyüdün? Harry ile akrabalığınız nedir?"

"Üşümeye başladım. Sanırım geri dönmeliyiz." Dönüp ona baktı, kirpiklerini indirdi ve ona şehvet dolu bir bakış attı. "Ya da belki burada kalmayı tercih edersiniz? Yazlığa gidebiliriz ve-"

"Bana vücudunu veriyorsun ama sırlarını vermiyorsun. Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun ama bana kendin hakkında hiçbir şey söylemiyorsun. Benimle özel hiçbir şey paylaşmıyorsun."

"Elimden gelen her şeyi sizinle paylaşıyorum."

"Benimle *istediğin* her şeyi paylaşabilirsin." Topuklarının üzerinde döndü ve ondan uzaklaştı.

Yazlık evden sadece birkaç adım uzaktayken onu yakaladı. "Benimle kal," dedi. "Sakın gitme."

O gözlere, o okunamayan gözlere baktı ve arkalarında ne olduğunu merak etti. Ondan uzaklaşmak istedi ama ona ihtiyacı olduğunu hissetti. Ona yaslandı ve o da onu kendine yakın tuttu. "Tamam, kalacağım."

Başının üstünü öptü ve çok uzun bir süre ona sarılmaya devam etti. "Kitaplarımdaki bazı ölçüleri atlamam gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Neden onlara kalemle dokunmama izin vermiyorsun?" "Onları düzenlemene izin mi vereyim? Sen mi? Sadece bir çocuk mu?"

Kuleye dönerken yol boyunca tartıştılar. Claire Trevelyan'la tartıştı ama onun söylediklerinin yarısının kendisini kızdırmak için olduğunu anladı. Yine de daha önce tartıştıklarında, söylediği bir şey onu ciddi şekilde üzmüştü.

Birlikte geçirdikleri dört gün boyunca yaşadıkları tek tartışma buydu. Geri kalan zamanlarını sevişerek ve Brat ve Nyssa'yla uğraşarak geçirmişlerdi. Claire günlerini Trevelyan'la geçirmeyi kabul ettikten sonraki ilk sabah, genç ve güzel kadınla hiç vakit geçirmek istememişti. Ne de olsa hangi kadın kendisine Ay'ın İncisi denecek kadar güzel olan ve bütün bir şehrin erkekleri tarafından tapılan bir kadının yanında saatler geçirmek isterdi ki? Bu durum insanı kesinlikle rahatsız edebilirdi. Ama Nyssa'nın güzelliğinin yanı sıra, Claire hâlâ Nyssa'nın kendisi hakkında söylediği korkunç şeyleri, bir kurbağanın karın altı renginde olduğunu hatırlıyordu. Bir de Trevelyan'ın Nyssa'nın kaldırılabileceğinden daha fazla kadın olduğu hakkında söyledikleri vardı. Claire hayatta hiçbir şeyin onu Nyssa gibi yapamayacağına bahse girebilirdi.

Ama Claire Nyssa'nın kendisini hesaba katmamıştı. Nyssa'nın hayattaki amacı istediği zaman istediği şeyi yapmak gibi görünüyordu. Trevelyan, Peşanların rahibesi olarak tek sorumluluğunun eğlenmek olduğunu söylemişti ve Nyssa da öyle yapmıştı. Güldü, şarkı söyledi, dans etti. Trevelyan'a takıldı ve onu gülümsetti, sonra tam Claire odadan çıkmaya hazırlanırken Nyssa Claire'e takılmaya başladı. Nyssa, Trevelyan'ın ruh halini çok sinir bozucu bulup bulmadığını sordu, sonra Claire'in saçlarına hayran kaldı ve onun için tarayıp tarayamayacağını sordu. Saçını tarayan birine kızmak çok zordu. Nyssa Claire'in gür saçlarını örgüler halinde düzenledikten sonra üç mücevherli tarağı taktı. Bundan sonra

Claire'i Trevelyan'ın yatak odasına götürdü ve kısa süre içinde ona işlemeli elbiselerinden birini giydirdi.

Nyssa, "Şimdi sıra yüzünde," dedi.

Claire itiraz etmeye başladı ama durmak istemeyecek kadar meraklıydı. Nyssa'nın sandığını açıp kömür gibi görünen bir parça siyah şey bulana kadar içini karıştırmasını hayranlıkla izledi. Nyssa Oman'a bir mangal getirtti, sonra da mangalı yaktı. Siyah madde yanarken Nyssa dumanın üzerine devrilmiş bir kâse tuttu. Birkaç dakika sonra kâsenin alt tarafında siyah bir kalıntı oluştu. Nyssa sandığından küçük bir fırça çıkardı. Nyssa kâsedeki kalıntıya tükürüp fırçayı macun yapmak için kullandığında Claire ısırarak itiraz etmek zorunda kaldı. Sonraki bir dakika içinde Nyssa siyah macunu hızla ve ustalıkla Claire'in göz kapaklarına ve kirpiklerine sürdü. Ardından Nyssa Claire'in yüzüne pudra ve allık sürdü, Claire'in dudaklarında daha fazla allık kullandı. İşi bittiğinde Claire'e küçük bir ayna uzattı.

Claire sirkteki bir palyaço gibi görüneceğinden emindi ama öyle olmadı. Nyssa kozmetik uygulama konusunda uzmandı. Claire hiç bu kadar iyi görünmediğini biliyordu. Yazı odasına doğru baktı.

"Ona git," dedi Nyssa. "Bundan hoşlanacaktır."

Claire utangaç bir tavırla Trevelyan'ın beş numaralı masada oturduğu yazı odasına gitti. Başka bir yerde aktif olarak çalışmadığı zamanlarda, masalarından birinde yazıyordu.

Claire birkaç dakika onun yanında durdu ve adam ona bakmadan önce üç kez boğazını temizlemek zorunda kaldı. Ona baktığında, onu inceledi, sonra çenesini eline aldı ve yüzünü bir o yana bir bu yana çevirdi. Nyssa'ya Peşan dilinde bir şeyler söyledi, sonra Claire'i öptü ve yazmaya geri döndü.

Claire Nyssa'nın yanına dönerken biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. "Ne dedi?" diye fısıldadı.

"Senin zaten mükemmel olduğunu ve benim geliştirmeye ihtiyacım olabileceğini söyledi, ama senin yoktu."

Claire sevinçle gülümsedi, sonra Trevelyan'a döndü ve onu derin derin öptü. Trevelyan bu duruma şaşırılmıştı, çünkü Nyssa'ya söylediği şey aslında kozmetik uygulamasının üzerinde çalışılması gerektiği, elini çok ağır kullandığı yönündeydi.

Nyssa Claire'i giydirdikten sonra, Claire'in Amerikan kıyafetlerini giyip giyemeyeceğini sordu. Nyssa'nın küçük göğüsleri elbisenin üstünü doldurmak için hiçbir şey yapmadı.

Bu yüzden Claire, Trevelyan'ın çoraplarından birkaç çift alıp elbisenin göğsüne doladı.

Nyssa, her iki kadına da büyük hayranlık duyan Trevelyan ve Oman'ın önünde mutluluk içinde kendini sergiledi.

Brat bu defile sırasında odaya girdi. Bu onun Nyssa'yı ilk yakından görüşüydü. Brat odaya girdiği andan itibaren hava gerginlikle doldu.

Nyssa'nın güzel yüzü, giydiği tuhaf elbiseden duyduğu memnuniyetle değişti. Sahte göğsüne hayran hayran bakmayı bıraktı ve Brat'e baktı. Claire, Nyssa'nın daha önce güzellik konusunda kendisine rakip olabilecek başka bir kadın görmediğini hemen anlamıştı. Ama Brat kesinlikle bir rakipti. Nyssa'nın bakışları koyu renk gözleri ve saçlarıyla karanlıkken, Brat'in güzelliği solgundu. Brat'in açık kahverengi saçları, mavi gözleri, pembe dudakları ve fildişi renginde bir teni vardı.

Claire Trevelyan'a baktı ve onun sandalyesinde arkasına yaslanarak iki genç kadını büyük bir ilgiyle izlediğini gördü. Yüzünde bu konuda yazacağı ifade vardı.

İlk hareket eden Brat oldu. Nyssa'ya doğru yürüdü, gözlerinin içine baktı, çünkü Nyssa küçüktü ve Brat on dört yaşında olmasına rağmen henüz yetişkin boyuna ulaşmamıştı, sonra Brat yumruğunu iki katına çıkardı ve Nyssa'nın suratına bir yumruk indirdi. Nyssa yere yığıldı.

"Velet!" Claire, Nyssa'ya sanki ezeli düşmanıymış gibi bakan kız kardeşine bağırdı. Claire kalkmasına yardım etmek için Nyssa'nın yanına gitti ve bunu yaparken Trevelyan'a baktı. "Bana yardım et," diye emretti ama Trevelyan gülümseyerek oturdu, belli ki sahneden büyülenmişti.

Claire, Nyssa'nın ayağa kalkmasına yardım ederken, "Çok özür dilerim," diye söze başladı. "Sarah Ann, derhal özür dilemeni talep ediyorum."

Brat olduğu yerde duruyordu, yüzü sert ve hareketsizdi.

Nyssa ayağa kalktığında Claire kız kardeşinin yanına gitti. "Ya özür dilersen -ve kendini açıklarsın- ya da sana üzüleceğin bir şey veririm."

Arkalarından Nyssa'nın kahkahaları yükseldi ve Claire dönüp onlara baktı Onu.

"daha güzel bir kadınla aynı odada hiç bulunmadı."

Nyssa dedi ki.

Brat tek kelime etmedi, sadece Nyssa'ya bakmaya devam etti.

Claire sanki ondan yardım istiyormuş gibi Trevelyan'a baktı.

Trevelyan omuz silkti. "Senin paran var, kız kardeşinin de güzelliği. Hiç senden daha zengin bir varisle karşılaştın mı?"

Claire ona delirmiş gibi baktı. "Bunun parayla ne ilgisi var? Kız kardeşim az önce birine vurdu ve-"

Başka bir şey söylemedi çünkü Nyssa onun geçti ve elini Brat'e uzattı. "Kız kardeşinin yüzünü yaptığım gibi senin yüzünü de yapacağım," dedi Nyssa yumuşak bir sesle. "Gözlerinin renginde mavi bir cübbem ve üzerlerine küçük aynalar dikilmiş ipek ayakkabılarım var."

Brat birkaç dakika olduğu yerde durdu, sonra çenesi hala sabit bir şekilde Nyssa'yı yatak odasına kadar takip etti.

O ilk bölümden sonra Nyssa ve Brat ayrılmaz ikili oldular. Birbirlerinden hoşlandıklarından değil, birbirlerine nazik bir söz söylediklerinden de değil. Sanki her biri diğerinin gözünün önünden ayrılmasına izin vermeye cesaret edemiyordu. Claire, Nyssa'nın bu oyunla eğlendiğini ama Brat'in son derece ciddi olduğunu düşünüyordu.

Brat'in Nyssa'ya karşı gösterdiği düşmanlık ilk başta Claire'i rahatsız etti ama Trevelyan omuz silkti. "Nyssa'yı eğlendiriyor, o yüzden sorun yok." Claire onun bu cevabını, Nyssa ile Brat arasında neler olup bittiğini anladığından daha fazla anlamamıştı. Nyssa on dokuz yaşındaydı, Claire'le aynı yaşıydı ama genç Peşan kadını çok daha genç davranıyordu. sorumluluk düşüncesi onu öldürecekmiş gibi davranıyordu. Claire'e sadece eğlenmek istediğini ve hayatta yapmayı planladığı tek şeyin bu olduğunu söylemişti.

Bir keresinde Claire Trevelyan'la Nyssa'nın geleceği hakkında konuşmaya çalışmış ama Trevelyan bu konuyu tartışmak istememişti. Aslında tüm bu kavram onu kızdırmış görünüyordu. "O senin gibi değil," diye yarı yarıya bağırdı ona. "Başka ülkelerin farklı yöntemleri olduğunu anlayamıyor musun? Amerika'nın İngiltere'den, İngiltere'nin de İskoçya'dan farklı olduğundan yakınıyorsun. Ama dünyanın geri kalanının ne kadar farklı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Claire onda böyle bir öfkeye neden olacak ne söylediğini bilmiyordu ama bu öfke onun hakkında anlamadığı şeylerin en küçüğüydü. Bazen ona sevgiyle bakıyor, bazen de kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi bakıyordu. Yazarken neredeyse korkutucu bir konsantrasyon yeteneğine sahipti. Brat ve Nyssa birbirlerine bağırırlardı ama Trevelyan onların ortasında oturur ve hiçbir şey duymamış gibi görünürdü. Bir keresinde, Brat ve Nyssa özellikle güzel bir kırmızı elbise için kavga etmeye başladıklarında, Claire iki kadın arasında pazarlık yapabilmesi için Trevelyan'ı yazmayı bırakması için sarsmak zorunda kalmıştı. Trevelyan kaşlarını çatı, bakmadı

ve dedi ki, "Bunu ikiye böldüklerinde pişman olacaklar. Benim onlara öğretebileceğimden daha fazlasını öğrenecekler." Ne yazık ki haklıydı.

Dördüncü günün sabahında Umman Claire'e bir mektup verdi. Köpüklü bir ata binmiş bir adamın ona getirdiğini söyledi. Trevelyan büyük bir ilgiyle ona bakmak için yazdıklarına döndü. Claire mektubu almak için uzandığında kalbinin hızla çarptığını fark etti. Harry onun Trevelyan'la ne yaptığını duymuş muydu? Mektup ondan mı geliyordu?

"Galler Prensi'nden," dedi. Nyssa ve Brat yatak odasından çıkıp Claire'in mektubu açışını izlediler. Claire mektubu hızla okuduktan sonra Trevelyan'a baktı. "Galler Prensi MacTarvit viskisi için kraliyet emri çıkarmış."

"Viskiyi *tutuklamak* mı istiyor?" Brat sordu.

Claire gülümsedi. "Hayır, prens bunun şimdiye kadar içtiği en iyi viski olduğunu ve tüm dünyanın bunu bilmesini istediğini söylüyor." Claire gözlerini Trevelyan'a kilitledi. "Artık onu topraklarından atamaz. Prens viskiyi istiyorsa olmaz."

Trevelyan uzun bir süre Claire'e baktı. Claire onun ne düşündüğünü anlayamadı. "Bundan hoşlanmayacak," dedi sonunda. "Onun hayatına çok fazla müdahale ediyorsun."

Claire ondan yüz çevirdi, çünkü söylediklerinde ve söyleme biçiminde onu korkutan bir şey vardı. "Gidip Angus MacTarvit'e söyleyelim mi?"

"Evet, lütfen," dedi Nyssa. "Şimdi gitmeliyiz ve sen de yaptığın her şeyi açıklamalısın."

Trevelyan Oman'a başıyla selam verdi ve otuz dakika sonra grup MacArran arabalarından birine doluştu. Garip bir insan topluluğuydular. Trevelyan, artık laird'in ekosesi olduğunu bildiği ve ona giymemesi gerektiğini tekrar söylediği ekoseyi giyiyordu. Trevelyan, Harry'nin kiltinin ona çok kısa geleceğini söylemişti, Claire'in bu küçümseyici tavrı dikkatinden . Nyssa, elmas deseniyle yoğun bir şekilde işlenmiş altın kahverengi bir cübbenin içinde ıslıl ıslıldı. Brat, düşmanı/arkadaşı tarafından geride bırakılmamak için mavi bir cübbe giymişti ve saçlarında çiçekler vardı. Oman, elbette, daha tuhaf görünemezdi. Sadece Claire sade kırmızı yün elbisesiyle "normaldi".

Arabadaki gruba, çiftlik sahiplerinin onları başka bir gezegenden gelen insanlar olarak görecekerinden korktuğu için baktığının farkında değildi.

Nyssa, Trevelyan'a Peşan dilinde bir şeyler söyledi ve o da gülümsedi.

Claire Nyssa'ya baktı. "Çevir lütfen."

Trevelyan cevap verdi çünkü Nyssa dönüp pencereden dışarı bakmıştı. "Hepimizin içinde, arkadaki mekanizmanın seni en tuhaf görünen kişi yaptığını söyledi."

"Benim telaşım!" Claire öfkeyle konuştu. "Şunu bilmeni isterim ki-" Durdu çünkü arabadaki herkes gülümsüyordu ve Claire de gülmeye başladı. Trevelyan'a sırtıttı. "En azından bugün George Washington gibi giyinmemişsin."

Trevelyan ona gülümsedi.

Angus'un evinden henüz bir mil uzaktayken araba yolu bitti ve yürümek zorunda kaldılar. Angus onları tepenin başında karşıladı, silahı hiçbir yerde görünmüyordu. Arkasında bir düzine kadar çiftçi vardı. Sanki arabayı çok uzaklardan görmüşler ve yolcuları karşılamaya gelmişlerdi. Çiftlik sahipleri, ısıltılı, ipek giysili grubun tepeye doğru yürüyüşünü izlerken nutku tutulmuştu.

Daha önce söyleyecek söz bulamayan Angus, Brat'ten Nyssa'ya, sonra tekrar Brat'e baktı. Her bakışında gözleri daha da büyüyordu.

Trevelyan Claire'e baktı, duygularının incinmek üzere olduğunu gördü, sonra Angus'un kalın kolunu tuttu ve onu kulübeye doğru itti. "İçeri gel ihtiyar. Claire'in sana söyleyecekleri var."

Üçü birlikte kulübeye girdiler. Claire tek sandalyeye oturdu, Trevelyan bir tabure aldı ve Angus her birine viskisinden birer bardak doldururken sabırla beklediler. Servis yapıldıktan ve Angus oturduktan sonra konuştu. "Sizi buraya getiren nedir?"

Claire, "Bu," dedi ve mektubu Angus'a uzattı.

Aldı, baktı ama mektubu anlamamış gibi görünüyordu.

Claire onun okuyamadığını fark etti.

Claire, "Galler Prensi viskiniz için kraliyet emri çıkardı," dedi.

Angus sanki bir açıklama bekliyormuş gibi Trevelyan'a döndü.

"Geçenlerde Edinburgh'a gittik ve prens Balmoral'da kraliçeyi ziyaret ediyordu. Claire ona viskinizden bir şişe gönderdi ve çok beğendi."

Angus kaşlarını çatı ve Claire'e baktı. Claire onun hâlâ anlamadığını görebiliyordu. "Şu anda bir prens tarafından korunuyorsun, bir gün kral olacak bir adam. Kimsenin seni viski yapmaktan alıkoymasına izin vermeyecek, bir düşesin bile. Dünyanın her yerinden insanlar viskini satın almak isteyecek. Özellikle de Amerikalılar. Amerikalılar İskoç olan her şeye bayılır. Sen de

Zengin Amerikalılar buraya gelip sizinle fiyat pazarlığı yapacaklar. İsterseniz onlardan binlerce dolar talep edebilirsiniz. Amerikalılar fazla ödemeye bayılırlar, böylece arkadaşlarına sahip oldukları şeyin ne kadar pahalı olduğu konusunda övünebilirler."

Angus Trevelyan'a baktı.

"Ne yazık ki söylediği her şey doğru." Claire yüzünü Trevelyan'a çevirdi.

Claire, Angus'un kendisine söylenenlerden dolayı üzgün olduğunu görebiliyordu. Angus ayağa kalktı ve bir an için onlara sırtını döndü. Konuşmaya başladığında sesi pek istikrarlı değildi. "Eski usulleri her zaman sevmişimdir. Ailem her zaman eski yöntemlere bağlı kalmıştır."

Claire nefesini içine çekti. "Arama emrini kabul etmek zorunda değilsiniz. Daha önce bunu reddeden biri oldu mu bilmiyorum ama eminim yapılabilir. İstersen olduğun gibi kalabilirsin."

Angus öfkeli bir yüz ifadesiyle ona döndü. "Reddetmek mi? Sana aptal gibi mi görünüyorum? Aptal mı? Yaşlılığımı bu evde donarak geçirmek istediğimi mi sanıyorsun? Çocuklarım gitti çünkü onlara göre bir iş yoktu. Viskimi kasabada satmaya çalıştım ama o-" Başını Bramley'e doğru salladı. "Arabalarım saldırı ve şişeleri kırdı."

Claire'e sıırıttı. "Bazı eski yöntemler iyidir. Beni eteğimden çıkaramayacaksınız ama çalıntı sığır eti yemeden de yapabilirim. Satın almak isterim..." Başını kaldırdı. "Kışın portakal yemeyi severim."

Taburesine oturdu ve bir süre yere baktı. "Eğer iş olursa, belki ailem eve dönebilir. Dört oğlum var, hepsi de iyi ve güçlü çocuklar. Şu anda Amerika'dalar ve ikisinin karısı var." Angus başını kaldırıp Claire'e baktı ve Claire onun gözlerinde yaşlar olduğunu görebiliyordu. "Oğullarımdan birinin bir çocuğu var. Onu hiç görmedim ve göreceğimi de hiç düşünmemiştim."

Claire Angus'a baktı, kendini ağlayacak gibi hissediyordu, sonra Trevelyan'a baktı. Trevelyan büyük bir dikkatle onu izliyordu ve Claire de ona baktığında gözlerini kaçırmadı. Bir süre sonra Trevelyan ayağa kalktı, Claire'e elini uzattı ve kapıya doğru ilerledi. Angus onların gittiğini fark etmemiş gibiydi.

Claire hâlâ Trevelyan'ın elini tutarak onu dışarı kadar takip etti. Kulübenin yanından gayda sesleri geliyordu ve Claire o yöne doğru gitmeye başladı ama Trevelyan onu ormana doğru çekti. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu ama Trevelyan cevap vermedi.

Ormanda saklandıklarında ona döndü, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu daha önce hiç öpmediği bir şekilde öptü. Öptü.

Bu bir tutku öpücüğü değildi, bu aşk öpücüğüydü, diye düşündü.

Yüzünü hâlâ ellerinin arasında tutan adam ondan uzaklaştı ve sanki yüz hatlarını ezberliyormuş gibi sadece ona baktı.

Trevelyan, "Onun için yaptığın çok nazık bir şeydi," diye fısıldadı.

Nedense Claire bu iltifattan utanmıştı. "Herkesin yapacağından daha fazlasını yapmadım. Ona gönderirsem belki prens viskiyi dener düşünmüştüm. Onunla Londra'da tanıştığımda benden hoşlandığını düşünmüştüm."

Trevelyan hâlâ garip bir şekilde ona bakıyordu ama sonra gülümsedi. "Sanırım Nyssa bir parti düzenliyor. Gidip onun dansını izleyelim mi?"

Claire yaşadığı sürece Angus'a kraliyet izninden bahsettiği günkü gibi bir günü asla yaşayamayacağını biliyordu. Angus büyük viski fiçileri açtı ve tek kuruş almadan herkese dağıttı.

Trevelyan nefesinin altından Claire'e, "Dünyanın sonu yaklaşıyor," dedi.

Claire Angus'u ilk ziyaret ettiğinde dansları öğrenmeye çalışmıştı ama bugün dans edenler Nyssa ve Brat'ti. Claire bu iki güzel genç kadının ne kadar iyi dans ettiklerini görünce bir adım geri çekilip onları izledi. Ayakları yere serilmiş kılıçların üzerinde hafifçe sekiyordu.

Brat cübbesine takılıp düşünce Nyssa İskoçlar gibi giysiler istediklerini söyledi. Kadınlardan biri ona uzun, ev dokuması bir etek önerdi, ancak Nyssa oğlanlardan birini işaret ederek giymek istediğinin bu olduğunu söyledi. Bazıları ona kadınların kısa etek giyemeyeceğini söyledi ama Trevelyan araya girerek Nyssa'nın ne isterse giyebileceğini söyledi. Angus koyu MacTarvit ekosesinden iki kilt getirdi. İskoç etekleri sanki yıllardır bir kenarda duruyormuş ve yaşlı adam için çok şey ifade ediyormuş görünüyordu. Nyssa eteklerden birini aldı ve Angus'un yıpranmış yanağını öptü. Brat de onu geride bırakmamak için diğer yanağını öptü.

Angus birkaç eksik dişini göstererek gülümsedi.

Genç ve güzel kadınlar Angus'un evinin içinden bacakları açık, etekleriyle yeniden çıktıklarında, kadınlardan onaylamayan bakışlar, erkeklerden de alaycı bakışlar geldi. Trevelyan Brat ve Nyssa'nın yanına gitti, ikisine de kolunu uzattı ve kavalcılarının yanına kadar eşlik etti. Tüm onaylamayan bakışlar ve bakışlar durdu. Müzik tekrar çalmaya başladığında Claire'e doğru yürüdü.

"Sanki senin sözün kanunmuş gibi," dedi ona bakarak. "Siz olmadığını söyleyene kadar kızların etek giymesi gerektiğini düşünmediler."

Ve siz kızlara eşlik ettiğinizde, çiftlik sahipleri onay verdi."

Trevelyan omuz silkti ve başka tarafa baktı. "İyi dansçılar, değil mi?"

Claire ondan hiçbir cevap alamayacağını biliyordu. Bir kenarda durdu ve adamın insanların arasında dolaşıp onlarla konuşmasını izledi. Çoğunu ismiyle tanıyor gibiydi ve akrabalarını evlerini sordu.

Öğle vakti Claire, Trevelyan'ı iki genç çocukla konuşurken gördü, sonra da çocukların Bramley'e doğru tepelerden aşağıya doğru koştuklarını gördü.

"Nereye gidiyorlar?" diye sordu Trevelyan'a ama Trevelyan onu çenesinin altından dürterek bunun bir sürpriz olduğunu söyledi.

Gün batımına kadar sürprizin ne olduğunu öğrenemedi. Trevelyan yüzden fazla çiftlik sahibinin Bramley'de beslenmesini ayarlamıştı ve Brat'in arkadaşı Cammy'nin tiyatrosunda bir oyun izlemeye davet edilmişlerdi.

Trevelyan, Bramley'den bir seyisin getirdiği ata bindi ve Claire'e elini uzatarak onu önündeki eyere kaldırdı.

Adamın karşısına oturduğunda, onun gücünü hissederek arkasına yaslandı. Atını yakaladıktan sonra bayıldığında yaşlı olduğunu düşündüğü adamın bu olduğuna inanmak zordu.

Trevelyan onunla birlikte, Bramley'e doğru yürüyen birçok insandan uzakta, ormanın içinden geçti.

Claire, "Buradaki varlığınızın bir sır olarak kalmaya devam edeceğini sanmıyorum," dedi.

"Hayır."

Onun daha fazlasını söylemesini bekliyordu ama söylemedi ve kadın da onu zorlamadı. Ona istediğinden fazlasını söylemeyecekti.

"Bazen mükemmel mutluluk anları olduğunu hissediyor musunuz?" diye sordu. "Hiç bitmesini istemediğiniz zamanlar oluyor mu?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Her zaman ne görmek isterim."

Karanlıkta gülümsedi ve ona yaslanırken sessizdi.

Şu anda gelecek hakkında düşünmek istemiyordu.

Karanlık İskoç kırsalında o kadar yavaş ilerliyorlardı ki, evin doğu kanadının kapısına çiftlik sahipleriyle aynı anda ulaştılar. İçeride Claire'in daha önce hiç görmediği bir oturma odasında masalar buldular.

Camelot J. Montgomery yemekle dolmadan önce heyecandan kendinden geçmişti. Oyunları için bir seyircisi olacaktı.

Claire kapının girişinde durup insanların masalara ve yiyeceklere yaklaşmasını izledi.

"İstediğin bu değil miydi?" Trevelyan ona sordu. "Düşes olduğunuzda yapmayı planladığınız şey bu değil mi? Bu eşitlik siz Amerikalıların inandığı gibi bir şey değil mi?"

"Sanırım öyle." Başını kaldırıp ona baktı, yüzünde endişe okunuyordu. "Harry'nin annesi bunu duyunca ne yapacak?"

Trevelyan omuz silkti. "Daha önce yapmadığı hiçbir şeyi yapmayacaktır. Şimdi endişelenmeyi bırak ve gelip yemeğini ye."

Claire onun kendisini odaya götürmesine izin verdi. Endişelerini kendine saklamaya çalışıyordu ama o kadını ve neler yapabileceğini düşünmeden edemiyordu.

İnsanlar yemeklerini yedikten sonra Cammy'nin küçük tiyatrosuna girdiler. İnsanların sadece yarısı için koltuk vardı, ama diğerleri duvarlar boyunca durdu ve yaldızlı çevreye hayranlıkla baktı. Perde açıldığında Claire bir oyunun tuhaf bir versiyonunu izleyeceğini düşündü ama onun yerine Nyssa'yı sahnede tek başına gördü.

Nyssa mücevherlerle parıldayan ağır kırmızı bir cübbe içinde güzelce giyinmişti. Perdenin arkasında bir flüt ürkütücü bir melodi çalmaya başladı.

Yanında duran Claire, Trevelyan'ın sertleştiğini hissedebiliyordu. Ona baktığında gözleri kocaman açılmıştı ve neredeyse kızgın görünüyordu. "Ne?" Claire fısıldadı.

Trevelyan ondan uzağa baktı, yüzünü görmemesi için sakladı, ama bir şeyin onu çok üzdüğü izlenimine kapıldı. "Söyle bana sorun ne?" diye fısıldadı. "Flütü kim çalıyor?"

Trevelyan yavaşça ona doğru döndü, sonra onu kendine doğru çekti, sırtı önüne dönüktü. "İzle," dedi ve sesi boğuktu. "Dans edecek. Büyük anlamlar taşıyan kadim bir dans bu."

"Bu ne anlama geliyor?" Claire adamın yüzünü görebilmek için dönmeye çalışarak sordu ama adam dönmesine izin vermedi.

Dudaklarını kızın kulağına yaklaştırdı. "Bu kutsal bir ölüm dansıdır. Tüm genç rahibelere bu dans öğretilir."

Claire sahnedeki Nyssa'ya baktı. Nyssa ağır cübbesini çıkarmış, altında ince, tül gibi bir giysi vardı ve bu giysi onu zar zor gizliyordu

kıvrak, altın tenli vücudu. Nyssa'nın giysileri kışkırtıcı ve hatta uygunsuz olsa da seyircilerden çıt çıkmıyordu. Herkes komediden çok uzak bir şey izlediğinin farkında gibiydi.

Nyssa'nın dansı, eğer buna dans denebilirse, yavaş ve güzel hareketlerden oluşuyordu; kendiliğinden olmayan, üzerinde çalışılmış ve mükemmel hareketler. Uzun, yavaş flüt müziğine hassasiyetle eşlik ediyordu, zarif, küçük yüzü tamamen vakurdu.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Claire ve Trevelyan'dan uzaklaşmaya çalıştı ama Trevelyan onu sıkıca tuttu.

"Nyssa dinine tüm kalbi ve ruhuyla inanıyor," diye fısıldadı.

Claire dansı izlemeye devam etti ama tüyleri diken diken olmuştu ve sonunda Nyssa yavaşça ve zarif bir şekilde ölüme benzer bir pozda yere düştüğünde seyircilerden kimse kıpırdamadı. Nyssa uzun süre olduğu yerde kaldı ve seyirciler de onun hareketsizliğini yansıttı. Sonra Brat perdelerin arkasından koşarak Nyssa'yı yakaladı ve kollarının arasına aldı.

Nyssa gözlerini açtı ve kahkahası seyircilerin arasında çınladı. Bunun üzerine insanlar alkışlamaya başladı.

Claire Trevelyan'a dönmeye çalıştı ama Trevelyan onu tuttu. "İzle," dedi ve birkaç dakika içinde flüt yeniden başladı, ancak bu kez melodi hızlı ve heyecan vericiydi. Nyssa gülümseyerek Brat'i itti ve tekrar dans etmeye başladı, ancak bu kez dansın ölümlle ilgili olmadığı açıktı.

"Peki bu dans neyin kutlaması?" Claire sesinde alaycı bir tonla konuştu.

Trevelyan, Nyssa'nın dalgalanmalarını görünce alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başlayan seyircilerin gürültüsü üzerine, "Üreme," diye cevap verdi.

Claire dönüp Trevelyan'a baktı ve onun da Nyssa'yı en az diğer erkekler kadar zevkle izlediğini gördü. "Biraz hava almam lazım," dedi ve Trevelyan'ın onu duyması için iki kez tekrarlamak zorunda kaldı. Trevelyan ona bilerek gülümsedi, sonra elini tuttu ve onu dışarıya, serin gece havasına doğru götürdü.

Onu evin kenarına çekti ve karanlıkta öpmeye başladı.

"Bu benim için mi yoksa Nyssa için mi?" diye sordu nefesini toplayabildiğinde.

"Umurunda mı?"

Güldü. "Pek sayılmaz." Ellerini onun saçlarına koydu ve öpücüklerine karşılık verdi.

Bir ara gözlerini açtığında Oman'ın arkalarında durduğunu gördü. Sanki izlemek istemiyormuş ama izlemek zorundaymış gibi ağır ağır kapanan gözlerini yarıya kadar indirmiş, sessizce duruyordu. Claire, Trevelyan'ın saçlarını çekti. Trevelyan onu öpmeyi bırakmadı ama Oman'a başka bir dilde alçak sesle bir şeyler söyledi.

Oman cevap verdi, sonra karanlığın içinde kayboldu.

"Ne dedi?" Claire sordu. Trevelyan şimdi onun boynunu öpüyordu ve çok net düşünemiyordu. Trevelyan öpmeye devam etti.

"Oman ne dedi?" diye tekrar sordu.

Trevelyan cevap verebilecek kadar ondan uzaklaştı. "Harry döndü," dedi ve sonra tekrar boğazını öpmeye başladı.

Sanki biri üzerine soğuk su sıçratmış gibiydi. Trevelyan'dan uzaklaştı ve ona baktı. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Şimdi konuşmamayı tercih ederim," diye mırıldandı ve onu tekrar öpmek için öne eğildi. Kız yanıt vermeyince, "Hadi bahçeye çıkalım," dedi. Elini tuttu ve onu ağaçların arasına doğru çekmeye başladı.

Claire onu takip etti, konuşabilmeleri için onları yalnız bıraktığını düşündü ama yalnız kaldıkları anda onu kendine çekti ve öpmeye başladı.

"Kes şunu!" diye bağırarak onu itti. Sonunda kız uzaklaştığında, adam parlak ay ışığında yüzünde şaşkın bir ifadeyle öylece duruyordu. "Hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın. Oman'ın ne dediğini duymadın mı?"

Trevelyan'ın yüzü değişti ve Claire onun kapalı ifadesini günlerdir görmediğini fark etti. Sanki bir perde inmişti ve ne onun ne de bir başkasının içini görmesine izin vermeyecekti. "Onu duydum."

Claire ona doğru bir adım attı ama o geri çekildi. Claire'in elleri yanına düştü. "Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"İnsanlar hayatta istediklerini yapmakta özgürdürler."

"Bu ne anlama geliyor? Bu okuduğunuz bir şey mi, yoksa yazdığınız bir şey mi?"

Bu

mu "Gerçek bu." Yüzü daha çok kapanıyor, ona kendisini daha az gösteriyordu.

Ellerini yüzüne kapattı. "Trevelyan, lütfen bunu yapma.

Lütfen beni dışarıda bırakma. Ben ne yapacağım? Ne yapacağız?"

ne yapacaksın?"

Cevap vermeyince ona baktı. Adam orada duruyordu, ona bakıyordu. Çok uzun boylu, çok karanlık ve ondan çok uzaktı. Onunla birlikte gülen Trevelyan değildi. Şimdi çocukluk fantezilerindeki Kaptan Baker'dı, ondan efsanevi bir figür kadar uzak bir adamdı.

Ellerini iki yanına koydu. "Ben de onlardan biriydim, değil mi? Bu son dört gün benim için her şeydi. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Seninle çok şey paylaştım. Hayır, ben seninle paylaştığımı *sanıyordum*. Seninle konuştuğum gibi konuşabileceğim kimsem olmadı. Seninle ne okuduğumu, ne düşündüğümü, ne umduğumu konuşabilirim. Seninle istediğim her şeyi yapabilirim ama senin için hiçbir şeydim."

Döndü ve uzaklaşmaya başladı ama adam kolundan yakaladı. "Neden benim için bir hiç olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

Öfkeyle ona döndü. "Oman sana Harry'nin döndüğünü söylüyor ve sen hiçbir şey söylemiyorsun. Ona geri dönmek zorunda olmam, seni ve son birkaç gündür yaşadıklarımızı terk etmek zorunda olmam umurunda değil. Benden istediğini aldın ve şimdi ben senin kitabında sadece bir bölümüm. Yoksa Amerikalı varisler bütün bölümleri alır mı? Belki de sadece senin Ay'ın İncisi gibi kadınlar tüm bölümleri hak ediyordur."

"Benden ne istiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Eğer bilmiyorsan, sana söyleyemem." Uzaklaşmaya başladı ama adam yine onu yakaladı.

Onun önünde duracak şekilde hareket etti. "Benden ne beklediğini söyle. Harry yerine benimle yaşamam için sana yalvarmamı mı istiyorsun? İstedığın bu mu? Düşes olma hayalinden vazgeçip benimle bir ormanın kıyısında bir kulübede yaşamamı istememi ister misin?"

Claire'in başı dönüyordu. Bir yanı Trevelyan'la gitmek, tüm hayatını onunla geçirmek istiyordu ama bir yanı da onunla geçirdiği son birkaç günün gerçek olmadığını. Onun hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Sorular soruyor ama cevap vermiyordu.

"Seni tanımıyorum," dedi ve sesinde acı vardı. "Sen beni herkesin tanıdığı kadar iyi tanıyorsun."

Öfkeli gözlerini onunkilere dikti. "Yatakta birlikte yaptıklarımızdan bahsetmediğimi anlamıyor musun? Ben aşktan bahsediyorum."

"Ben de öyle."

Claire döndü. Şimdi ağlamak istemiyordu.

Trevelyan ellerini kızın omuzlarına koydu ve kız yanağını onun eline sürttü. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Bana ne yapacağımı söyle."

Onu yüzüne doğru çevirdi ve gözlerinin içine baktı. "Kendi kararını kendin vermelisin. Bunu senin yerine ben yapamam. Hiç kimse bir başkasının hayatını yaşayamaz."

Duymak istediği şey bu değildi. Neden diğer erkekler gibi davranıp onu sevdiğini, onu istediğini söyleyemiyordu? Neden bir daha birbirlerine bakarlarsa onu ya da Harry'yi ya da ikisini birden öldüreceğini söyleyemiyordu?

"İstedğin bu mu?" dedi, sanki kız yüksek sesle konuşmuş gibi. "Seni atımın üzerinden atıp buradan götürmemi ister misin? Seni kaçırmamı ve bir sonraki yolculuğuma götürmemi ister misin? Eğer bunu yaparsam, benden nefret etmeye başlaman ne kadar sürer? İki yıl sonra kız kardeşinden, anne ve babanın büyükbabanın parasını son kuruşuna kadar harcadıklarını ve artık yoksul olduklarını söyleyen bir mektup aldığında mı benden nefret etmeye başlardın? Yoksa önce, bir keşif gezisine çıktığımda ve sen yokken ne yaptığımı hayal etmen için seni geride bıraktığımda mı benden nefret etmeye başlardın?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe.

Parmakları kadının omuzlarını ısırdı. "Beni seviyor musun?" diye sordu. "Beni mi? Kaptan Baker'ı değil, kitaplarını okuduğun için tanıdığını sandığın bir adamı değil, beni mi Trevelyan?"

Kadın tereddüt etti ve kadın tereddüt edince adam ondan uzaklaştı. "Elbette seni seviyorum. Seni sevmeseydim seninle yaptığım şeyleri yapamazdım. O şeyleri başka hiç kimseyle yapmadım. Seni sevmeseydim başkasıyla nişanlıyken seninle nasıl yatağa girebilirdim? Eğer ailem öğrenseydi, Harry öğrenseydi, bu onları çok incitirdi. Yapamazdım-"

Ona baktığında gözleri öfkeden kararmıştı. Burnu neredeyse onunkine değecek şekilde eğildi. "Yüzlerce kadınla yattım. Onlarla hayal bile edemeyeceğin şeyler yaptım ama hiçbirini seni sevdiğim gibi sevmedim."

Claire ondan bir adım uzaklaştı. Adamın yoğunluğu onu korkutuyordu ve gerçeği söyleme zamanının geldiğini biliyordu. "Bana seni sevip sevmediğimi soruyorsun. Seni sevip sevmediğimi nereden bileyim? Seni hiç tanımıyorum. Kendini benden saklıyorsun. Yüzbaşı Baker hakkında Trevelyan'dan daha çok şey biliyorum. Nerede?"

doğdun? Harry ile akrabalığınız nedir? Neden çiftçiler sana bu kadar saygılı davranıyor? Ne düşündüğünü, ne hissettiğini asla bilemiyorum. Beni sevdiğini söylüyorsun. Beni sevdiğini ne zamandır biliyorsun? Günlerdir mi? Haftalar mı?"

Ona baktı ve cevap vermeyi planlamadığını gördü. "Kendi kararımı kendim vermem gerektiğini söylüyorsun. Beni istediğine, seninle gelmemi, hayatımı seninle geçirmemi istediğine ben mi karar vereceğim? Bunu istediğini *nereden* bileceğim? Beni istediğini söylemedin. Bana hiçbir şey söylemedin. Hiçbir şey söylemedin! Bu kadar meraklı , Kaptan Baker olduğunuzu bileceğimden bile şüpheliyim. Bana söyleyeceğini sanmıyorum."

Konuştuğunda ne bakışları ne de sesi yumuşamıştı. "Kelimeler senin için çok mu önemli? Eğer istediğin kelimelerse, onları sana . Seni seviyorum. Seni başka hiçbir kadını sevmediğim kadar seviyorum. Belki de seni tanıdığımdan beri sevdiğimi düşünüyorum. Benimle gelmeni istiyorum. Şimdi. Bu gece. Buradan uzaklaş ve asla arkana bakma. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum. Dünyanın en kötü kocası olacağımdan eminim. Ben seyahat ederken seni yıllarca yalnız bırakacağım. Kötü ruh halleriyle lanetlendim. Bencil bir piçim ve seni çok ağlatacağımdan eminim. Diğer kadınlar hakkında sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Tek eşliliğin benim için imkansız olmasa da zor olacağını düşünüyorum ama deneyeceğim."

Claire biraz akli varsa şimdi kollarını ona dolayacağını ve onunla birlikte gideceğini biliyordu. Tam da onun önerdiği şeyi yapmak istiyordu: onunla birlikte atına binmek ve uzaklaşmak. MacArran topraklarına asla dönüp bakmayacaktı. Şimdiki hayatına da asla dönüp bakmayacaktı. Kaç kadın büyük, ünlü, dünyaca tanınmış Kaptan Frank Baker gibi bir adamın kendisine aşık olmasını sağlayabilecek şansa sahipti?

Ama Claire ona sarılmadı. Onunla birlikte giderse ailesine sırtını dönmüş olacaktı. Trevelyan'ın anne babasıyla alay ettiğini, onların değersiz bir çift olduğunu düşündüğünü biliyordu ama onlar onun ailesiydi. Belki sadece kendisiyle idare edebilirdi, ama o edebilir miydi? Trevelyan'ın da belirttiği gibi, kız kardeşini yoksulluk içinde bir hayata mahkûm edeceğini bile bile çekip gidebilir miydi?

Onu izleyen Trevelyan uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" diye seslendi ve onun önünde durmaya gitti. "Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Seninle gitmek istiyorum ama-"

"Eğer gitmek isteseydin, giderdin." Yüzü birden yumuşadı ve ona gülümsedi. "Genç dükünüz muhtemelen sizi bekliyordur. Ona gitseniz iyi olur."

Geriye doğru bir adım attı. "Harry'ye gitmem umurunda değil mi?"

"Başkalarının hayatını onlar için yaşamaya çalışmıyorum. Eğer kararını verirsen, senin için burada olacağım..." Eve doğru baktı. "Birkaç gün daha burada kalacağım. İyi geceler, Bayan Willoughby."

Bölüm Yirmi İki

Claire o gece ağlayarak uyudu ve sabahın erken saatlerine kadar derin bir uykuya dalamadı. Harry odasına gelmeseydi muhtemelen sabahı da uyuyarak geçirecekti. Bayan Rogers'ın yaralanmamış bacağı hâlâ alçıda olduğu ve kimse ona bacağının kırık olmadığını söylemeye yanaşmadığı için Claire yalnız kalmıştı. Odasına sık sık gelen Brat bile gelmiyordu. Claire, muhtemelen Nyssa, Trevelyan ve Oman'la birlikte, diye düşündü acı içinde. Claire yastığı başının üzerine koydu ve tekrar uyumaya çalıştı.

Saat onda, kapısının öfkeyle çalınması onu yarı uykusundan uyandırdı ama kapıya cevap verme zahmetine girmede. Orada kimin olduğu ya da onu kimin görmek istediği umurunda değildi.

Kapıya cevap vermek için yataktan kalkmadığında kapı açıldı. Claire kayıtsızca Harry'nin odasına girişini izledi. Kolları çiçeklerle ve büyük deri bir portföy ile doluydu.

Yakışıklı genç adamın görüntüsü Claire'i neşelendirmek için hiçbir şey yapmadı. Yatakta uzanmış, gözlerini kırıştırarak adama bakıyor, gülümsemiyor, aşık olması gereken adamı gördüğü için hiçbir mutluluk hissetmiyordu.

Harry bir süre ona baktıktan sonra elindeki yükü yatağın ayakucuna bıraktı ve perdeleri açmaya gitti. Claire odaya giren parlak ışığa gözlerini kırıştırarak baktı ve çarşafı üzerine çekme zahmetine girmeden doğrulup oturdu.

Harry yatağın yanına oturdu ve ona baktı. Onun ağladığını anlamak zor değildi. On dokuz yaşından çok daha yaşlı görünüyordu.

"Sana bir özür borçluyum," dedi.

Claire elini reddedici bir şekilde salladı. Konuşmak için ağzını açtı ama gözleri tekrar yaşlarla dolunca kapattı.

Harry ona bir mendil uzatmaya başladı, ama yatağın yanındaki masanın üzerinde duran mendil ıslaktı, bu yüzden uzun bir çekmeceli sandığa gitti ve temiz bir mendil yığını bulana kadar çılgınca çekmeceleri açmaya başladı. Ona bir tomar mendil uzattı ve Claire yüksek sesle burnunu sümkürdü.

"Özür dilemeye geldim," diye tekrarladı Harry, sonra Claire tekrar konuşmaya çalışınca elini kaldırdı.

Harry ellerini arkasına koydu ve odada volta atmaya başladı. "Senden uzakta biraz zaman geçirene kadar seni takdir ettiğimi sanmıyorum. Claire, aşkım, sana karşı dürüst olacağım. Seninle ilk tanıştığımda annem beni seni almam için Londra'ya göndermişti. Amerikalı bir mirasçının elde edilebileceğini duymuştu ve ailemde desteklenmesi gereken bir çatı ve insanlar vardı ve dürüst olmak gerekirse paraya ihtiyacımız vardı."

Volta atmayı bıraktı ve ona baktı. "Seni kazanmak oldukça kolaydı."

Claire bunun üzerine ağlamaya başladı. Onu kazanmak gerçekten de kolaydı. Tanıştığı her erkeğe aşık oluyor .

Harry yatağın kenarına oturdu ve onun elini kendi elinin içine aldı. "Bu işe senin paran için başladım ama yolun bir yerinde sana aşık oldum."

Bu Claire'in daha çok ağlamasına neden oldu ve Harry onun avucunu öptü.

"Geçen hafta buradan ayrıldığımda çok kızgındım. Benimle avlanmaktan hoşlanmadığını, benimle sadece... Neden benimle gittiğini anlayamadım. Ve sanırım bundan nefret ettiğini biliyordum. Döndüğümüzde hep çok mutsuz ve ıslak görünüyordun."

Harry ona gülümsedi. "Son birkaç gündür nerede olduğumu biliyor musun?"

Claire başını salladı ve tekrar burnunu sümkürdü. Elbette Trevelyan ona Harry'nin nerede olduğunu söylemişti ama ona inanıp inanmadığını bilmiyordu.

Harry sıırttı. "vedalaşıyordum." Bunun üzerine Claire başını kaldırdı ve ona baktı.

"Evet," dedi Harry. "Sana o kadar kızgındım ki, dürüst ve doğru bir kadınla, bana yalan söylemeyen ve bir şeyi sevmediği halde sevdiğini söylemeyen bir kadınla biraz zaman geçirebileceğimi düşündüm. Sana çok kızmıştım. Edinburgh'a vardığımda Olivia'ya gittim ve ona her şeyi anlattım."

Harry küçük bir kahkaha attı. "Livie'nin bana sarılıp ne kadar korkunç bir kadın olduğunu söyleyeceğini sanmıştım, ama ne yaptı biliyor musun?"

Claire başını salladı.

"Gülmeye başladı. Livie kadar çok gülen birini daha önce gördüğümü sanmıyorum. Elbisesini patlatacak sandım. İlk başta beni o kadar kızdırdı ki neredeyse gidiyordum ama sonra Livie 'Seni çok seviyor olmalı' dedi."

Harry'ye bakarken Claire'in gözleri büyüdü.

"Evet, o da böyle söyledi. Livie, benimle birlikte yağmur altında bir kıçta oturarak günlerini geçiren her kadının bana aşık olması gerektiğini söyledi."

İçini çekti. "Livie benimle hiç ava çıkmadı. Her neyse, Livie senin paran olsaydı ve istediği her erkeği satın alabilseydi Galler Prensi için yağmur altında oturmayacağını söyledi."

"Kulağa hoş geliyor," diyebildi Claire.

"Öyle. Ondan hoşlanacaksın. Yani, eğer onunla tanışabilseydin, ama sanırım tanışamazsın." Durdu ve ona baktı. "Claire, neden ağlıyorsun?"

Claire ona cevap vermeye başladı ama gözyaşları yeniden başladı.

Harry sandalyesinden kalktı ve tünellere açılan kapı olan büyük portrenin önünde durdu. "Bu Trevelyan, değil mi?"

Claire ona cevap vermedi ve Harry tekrar ona baktı. Claire ilk kez o yakışıklı yüzünde öfke gördü. "Cevaba ihtiyacım yok. *Bütün* kadınlar ona aşık oluyor. Yeryüzündeki her kadın. Nereye giderse gitsin, bütün kadınlar onu seviyor. Hepsi onunla uzaklara gitmek istiyor."

Yere baktı. "Onunla gidecek misin?" "Ben... Sanmıyorum."

Harry ona sert bir bakış attı. "Yine de , değil mi?"

Claire ona cevap veremedi. Trevelyan'la gitmek istiyor muydu? Kendini Trevelyan kadar alaycı bir adamın ellerine teslim etmek istiyor muydu? Onun kadar çok şey görmüş ve yapmış bir adamla yaşamak istiyor muydu? Onun kadar içine kapanık ve soğuk bir adam istiyor muydu?

Harry onun tereddüt ettiğini görünce yanına gitti, ellerini iki elinin arasına aldı ve öpmeye başladı. "Claire, bana seninle bir şansım olduğunu söyle. Lütfen bana henüz yarış dışı olmadığımı söyle. Senden benimle ava gelmeni istemeyeceğim. Senden yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmanı istemeyeceğim. Trevelyan gibi heyecan verici olmadığımı biliyorum ama sana onun sunamayacağı bazı şeyler sunabilirim."

Yataktan portföyü aldı. "Şuna bir bak. Edinburgh'dayken annenin tüm borçlarını ödedim. Bir sürü kıyafet sipariş etti. Parayı bulmak için bir Gainsborough tablosu satmak zorunda kaldım. Tablo yıllardır ailemdeydi ama senin için bir şey yapmaya değerdi. Ve burada, avukatlarıma parayı küçük kız kardeşin için güvence altına alan kağıtlar hazırlattım. Kimsenin onun parasını harcamasını engellemenin bir yolu. Ayrıca yeni bir vasiyetname hazırlattım. Buna göre, biz evlendikten sonra ve ben kız kardeşin evlenmeden önce ölürsem, Cotswolds'daki arazim ona kalacak. Araziyi ve tüm gelirini o alacak."

Claire kâğıtları eline aldı ama gözleri onları okuyamayacak kadar bulanıktı. "Ve şuna bakın. Ebeveynlerinize sınırlama getiren bir kâğıt. Harcama. Bu onlar için bir harçlık. Ben senin kocan olduğum sürece onlara her zaman bakılacak ama senin anaparana dokunamayacaklar."

Bir nefes aldı, sonra ona başka bir kâğıt uzattı. "Bu da harcamalarımı sınırlıyor. Evlendikten sonra paranın kontrolü sende olacak. Nasıl harcanacağı konusunda söz sahibi olacaksın. Çiftçilerin evleriyle ne istersen yapabilirsin. Senin için bir anlam ifade ettiklerini biliyorum. İstersen Bramley'i ve diğer mülklerimi bir Amerikan ticari girişimine dönüştürebilirsin."

Son kâğıtları da Claire'in kucağına bıraktı. "Claire, seni seviyorum. Trevelyan gibi olmadığımı biliyorum. Sana asla onun sunduğu heyecanı sunamayacağımı biliyorum ama sana ve ailene güvenli bir gelecek sunabilirim. Onlara bir yuva sunabilirim. Hepinize hayatınız boyunca bakacağım. Ve Claire, sana karşı iyi olacağım. Olabildiğim kadar iyi olacağım."

Claire büyük yatakta oturmuş, etrafı bir sürü kâğıtla çevriliydi ve onlara bakıyordu. İsteddiği şey buydu. Kendisi ve ailesi için sevgi ve güvenlik istemişti ve burada bunlar bolca vardı.

Tekrar adama baktı ve adam ona gülümsedi, sonra çiçekleri alıp ona uzattı. Sarı güllerdi, en sevdiği.

Öne doğru eğildi ve onun nemli yanağını öptü. "Claire, Trevelyan kadar heyecan verici, iyi okumuş ya da kahraman olmayabilirim. Hayatımda fazla bir şey yapmadım ve sadece sıradan şeyler gördüm ama sanırım sana ondan daha iyi bir koca olacağımı söyleyebilirim. Bende onun öfkesi yok." Harry gülümsedi. "Sanırım birlikte yaşamanın ondan daha kolay olacağını söyleyebilirim."

Onun elini tekrar öptü. "Lütfen bana bir şans daha vermeyecek misin? Bu sefer o kadar aptal olmayacağım."

Claire ona zayıf bir gülümseme verdi ve gerçek şu ki, bu konuda gerçekten başka seçeneği olmadığını biliyordu. Ailesini terk edemezdi. Trevelyan'la kaçıp ailesine beş parasız bir maceracıyla evlenmesini onaylamadıklarını söyleme hakkını veremezdi. Ve eğer onaylamazlarsa, Claire'in büyükbabasının milyonları ailesine gidecek ve birkaç yıl içinde her şeyi harcayacaklardı. Trevelyan, kız kardeşinden kendisinin ve ailesinin yoksul olduğunu bildiren bir mektup aldığı anda ondan nefret etmeye başladığını söylemişti. Ailesi ne yapacaktı?

para gitmiş miydi? İkisi de nasıl çalışılacağını bilmiyordu. Belki annesi biliyordu ama onun hatırlayamayacağı kadar uzun zaman önceydi.

"Elbette seninle evlenirim," diye fısıldadı Harry'ye. "Ama sana söylemem gerek-"

Harry onun konuşmasını engellemek için parmağını dudaklarına götürdü. "Sen ve Trevelyan hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. Belki de bu son birkaç günde olanları unutmalıyız. Seni yalnız bırakmamalıydım. Bu kadar öfkelenmemeliydim. Hepsi benim hatamdı. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Onun sözleri Claire'i daha çok ağlattı. Harry kadar iyi birini hak etmiyordu. Onu memnun etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve Claire'in tek yaptığı onunla evlenme ihtimali karşısında hüngür hüngür ağlamaktı.

"Şimdi seni yalnız bırakayım da giyin. Öğle yemeğini kütüphanede yememiz için ayarladım. Şu andan itibaren kütüphane senin. İstedğin gibi girip çıkabilirsin."

Onun yanağını tekrar öptü. "Lütfen öğle yemeğini benimle ye." Kadın mendilini gözlerine götürdü ve başıyla onu onayladı.

Yataktan kalktı ve kapıya doğru gitti. "Birlikte geçireceğimiz zamanı dört gözle bekliyor olacağım."

Harry kapıyı arkasından kapattı ve doğruca annesinin odasına gitti. Odaya vardığında yüzünde hiç yumuşaklık yoktu.

"Eee?" Eugenia sordu.

"İstedğin her şeyi yaptım."

"Ona tüm belgeleri gösterdin mi?"

"Hepsini."

Eugenia başını kaldırıp en küçük çocuğuna baktı. "Bana öyle bakma Harry. Bütün bunları senin için yaptım." Eugenia hayatında ilk kez en küçük oğlunun gözlerinde soğukluk gördü. Diğer çocuklarının yüzünde bu ifadeyi görmeye alışkındı ama Harry ona hiçbir zaman sevgiden başka bir şeyle bakmamıştı.

"Peki sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirecek misin?" dedi, ağzı sert bir çizgide.

"Tabii ki. Ve şimdi, sevgilim, kal ve benimle öğle yemeği ye. Somon balığım var, tam sevdiğin gibi."

Harry'nin ona cevap vermesi biraz zaman aldı. "Hayır," dedi sonunda. "Seninle yemek istediğimi sanmıyorum. Yemeğimi Claire'le yiyeceğim." Topuklarının üzerinde döndü ve onu odada yalnız bıraktı.

Claire günü Harry ile geçirdi. Pek iyi bir arkadaş değildi. Trevelyan'ı bir an görebilmek umuduyla pencereden dışarı bakıp durdu. Harry'nin Edinburgh'a yaptığı geziden söz edişini dinledi, ama söylediklerine ilgi duyuyormuş gibi yapmak zorunda kaldı. Onun konuşması Trevelyan'ınkinden ne kadar da farklıydı!

Kendini böyle düşünmeyi bırakmaya zorladı. Harry evleneceği adamdı. Belki Trevelyan kadar ilginç biri değildi, ama dünyada bir tane bile Kaptan Baker yoktu. Harry gibi sıradan bir adamı Kaptan Baker gibi dünyaca ünlü biriyle karşılaştırmak adil değildi.

"Özür dilerim, ne duymadım," dedi Harry'ye.

Elini tutmak için çay masasının öbür ucuna uzandı. "Eğer Trevelyan'ın sana gelmesini bekliyorsan, gelmeyecek. O sahip olunabilecek bir adam değil."

Claire çaresizlik içinde, "Ama beni sevdiğini söyledi," diye bağırdı.

Harry ondan uzaklaştı ve onu derinden kırdığından emin oldu. "Öyle mi yaptı?" Harry usulca sordu. "Bunu daha önce yaptığını duyduğumu hatırlamıyorum."

Claire gözlerini kaçırdı ve gözyaşlarını silmeye çalıştı. Bir zamanlar kütüphane onun hayattaki en önemli ilgi alanıydı ama şimdi tek düşünebildiği Trevelyan'dı. Eğer onu seviyorsa, neden onun için gelmemiştir? Onun başka bir adamla vakit geçirmesine nasıl izin verebilmişti? Nyssa'yla birlikte miydi? Onun yerine çoktan başka bir kadın mı bulmuştu?

Harry büyük bir nezaketle ikisinin kütüphanede özel bir akşam yemeği yemesini ayarladı ama Claire pek bir şey yiyemedi. Tabağındakileri itip kakarak yemeğini karıştırıyordu. Harry birkaç konuşma girişiminde bulundu ama Claire'in tek heceli yanıtlarıyla karşılaşınca sustu.

Yemekten sonra Claire o kadar ki kendini yatak odasına zor attı ve soyundu. Yine de yatağa girdiğinde uyuyamadı. Kıpırdamadan yattı ve tentenin alt tarafına baktı.

Duvardaki portre kıpırdayınca yataktan fırladı ve ona doğru koştu. "Vellie!" dedi, sesinde umut vardı. Onun için gelmişti.

Ama kapıdaki Trevelyan değil, kız kardeşi Brat'ti. Claire arkasını döndü ve kayıtsızca yatağına geri döndü.

"Kalkmamalısın," dedi Claire, ama bunu içtenlikle söylemekten çok alışkanlıkla söylemişti.

Claire'in şaşkınlığına rağmen Brat onunla birlikte yatağa tırmandı ve kız kardeşine sıkıca sarıldı.

" oluyor?" Brat fısıldadı. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Claire küçük kız kardeşinin çocuk olma yeteneğine sahip olduğunu düşünmemişti. Sarah Ann yaşlı ve bilgili doğmuş gibiydi. Oysa şimdi ona sarılan bir çocuktı.

"Harry ile evleneceğim," dedi Claire. Çocuğa yalan söylemeyecekti.

"Ama sen Trevelyan'ı seviyorsun ve o da seni seviyor."

Claire derin bir nefes aldı. "Bazen evlilikte aşktan daha fazlası vardır. Bazen başka şeylerin de göz önünde bulundurulması gerekir."

"Beni , değil mi? Harry ile evleneceksin, böylece parayı alıp beni fakirlikten kurtaracaksın."

"Ne kadar saçma bir fikir. Öyle bir şey yapmayacağım. Harry çok hoş bir adam. Onunla para için değil, onu sevdiğim için evlenmeyi kabul ettim. Eminim Harry ve ben birlikte çok güzel bir hayat yaşayacağız. Bu ev ve Harry'nin sahip olduğu diğer evlerle ilgili bir şeyler yapacağım. Onları 19. yüzyıla getireceğim. Bu devasa evin her yerine banyo koyacağız. Hoşuna gidecek, değil mi? Burada yaşamak hoşuna gidecek, değil mi? Bu evi ve içindeki tüm insanları sevdiğini söylemiştin."

Sarah Ann derin bir nefes aldı. "Ben de seni seviyorum. Trevelyan'ı ve Nyssa'yı da seviyorum." Ben de Harry'yi seviyorum, diye düşündü ama bunu söylemedi. Harry döndüğünden beri en az Claire kadar üzgün görünüyordu. Sarah Ann ikisinin kendilerini evlenmeye zorladıklarını biliyordu. Ama neden? Anlamadığı şey buydu.

"Bu ne zaman oldu? Nyssa'dan nefret ettiğini sanıyordum. Bazen çok acımasız şeyler söyleyebiliyor."

"Onları kastetmiyor. O... Bilmiyorum, sanırım onu mutlu olduğu için seviyorum. Çok fazla mutlu insan tanımıyorum."

"Mutluyum," dedi Claire.

"Hayır, değilsin. Sen mutlu değilsin, Trevelyan da mutlu değil, Harry mutsuz ve herkes üzgün. Artık burayı sevmiyorum. Eve, New York'a gitmek istiyorum."

Claire kız kardeşinin saçlarını okşadı. "Artık New York'ta bir evimiz yok," dedi usulca. "Babamın yatı ya da taşradaki evimiz de yok. Sahip olduğumuz tek şey, evlenmediğim sürece dokunamayacağımız milyonlarca dolar. Ve parayla ilgilenmeme yardımcı olacak bir adamla evlenmeliyim."

"Parayı sevdiğimi sanmıyorum. Bence Trevelyan'la evlenmelisin."

Claire gülümsemeyi başardı. "Uzaklara gidip bir kulübede mi yaşayayım? Seni de yanımda götüreyim mi? Hindistancevizi yiyerek yaşamak ve hiç güzel kıyafetler giymemek hoşuna gider mi?"

"Trevelyan çok mu fakir?"

Claire biraz buruk bir ifadeyle, "Bilmiyorum," dedi. "Bana kendisi hakkında hiçbir şey anlatmadı. Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama Harry hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun, değil mi?"

Claire iç çekti. "Korkarım öyle. Harry'nin çok karmaşık bir adam olduğunu sanmıyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi Brat. "Eskiden her şeyi anladığımı düşünürdüm ama artık anlamıyorum."

"Sanırım buna büyümek deniyor. Şimdi, neden gözlerini kapatıp biraz uyumuyorsun?"

Sarah Ann, kız kardeşinin yanına sokulmuş, gözlerini kapatmıştı ama ne o ne de Claire uyumuştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Zümrütleri tak," dedi Brat Claire'in mücevher kutusunu karıştırırken.

Claire kız kardeşine zayıf bir gülümseme verdi. Claire normal davranmak ve kız kardeşi için mutluymuş gibi görünmek için elinden geleni yapıyordu ama rol yapmakta pek iyi değildi. "Zümrütler çok güzel olur." Claire, Sarah Ann'in akşam yemeği için kıyafetlerini seçmesine izin vermişti ve Brat, Claire'in en gösterişli dantel balo elbisesini seçmişti. Claire yemekte biraz gülünç görüneceğini biliyordu ama umurunda değildi. Trevelyan'ı gördüğünden beri geçen iki gün boyunca hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Harry'yle birlikte malikânede dolaştı, tüm zamanını onunla geçirdi ve kendi kendine Harry'yle evlenmekle doğru kararı verdiğini söylemeye çalıştı. Ama ne zaman bir dal kıpırdasa ya da biri odaya girse, Claire yerinden sıçırıyordu.

Trevelyan muhtemelen yazıyordur ve benim orada olmadığımı fark etmemiştir, diye düşündü büyük bir acıyla. Bana olan "sevgisi" buraya kadarmış.

Tuvalet masasının aynasına baktı ve kız kardeşine gülümsedi. Zavallı Brat, diye düşündü. Son birkaç gündür Claire'in depresyonu onu çok üzüyordu. Claire küçük kız kardeşi için ne kadar önemli olduğunu daha önce hiç fark etmemiştir. Ama genellikle uzaklarda hayvanları öldüren ya da yatıyla denize açılan bir baba ve birbiri ardına parti planlamaktan başka bir şey yapmayan bir anneyle Claire, Brat'in sahip olduğu tek aileydi.

"Nyssa bu sabah şarkı söylüyordu," dedi Brat.

Claire'in elleri boğazındaki ağır zümrüt kolyenin üzerinde durdu. "Nyssa'yı ne zaman gördün?" diye fısıldadı.

"Her zaman. Uyuduğunu sanmıyorum. Hiçbir şeyi kaçırmak istemediğini ve uyumanın küçük bir ölüm gibi olduğunu söylüyor."

Claire kolyeyi düzenledi. Altına yerleştirilmiş zümrütlerden oluşan bir zincir vardı, her bir zümrüt yaklaşık bir başparmak tırnağı büyüklüğündeydi. Zincirden sarkan, yaklaşık bir buçuk santim uzunluğunda, gözyaşı damlası şeklinde şişman bir zümrüt vardı. Büyük zümrüde Hakikat Anı denirdi ve insanlara iyi şans getirmesiyle ünlüydü. Kolye, annesinin kayınpederinden parasını aldığı anda aldığı ilk şeydi. Claire evlendikten kısa bir süre sonra kolyenin satılacağından ve paranın Bramley'e yeni bir kurşun çatı yaptırmak için kullanılacağından emindi. Zümrütler kurşuna dönüştü.

"Nyssa yalnız mıydı?" Claire bilmiyormuş gibi davranmaya çalışarak Bakı sordu m.

Brat bir an sessiz kaldı. "Trevelyan her zaman onun yanında."

"Yazmıyor mu?"

"Hayır. Onu Nyssa'nın öldüğü geceden beri tek kelime yazarken görmedim.

dans ettim. Harry'nin döndüğü geceden beri."

Claire başını salladı ve mücevher kutusunu düzeltirken meşgul görünmeye çalıştı. Trevelyan'ın Claire'i sevmekten Ay'ın İncisi'ne aşık olmaya geçmesi uzun sürmemiştir.

Claire ayağa kalktı ve kız kardeşine döndü. "Nasıl görünüyorum?"

Brat gülümsedi. "Çok güzelsin. Bence sen Nyssa'dan çok daha güzelsin."

Claire buna güldü ve kız kardeşine kollarını uzattı. "Ne güzel bir yalancısın sen. Şimdi git ve Cammy'yi ya da başka birini bul. Ben Harry'yi görmeliyim."

"Eminim Vellie seni bu elbisenin içinde görmek isterdi. Saçların da çok güzel görünüyor. Zümrütlerini gördü mü? Belki onları çizmek ve kitaplarına koymak ister. Belki de ona göstermelisin-"

Claire'in tek söyleyebildiği "Hayır" oldu ama Brat'i alnından öptü ve yavaşça odadan çıktı.

Harry merdivenlerin dibinde onu bekliyordu. Edinburgh'dan iki gün önce döndüğünden beri, sanki onu gözünün önünden ayırmaya korkuyordu. Claire, Harry'nin Trevelyan'la geçirdiği zamanı kıskanmadığını söyleyebiliyordu ve Harry'nin sık sık babası ve diğer erkeklerle dışarıda olmayı tercih ettiğini hissediyordu, ama yine de onunla kalıyordu. Claire kendini daha az mutsuz hissetseydi bazı sorular sorabileceğini düşündü. Ama bu haliyle, dünyadaki hiçbir şey için canını sıkmak istemiyordu.

Harry usulca, "Çok güzel görünüyorsun," dedi, onu bir aşağı bir yukarı süzerek.

Claire biraz gülümsedi ve Harry'nin biraz fazla kısa, biraz fazla açık tenli olduğunu, gözlerinin çok açık renk olduğunu, saçlarının doğru uzunlukta olmadığını ve neden bıyık bırakmadığını düşündü. Başka bir deyişle, neden Trevelyan değildi?

Harry ona kolunu uzattı. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi ve Claire'i evin içine, altın rengi misafir odasına, yemek odasına götürdü. Onu birinci kattaki balo salonuna götürdü, Claire'in daha önce sadece bir kez gördüğü bir odaydı bu. Yıllardır kullanılmadığı belli olan odanın durumu onu dehşete düşürmüştü. Boylu boyunca dizilmiş sandalyeler

duvarlar kirli ve yırtıktı. Tavandan örümcek ağları sarkıyordu.

Ama şimdi, akşamın erken saatlerinde, kiri ya da yıpranmış sandalyeleri göremiyordu, çünkü oda yüzlerce mumla aydınlatılmıştı ve her şey altın renginde parlıyordu. Odanın köşesinde kemanları olan altı adam oturuyordu.

Harry onu odaya götürürken adamlara başıyla işaret etti ve bir vals çalmaya başladılar. Çok iyi bir orkestra değillerdi, aslında oldukça kötüydüler, bu da Claire'in, onu dansa kaldırmak için kollarını açan Harry'ye gülümsemesine neden oldu.

Adamlardan biri özellikle uyumsuz bir notaya bastığında Claire gülümsedi, günlerdir ilk kez içten bir gülümsemeydi bu ve Harry öne doğru eğilip usulca yanağından öptü. "Bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisiydi."

Harry iyi bir dansçıydı ve onu balo salonunda nefessiz kalana kadar döndürdü.

Harry onu pencerelerin önünden geçirirken, "Sana iyi bir koca olmaya çalışacağım," dedi.

Claire başka bir adamın onun dünyadaki en kötü koca olacağından hiç şüphesi olmadığını söylediğini duyabiliyordu.

Harry, Claire'in neredeyse başı dönene kadar onun etrafında dönüp durdu, ama Claire gülümsüyor, Harry de gülüyordu.

Claire, Harry'nin kollarından başını kaldırıp Trevelyan'ın kapıda durduğunu gördüğünde neredeyse gün batmak üzereydi ve batmakta olan güneş balo salonunun pencerelerinde parlıyordu. Bir anda kalbi sevinçle çarptı. Onun için gelmişti!

Ama adamın yüzüne bir kez baktı ve yüzündeki duygunun ne onu başka bir adamla gördüğü için duyduğu kıskançlık ne de ne kadar karşı çıkarsa çıksın onunla gitmesini talep edecekmiş gibi göründüğünü anladı. Onun yüzünde ne görmediğini biliyordu ama orada ne olduğunu okuyamıyordu.

"Benimle gel," dedi Trevelyan.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diye yanıtladı Claire, Harry'ye doğru geri çekilerek. Harry'nin onunla konuşma şeklinden hoşlanmamıştı.

Trevelyan Harry'ye öyle bir baktı ki, Harry Claire'i Trevelyan'a doğru itti. "Onunla git."

"Neden insanlar ona itaat etmek zorunda olduklarını düşünüyorlar?" diye sordu Harry'ye. İncinmişti. Trevelyan'ı salondaki tartışmalarından beri görmemişti.

Bahçe. Onu görmek için hiçbir girişimde bulunmamıştı; onun saat başı başka bir adamla birlikte olduğunu biliyordu ama umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Trevelyan iki adımda balo salonunu boydan boya geçti ve kızıu st kolunu kavradı.

"Beni incitiyorsun. Seninle gitmek istemiyorum."

"Nyssa seni istiyor," dedi.

Bunun zerine Claire topuklarını sıktı ve ekilmemek için kendini zor tuttu. "Yaptığımız şeyden sonra bile günlerce beni görmezden geldin ve şimdi de küçük fahişen yüzünden seninle gelmemi mi istiyorsun? Seninle *gelmeyeceğim*."

Trevelyan Claire'i kucağına aldı ve odadan çıkardı. Claire yardım ister gibi Harry'ye baktı ama Harry olduğu yerde kaldı. Claire kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bu taktikleri benim üzerimde kullanıp fikrimi değiştirebileceğinizi düşünüyorsanız, işe yaramayacaklar. Harry ile evleneceğim ve aileme bir yuva vereceğim. Bana ne söylersen söyle ya da ne yaparsan yap seninle gitmeyeceğim. Beni buradan götürürseniz, geri dönmenin bir yolunu bulurum. Yapamazsın-"

"Kapa eneni," dedi.

"Benimle böyle konuşamazsın-"

Yürümeyi bıraktı ve ona baktı. Koyu renk gözlerini tüm gücüyle ona çevirdi ve Claire'in elleri istemsizce boğazına gitti. "Ne oldu?" diye fısıldadı. "Ne oldu?"

Cevap vermedi ama tekrar yürümeye başladı.

Claire telaşlanmaya başladı. Bakışları ona bir sevgili kavgasından daha yanlış bir şeyler olduğunu söylemişti. Başını çevirip bahçeye baktı. Çok uzakta olmayan küçük bir tepenin üzerinde, bahçenin en güzel yerinde, Nyssa'nın parlak renkli eşarplarıyla örtülü, alçak, üç taraflı bir sığınak vardı. İçinde pek çok yastık vardı ve Nyssa işlemeli kırmızı cübbesiyle yastıkların üzerinde uzanıyordu.

Claire, Trevelyan'a bir şeyler söyleyecekti ama barınağın yanında iki uzun boylu adam vardı, ikisi de çok koyu tenliydi ve ikisinin de üzerinde sadece peştamal vardı. Adamların vücutları mavi çizgilerle boyanmıştı ve uzun saçlarında tüyler vardı. Adamlardan biri flüt çalıyordu. Trevelyan'ın ölümün bir kutlaması olduğunu söylediği o korkunç melodiye çalıyordu.

"Ne yapıyor o?" Claire sordu. "Kim bu adamlar?"

Claire'in vücudu Trevelyan'inkine yaslanmamış olsaydı, onun sorusuna tepki verdiğini anlayamazdı, çünkü Trevelyan'ın yüzü değişmemişti. Onun

İfadesi hâlâ sert ve okunaksızdı ama göğsünde garip bir kıpırtı hissedebiliyordu.

"Nyssa ölmek üzere," dedi yumuşak bir sesle.

Claire onu doğru duyduğundan emin değildi. Onun kollarında iki büküm oldu. "O ne?"

"Nyssa ölmek üzere. Onun zamanı geldi."

Claire şok içinde ona sadece göz kırpabildi. Ne dediğini anlaması için bir an geçmesi gerekti. Peşan dininin rahibesi olarak geçireceği beş yılın dolduğunu ve artık öleceğini mi söylemek istiyordu? "Bırak beni," dedi. "Senin yürüyebileceğinden daha hızlı koşabilirim. Onları durdurabiliriz."

Trevelyan Claire'e tutunurken Nyssa'ya baktı. "Bunu durdurmayacağız."

Claire'in onu anlaması yine biraz zaman aldı. Adamın kollarında kaskatı kesildi. "Durdurmayacak mısın? Delirdin mi sen? Burası İskoçya, senin dinsiz ülkelerinden biri değil."

Yürümeyi bıraktı ve ona ters ters baktı. "Nyssa'ya onun dininin doğru olduğuna inanmadığını söylemeyeceksin. Seni önemseydiği için gelmeni istedi. Sana veda etmek istiyor."

Claire belki de uyuyup rüya gördüğünü düşündü. Yoksa Trevelyan delirmiş miydi? "Bu çok saçma. İndirin beni!"

Nyssa'ya o kadar yakındılar ki Trevelyan artık onun yüzünü görebiliyordu. Nyssa ona başıyla işaret etti, o da Claire'i yere bıraktı.

Claire Nyssa'ya koşmak istedi ama yapmadı. Elbisesini düzeltti, boğazındaki zümrütleri düzeltti, omuzlarını geriye attı ve ileriye doğru yürüdü. Nyssa'ya gülümsedi. "Ölüm hakkında duyduğum bu şey de ne?" diye sordu gülümseyerek. "Çok güzel bir gün ve yarın daha da güzel olacağı benziyor."

Nyssa ona gülümsedi. "Veda etmek istedim."

"Güle güle" mi? Ne kadar saçma. Yarın, neden Londra'ya gitmiyoruz? Bizi götürmesi için Harry'yi bulabilirim. Harry ile tanıştın mı?"

Nyssa'nın kahkahası . "Benim için artık yarın olmayacak."

Claire muhafazayı çevreleyen iki adama baktı. Korkunç görünümlü yaratıklardı. Claire bir yastığın üzerine oturdu ve Nyssa'ya doğru eğilerek fısıldamaya başladı. "İskoçya özgür bir ülkedir. Burada güvendesin, ama o ikisine karşı kendini güvende hissetmezsen, Amerika'ya gitmeni sağlarım. Yaşadığım sürece seninle ilgileneceğim."

Nyssa gülümseyerek öne doğru eğildi ve Claire'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Bana karşı çok nazıksın. Ölümünden sonraki ülkeye gittiğimde senin lehine bir şeyler söyleyeceğim. Orada büyük bir iyilik göreceğimi biliyorsun. Sonsuza dek güzel kalacağım."

Claire Nyssa'nın elini kendi elinin içine aldı. "Sen de bu topraklarda her zaman güzel olacaksın, kaç yaşına gelersen gel. Güzellik insanın kemik yapısındadır. Nyssa, tüm bu maskaralık gerçekten çok saçma. Buradan kalkmalı ve benimle eve dönmelisin."

"Hayır," dedi Nyssa. "Burada ölmek istiyorum. Burası çok güzel bir yer, değil mi?"

Claire önce Nyssa'ya, sonra muhafazanın yanındaki iki adama, sonra da sadece iki adım ötedeki Trevelyan'a baktı. "Lütfen onu ikna eder misiniz?"

Trevelyan gözlerinde büyük bir hüznle Nyssa'ya baktı ve başını salladı.

İşte o zaman Claire Nyssa'nın bu ölüm tehdidinin *gerçek* olduğunu düşünmeye başladı. Nyssa'nın elini sıkıca kavradı. "Nyssa, beni dinle. Şu anda Peşha'da değilsin. Burası farklı bir ülke ve burada kanunlar var. Yetkilileri arayabiliriz ve bu adamlar hapse atılabilir. Seni tehdit etmeleri engellenebilir."

"Ama kimse beni tehdit etmiyor," dedi Nyssa yumuşak bir sesle, hâlâ gülümseyerek. "Bu benim seçimim. Bunu uzun zaman önce yaptım."

"Evet, evet," dedi Claire sabırsızlıkla. "Ama o zaman başka bir ülkedeydiniz. Şimdi İskoçya'dasınız ve-"

"Nerede olursam olayım, her şey aynı. Ben hala Ay'ın İncisi'yim ve beş yılın sonunda öleceğime yemin ettim."

Claire sıcak hissetmeye başladı. Nyssa'nın diğer elini tuttu. "Ama artık Peşha'da değilsin. Artık onların iğrenç, zalim kanunlarına uymak zorunda değilsiniz. Artık özgürsün-"

Nyssa elini Claire'inkinden çekti ve onun yanağını okşadı. "Benim ülkemin nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun. Frank bana bu İskoç çiftçilerin fakir olduğunu düşündüğünü söylediğinde gülmüştüm. Yoksulluğun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Gerçek yoksulluğu değil. Hiç kimsenin açlıktan öldüğünü görmedin."

"Elbette hayır ve Amerika'da bir daha asla böyle bir yoksulluk görmek zorunda kalmazsınız."

Nyssa parmaklarını Claire'in dudaklarına götürdü. "Çok yoksulluk içinde büyüdüm. Annem iki çocuk doğurdu ve on yedi yaşındayken öldü. Ben zaten

ondan iki yıl daha fazla yaşadı."

"Amerika'da yaşam süresi-" Claire, Nyssa'nın başının yanında diz çökmüş olan Trevelyan'ın bakışıyla durdu.

"Benim ülkemde Ay'ın İncisi olarak seçilmek büyük bir onurdur. Benim sınıfımdaki bir kızın günlük yiyecek bulma mücadelesinden kurtulmayı ummasının başka bir yolu yoktur. Ve bir kız seçildiğinde, hizmetçisi olarak sekiz genç kadın daha seçebilir. Toplamda dokuz genç kadın ıstıraplarından kurtulur, ben sonsuza dek ve seçilen arkadaşlarım tam beş yıl boyunca yetecek kadar yiyeceğe sahip olur. Bu bir kızın umabileceği en büyük onurdur. Seçildiğim için çok şanslıyım."

Claire Nyssa'ya tepeden bakan bir bakış attı. "Evet, bunun büyük bir onur olduğuna eminim ama sen kaçtın. O korkunç yerden kurtulmayı başardınız ve artık istediğinizi yapabilirsiniz."

Nyssa başını geriye doğru eğerek Trevelyan'a baktı. "Anlamayacak, değil mi?"

Trevelyan başını kısa bir süre salladı.

"Asıl anlamayan siz ikinizsiniz. Sanki bu pagan dininin bir değeri varmış gibi davranıyorsunuz. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum! Genç, güzel kadınlar bir idolü onurlandırmak için öldürülüyor. Yapamam-"

Durdu çünkü Trevelyan ona doğru uzanmıştı, yüzü öfkeliydi ama Nyssa elini onun koluna koydu. "Hayır," dedi usulca, sonra başını kaldırıp çadırının yanındaki iki adama baktı. "Bizi yalnız bırakın," dedi ve sonra Trevelyan'a doğru yöneldi.

Adamlar tepenin dibine kadar yürüdükten ve flüt müziği durduktan sonra Claire derin bir nefes aldı. "Artık tehlikeyi atlattınız," dedi. "Eğer kaçarsak-"

"Hayır!" Nyssa sertçe söyledi. "Zaten bildiğin şeylerden başka bir şey göremiyor musun? Kimse beni bunu yapmaya zorlamıyor. Bunu yapıyorum çünkü buna inanıyorum."

Claire kendi öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Sonsuza kadar güzel olmak için ölmek mi istiyorsun? Çürüyen bir cesedin güzel bir manzara olduğunu pek sanmıyorum."

"Bunu yapıyorum çünkü *inandığım* şey bu."

"Ama bu *yanlış*!" Claire yarı yarıya bağırdı ve Trevelyan onlara doğru yürümeye başladı ama Nyssa onu uzaklaştırdı.

"Bu farklı, hepsi bu ve fiziksel güzellik için hayatımdan vazgeçeceğimi düşündüğün için senin adına utanıyorum. Ay'ın İncisi'nin ölümü yüzyıllardır her elli yılda bir gerçekleşiyor ve şehrimi güvende tutuyor. Eğer bu gelenek bozulursa Peşha da bozulur."

Claire rahat bir nefes aldı. "Peşa'yı gizli tutan kadınların ölümü değil, iletişim eksikliği, ulaşım eksikliği. Bir gün Peşa'ya tren seferleri olacak. Ve bu sizin hayatınızda gerçekleşecek."

"Benim ömrüm yetmez, çünkü ben bugün ölüyorum."

Claire'in endişesi geri döndü. "Peşa çoktan bulundu," dedi hemen. "Yani senin ölümün bir işe yaramayacak. Yüzbaşı Baker onu buldu. O içeri girebiliyorsa, başkaları da girebilir. Kraliçe Victoria Peşa'ya yüzlerce asker gönderecek. Bu zaten oldu. Bunu durduramazsın. Ve kesinlikle senin ölümün de durduramaz." Claire'in yüzü aydınlandı. "Dünyayı dolaşıp insanlara dininizi anlatabilirsiniz. İngilizceyi çok iyi konuşuyorsun. Dünyayı eğitebilirsiniz. Yapabilirsin."

Claire durdu çünkü Nyssa Trevelyan'a öne gelmesini işaret etmişti. Trevelyan Claire'e doğru yürüdü, sonra onu belinden tutup kendine çekti.

"Kes şunu!" Claire, Trevelyan'a onu tekmelemeye çalıştığını söyledi. "Beni bırak ve gidip yardım getir. Sanırım o vahşilerin onu öldürmesine seyirci kalmayı planlıyor. Bunu durdurmalısın."

Trevelyan onun kulağına, "Hayır," dedi. "Nyssa'nın yapmak istediği şey bu."

Claire çırpınmayı bıraktı ve Trevelyan'a bakmak için döndü. "Son günlerde kastettiğin , değil mi? Nyssa'nın istediği her şeyi yapmasına izin verilmesi gerektiğini söyleyip duruyordun." Ondan uzaklaştı. "Bunu başından beri biliyordun, değil mi? Onun ölmek istediğini hep biliyordun."

"Edinburgh'da fincanını ne zaman istediğini biliyordum."

"Fincan mı? Ne fincanı?" Claire'in sesinin tonu yükseliyordu. "Ne fincanı?"

Trevelyan Nyssa'ya doğru başını salladı. Karanlık adamlardan biri, Nyssa'nın Trevelyan'a Edinburgh'daki Jack Powell'in evinden getirttiği kaba fincana bir sıvı döküyordu. Claire bir an için kıpırdamadan durdu, Trevelyan'ın kolu belindeydi. Gördüklerine, duyduklarına inanamıyordu.

Nyssa bardağı dudaklarına götürürken Claire çığlık attı ve Trevelyan'la dövüşmeye başladı. Claire onun ellerini tekmeledi ve pençeledi, döndü ve tüm gücüyle onu serbest bırakması için zorlamaya çalıştı ama Trevelyan onu güçlü ve sıkı bir şekilde tuttu.

Trevelyan ancak Nyssa fincandaki her şeyi içtikten sonra onu serbest bıraktı. Claire pratikte Nyssa'nın üzerine düştü, onu yakaladı, parmaklarını Nyssa'nın boğazına soktu ve onu kusmaya zorlamaya çalıştı. Tüm bunlar ,

Claire ılık atıyordu, "Yardım edin! Yardım edin!" diye bağıırıyordu ama üç adamdan hiçbirini kıpırdamadı. Orada öylece durup izlediler.

Nyssa kusmadı ve zehir içinde kaldı.

Claire artık Nyssa'yı tutuyordu ve onun küçük bedeninin giderek gevşediğini hissedebiliyordu. "Ona iyi bak," diye fısıldadı Nyssa. "O seni seviyor." Nyssa derin bir nefes aldı, gözlerini açtı ve batmakta olan güneşe doğru baktı. "Kadehimin bir sonraki Ay'ın İncisi'ne geri götürüldüğünden emin ol."

Bununla birlikte Nyssa'nın bedeni Claire'in kollarında gevşedi. "Nyssa," dedi, sonra daha yüksek sesle, "Nyssa!" Claire onu sarsmaya başladı.

Trevelyan Claire'i cesetten uzaklaştırdı. "Onunla şimdi ilgilenecekler." Yan taraftaki adam yine o iğrenç, kederli melodiyle flüt çalmaya başladı.

Claire şaşkıındı. Az önce sevmeye başladığı bir kadının intiharına tanık olmuştu. Başını kaldırıp Trevelyan'a baktı. "Bunu durdurabilirdin," dedi. "Bunu yapacağını biliyordun. O adamın tiyatrodaki flüt çaldığını duydun."

"Evet," dedi Trevelyan yumuşak bir sesle. "Zamanının geldiğini biliyordum. Ay'ın İncisi ölüm dansını ölmeden en fazla üç gün önce yapar."

Claire Nyssa'ya bakmak için ondan uzaklaştı. Eğer mümkünse, ölüyken hayattayken olduğundan daha güzeldi. Claire tekrar Trevelyan'a döndü. "Buna nasıl izin verebildin?" diye fısıldadı. "Burada durup bunun olmasına nasıl izin verebildin?" Sesi giderek yükseliyordu. "Bunu durdurabilirdin. Bir şeyler yapabilirdin."

"Başkalarının hayatlarına onlar adına ben karar vermiyorum," dedi gözleri parlayarak.

Claire onun hem ikisini hem de Nyssa'yı kastettiğini biliyordu. "Umurunda değil, değil mi? Ne beni ne de Nyssa'yı yeterince önemsiyorsun. Onun ölmesine izin verdin çünkü değerli kitapların dışında hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamıyorsun."

Arkasında flüt çalmayı bırakmış ve iki adam hareket etmeye başlamıştı. Claire arkasını döndü ve kara bedenlerine boyanmış iğrenç mavi çizgileriyle adamları gördüğünde Nyssa'ya dokunmalarına dayanamadı. Nyssa gibi basit bir kızı inançları uğruna ölmesi gerektiğine ikna eden bu adamlar ve onların ilkel dinleriydi.

Claire adamlara, "Uzak durun," diye bağırdı. "Sakın ona dokunma. Beni duyuyor , ona dokunmayın!"

İki adam geri çekildi, Claire'in sözlerini anlamadılar ama ses tonunu anladılar. Adamlardan biri fincana uzandı ama Claire önce onu kaptı. Onu tuttu ve kaba yakutlarla süslenmiş fincana baktı ve fincandan nefret etti. Yakınlarda bir taş gördü ve fincanı parçalayacağını düşündü.

Bir uyurgezer gibi ayağa kalktı ve fincanı uzattığı elinde tutarak kayaya doğru yürüdü. Bardağı kayaya indirmek için kolunu kaldırdı ama Trevelyan bileğini yakaladı ve tuttu.

"Yapamazsın," dedi sessizce. "Kupanın halkına geri götürülmesi Nyssa'nın isteğiydi."

"Yani başka biri de bu yüzden ölebilir mi?" Claire yarı yarıya ona bağırdı.

Trevelyan hâlâ onun bileğini tutuyor ve gözlerini ondan ayırmıyordu. "Evet. Fincan tahmin edebileceğimizden çok daha eski." Kupaya baktı, gözleri hüznüydü. "Ondan içip ölen her Ay'ın İncisi için üzerine bir yakut koydular."

Claire yüzünde dehşet ifadesiyle elindeki fincana, üzerindeki çok sayıda yakuta baktı. Elini açarak iğrenç nesnenin düşmesine izin verdi. Trevelyan onu kayaya çarpmadan önce yakaladı.

Claire ondan bir adım uzaklaştı, ondan fincana ve sonra tekrar Trevelyan'ın yüzüne baktı. "Bütün bunları biliyordun ama yine de olmasına izin verdin," diye fısıldadı.

Arkasında iki adam yine Nyssa'nın bedenine doğru ilerliyordu. "Çekin o pis ellerinizi onun üzerinden!" diye bağırdı ve Nyssa ile adamların arasına girdi.

Trevelyan Claire'e doğru yürüdü. "Onu şimdi alacaklar ve ona bakacaklar."

Claire ona baktı. Ona karşı hissettiği öfke ve nefreti gizlemek mümkün değildi.

Trevelyan'ın koyu renk gözleri değişmedi. Nyssa'ya baktı. "Yapmaları gereken bir tören var, sonra ceset yakılacak ve külleri Peşa'ya geri götürülecek. Bu adamlar için uzun bir yolculuk ve-"

Claire onun soğukkanlılığına daha fazla dayanamadı. Aniden ayağa kalktı, sonra Trevelyan'a döndü ve yumruklarıyla göğsüne vurmaya başladı. "Senden nefret ediyorum, beni duyuyor musun? Senden nefret ediyorum. Onu sen öldürdün. Onu vurmuş da olabilirsin. Onu sen öldürdün!"

Trevelyan onun kendisine vurmasını engellemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Yüzüne vurmaya başladığında yumruklarını savuşturdu. Olduğu yerde durdu,

öfkelerini boşaltmasına izin verdi. Claire'in gücü tükenip ağlamaya başladığında, Claire ona sırtını döndü ama Claire ona dokunmaya yeltenmedi.

Kafasını kaldırdığında iki karanlık adamın uzaklaştığını gördü. Biri Nyssa'nın cansız bedenini taşıyordu, diğeri ise elinde korkunç bir fincan tutuyordu.

Claire eteklerini kaldırdı ve adamların yanına koştu. Adama, "Nyssa için oraya bir yakut daha koyamazsın," dedi.

Ne yürümeyi bıraktı ne de Claire'e baktı.

"Yakutlar kan içindir. Nyssa sadece öldürdüğü kadınlarından biri değildi; Nyssa özeldi." Claire boğazındaki kolyeyi kavradı ve kolyeden sarkan zümrüdü koparmaya çalıştı ama kolyeyi koparamayacak kadar güçsüzdü ve gözleri net göremeyecek kadar yaşla doluydu. Çılgına dönmeye başlamıştı. Adamlar Nyssa'yla birlikte uzaklaşıyorlardı.

Trevelyan onun yanındaydı. "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu usulca.

"Uzaklaş!" dedi, zümrütü yırtarak ve derisini çizerek aynı anda. "Nyssa hayatı boyunca bir zümrüde sahip olacak. *Bu* zümrüt. Buna Gerçeklik Anı deniyor. Yakut alamaz. Yakutları sevmem. Yakutları hiç sevmedim." Tekrar ağlamaya başladı.

Trevelyan Claire'in ellerini kolyesinden uzaklaştırdı, sonra hızlı ve sert bir hareketle gözyaşı damlası şeklindeki zümrüdü kopardı ve iki adamın yanına doğru ilerledi. Claire onu takip etti ve adamlarla konuşurken onları dinledi. Adamlar başlarını salladılar.

"Zümrüdü almak zorundalar," dedi Claire. "Almak zorundalar."

Trevelyan adamlarla tartışmaya başladı ve Nyssa onun sesindeki artan öfkeyi duyabiliyordu. Adamlar çoğunlukla sessizdi, sadece orada duruyorlardı, Nyssa içlerinden birinin kollarına sarılmıştı ve başlarını hayır anlamında sallıyorlardı.

Trevelyan'ın sesi daha da yükseldi; Claire'e doğru işaret etmeye başladı. Adamlar hâlâ başlarını hayır anlamında sallıyorlardı. Trevelyan'ın sesi ancak tehdit olabilecek bir tonda alçaldı. Birkaç kelime daha konuştuktan sonra adamlardan biri elini uzatıp zümrüdü aldı ve tekrar yürümeye başladılar.

Trevelyan tekrar Claire'e döndü. "Mücevheri kupanın üzerine koyacaklar. Bu Ay İncisi'nin özel olduğu konusunda hemfikirler." Bir an sessiz kaldı, Claire'e baktı, sonra elini ona uzattı.

Ama Claire bunu kaldıramadı. Bir kadının ölmesine izin vermesini unutamazdı ve kesinlikle asla affedemezdi. Ona sırtını döndü ve tepeden aşağı inmeye başladı.

Claire, Brat'e bakarken Harry'ye, "Sanırım şimdi uyuyacak," dedi. Sarah Ann, Nyssa'nın ölümünü duyunca o kadar üzülmüştü ki, bir doktor çağırılmış ve çılglık atmayı kesmesi için çocuğa afyon verilmişti.

Harry, Sarah Ann'e bakarak, "Sen de biraz uyusan iyi olacak gibi görünüyorsun," dedi. Doktor gelene kadar her an onun ve Claire'in yanında kalmıştı. Bir ara Sarah Ann'e sarılmış, onu sallamış, ağlarken onu teskin etmişti.

Claire gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. Son birkaç gün, özellikle de son birkaç saat dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Harry onun koluna girip bir sandalyeye götürdü, sonra da bir bardak MacTarvit viski uzattı.

Harry usulca, "O gitti, biliyorsun," dedi.

Claire ona baktı. "Kim?" diye sordu ama onun kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

"Trevelyan birkaç saat önce ayrıldı. Siz döndükten hemen sonra. O ve şu adamı."

Claire başını salladı. Hiç şüphesiz Nyssa yüzünden Bramley'de kalmıştı. Onun ölmesini bekliyordu, böylece bir sonraki fethine, bir sonraki macerasına gitmek, kitapları için bir sonraki konusunu bulmak için özgür olacaktı. "Güzel," dedi Claire. "Gittiğine sevindim."

"Bence Trevelyan'ı çok sert yargılıyorsunuz."

Claire öfkeyle Harry'ye baktı. "Onu o öldürdü. Orada durdu ve onun ölümünü izledi. Onu görmeliydin. Onu durdurmak için hiçbir çaba göstermedi. Onun ölümünü daha az umursayamazdı. Eminim lanet olası kitaplarından birinde bunu nasıl yazacağını planlıyordu."

"O kadar emin değilim Vellie-"

"Ona öyle demeyin! O Kaptan Baker, her şeyi görmüş, her şeyi yapmış ve hiçbirini hissetmemiş bir adam. Onunla tanışmadan önce de böyle düşünüyordum, şimdi de bundan eminim. Onun adını bir daha asla duymak istemiyorum."

Harry kaşlarını çattı ve viski bardağına baktı. ", " dedi usulca.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Claire kapısının çalındığını duyduğunda, uşakların sandıklarını aşağı indirmeye geldiğini düşündü. Nyssa'nın ölümünün üzerinden dört gün geçmişti ve Harry'nin evinden ayrılma zamanının geldiğine karar vermişti. Harry onunla düğün tarihleri hakkında konuşmaya çalışmıştı ama Claire bir düğünden söz edemeyecek kadar umutsuzdu. Ailelerinin üzüntüsüne rağmen, hem Claire hem de Sarah Ann tam yas kıyafetleri giymişlerdi. Ama son birkaç gün içinde anne ve babası pek çok şeyden şikâyet etmişti. Ne annesi ne de babası Bramley'den ayrılmak istemiyordu.

"Buradan neden evlenemeyeceğinizi anlamıyorum," dedi Arva. "Burayı seviyorum ve burada kalmak istiyorum."

Claire gitmeleri gerektiğini, artık evde kalamayacağını söylemişti. Arva iki kızının siyahlar içinde rahibelere benzediğinden şikâyet etmişti ve dükün hala Claire'le evlenmek istemesi şaşılacak bir şeydi.

"Büyük Britanya'da yüzlerce sızdıran çatı var," demişti Claire. "*Herkes* benimle evlenmek istiyor." Arva bu sözün açıklanmasını istemişti ama Claire zahmet etmemiştir.

Ama şimdi Claire kapıya doğru döndüğünde, orada bir uşak değil, Leatrice duruyordu. Claire gülümsemekten kendini alamadı, çünkü Leatrice harika görünüyordu. Eskiden takındığı çekingen, korkmuş ifade yerine, şimdi yanakları renkten renge girmişti ve üzerinde çok güzel, çok sade mavi bir elbise vardı, görünürde ergen fırfırları yoktu.

Leatrice gülümsedi ve Claire'in yanağını öpmek için öne çıktı.

"Çok iyi görünüyorsun," dedi Claire. "Evlilik seninle aynı fikirde."

"Öyle. Benimle bu kadar hemfikir olacağını hiç düşünmemiştim. James ile çok fazla ortak noktamız var ve burada yaşadıktan sonra onu memnun etmenin çok kolay olduğunu düşünüyorum."

Claire gülümsedi. "Senin adına çok sevindim." Aklına söyleyecek başka bir şey gelmediği için eşyalarını toplamaya geri döndü. "Gitmeden önce seni görebildiğime sevindim."

Leatrice Claire'e doğru yürüdü ve elini koluna koydu. "Seni görmek için geri geldim. Harry bana yazmış."

"Ne kadar nazik."

Leatrice ellerini Claire'in omuzlarına koydu ve onu çevirdi. "Harry senin için çok endişeleniyor. Büyük bir yanlış yapıldığını söylüyor."

"Bunun ne hayal bile edemiyorum."

Leatrice Claire'e sert bir bakış attı ve gözleri ona Trevelyan'ınkileri hatırlattı. Claire başka tarafa baktı.

"Gerçekten toplanmayı bitirmeliyim. Yapacak çok işim var. Ailem misafirperverliğinizi çok uzun süre dayattı. Çok, çok uzun zamandır."

"Size Trevelyan ve annemden bahsetmek istiyorum," dedi Leatrice.

Claire'in elleri bir an durakladı, sonra tekrar başladı. "Gerçekten hiç zamanım yok. Uşak her an burada olabilir ve ben de hazır olmalıyım."

"Kimse gelmiyor. Onlara beklemelerini söyledim."

"Ama gitmeliyim," dedi Claire. "Artık burada kalamam. Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım..." Tartışmanın faydasız olduğunu bildiği için sözlerini yarıda kesti. Leatrice'in söyleyeceklerini duymak istiyordu ama aynı zamanda duymak da istemiyordu. Şu anda dünyada tek istediği, kendisi için pek çok güzel ve bir o kadar da korkunç anıyı barındıran o evden çıkmaktı.

Claire yavaşça bir sandalyeye doğru yürüdü, oturdu ve beklentiyle Leatrice'e baktı.

Leatrice derin bir nefes aldı. "Burada annemle yaşamayı hiç istemedim. Senin ilk tanıştığın korkak kız kurusu olmak istemedim. Ama çoğu insanın anlamadığını düşündüğüm şey, nefretin de aşk kadar güçlü olduğudur. Belki de daha güçlü. Nefret de en az aşk kadar insanları bir arada tutabilir. Annem ve ben birbirimizden nefret ederdik."

Claire, "Annen hakkında böyle konuşmamalısın bence," dedi.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum. Görüyorsunuz, annem hakkında kimsenin bilmediği bir şey biliyordum ve bu yüzden benden nefret ediyordu. Benden nefret etmekten de öte."

Claire bir şey söylemedi.

"Benim için asla karşılığını ödeyemeyeceğim bir şey . Bana hayatımı yöneten nefretin yerini alabilecek bir şey verdin."

"Aşk." Claire'in sesinde alaycılık vardı.

"Evet." Leatrice gülümsedi. "Kulağa melodramatik geliyor, değil mi? Bana yardım ettiğin için benim de sana yardım etmem gerektiğini düşünüyorum. Sana annemden bahsetmek istiyorum."

"Zorunda değilsin." Claire, müthiş Eugenia hakkında duyacaklarından biraz korkuyordu. Kadın hakkında duyacağı her şeye inanabileceğini düşünüyordu.

"Bu hikayeyi anlatmak *istiyorum*. Bunun yükünü taşımaktan yoruldum." Leatrice derin bir nefes aldı. "Annem genç bir kadinken çok güzel ve tutku doluydu." Claire'in yüzündeki inançsızlık ifadesine gülümsedi. "Evet, inanması zor, değil mi? Ama öyleydi. Donanmada subay olan yakışıklı genç bir adama delicesine aşık oldu. Onu dünyadaki herhangi birini ya da herhangi bir şeyi sevdiğinden daha çok sevdi. Ona tapıyordu."

Leatrice içini çekti. "Ne yazık ki genç adam hiç kimse değildi. Orta sınıf bir aileden geliyordu ve parası yoktu. Ama annem bunların hiçbirini umursamadı. Tek istediği genç adamdı.

"Ama sonra hayatını değiştirecek bir şey oldu. Annem bir baloya gitti ve genç subayı da orada olduğu için mutlu, canlı ve güzeldi ve MacArran'ın genç dükü -babam- ona aşık oldu. Dük aceleci bir adamdı ve ertesi gün annemin babasına giderek Bayan Eugenia Richmond'a evlenme teklif etti."

Leatrice durakladı. "Ne kadar iğrenç bir adam olduğunu anlamak için büyükbabamı tanımanız gerekir. İçinde zerre kadar nezaket ya da yumuşaklık olduğunu sanmıyorum. Her şeyi yapmanın tek bir yolu olduğunu düşünürdü: kendi yolu. Kızına teklifini ve düğün için belirlediği tarihi söyledi. Kızına bu evlilikle ilgili fikrini sormadı bile. Kendince inatçı olan annem, babasına genç subayıyla evlenmeyi planladığını söylemiş. Büyükbabam kızmadı bile. Sadece kızına, Dük'ün teklifini kabul etmez ve o adama aşık olmuş gibi davranırsa, genç subayının öldürülmesini sağlayacağını söyledi."

Leatrice, Claire'in yüz ifadesine gülümsedi. "Yaşlı adam annemin dükle vakit geçirmesine izin vererek risk almak istemedi. Birbirlerini nadiren görmelerine ve asla yalnız kalmamalarına izin verdi. Bu babamın iştahını kabarttı. Evleneceği kadının mütevazı ve tatlı dilli olduğunu düşünüyordu."

Leatrice'in ağzı düz bir çizgiye dönüştü. "Babamla evlendi ama düğünde öfkesini babasından çıkaramadığı için evlendiği adamdan çıkarmaya karar verdi. Düğün gecesi babama ondan nefret ettiğini ve her zaman nefret edeceğini söyledi."

Leatrice durdu ve bir nefes aldı. "Sanırım babam ilk başta onun sevgisini kazanabileceğini, karısının kendisini sevmesini sağlayabileceğini düşündü ama çok geçmeden onun da inatçılıkta tıpkı babası gibi olduğunu anladı. Subayını sevdiği kadar kocasından da nefret ediyordu."

Leatrice'in yüzünde öfke belirmeye başladı. "Babama üç çocuk doğurmuş. Sanırım üç çocuğun en küçüğü olan ben planlanmamıştım. Sanırım bir tartışma olmuş ve sonrasında babam öfkeyle annemin odasına gitmiş. Dokuz ay sonra ben doğmuşum. O geceden sonra annemle babamın birbirleriyle pek görüştüklerini sanmıyorum. Sanırım ayrı hayatlar yaşamışlar."

Leatrice durakladı ve düşünüyormuş gibi baktı. Sesi sakinleşti. "Ama sonra, ben yaklaşık üç yaşındayken, annemin subayı hayatına geri döndü. Sanırım ilk seferinde tesadüfen karşılaşmışlar ama annem onu her zaman olduğu gibi çok sevdiğini fark etmiş. Adam hiç evlenmemişti. Anneme onu ve sadece onu sevdiğini ve hep seveceğini söylemiş."

"Annem kocasına karşı görevini yerine getirdiğini ve ona gereken iki oğlu verdiğini düşünüyordu ve bu yüzden onu terk etmeyi planlıyordu."

Leatrice bir nefes aldı. "Ve bizi. Kocasını ve çocuklarını terk etmeyi planladı çünkü kocasından nefret ettiği kadar bizden de nefret ediyordu. Biz tüm Montgomery'ler gibi esmerdik ve sevdiği adam sarışındı."

Leatrice'in sesine öfke geri döndü. "Annem sevgilisiyle entrikalar çevirdi ve ayrılacakları günü planladı. Evdeki hazineleri, satılabilecek şeyleri gizlice ortadan kaldırdı, çünkü babamdan boşandığında hiçbir şey alamayacağını ve hatta subayının ondan daha fakir olacağını biliyordu."

"Gün geldi ve her şey yolunda gitti. Annem evden kolayca kaçmış ve sevgilisiyle on mil kadar uzakta, arabacının beklediği yerde buluşmuş. Çok uzaklaşmamışlardı ki bir köpek ya da başka bir şey yolun karşısına geçti, arabacı atların kontrolünü kaybetti ve araba devrildi. Annemin sevgilisi ve şoför anında ölmüş. Ama annem vagonun altında kalmış ve bulunana kadar birkaç saat orada yatmış. Bacağı ezilmişti."

Leatrice durakladı. "Altı ay sonra Harry doğdu. Babam çocuğun ondan olamayacağını biliyordu ve o zamana kadar kadının evden aldığı aile hazineleri hakkında her şeyi öğrenmişti."

"Harry yaklaşık bir , babam karısını ve sarışın oğlunu görmeye gitti. Beşiğe baktı, sonra yatağa geri döndü ve yatağın üzerine bir paket fatura atıp odadan çıktı. Faturalar ücretliydi"

Annemin sevgilisi tarafından atlar, kumar borçları ve kıyafetler için yapıldı. Borçların teminatı MacArran Düşesi ile evlenecek olmasıydı."

Leatrice dönüp Claire'e baktı ve Claire'in gözlerinin nasıl büyüdüğünü gördü. "Sanırım annemin zihni tüm bu olanlardan etkilenmişti. Sevgilisini ve hareket kabiliyetini kaybettikten sonra onca yıl sevdiği adamın babasının söylediği gibi bir alçak olabileceğini öğrenince akli dengesi bozuldu. Nefretini ve sevgisini ikiye böldü: MacArran ismiyle ilgisi olan her şeyden ve herkesten nefret ediyordu ve tüm sevgisini güzel sarışın oğluna verdi."

Claire kendisine söylenenleri sindirirken Leatrice orada durdu. "Eğer Harry babanın oğlu değilse, o zaman bu unvanı almaya hakkı yok," dedi Claire usulca.

"Hiç." Leatrice'in gözleri o kadar yoğundu ki Claire'e yine Trevelyan'ın kileri hatırlattı.

"Baban Harry'yi vasiyetinde reddetti mi?"

"Babam iyi bir adamdı ve bunu asla yapmazdı. Harry'yi severdi. Hepimizin çocuklarını severdi ama en sevdiği büyük oğlu Alex'ti. Bence Alex'le bu kadar çok vakit geçirerek hata yaptı, çünkü ikinci oğluyla beni çok yalnız bıraktı. Alex'in babası, Harry'nin annesi varken-" Durdu ve Claire'e baktı. "Vellie ve ben birbirimize sahiptik."

Claire Leatrice'e şaşkınlıkla baktı, konuşmaya başladı ve sonra durdu. Birden her şey anlam kazandı. Her şeyi anlamıştı. Trevelyan'ın düşese, annesi olan kadına olan düşmanlığını anlamıştı. Çiftlik sahiplerinin Trevelyan'a karşı tutumunu anlıyordu. "Bu evdeki herkes Trevelyan'ın dük olduğunu biliyor mu?"

"Çoğunu. Çocukken annemin babasıyla yaşaması için gönderilmiş." Leatrice yutkundu. "Vellie'ye çocukken iyi davranılmamış."

Claire'in aklından çok fazla düşünce geçiyordu. Adamın ona kendisiyle ilgili çok az şey anlattığını biliyordu ama aldatmacasının derinliğini fark etmemişti. Onu sevdiğini söylemişti ama kendisi hakkında hiçbir şey anlatacak kadar sevmemişti. Eğer ona dük olduğunu söyleseydi, ailesi evliliklerini onaylardı. Büyükbabasının parasının kontrolü Claire'e verilecek ve tüm sorunları çözülmüş olacaktı.

Ama bunu yapmamıştı. Onunla hiçbir şey paylaşmamıştı.

Claire ayağa kalktı ve eşyalarını toplamaya geri döndü.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?" dedi Leatrice. "Sana sevdiğin adamın düğ olduğunu ve evlenmeyi planladığın adamın Montgomery ailesiyle bir akrabalığı olmadığını söyledim ama sen hiçbir şey söylemiyorsun."

"Onun adı ne? Trevelyan'ın adı ne?"

"John Richmond Montgomery. Çocukluk unvanı Trevelyan Kontu'ydu ve Trevelyan ona uygun görünüyordu. Trevelyan'ı telaffuz edemediğim için ona Vellie demeye başlayan bendim."

Claire toplanmaya devam etti.

Leatrice Claire'in kolunu tuttu. "Hepsi bu kadar mı?"

Claire Leatrice'e baktığında gözleri alev alev yanıyordu. "Bana adını bile söylemedi. Ne kadar basit bir şey. Onu sevmemi, hayatımı onunla geçirmemi istedi ama bana adını bile söyleyemedi." Tekrar sandığa baktı.

"Anlamıyorsunuz. Vellie-"

"Soğuk bir adam," dedi Claire ve Leatrice'e baktığında yüzünde öfke vardı. "Ben onu sevdim. Huysuzluğuna, hayata kötümser bakışına rağmen ona aşık oldum. Bana Yüzbaşı Baker olduğunu söylemediği için onu affettim. Bana güldüğü, beni tebaasından biri olarak kullandığı için onu affettim. Onu affettim ve sevdim, ama o sevgisine karşılık vermeyi bilmiyor."

Leatrice ağzını açtı ama Claire devam etti. "Nyssa'nın ölümüne seyirci kaldı ve onu durdurmaya bile çalışmadı. Her zaman dünyanın dışında durur ve onu izler. Beni sevdiğini söyledi ama sevmiyor. Cinsel zevk ile aşkı karıştırıyor. İkisi aynı şey değil. Dünyanın her yerinde binlerce kadını 'sevdi' ve ben farklı olduğumu düşünecek kadar aptaldım."

"Sen farklısın," dedi Leatrice. "Vellie hiçbir zaman bir kadına onu sevdiğini söylemedi."

"Ona bu saçma ismi söylemeyi keser misin? O yetişkin bir adam. Hayır, o bir insan değil, o bir makine. O bir gözlem makinesi. Dünyayı dolaşıp izleyen ve hakkında yazan bir makine. Hayatında gerçekten bir şey hissettiğinden."

Leatrice bir an sessiz kaldı. "Onun mektuplarını okumanı istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır," diye yanıtladı Claire. "Gitmeliyim. Birdenbire bu evi görmeye dayanamıyorum."

Leatrice elini Claire'in koluna koydu. "Sana adil davranmadığımızı biliyorum. Annem Harry'yi seni alması için Londra'ya gönderdi. Buraya paran için getirildin ama Claire, sen hepimize paranın satın alabileceğinden çok daha fazlasını verdin. Senin sayende James'e sahibim ve sonunda Harry de annesinin nasıl biri olduğunu gördü."

Leatrice'in sesi alçaldı. "Vellie'yi annemdi." Claire'in elleri hareket etmeyi bıraktı.

"Size aklının etkilendiğini söylemiştim. Düklüğü biricik Harry'si için istiyordu ve ikinci oğlunun ölümden döndüğünü duyunca, unvanı onun alacağını sandı. Onu öldürmesi için birini tuttu."

Claire Leatrice'e dehşet ve inançsızlık karışımı bir ifadeyle baktı.

"Benim ailem sizinki gibi değil. Annemin nefreti hepimizi çarpıttı. Ama sanırım artık üzerimizdeki etkisi kırıldı. Birisi Edinburgh'daki Harry'ye mektup yazmış ve annemin Trevelyan'a ne yapmaya çalıştığını anlatmış. Annem senin Vellie'yle çok zaman geçirdiğini biliyordu ve senin ve paranın Trevelyan'la evleneceğinden korkuyordu. Vellie'nin unvanı almak konusunda tereddüt edeceğinden korkuyordu. Harry seni kendisiyle evlenmeye ikna etmek için geri döndü çünkü kardeşinin hayatından endişe ediyordu."

Leatrice gülümsedi. "Harry ağabeyine her zaman hayranlık duymuştur. Harry her zaman kendi başına bir şey yapamayacak kadar tembeldi, bu yüzden Vellie'nin kahramanlıkları sayesinde vekaleten yaşadı. Bence Harry ağabeyi için hayatını ortaya koyabilir."

"Kardeşini kurtarmak için sevmediği bir kadınla bile evlenebilir."

"Geri dönüp Vellie'nin seni sevdiğini görene kadar bunu yapacaktı."

Claire buna homurdandı.

Leatrice üzgün görünüyordu. "Keşke bana inanmanı sağlayabilseydim. Keşke Trevelyan'ı gerçekte olduğu gibi görmeni sağlayabilseydim."

"Keşke onun genç bir kadının zehir içmesine seyirci kaldığını görebilseydiniz. Hayır, bunu kimsenin başına gelmesini istemem. Eğer Trevelyan bana güvenmiş olsaydı... Eğer beni birazını benimle paylaşacak kadar sevmiş olsaydı..." Claire içini çekti. "Artık çok geç ve zaten bir önemi de yok. Trevelyan'ın dük unvanını talep etmemesinin bir nedeni olduğunu varsayıyorum. Tahminimce o unvanı istemiyor ve Harry'nin dük olmaya devam etmesine izin vermeyi planlıyor."

"Evet," dedi Leatrice. "Trevelyan sadece Kaptan Baker olmak istiyor. Bu sefer olanlardan sonra bize döneceğinden şüpheliyim."

"Hayır, yapacağını sanmıyorum. Ben-"

Claire cümlesini tamamlayamadı çünkü odasının kapısı açıldı ve Harry içeri girdi. Arkasında sandıklar taşıyan dört uşak vardı. "Onları şuraya koyun," diye emretti Harry.

Uşak gittiğinde ve yatak odasının kapısı kapandığında, hem Harry hem de Leatrice dönüp Claire'e baktılar. Sandıkların içinde ne olduğunu o zaman anladı. Bunların Trevelyan'dan gelen mektuplar olduğunu hiç şüphesiz biliyordu. Bir zamanlar dünyadaki en büyük arzusu Kaptan Baker'ın özel mektuplarını okumaktı. Ama şimdi sandıklara sanki içleri kobralarla doluymuş gibi bakıyordu.

Geriye doğru bir adım attı ve başını salladı. "Gitmem gerekiyor."

Harry kapıya yaslandı. "Onları okuyana kadar buradan ayrılmayacaksın. *Hepsini.*"

Claire iki kişiye baktı. Harry'nin yakışıklı yüzü sabit ve hareketsizdi, Leatrice'in gözleri ise yalvarıyordu. "Bunun hiçbir yararı olmayacak. Bir sürü mektup okumak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Trevelyan dük olduğunu iddia etmeyecek, dolayısıyla ailem bu evliliği onaylamayacak ve ben de büyükbabamın parasını kaybedeceğim. Ve kız kardeşimi kaderin merhametine terk etmeyeceğim."

"Gitmiyorsun," dedi Harry.

Leatrice ilk sandığa gitti ve onu açtı. İçinde özenle paketlenmiş yüzlerce mektup vardı. "Bana yazmaya ilk götürüldüğünde, dokuz yaşındayken başladı. Sana o günü anlatayım mı?"

"Hayır," dedi Claire kararlılıkla. "Bu konuda tek bir kelime bile duymak istemiyorum."

Ama Leatrice yine de ona anlattı ve o bitirdiğinde Claire mektupları okumaya başladı.

Yirmi Beşinci Bölüm

MacArran Dükü, Bayan Claire Willoughby'nin eşlik etmesini rica ediyor, el yazısıyla yazılmış kartta.

Claire kartı okudu, sonra uşağın tuttuğu gümüş tepsiye geri bıraktı. "Harry'ye eşyalarımı toplamakla meşgul olduğumu söyle," dedi ve arkasını döndü.

Uşak kımıldamadı.

"Eee?" Claire ona bakarak söyledi. Öfkesi kısa sürüyordu ve Bramley'den ayrılmak için sabırsızlanıyordu.

"Size soran gerçek düktür," dedi uşak.

Claire'in adamın ne dediğini anlaması bir anını aldı. "Trevelyan mı?"

Kâhya başıyla küçük bir selam verdi.

Claire ona doğru yürüdü, kartı tekrar aldı, baktı ve sonra tepsiye geri attı. "Ona birbirimize söyleyecek her şeyi söylediğimizi söyle. Ona yapmam gereken şeyler olduğunu söyle. Ona tüm Montgomery ailesinden bıktığımı söyle. Onu ya da akrabalarından birini bir daha asla görmek istemediğimi söyle."

"Belki hanımefendi ona kendisi anlatmaktan hoşlanır."

Claire, Trevelyan'la ilgili hiçbir şeyden hoşlanmayacağını söylemeye başladı ama sonra aklına ona söyleyebileceği birkaç şey geldi. "Nerede o?"

"Mavi yatak odasında. Babasının odasıydı."

Claire başını salladı, sonra da onu takip etmesini işaret etti. Onun hakkında ne düşündüğümü söyleyeceğim, sonra da buradan sonsuza dek ayrılacağım, diye . Bu aileden hiç kimseyi bir daha görmek zorunda kalmayacağım ve en önemlisi, Kaptan Baker'ı bir daha görmek ya da duymak zorunda kalmayacağım

Uşak, bir zamanlar çok güzel olması gereken ama şimdi duvarlarındaki ipeklerin solmuş ve yırtılmış olduğu geniş bir yatak odasının kapısını açtı. Koyu mavi ipek yatak örtüleri kirliydi.

Trevelyan sırtı ona dönük, pencereden dışarı bakıyordu ve ilk kez düzgün giyinmişti. Ne işlemeli ipek bir cübbe, ne de kadife çizmeler. Mükemmel kesilmiş bir sabahlık giymişti. Saçları düzgün bir uzunlukta kesilmişti. Daha iyi bilmeseydi, onun yakışıklı bir genç beyefendi olduğunu düşünebilirdi.

"Buradayım," dedi arkasından. "Benden ne istiyorsun?"

Adam döndü ve Claire onun yorgun göründüğünü, sanki her zamankinden daha az uyumuş olduğunu fark etti. Nyssa öleli neredeyse bir hafta olmuştu ve söylenen hiçbir şey Claire'in öfkesini değiştirmemişti. Her gün her dakika Nyssa'nın gülen yüzünü görebiliyordu. Brat'in Nyssa'nın öldüğü söylendikten sonra attığı dehşet çığlıklarını duyabiliyordu. Claire, Nyssa'nın cesedinin yandığından emin olduğu ateşten çıkan dumanı gördüğünü hatırlıyordu.

Trevelyan ona doğru yürüdü. Claire kendini tuttu ama adam yanağına dokunmak için uzandığında Claire yüzünü çevirdi. Adamın eli yanına düştü, sonra arkasını dönüp pencereye gitti.

"Leatrice size annemizden bahsettiğini söyledi."

"Evet," dedi Claire soğuk bir sesle. "Bana büyük aile sırrı söylendi." "Ve kız kardeşime yazdığım mektupları okudunuz."

"Onlar da."

"Peki sen ne düşündün?"

Claire cevap vermeden önce bir an durdu. Günlerini o mektupları okuyarak geçirmişti ve mektuplarda büyük bir aşk yaşayabilecek bir adam görmüştü. Onun dünyanın her yerinde ölümü nasıl gördüğünü okumuştı. Eğer gerçekten de Kaptan Baker'ın biyografi yazarı olsaydı, mektuplar ona büyük güçte bir hikâye yazma imkânı verecekti. Ama artık o biyografiyi asla yazamayacağını biliyordu. "Mektupları son derece ilginç buldum."

"Ama ne mektuplar ne de annemin anlattıkları beni affetmeni sağladı?"

"Hayır. Nyssa'yı unutamam." Sesi alçaldı. "Bana kendinden çok az şey verdiğini unutamam."

Bir süre ona baktıktan sonra tekrar pencereye döndü. "Ben çocukken, büyükbabam istediğim ya da sevdiğim hiçbir şeye sahip olmamamın benim için iyi bir disiplin olduğunu düşünürdü. Eğer belli bir ekmek türünü sevdiğimi söylersem, o ekmeği bir daha asla yemememi sağlardı. Eğer havuçtan nefret ettiğimi söylersem, bana günde üç öğün havuç yedirirdi. O zamandan beri en çok istediğim şeyi istemek benim için zor oldu."

"Evet," dedi Claire öfkeyle, "çocukluğun hakkında bilmek istediğimden fazlasını duydum. Korkunç bir çocukluk geçirdiğine eminim. Eminim senden nefret eden bir annen, yaşadığını bilmeyen bir baban ve sana karşı acımasız olan bir büyükbaban vardı. Kara kara düşünmek ve somurtmak için fazlasıyla nedeniniz var. Kendine acımak için dünyada her türlü mazerete sahipsin."

Trevelyan döndü ve gözlerini kocaman açarak ona baktı.

Yüzünü buruşturdu. "Benden sempati mi bekliyordun? Kendi kendine sempati duymak yeterli değil mi? Kardeşlerin ve ablan sana acıyor ve gördüğüm kadarıyla bu evdeki neredeyse herkes sana acıyor. Zavallı Johnny. Kimsenin sevmediği zavallı küçük kont. Eğer uslu durup kendinden başkasını da düşünseydin bu kadar sık cezalandırılmayabileceğin kimsenin aklına gelmemiş gibi görünüyor. Büyükbabana havuçtan nefret ettiğini söylemekten zevk aldığını hayal edebiliyorum. Ona yalan söylemeyi ve nefret ettiğin şeyi sevdiğini söylemeyi öğrendin mi?"

Trevelyan ona baktı, gözlerini kırıştırdı, sözleri karşısında şok olmuş gibi görünüyordu, sonra gülümsemeye başladı. Gülümsemesi kahkahaya dönüştü. "Aslına bakarsanız, evet. Aşçı bir keresinde cennetten çıkma bademli kek yapmıştı. İlk ısırıkta tükürdüm ve hayatımda yediğim en iğrenç şeyler olduklarını ve bir daha asla yemeyeceğimi söyledim. Büyükbabam aylarca her öğün bana bunlardan ikram etti, ta ki ben isteksizce bunlardan hoşlanmaya başladığımı kabul edene kadar. O gün bugündür her zaferimi bademli keklerle kutlamayı severim."

Claire gülümsemedi. "Bunun beni eğlendirmesi mi gerekiyor? Bana geliyor ki sen ve büyükbaban birbirinize çok yakışıyordunuz. Sanırım o da bunu biliyordu. Tabii ki sonunda kazanan siz oldunuz, değil mi? Onu istediğin zaman terk ettin ve istediğini yaptın. Ama sen her zaman tam olarak yapmak istediğin şeyi yaptın, değil mi? Hiç kimse sana engel olmadı, hatta seni hiçbir şekilde etkilemedi."

"Annem-"

"Ha!" Claire dedi ki. "Artık bana yalan söyleyemezsin. Senin hakkında çok şey biliyorum. Sanırım o kadınla daha fazla zaman geçirseydim onun annen olduğunu anlardım. İkiniz de aynı huylara sahipsiniz. İkiniz de bencilliğin vücut bulmuş halisiniz. O kayıp aşkını bahane olarak kullanıyor, sen de..."

"Evet," dedi usulca, "ne kullanacağım?"

"Ne müsaitse. Artık gidebilir miyim? Benim merhametimi kazanmaya çalıştınız ve başaramadınız. Zavallı, istenmeyen düğün için üzülmemi sağlama girişiminizde hepimiz başarısız oldunuz."

Trevelyan yüksek arkalı bir sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu. "Beni sevmek için yaptığım girişimde başarısız mı oldum?"

"Hayır. Seni bir süre sevdim ama bu seni tanımadan önceydi."

Trevelyan iç çekti. "Yani şimdi Harry'yle evlenip sarışın veletler doğuracaksın."

Derin bir nefes aldı. "Hayır, Harry'yle evlenmeye niyetim yok. Sanırım fazla romantik biriyim. Sevdiğim bir adamla evlenmek istiyorum. Bunun zor olacağını biliyorum, özellikle de ben-"

"Neye sahip olmak?"

Ona meydan okurcasına baktı. "Seni sevdim. Senin gibi birini sevdim," dedi usulca. "Yerine geçmesi zor bir anı olacaksın."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Sizden gelen her türlü övgü için minnettarım." Bir an sessiz kaldılar.

"Bana söylemek istediğin şeyi söyledin mi?" Claire sordu. "Yapacak işlerim var."

"Claire," dedi Trevelyan yumuşak bir sesle. "Seni seviyorum. Seni uzun zamandır seviyorum. Sana ihtiyacım olduğuna inanıyorum."

Claire'in dudakları gerildi. "Evet, bana ihtiyacın var. Dünyada gözünü korkutamayacağın tek kişi benim. Senden korkmuyorum. Bana baktığında ya da bağırdığında sinmiyorum. Bu senin için ne kadar ferahlatıcı ve çileden çıkarıcı olmalı. İnsanlara sadece bakarak onları titretebilen büyük Kaptan Baker, on dokuz yaşındaki bir Amerikalıya korku salamıyor."

Trevelyan ona gülümsedi. "Ne kadar haklısın. Seninle tanıştığım andan itibaren bana emirler yağdırmaya başladın. Bana söylediğin ilk şey, senin için atını getirmem gerektiği idi. Bana her konuda yanıldığımı söylediniz. Kitaplarımı, kıyafetlerimi, ne söylediğimi ve nasıl söylediğimi eleştirdiniz. Ne kadar uyumlu olduğumuzu biliyor musun?"

Claire gözlerinden akan yaşları görmemesi için arkasını döndü. Ne kadar uyumlu olduklarını biliyordu. Çok ama çok iyi biliyordu. Trevelyan dünyada onun kadar meraklı olan, öğrenmek isteyen, dünyayı ve içinde ne olduğunu bilmek isteyen tek kişiydi.

Arkasına baktığında adam ayağa kalkmış ve arkasında duruyordu, dokunabilecek kadar yakındı ama ona dokunmadı. "Bana olan aşkın tamamen öldü mü?"

"Hayır," dedi dürüstçe. "Sanırım mezara seni severek ama seninle yaşamayacağım. Hayatın dışında durabilen ve ona katılmayan bir adamla yaşamayacağım."

"Yeterince katılıyorum-"

Öfkeli bir şekilde ona döndü. "Hayır, yapmıyorsun! Bahaneler uyduruyorsun. Beni sevdiğini ama başka biriyle evlenmeme karışamayacağını söylüyorsun. Dük olarak hak ettiğin yeri neden alamadığına dair bahaneler uyduruyorsun ama gerçek şu ki, eğer dük olsaydın, çiftlik sahipleri ve annen gibi diğer insanlarla da ilgilenmek zorunda kalırdın. Dünyadan uzak durup onu izlemek senin için çok daha kolay."

Derin bir nefes aldı. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence bana evlenme teklif ettin ama aslında evlenmemi istemedin. Seninle evlenmemem için birkaç yıl içinde senden nefret edeceğimi söyledin."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, öylece durup ona baktı. "Seni sevdiğimi anlamanı sağlayacak şey nedir? Seni sonsuza dek yanımda istediğime inanmanı sağlayacak şey nedir?"

Claire kötü bir kahkaha attı. "Bana genç bir kadının ölümüne seyirci kalabilecek bir adam olmadığını göster. Bana insan olduğunu göster. Bana o mektupları yazan adam olduğunu *göster*. Ben o adamı görmedim."

Trevelyan bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra bir duvar boyunca uzanan goblene doğru yürüdü ve onu kenara çekti. Bir kapının açıldığını duydu.

Claire Nyssa'nın sesini onu görmeden önce duydu.

"Beni orada çok uzun süre bıraktınız," diye yakındı Nyssa. "Soğuktan mosmor oldum. Sen-" Nyssa sözünü yarıda keserek Claire'in yüzüne baktı, gözleri şaşkınlıktan irileşmişti. "Ona söylememişsin," dedi Nyssa Trevelyan'a. "Onu anlatmadan bırakamazdın."

Trevelyan Nyssa'ya gülümseyerek, "Söyledim," dedi. "Ona söylememe izin vermedi, bu yüzden sen benim ona hediye misin."

Claire topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru yöneldi ama Trevelyan onu kolundan yakaladı.

"Memnun olursun diye düşünmüştüm."

"Beni kandırdığın için memnun musun? Adamlara zümrüdü ölmemiş bir kadın için fincana koymaları için yalvardığımda nasıl da gülmüş olmalısınız."

Trevelyan'ın yüzü sertleşti. "Benim hakkımda hep en kötüsüne mi inanırsın?" Claire ondan uzaklaştı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Nyssa onun yolunu kesti. "Bundan çok sıkıldım," dedi Claire'e. "Adam sana olan aşkından delirmiş durumda. Her ne yaptığını düşünüyorsan onu affetmelisin."

Claire Nyssa'ya ters ters baktı. "Gerçekten intihar edeceğine inanmıştım. Bunun bir şaka olduğunu bilmiyordum ama daha önce bana hiç

Onun hakkında hiçbir şey."

Nyssa'nın kahkahası duyuldu. "Ama ben öldüm. Ay'ın İncisi ölmesi gerektiği gibi öldü. Frank beni uyandırmaya ve ikinci bir düşüncem olup olmadığını sormaya karar verdi."

Claire kaşlarını çattı ve Nyssa onu bir sandalyeye doğru çekti. "Gel, sana her şeyi anlatacağım."

Claire sandalyeye çekilmesine izin verdi ve Nyssa'nın hikâyesini dinlemeye başladı. Sırtını onlara dönmüş, pencereden dışarı bakan Trevelyan'a bakmadı.

Nyssa zehiri aldığı anda ölmeyi nasıl istediğini anlatmıştı - en azından zehir olduğunu düşünmüştü ama Trevelyan bunun sadece onu uyutmak için bir şey olduğundan şüphelenmişti. Peşa'dan gelen adamlar Nyssa'nın cesedini yakmak için bu kadar hevesli olduklarında, onu öldürenin belki de yakmak olduğunu düşünmüştü. Trevelyan iki Peşalı'nın sadece elçi olduğunu ve içkinin zehir olmadığını bilmeyebileceklerini biliyordu. Trevelyan iki adama Nyssa'nın cansız bedeninden ayrılmaya ikna edecek kadar altın para verdi. Peşa'ya geri götürmeleri için MacTarvit'in şöminesinin küllerini de onlara verdi.

Trevelyan Nyssa'nın bedenini ele geçirdikten sonra, Angus'la birlikte üç gün boyunca onu uyuşturulmuş halinden uyandırmaya çalıştılar. Nyssa ona verdikleri tadı kötü içecekleri, uyumak istediğini ama Trevelyan'ın onu yürüttüğünü anlattı. Trevelyan'ın üç gün boyunca hiç uyumadığını çünkü uyursa Nyssa'nın da uyuyacağından ve uyanamayacağından korktuğunu anlattı.

Nyssa, Trevelyan'ın eğer Claire Nyssa'yı canlı istiyorsa, onu ölümden geri getireceğini söylediğini anlattı.

"Ay'ın İncisi'nin öleceği gibi ben de öldüm," dedi Nyssa. "Ve şimdi istediğim gibi yaşayabilirim. Frank burada ailesiyle birlikte istediğim kadar kalabileceğimi söylüyor." Onun arkasına bakmak için döndü. "Artık gidebilir miyim?"

Trevelyan başıyla onayladı ve Nyssa odadan çıktı.

Claire bir süre sandalyesinde oturduktan sonra ayağa kalktı ve onun yanına gitti. "Bunu neden yaptın? Onu neden kurtardın?"

"Çünkü seni istedim." Ona döndü ve gözleri yanıyordu. "Uzaklara gitmek istedim. Nyssa'nın öldüğü o günden ayrılmak istedim. Omuz silkip birlikte olamayacaksak bunun Allah'ın takdiri olduğunu söyleyebilmek istedim."

Birdenbire onun omuzlarını tuttu. "Claire, eğer kardeşimle evlenirsen ikinizi de öldürürüm. Ölmek isteyen bir kadının yaşamasını istiyorsan, bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yaparım. Sen düşes olmak istiyorsan, ben de dük olacağım. Claire, beni bırakma."

Ona gülümsemesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. Ve ona gülümsediğinde, onun kollarına kaydı ve bunun kendisi için doğru yer olduğunu biliyordu.

"Hayır, seni bırakmayacağım," diye fısıldadı. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Sonsöz

Claire, Harry'den başka bir adamla evleneceği haberiyle ailesiyle yüzleşti ve tahmin edilebileceği gibi, bir kaşifle onaylamayacaklarını söylediler. Trevelyan on beş dakika boyunca Claire'in anne ve babasının yanına kapandı ve kapıyı açtığında anne ve babası bembeyaz bir yüzle evliliği kabul edeceklerini söylediler. Üçü de Trevelyan'ın fikirlerini değiştirmeleri için ne söylediğini anlatmadı ve Claire onun ne söylemiş ya da tehdit etmiş olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Claire, Trevelyan'la sessiz bir törenle evlendi ve Trevelyan yeterince iyileşir iyileşmez, Trevelyan'ın hâlâ Kaptan Baker olarak iç bölgelere daha fazla yolculuk yapabileceği Afrika'ya gittiler. Claire sahilde kaldı ve onu bekledi. Afrika'daki yaşamları hakkında bir kitap yazdı ve bu kitap Trevelyan'ın inanmadığı bir şekilde en çok satanlar listesine girdi. Başarısından cesaret alan Claire, seyahatleri hakkında kitap daha yazdı ve saçlarına aklar düştüğünde hayatının başarısı olan kitabı yazdı: Kaptan Frank Baker'ın biyografisi. Ancak biyografi hariç, Claire'in kitapları Trevelyan'ın gibi zamanın sınavına dayanamadı. Onun kitapları insanların Batılıların etkisinden önceki hallerine dair yeri doldurulamaz çalışmalardı; yüz yıl sonra bu kitaplar hala akademisyen ve macera arayan nesiller tarafından okunuyor ve beğeniliyor.

Claire ve Trevelyan mizaç olarak birbirlerine çok uygunlardı. Birlikte dünyayı dolaştılar ve çok uzun yaşamları boyunca ayrılmaz yol arkadaşları oldular.

Claire'in anne babası ve kız kardeşi Montgomery ailesinin yanında kaldı ve sonunda Brat, düğün unvanını koruyan Harry ile evlendi. Birbirlerine çok yakışıyorlardı. Birbirlerini fiziksel anlamda seviyorlardı ama tamamen ayrı hayatlar sürüyorlardı. Brat ünlü bir ev sahibesi, Harry ise İngiltere'nin en iyi avcısı oldu. İkisinin olağanüstü güzelliği, olağanüstü güzel birkaç çocuk doğurdu.

Brat yoksulluk ihtimalinin çok farkında olduğu için mükemmel bir para yöneticisi oldu ve Montgomery'nin servetini büyük ölçüde artırdı (Claire bu konuda ona yardım etti).

Dul düşes Eugenia, Brat Harry'yle evlendiğinde malikâneye çekildi ve ondan sonra pek görülmedi.

Angus MacTarvit'in oğulları Amerika'dan döndükten sonra MacTarvit viskisini daha büyük ölçekte üretmeye başladılar ve çok başarılı oldular.

Nyssa Montgomery ailesinin yanında kaldı ve doksan beş yaşına kadar yaşadı. Hiç evlenmedi ve öldüğü güne kadar kendisinin dünyanın en güzel kadını olduğuna inandı - ve etrafında her zaman buna inanan birçok genç erkek vardı.

Sevgili okurlar,

İki hafta önce çok özel bir kitabı bitirdim. Bunu tüm kitaplarım için söylemiyorum çünkü gerçek şu ki, yazar olmak hiç bitmeyen bir Rus ruleti oynamak gibi. Bir kitaba başladığınızda ne olacağını asla bilemezsiniz ve söyleyebileceğim kadarıyla, sonucu tahmin etmenin bir yolu yok. Aylarca araştırma yapabilir, aylarca olay örgüsü kurabilir ve yazdığınızda kitabın hiçbir ışıltısı olmayabilir. Bir keresinde dağ adamlarıyla ilgili bir roman için altı hafta boyunca tüm Batı Amerika'yı gezerek araştırma yaptım, ardından üç ay boyunca okuyup olay örgüsü kurdum, ancak kitabı yazmaya başladığımda kahraman ve kadın kahraman birbirlerinden hoşlanmadılar. Romantik romanlardaki gibi değil, birbirlerini gerçekten hiç sevmiyorlardı. Yüz elli sayfa sonra, tüm o araştırmayla birlikte kitabı çöpe attım ve her şeye sıfırdan başladım.

Ama arada bir Koruyucu Meleğim "Jude'a biraz ara verelim" diyor ve bunu yaptığında süper bir kitap alıyorum, zihnimi, bedenimi, varlığımın her zerresini ele geçiren bir kitap. Yeni tamamladığım kitap *TATLI YALAN* tam da böyle bir kitaptı.

Yaklaşık bir yıl önce bir gün, tüm gün boyunca çok sevdiğim büyükannemi düşündüm ve o gece televizyonda bir adamın kaybolan büyükannesini arayışını anlatan bir program vardı. Ertesi gün editörüm aradı ve büyükannesinin bir gün önce öldüğünü söyledi. Yirmi dört saat içinde gerçekleşen bu üç olay bana büyükannesi yıllar önce ailesini terk eden genç bir kadının hikayesini düşündürdü.

Sonraki birkaç ay boyunca yeni romanım *Sonsuzluk* üzerinde çalışmaya devam ettim, ama aynı zamanda büyükannemin hikayesi üzerine bir sürü not aldım. Sonra 1991 yılının Nisan ayında, artık *TATLI YALAN* adını verdiğim büyükanne hikayemi araştırmak ve arkadaşlarımı görmek için bir aylığına New York'a gittim. Normalde dünyanın en asosyal yaratığıyım. Santa Fe'deki evimde o kadar seyrek dışarı çıkarım ki, akü bitmesin diye haftada bir sekreterime arabamı çalıştırtırım, ama New York'ta öğle yemeklerine, çaylara ve sinemaya giderim - tıpkı normal bir insan gibi.

Bu seyahatteki fark, aniden kimseyi görmek istemememdi. Bütün ay boyunca kiraladığım dairede kaldım.

TATLI YALAN'ı düşünmekten başka bir şey yapmadım ve sonraki altı ay boyunca bu kitaptan başka bir şey düşünmedim.

Bazen kitaplarım hakkında konuşmam ama bu kitapta hiç susmadım. Eğer biri beni arayıp nasıl olduğumu sorma talihsizliğine uğrarsa, ona *TATLI YALAN*'ı anlatmayı bırakmam on dakika sürer.

Bu kitaba ve karakterlerine kendimi o kadar kaptırmıştım ki, kitabı yazdığım son iki hafta boyunca ağladım. *TATLI YALAN*'daki aşk hikâyesinin şimdiye kadar yazdığım en dokunaklı, en anlamlı ve en kişisel hikâye olduğunu düşünüyorum. Yazdığım son üç gün boyunca ne uyudum ne de bir şey yedim, sadece yazdım ve ağladım. Yazarın kitabının sonunda hüngür hüngür ağlamasının bir tavsiye olup olmadığını bilmiyorum, ancak kitabın gerçekten ilgili olduğunu doğrulayabilirim.

Son olarak, *TATLI YALAN*'ın çağdaş bir kurguya sahip olduğunu söylemek istiyorum. Kariyerim boyunca her öykümün kendi özel zamanını ve mekanını talep ettiğini gördüm. *TATLI YALAN*, başlangıcından itibaren günümüzde geçmesi için haykırdı. *Parlayan Zırhlı Şövalye*'yi yazarken çağdaş bölümler üzerinde çalışmaktan büyük keyif almıştım ve bu yüzden tamamen modern dünyada geçen bir roman yazma şansını elde ettiğim için çok mutluydum

-Peri masalının hâlâ içinde olduğu modern bir dünya.

Bu kitapla ilgili her şeyi çok sevdim: kahramanı, kadın kahramanı, hikâyeyi. Yazmak da çok eğlenceliydi (evet, ağladığım kısımlar bile kendi çapında eğlenceliydi). Çok sevdiğim New York hakkında yazabildim ve önceki kitaplarımdan bazı karakterleri ziyaret edebildim.

Kitabı bitirdiğim gün, 14 Ağustos 1991'de, sekreterimin ofisine gittim ve ona bitirdiğimi söyledim. Berbat göründüğümü söyledi ama o zamana kadar neredeyse üç gündür ne yemek yemiş ne de uyumuştum (hayır, tek bir gram bile kaybetmedim. Sanırım Koruyucu Meleğim sadece bu kadarını yapmaya istekli) ve titriyordum. Kitabı okuduktan sonra hikayenin, onu yazmak için çektiğim her şeye değdiğini söyledi.

Umarım siz okuyucular da hikâyemi beğenir ve Michael Taggart'ımı Samantha ve benim kadar seversiniz.

Jude Rivchun

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[Bölüm On Dört](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi İki](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

İçindekiler

Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Üçüncü	
Dördüncü Beşinci	
Altıncı Onaltı	
Yedinci Sekizinci	
Dokuzuncu Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Onuncu	
Onbirinci Oniki	
Onüçüncü	
Ondördüncü	
Onbeşinci Bölüm	
Bölüm Bölüm	
YirmiOnyedinci	
Onsekizinci	
Ondokuzuncu	
Yirmi Birinci Bölüm Yirmi	
İkinci Bölüm Bölüm Yirmi	
Üçüncü Yirmi Dördüncü	
Bölüm Yirmi Beşinci Bölüm	
Sonsöz	

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.